

Công Tử Nhà Giàu Lấy Kiều Lang

Contents

Công Tử Nhà Giàu Lấy Kiều Lang	3
1. Chương 1: Lấy Chồng	3
2. Chương 2: Đào Tẩu	5
3. Chương 3: Gặp Nhau	6
4. Chương 4: Đêm Động Phòng (thượng)	7
5. Chương 5: Đêm Động Phòng (trung)	8
6. Chương 6: Đêm Động Phòng (hạ)	10
7. Chương 7: Làm Một Nữ Nhân	10
8. Chương 8: Thay Quần Áo	12
9. Chương 9: Phụng Trà	13
10. Chương 10: Dấu Vết Nhàn Nhật	14
11. Chương 11: Chú Ý Thân Phận Của Đệ!	15
12. Chương 12: Bất Thình Linh Hôn Môi	16
13. Chương 13: Hôn Trùng Phạt	17
14. Chương 14: Thầy Thuốc Thái Sinh	18
15. Chương 15: Lễ Vật	19
16. Chương 16: Tức Giận	20
17. Chương 17: Chịu Chút Tâm	22
18. Chương 18: Cùng Giường	23
19. Chương 19: Lòng Ngực Ấm Ấp	24
20. Chương 20: Sao Còn Chưa Sinh Con Nha !	25
21. Chương 21: Không Rõ Đại Biểu Ca	26
22. Chương 22: Mặc Lại Nam Trang	27
23. Chương 23: Nam Sủng	28
24. Chương 24: Chu Hằng Quân	29
25. Chương 25: Túy Thanh Lâu	30
26. Chương 26: Uống Rượu Mua Vui	31
27. Chương 27: Nữ Tử Thanh Lâu Tên Tích Tích	32
28. Chương 28: Ghen Tức Đại Phát	33
29. Chương 29: Hấn Muốn Hấn	34
30. Chương 30: Phát Sốt	36
31. Chương 31: Thái Sinh!huynh Thích Đệ	37
32. Chương 32: Mớm Thuốc	38
33. Chương 33: Nhịn Không Được Ăn Thêm Một Hồi	39
34. Chương 34: Về Nhà Mẹ Đẻ	40
35. Chương 35: Bị Đại Biểu Ca Đùa Giỡn	41
36. Chương 36: Bay Tới Một Cước	42
37. Chương 37: Thiếu Phu Nhân,có Phải Phu Nhân Không Thích Tiểu Nguyệt Không?	43
38. Chương 38: Một Cái Ôm	45
39. Chương 39: Thái Sinh	46
40. Chương 40: Đại Biểu Ca Tới Chơi	47

41. Chương 41: Muội Là Thân Nam Nhi?	48
42. Chương 42: Giao Dịch	49
43. Chương 43: Quyết Định Của Thái Sinh	50
44. Chương 44: Mở Miệng Như Thế Nào ?	51
45. Chương 45: Cáo Biệt Triền Miên	52
46. Chương 46: Làm Bộ Nghe Không Thấy	53
47. Chương 47: Trèo Tường Đào Tẩu	55
48. Chương 48: Ôm Đầy Cối Lòng	56
49. Chương 49: Đệ Chạy Thoát Không ?	58
50. Chương 50: Nằm Trên Giường Không Dậy Nổi	59
51. Chương 51: Ôm Cây Đợi Thỏ (thượng)	60
52. Chương 52: Ôm Cây Đợi Thỏ (hạ)	61
53. Chương 53: Trong Lòng Chưa Xót	62
54. Chương 54: Tiểu Ấm Ấp	63
55. Chương 55: Thái Sinh Quyết Định Đánh Cuộc Một Lần (thượng)	64
56. Chương 56: Thái Sinh Quyết Định Đánh Cuộc Một Lần (hạ)	65
57. Chương 57: Mị Được Và Mê Được	66
58. Chương 58: Phóng Túng Một Đêm	67
59. Chương 59: Đường Hiền Nhạc Lại Tới Nữa	69
60. Chương 60: Ngày Mai Ta Chờ Người	70
61. Chương 61: Tránh Không Khởi Sao?	71
62. Chương 62: Dâng Hương	72
63. Chương 63: Đẩy Vào Đồng Cỏ Khô	73
64. Chương 64: Cực Lực Phản Kháng	74
65. Chương 65: Bắt Đầu Hiểu Lầm	75
66. Chương 66: Tiện Nhân!	76
67. Chương 67: Một Lá Hư Thư	77
68. Chương 68: Rời Khỏi Bạch Phủ	78
69. Chương 69: Ai Đau Lòng Nha ?	80
70. Chương 70: Chu Hằng Quân Xao Động Tâm	81
71. Chương 71: Song Song Vào Khách Điểm	82
72. Chương 72: Ấu Yếm	83
73. Chương 73: Giải Vây	84
74. Chương 74: Đưa Ta Trở Về	85
75. Chương 75: Quen Mùi Vị Của Hấn	87
76. Chương 76: Hiểu Con Chỉ Có Mẹ	88
77. Chương 77: Hấn Muốn Hấn Phải Trở Lại!	89
78. Chương 78: Thái Sinh Bị Nữ Nhi Vây Quanh	90
79. Chương 79: Theo Ta Trở Về!	91
80. Chương 80: Cãi Nhau	92
81. Chương 81: Nổi Lòng	93
82. Chương 82: Huỳnh Đệ Tranh Giành	94
83. Chương 83: Bí Mật Đời Gã	95
84. Chương 84: Mục Đích Của Người Là Cái Gì?	97
85. Chương 85: Bạch Tấn Uy Tổ Tình	98
86. Chương 86: Thái Sinh Quay Về Bạch Phủ	99
87. Chương 87: Hấn Là Tẩu, Người Là Thúc	102
88. Chương 88: Tình Nghĩa Dưới Ánh Trăng	105
89. Chương 89: Chế Tài Đường Hiền Nhạc	107
90. Chương 90: Chọc Giận Đường Hiền Nhạc	110
91. Chương 91: Thái Liên Đã Trở Lại	112
92. Chương 92: Coi Mất Cho Thái Sinh	114
93. Chương 93: Tâm Tính Chuyển Biến	115
94. Chương 94: Các Mục Đích Khác Nhau	117

95. Chương 95: Mẹ Xin Con, Đổi Trở Lại Đi!	120
96. Chương 96: Đáp Ứng Ta, Không Được Trốn	123
97. Chương 97: Thái Sinh Bị Bắt Cóc	125
98. Chương 98: Hoàn Toàn Không Có Tư Cách	128
99. Chương 99: Yêu Thương Nhưng Nhớ	131
100. Chương 100: Thái Sinh Mất Tích	134
101. Chương 101: Bạch Tấn Vân Bị Trúng Thuốc	137
102. Chương 102: Dụ Hấn Đi Vào	140
103. Chương 103: Xem Ta Yêu Hấn Như Thế Nào	142
104. Chương 104: Cả Hai Đều Bị Nguy Hiểm	144
105. Chương 105: Phóng Thích Dục Vọng	147
106. Chương 106: Đại Kết Cục	151

Công Tử Nhà Giàu Lầy Kiều Lang

Giới thiệu

Tỷ tỷ đào hôn, để cho Thái Sinh phải thay chi mình gả vào nhà họ Bạch giàu sang nhất vùng, trở thành vợ của Bạch đại

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cong-tu-nha-giau-lay-kiieu-lang>

1. Chương 1: Lầy Chồng

Tử Vân Thành là nơi phồn hoa, cửa hàng lớn nhỏ mọc san sát, tùy ý có thể thấy được mấy người bán hàng rong lên tiếng rao hàng khắp phố.

Nơi này, một mảnh phồn hoa.

Gần đây, dân chúng Tử Vân Thành nhân lúc rảnh rỗi nghị luận một số chuyện, đó là chuyện Bạch đại thiếu gia Tử Vân Thành sẽ cưới nữ nhi nhà họ Thái thành Đông làm vợ.

Nhắc tới nhà họ Thái, nhiều thế hệ đều ở thành đông coi chừng tổ nghiệp, đó là mở một y quán nhỏ duy trì nghề nghiệp của dòng họ.

Theo thông thường, nhà họ Thái và nhà họ Bạch tám sào tre không ai đụng ai, Bạch gia không biết tại sao lại đột nhiên đưa sính lễ đến nhà họ Thái, nói trưởng nữ nhà này chưa lập gia đình. Phải biết rằng, dân chúng bình thường chỉ cần có thể leo được một sợi tóc Bạch gia thì đời này sẽ không lo ăn uống, đừng nói là làm thông gia.

Chuyện này phải nói đến đầu năm, Bạch gia lão phu nhân đi ra ngoài thành Tử Vân dâng hương bái phật, vừa vận chủ trì Vân Hải đại sư dạo chơi trở về, hai người liền nói chuyện.

Bạch lão phu nhân đã hỏi Vân Hải đại sư chuyện nhân duyên của đứa con trai bảo bối Bạch Tấn Vân, bởi vì Bạch Tấn Vân trời sinh tính ngang bướng, từ nhỏ được nuông chiều quá, hiện tại ngay cả Bạch lão phu nhân có khi còn không làm gì được hắn.

Cho nên muốn cưới vợ cho hắn sớm một chút, để giảm bớt cá tính ngang bướng.

Vân Hải đại sư nhìn ngày sinh tháng đẻ Bạch Tấn Vân, cười, rồi viết trên giấy Tuyên Thành một chữ to “Thái”.

Vì thế bạch lão phu nhân sau khi hồi phủ sai người đi thăm dò nhà họ Thái, kết quả nhóm người hồi báo, toàn bộ Tử Vân Thành chỉ có duy nhất một hộ họ Thái, hơn nữ nhi nhà họ Thái ngày thường đẹp như tiên.

Cho nên bạch lão phu nhân thương lượng với Bạch Lão gia, cũng không quản Bạch Tấn Vân đồng ý không đồng ý, đã đưa sính lễ quý giá đến nhà họ Thái, cũng nói muốn cưới nữ nhi nhà họ Thái.

“Cha,mẹ, con không muốn gả cho Bạch đại thiếu gia gì đâu! Các người biết, người ta nói như thế nào về hần? Nói hần chính là người du côn lưu manh, bởi vì trong nhà có tiền nên ỷ thế hiếp người, tính tình táo bạo ác liệt, tham lam nữ sắc, là khách quen của Phong Nguyệt Lâu, nam nhân như vậy các người còn nguyện ý muốn gả con cho họ, dù sao con cũng không lấy chồng!”

Thái Liên giọng điệu cứng rắn vừa nói xong, cha Thái Liên tiến đến cho một cái tát, hung hăng đánh lên dung nhan kiều mỵ của nàng,Thái Liên bụm mặt lui về sau vài bước, da thịt trắng noãn in dấu bàn tay trở nên hồng hồng, giọt nhỏ giọt lớn nước mắt rơi xuống.

“Sinh lễ Bạch gia đã nhận,con không lấy chồng,con muốn hại chết cả nhà sao?!” Khi đánh lên mặt con mình tìm ông cũng đau,cả người run rẩy ,“Liên à,con cũng biết nếu con không gả cho nhà họ Bạch, tổ nghiệp nhà họ Thái chẳng những khó giữ được, đến lúc đó chúng ta một nhà già trẻ khó đặt chân ở Tử Vân Thành này ,”

“Không lấy chồng không lấy chồng,con chính là không lấy chồng!” Thái Liên bụm mặt, dậm chân,mặt đầy nước mắt xoay đầu bỏ chạy.

Lúc chạy đến cửa,vừa đúng lúc Thái Sinh vừa vặn bước đi vào trong phòng, kinh hoảng hỏi:“Tỷ, tỷ làm sao vậy?”

Thái Liên không để ý đến đệ đệ, bụm mặt chạy đi .

“Tỷ tỷ..... Tỷ.....” Thái Sinh nhìn Thái Liên chạy xa, không hiểu ra sao quay đầu nhìn cha tức giận đến cả người run rẩy và mẹ đang lau nước mắt, hỏi:“Cha, mẹ, rốt cuộc xảy ra chuyện gì ?”

“Sinh nhi, đi, đi xem tỷ tỷ con.....” Mẹ hần lau nước mắt, vỗ vỗ vai đứa con.

“Ừm.” Thái Sinh nhu thuận gật gật đầu, xoay người đi đến phòng tỷ tỷ.

Thái Sinh mặc dù thân nam nhi, nhưng dáng vẻ xinh đẹp tuyệt trần, da thịt trắng nõn,đôi mắt sáng lương thiện, môi hồng răng trắng,đầu lông mày lại có một nốt ruồi chu sa nhỏ.Khi còn bé luôn bị hiểu nhầm là cô nương, hiện tại tuy đã muốn mười lăm tuổi , nhưng thân hình nhỏ nhắn càng tăng thêm một phần giống nữ nhi.

Càng thú vị chính là có rất nhiều bà mối lắc mông vội tới cầu hôn với Thái Sinh.

Thái Sinh đi đến cửa phòng tỷ tỷ, có thể nghe thấy bên trong truyền tiếng khóc.

“Tỷ tỷ, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” Thái Sinh vào phòng, đứng ở bên giường, nhìn tỷ tỷ khóc thương tâm muốn chết.

“Thái Sinh, cha muốn đem tỷ gả cho đại thiếu gia Bạch gia.Đệ có biết, tỷ từ nhỏ đã thích Vương ca kế nhà mình, tỷ làm sao có thể gả cho một người khác!”

“Tỷ, đừng khóc , chúng ta sẽ có cách .” Thái Sinh đưa tay nhẹ nhàng lau nước mắt cho tỷ tỷ.

Thái Liên gương mặt, nước mắt làm tầm mắt mông lung, Thái Sinh trước mắt coi như một người tuyệt sắc giai nhân, đột nhiên tâm sinh nhất kế,Thái Liên nhanh chóng nắm cổ tay Thái Sinh, vội vàng khẩn cầu nói:“Đệ đệ, tỷ tỷ cầu đệ một chuyện, vô luận như thế nào,đệ đều phải đáp ứng tỷ tỷ.....”

“Tỷ tỷ ngàn vạn lần đừng nói như vậy, có cái gì tỷ cứ nói đi.” Thái Sinh gật gật đầu với Thái Liên.

“Thái sinh..... đệ..... đệ thay thế tỷ tỷ..... Gả cho nhà họ Bạch đi.....” Thái Liên nói ra suy nghĩ trong lòng, nhìn thấy vẻ mặt Thái Sinh giật mình gương mặt, lắp bắp nói:“Tỷ tỷ..... đệ,đệ là thân nam nhi a.....”

“Thái Sinh, nguyên nhân chính là đệ là thân nam nhi, người Bạch gia cho dù phát hiện cũng sẽ không làm gì đệ, hơn nữa tai tiếng lớn như vậy,Bạch gia sẽ không lộ ra,đệ chỉ cần tìm đúng cơ hội trốn là được.” Thái Liên gắt gao cầm lấy tay Thái Sinh,hai đầu gối quỳ xuống đất, đau khổ cầu xin:“Thái Sinh..... Tỷ tỷ cầu đệ..... Cầu đệ”

“Tỷ, không được, mau đứng lên.....”Trong lòng Thái Sinh thực rối rắm, tuy rằng thân hình hần mảnh mai, dáng vẻ xinh đẹp, tính tình thiện lương, nhưng trong xương hần cũng là quật cường ,bảo hần đường đường là nam nhi lại mặc y phục nữ nhi gả cho nam nhân, vô luận như thế nào, hần cũng làm không được a.

Nhưng tỷ tỷ quỳ trước mắt thê chết chứ không chịu gả đi, chuyện này lại liên quan đến một nhà sinh kế, có lẽ hẳn có thể tìm được cơ hội tốt đào tẩu cũng không chừng, nghĩ đến đây Thái Sinh cắn răng một cái, liền đáp ứng thỉnh cầu của tỷ tỷ.

Cùng ngày cưới vợ.

Thái Sinh mặc y phục tỷ tỷ, lên cỗ kiệu Bạch gia, gả cho người nam nhân “Đó”.

Thái Liên và Vương Ca nhà kế bên cùng lên lút không biết bỏ trốn đi đâu.

Cỗ kiệu lay động, trong lòng Thái Sinh cũng đi theo một chút không yên bất an, hẳn không biết chính mình có phải hối hận khi giúp đỡ tỷ tỷ gả vào nhà này không, nhưng lỡ leo lên lưng cọp, không thể nửa chừng leo xuống.

Hai tay hơi siết thành quả đấm, lúc này chỉ có thể đi một bước tính một bước, tìm một cơ hội để chuồn thôi.

2. Chương 2: Đào Tẩu

Ba ngày trước.

Thời điểm Bạch Tấn Vân từ bên ngoài trở về, phát hiện không khí trong nhà đều giống nhau, một mảnh không khí vui mừng, người người ra vào bận rộn chết đi được.

Bạch Tấn Vân ngày thường anh khí bức người, mày kiếm nồng đậm, một đôi con ngươi sáng ngời hữu thần lại có chút đa tình tà lệ, cái mũi anh tuấn, đôi môi mỏng manh khi mỉm cười có thể làm người ta say mê.

Cho nên hẳn thuận tay túm một tiểu nha đầu tới hỏi, tiểu nha đầu ngày thường ngày thấy bóng dáng đại thiếu gia mặt đã hồng muốn chết, lần này gần gũi như thế, còn tiếp xúc da thịt, xấu hổ đến đầu không thể ngẩng lên.

“Đương nhiên là chuẩn bị hôn sự cho đại thiếu gia.”

Tiểu nha đầu nói xong, quay đầu chạy, Bạch Tấn Vân một mình đứng ở nơi đó suy nghĩ thật lâu, một trận gió thổi qua, mái tóc hắn kéo theo góc áo nhẹ nhàng tung bay.

“Hôn sự của ta?”

Lặng lẽ nói một câu, sau đó Bạch Tấn Vân xoay người đi ra sân tìm cha mẹ.

Bạch lão gia và phu nhân vẫn lo lắng Bạch Tấn Vân không chịu đồng ý cuộc hôn sự này, cho nên vẫn gạt hấn, sự thật chứng minh gạt là đúng. Bạch Tấn Vân phát hỏa lớn, thậm chí tuyên bố đêm tân hôn để cho cha tự mình đi viên phòng, thuận tiện đem thiếu nữ xinh đẹp gì đó làm tiểu thiếp của người.

Bạch lão gia vừa nghe xong lại cười toe toét, nhưng bất hạnh bị Bạch phu nhân cho cái tát một bên mặt.

Cuối cùng, Bạch Tấn Vân và Bạch phu nhân cùng chung nhận thức, Bạch Tấn Vân cưới vợ mục đích duy nhất chính là nối dòng, sinh xong đứa con cho Bạch Gia, sau khi hắn hoàn thành nhiệm vụ muốn làm cái gì thì làm, Bạch phu nhân tuyệt không can thiệp.

Không phải là lấy nương tử sau đó sinh một đứa con thôi, đối hắn cuộc sống như vậy không ảnh hưởng nhiều lắm.

Bạch Tấn Vân lạnh nhạt cười.

Ba ngày sau, ngày đón dâu.

Bạch Tấn Vân một thân hỉ phục đỏ thắm, ngồi ở trong phòng ngất một chìm nho, mùi rất ngon, thay hắn đón dâu chính là nhị đệ hắn, Bạch Tấn Uy.

Bạch Tấn Uy là đứa con thứ hai nhà họ Bạch, trời sinh tính bướng bỉnh, tuy rằng bộ dạng không xuất chúng bằng đại ca nhưng mà đáng vẻ xem như cũng anh tuấn. Đại thái thái và Nhị thái thái mâu thuẫn là thâm căn cố đế nhưng quan hệ hai huynh đệ rất tốt.

Một đường diềm tấu sáo và trống, Thái Sinh che khăn voan ngồi trên kiệu hoa, lại được người đỡ xuống, hành lễ, bái thiên địa, có binh phong che hết tất cả ồn ào, Thái Sinh được một cái tiểu nha hoàn đỡ vào tân phòng, ngồi ở đầu giường.

“Đại thiếu phu nhân! Phu nhân không có việc gì làm ngồi ở đây chờ một chút, sau khi khách khứa tản đi, đại thiếu gia sẽ đến đây.” Tiểu nha đầu đứng ở bên giường, nói chi tiết với đại thiếu phu nhân. Tuy rằng không nhìn thấy dung nhan, nhưng chỉ cần thân hình này đã khiến cho người hâm mộ nha, nhất định là một mỹ nhân.

Thái Sinh không lên tiếng, nghe xong tiểu nha đầu nói chẳng qua là yên lặng gật đầu.

“Thiếu phu nhân! Sau này nô tỳ sẽ hầu hạ phu nhân, tên nô tỳ là Tiểu Nguyệt.” Tiểu Nguyệt là người rộng rãi cho nên giọng nói của nàng và hân giống nhau.

Thái Sinh như trước gật gật đầu.

Hiện tại trong lòng hắn thầm nghĩ chạy đi như thế nào. Nếu chờ đại thiếu gia Bạch gia kia trở về, mở khăn voan, hai nam nhân bốn mắt nhìn nhau, chuyện như vậy rất xấu hổ a.

“Đại thiếu phu nhân, nô tỳ biết, người nhất định một chế, cho nên phu nhân hãy thư giản một chút. Tiểu Nguyệt đi ra ngoài bang giúp đỡ rồi trở về.” Tiểu Nguyệt nói xong liền bước ra khỏi phòng, xoay người lại, nhẹ nhàng đóng cửa cửa phòng lại.

Nửa ngày trôi qua, tiếng vang gì đều không có, Thái Sinh lúc này mới nhẹ nhàng đem khăn voan xốc lên, vừa thấy phòng người giàu ở, rất là khí phái, bảng chữ hỉ đỏ thắm treo trên vách tường, trên bàn còn có hai cây đèn cầy ánh sáng chớp chớp.

Thái Sinh cố ý không xem những thứ này, đem khăn voan đặt ở trên giường, đứng dậy đi vào cạnh cửa, nhẹ nhàng đẩy cửa ra, phát hiện ngoài cửa không có người nào, vì thế liền rón ra rón rén đi ra ngoài.

3. Chương 3: Gặp Nhau

Thái Sinh mặt hỷ phục thật sự dễ bị chú ý, cho nên hắn chỉ có thể một đường trốn trốn tránh tránh, e sợ bị người khác thấy, sân Bạch phủ thật sự rất lớn, Thái Sinh không rõ phương hướng đi loạn. Cuối cùng đi đến một nơi vắng vẻ, làm hắn phần chần chừ chính là bên cạnh tường rào có một hòn non bộ.

Thái Sinh kéo váy lên đi tới trước, muốn leo lên hòn non bộ.

“Người nào!”

Đột nhiên một giọng nói lạnh lẽo vang lên sau lưng, Thái Sinh sợ tới mức theo bản năng quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy một nam tử mặc áo đỏ đứng nơi đó, tuổi hắn so với chính mình không hơn mấy tuổi, tóc đen bó buộc ở trên cao, bề ngoài oai hùng có vài phần tính trẻ con.

“Ta.....” Thái Sinh khấn trương lui về phía sau từng bước, nhìn người mặt quần áo đỏ thắm trước mắt, nghĩ thầm rằng: Đây chẳng lẽ đây là tân lang hôm nay sao, vị hôn phu của tỷ tỷ?

Bạch Tấn Uy đi ngang qua nơi đây, vừa vặn thấy một bóng người hiện lên, liền theo lại, thời điểm người đó quay đầu lại, Bạch Tấn Uy ngây dại.

Người trước mắt, mái tóc rũ xuống, bởi vì kích động quay đầu cho nên có vài sợi không nghe lời bám vào khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú, ánh mắt sang ngồi không có nửa phần tạp chất, da thịt trắng nõn ở dưới ánh trăng càng lộ thêm nét mềm mại, cái miệng nhỏ nhắn đỏ hồng vì kinh ngạc khê mở, đuôi long mày lại có nốt ruồi nhỏ làm tăng thêm nét dịu.

“Nàng là ai?” Giọng nói Bạch Tấn Uy vừa rồi quát lớn giờ chuyển thành mềm nhẹ, e sợ dùng lực một chút, tiểu mỹ nhân trước mắt sẽ bị hắn dọa.

“Ta..... Ta.....” Thái Sinh cúi đầu, hai tay nhỏ bé nắm chặt góc áo, nguy rồi, nếu bị hắn phát hiện chính mình là tân nương, cha và mẹ nhất định không có ngày lành.

Nhìn bộ dáng nữ tử trước mắt có phần khiếp đảm, Bạch Tấn Uy biết là chính mình vừa rồi làm cho nàng sợ, “Đừng sợ, ta cũng không phải là người xấu.....” Nói xong, tiến lên từng bước, chưa từng nghĩ muốn gì thì người trước mắt cũng lùi về phía sau lui từng bước.

Bạch Tấn Uy lúc này mới chú ý người trước mắt đang mặc hỉ phục, giật mình hỏi: “Nàng là Thái Liên?”

Hắn sáng sớm chợt nghe nói, đại ca lấy một nữ nhân gọi là Thái Liên, là một mỹ nhân nhưng đại ca căn bản là khinh thường, cho nên cho dù là đón dâu, cũng là đệ đệ hắn đi thay, thật không nghĩ tới hắn và đại tẩu lại gặp ở đây.

Nhưng mà mặc dù rõ ràng biết đối phương chính là chị dâu mình, lại không thể áp chế nội tâm rung động.

Thái Sinh ngược mắt nhìn nam nhân, hắn gọi tên của tỷ tỷ, xem ra thân phận của hắn còn chưa bị lộ, vì thế nắm bắt cổ họng nhỏ giọng nói: “Là ta.”

Thái Sinh mười lăm tuổi, giọng nói vốn chưa thay đổi lắm, hơn nữa hắn nén cổ họng, căn bản là nghe không ra giọng nói của nam nhi.

“Xem ra nàng thật sự là chị dâu ta.” Lời nói của Bạch Tấn Uy có chút mất mát, nhưng lập tức bị nụ cười như ánh mặt trời che lấp trôi qua, “Chị dâu không ở tân phòng chờ đại ca, tại sao một người chạy đến đây?”

Thái Sinh nghe được người trước mắt gọi hắn là chị dâu, còn gọi một người khác là đại ca, lúc này mới an tâm nói.

“Ta..... Lạc đường” Thái Sinh cảm thấy người trước mắt hiền lành, hy vọng không gây khó xử cho hắn, nhưng mà hiện tại chạy trốn không được, nhưng quan trọng là không để hắn nghi ngờ.

“Đệ đây đưa chị dâu trở về.” Bạch Tấn Uy không nói nhiều, nghiêng người đi về hướng ngược lại.

A! Trong lòng Thái Sinh thở dài một hơi. Nhưng mà không có biện pháp, chỉ cần cúi đầu giảm bước chân lên nền đá. Bạch Tấn Uy đi ở bên cạnh, giữ khoảng cách không xa không gần.

Thật ra trong lòng Bạch Tấn Uy hiểu, Thái Liên đang muốn chạy trốn.

Nhưng hắn không chỉ trích nàng, bởi vì hắn bỗng nhiên cảm thấy được, hắn hiểu tại sao nàng muốn chạy trốn.

Đêm có chút lạnh gió đêm từ bên ngoài thổi lên y phục hai người, ánh trăng trút xuống, trên mặt đất có hai cái bóng, bởi vì vũ động ống tay áo mà tách ra, thỉnh thoảng thì hợp lại.

4. Chương 4: Đêm Động Phòng (thượng)

Dưới đêm trăng, bóng dáng nhỏ bé và yếu ớt của Thái Sinh kéo thật sự dài, nhìn đường đá dưới chân. Thái Sinh đã hoàn toàn không đoán được vận mệnh chính mình sẽ ra sao.

Tâm sự giống như đường đi dưới chân đi như thế nào cũng đi không đến cuối, cho đến bên cạnh truyền đến một giọng nói dịu dàng.

“Chị dâu, đã tới rồi, chị dâu mau vào nhanh đi.” Bạch Tấn Uy nói xong, đưa tay mở cửa phòng. Thái Sinh đứng ở cửa, khi cửa mở ra trong nháy mắt, hắn đầu tiên chữ “Hỉ” đỏ thắm đó thật đáng châm chọc.

Trong phòng Tiểu Nguyệt tuy rằng chưa thấy qua dáng vẻ Thái Sinh, nhưng dựa theo hỉ phục trên người liền nhận ra hắn.

“Ai nha! Thiếu phu nhân, người đã đi đâu? Làm Tiểu Nguyệt sợ quá nh, nếu làm cho đại thiếu gia biết nô tỳ để mất thiếu phu nhân, còn không nhanh mất một lớp da a?” Tiểu Nguyệt miệng thì thầm, nhưng vẻ mặt thả lỏng rất nhiều, vội vàng tiến lên đỡ hắn.

“Ta vừa rồi.....” Thái Sinh vừa nói vừa quay đầu lại, vừa vặn sau cửa đã trống trơn, sớm đã không có người, nam tử mặc y phục màu đỏ kia không biết khi nào đã rời đi, nhìn cửa trống rỗng Thái Sinh không muốn nói nữa.

Tiểu Nguyệt bất kể ban nầy thiếu phu nhân đi đâu, chỉ cần nàng trở về là tốt rồi, vì thế nàng vội kéo Thái Sinh ngồi xuống, đội khăn voan đỏ thắm lên.

Đêm càng ngày càng sâu, Thái Sinh càng thấy bất an, hai bàn tay nắm chặt góc áo, trong lòng bàn tay tất cả đều là mồ hôi.

Đột nhiên cửa phòng bị “rầm” một tiếng mở ra .

Khi cửa mở rộng ra, Bạch Tấn Vân mới chậm rãi thu hồi chân mình.

Hôm nay, hấn uống có chút say, con người vốn thâm thúy giờ có chút mê ly, ánh mắt nhìn chăm chăm người ngồi trên giường, khoe miệng nhường lên mỉm cười, lão đảo tiêu sái vào phòng.

“Đại thiếu gia.....” Tiểu Nguyệt muốn đi đến đỡ, lại bị Bạch Tấn Vân cự tuyệt, chỉ thấy hấn khoát tay, ý bảo Tiểu Nguyệt lui ra.

Tiểu Nguyệt biết điều lùi từng bước rời khỏi phòng, đem cánh cửa nhẹ nhàng đóng lại.

Trong phòng, nháy mắt an tĩnh.

Bạch Tấn Vân nghiêng đầu đánh giá người ngồi trên giường, nhìn thân hình xem ra quả thật không tồi.

Vì thế cười đi đến bên giường.

Bạch Tấn Vân từng bước tới gần, tìm Thái Sinh mãnh khiêu một chút, bỗng nhiên, khăn voan đỏ bị nhấc lên cao giữa không trung. Khi khăn voan bay xuống, Thái Sinh cũng thấy rõ nam nhân trước mắt.

Tóc đen bó buộc cao, mày kiếm bay lên, đôi mắt thâm thúy mê ly, mũi anh tuấn, môi nửa cười nửa không rất khêu gợi, một thân hỉ phục đỏ thắm, bên hông đeo ngọc bội, khí thế mười phần.

Nhưng hai má hấn đỏ ửng, nói năng có chút say.

Bạch Tấn Vân nhìn dáng vẻ Thái Sinh, nhưng thật ra thoáng kinh ngạc. Hấn Bạch Tấn Vân thấy qua vô số mỹ nữ. Trong đầu hấn, mỹ nữ chính là ngực lớn mông tròn, đẹp dễ hơn người, một cái nháy mắt đều làm cho người ta thần hồn điên đảo.

Mà người trước mắt, dáng người mỏng manh, không trang điểm, hồn nhiên thiên thành, ánh mắt nàng nhìn hấn lại có chút đau lòng.

“Ha ha, quả thật không tồi.” Bạch Tấn Vân đưa tay nâng cằm thận cảm Thái Sinh lên.

Một người nam nhân bị người nam nhân khác đối đãi như vậy, Thái Sinh cảm thấy đây là một loại sỉ nhục, hấn theo bản năng đưa tay xóa sách tay của Bạch Tấn Vân, cuống quýt đứng lên giống như là hạ quyết tâm, mở miệng nhìn Bạch Tấn Vân nói: “Ta là nam nhân!”

Khi Thái Sinh nói lời này, ánh mắt nhìn thẳng Bạch Tấn Vân, vẻ mặt đặc biệt nghiêm túc, vẻ mặt anh dũng như trước hý sinh thật giống như đây là câu nói cuối cùng của cuộc đời này.

Bạch Tấn Vân nghe xong lời này lập tức nhìn Thái Sinh, cười ha ha, “Tiểu nha đầu này thật là thú vị. Nếu đã gả tới đây còn nói lời hoang đường như vậy làm gì?”

Bạch Tấn Vân phản ứng như thế làm Thái Sinh thật không ngờ, “Ta thật là nam nhân nha!”

5. Chương 5: Đêm Động Phòng (trung)

Đối với phản ứng của Bạch Tấn Vân, Thái Sinh thật không ngờ, “Ta thật là nam nhân!”

“Tại sao có thể nói mình là nam nhân để tránh viên phòng với ta?” Bạch Tấn Vân đột nhiên cảm thấy được đêm tân hôn này trải qua thật có ý tứ .

“Là thật !” Thái Sinh thấy Bạch Tấn Vân không tin, liền đưa tay cởi bỏ hai nút áo ngay cổ, giơ cổ lên cho Bạch Tấn Vân xem, “Không tin người xem.....”

Mục đích của Thái Sinh là để cho Bạch Tấn Vân nhìn thấy hậu kết của hắn nhưng mà Bạch Tấn Vân hiểu lắm, hắn nghĩ Thái Sinh dùng phương thức này đến câu dẫn hắn.

Hừ, thật sự là cách rất thú vị.

Bạch Tấn Vân thừa lúc Thái Sinh không chuẩn bị đưa tay ôm Thái Sinh vào trong ngực, cúi đầu hôn lên cổ hắn, vừa hôn vừa thì thầm nói: “Nàng đã khát vọng như vậy, ta đây liền thỏa mãn nàng.....”

“A.....” Thành Linh bị người ta hôn làm cho tim của Thái Sinh đập thật là mạnh, nam nhân này đem hắn gắt gao ôm vào trong ngực, trên người tản ra một loại mùi nồng đậm, là loại ham muốn mãnh liệt của dã thú.

“Người hãy nghe ta nói..... Ta thật là nam nhân.....” Thái Sinh vừa tránh né Bạch Tấn Vân hôn môi, vừa lấy tay đẩy hắn, ngón tay mảnh khảnh ở trên lồng ngực của hắn không có nửa điểm tác dụng.

“Được được được, nàng là nam nhân!” Bạch Tấn Vân đây chỉ là một phương thức tán tỉnh, hắn mạnh mẽ ôm lấy hắn, thuận thế áp hắn lên trên giường, tiếp theo hắn liền chèn ép lên.

Bạch Tấn Vân giống con sói đói khát cắn xé người dưới thân, mạnh mẽ kéo y phục hắn, trong lúc giãy dụa, Thái Sinh nhìn thấy tầng lớn da thịt trước ngực lộ ra.

Thái Sinh giãy dụa lấy tay che ở trước ngực, hắn nghĩ tới rất nhiều kết quả mình được gả đến đây như là bị loạn côn đánh chết, nhưng như thế nào cũng không nghĩ tới cục diện hiện tại này, hắn giống như càng nói chính mình là nam nhân, Bạch Tấn Vân lại càng hưng phấn.

“Bạch thiếu gia, ta thật là nam nhân.....” Dù sao Thái Sinh cũng còn nhỏ tuổi, thân mình đơn bạc, sức lực lại không đủ chống đỡ Bạch Tấn Vân, hắn dùng cánh tay nhỏ nhắn che góc áo trước ngực, cúi đầu xuống bộ dáng thập phần đáng thương.

Nhìn mặt người dưới thân ửng đỏ, da thịt nõn nà như tuyết, dục vọng nguyên thủy trong người Bạch Tấn Vân bị kích phát ra, “Nàng biết không, bộ dáng hiện tại của nàng, ta thật sự muốn một ngụm ăn sạch nàng!”

Bạch Tấn Vân một tay giữ chặt cổ tay Thái Sinh, đưa hai tay hắn giam cầm ở trên đầu, còn tay khác không hề thương hại kéo y phục trước ngực Thái Sinh.

Tuy rằng dáng người tiểu mỹ nhân này tốt lắm, nhưng mà ngực của nàng bằng phẳng, hai tiểu hồng đậu lẻ loi đứng ở nơi đó, giống như chờ có người đến ngắt lấy.

“Ách..... Không thể trách nàng vì sao nói mình là nam nhân, ngực thật sự bằng phẳng nha.....” Bạch Tấn Vân nhìn Thái Sinh tà mị cười, hắn chính là thích nói chuyện với người không có sức phản kháng, nàng càng như vậy, hắn càng thích.

Hắn cúi đầu bắt lấy đôi môi đỏ mọng kiều mỵ của nàng, dùng sức XR, hương thơm trong miệng nàng toàn bộ đều thuộc về hắn.

“Ưm a ưm.....” Thái Sinh giãy dụa, phản kháng, đối lấy người kia càng thêm điên cuồng.

Thời điểm Thái Sinh bị hôn đầu óc hắn trống rỗng, Bạch Tấn Vân buông môi hắn ra, ngược lại một đường hôn xuống phía dưới.

Lúc hôn đến tiểu hồng đậu, buộc chặt hàm răng, dùng sức cắn xuống.

“A.....” Thái Sinh thở nhẹ, đồng thời thân mình hơi hơi cong lên.....

“Thật sự là mỹ nhân làm cho người ta mất hồn.....” Dục vọng của Bạch Tấn Vân đã muốn đạt tới trình độ nhất định, hắn đưa tay vào nội y mỹ nhân, một đường trượt.....

Khi hắn ngón tay lướt xuống giữa hai chân, thực ngoài ý muốn hắn đụng phải một vật cứng!

Tất cả động tác đều đình chỉ.

Bạch Tấn Vân ngơ ngác nhìn người dưới thân, người dưới thân cũng đang muốn khóc.

Bạch Tấn Vân xoay người ngồi dậy nhìn người đối diện, sau một lúc lâu mới thì thầm nói: “Người thật đúng là nam nhân!”

6. Chương 6: Đêm Động Phòng (hạ)

Khi ngón tay hắn trượt đến giữa hai chân, thực ngoài ý muốn hắn đụng phải một vật cứng!

Tất cả động tác đều đình chỉ.

Bạch Tấn Vân ngơ ngác nhìn người dưới thân nhân, người dưới thân cũng muốn khóc nhìn hắn.

Bạch Tấn Vân xoay mạnh người ngồi dậy, nhìn người đối diện một lúc lâu mới thì thào nói: “Nàng thật đúng là nam nhân!”

Thái Sinh cuống quýt trốn ở trong góc, gắt gao che lại chỗ y phục bị Bạch tấn vân xé rách, cúi đầu, đỏ mặt, nhỏ giọng nói “Ta, ta ngay từ đầu đã nói ta là nam nhân.....”

“Nữ nhi nhà họ Thái là nam nhân? Thầy tướng số nói ta phải lấy nam nhân sao? Ta thông minh vạm vỡ mẹ lại để một người nam nhân tới sinh hươu khố, mẹ cũng quá xem trọng đứa con của mình đi!” Bạch Tấn Vân đột nhiên cảm thấy được chính mình giống nhất con khỉ, bị mọi người vui đùa xem diển, mà hắn vừa rồi còn kích tình muốn cùng nương tử sinh đứa nhỏ!

“Đại thiếu gia, thực xin lỗi.....” Thái Sinh sợ hãi nhìn Bạch Tấn Vân, “Ta không phải cố ý muốn gạt người, ta.....” Thái Sinh muốn giải thích rõ với Bạch Tấn Vân, nhưng mà tướng tượng đến một màn hương diễm vừa rồi, hắn liền xấu hổ đến muốn cái hố để chui xuống.

Nhìn vẻ mặt của Thái Sinh, Bạch Tấn Vân thế nhưng cảm thấy có chút động tâm không thể giải thích. Nếu hắn không phải nam nhân, hắn hiện tại nhất định bỏ nhào vào hắn ăn xong lau sạch !

“Người thật là Thái Liên?” Bạch Tấn Vân nheo mắt đánh giá người đối diện, hắn cảm thấy được trong việc này nhất định có ẩn tình, bằng không , ai mọi người sẽ không để cho hắn lấy nam nhân.

“Không phải, Thái Liên là tỷ tỷ ta.” Thái Sinh cúi đầu, dáng vẻ ủy khuất vội vàng đứng dậy quỳ gối trước mặt Bạch Tấn Vân: “Thật xin lỗi đại thiếu gia, ta biết chúng ta đáng chết, nhưng mà cầu người buông tha cha và mẹ ta, buông tha tỷ tỷ của ta, người như xử trí ta như thế nào cũng được.....”

“Người tên gì?” Bạch Tấn Vân lạnh lùng cắt đứt lời nói của Thái Sinh.

Thái Sinh quỳ gối trên giường, nhìn vẻ mặt băng sương của Bạch Tấn Vân, tim run rẩy nhỏ giọng nói: “Thái Sinh.”

“Thái Sinh, người hãy nghe cho kỹ , ta không muốn cho bất luận kẻ nào biết ta cưới một người nam nhân, ta không muốn làm trò cười cho bất luận kẻ nào, ta cũng không muốn bị người ta bắt lấy nhược điểm, cho nên người đã gả vào Bạch gia, người chính là Thái Liên. Người vĩnh viễn giả nữ nhân cho ta!” Bạch Tấn Vân nói xong, xuống giường, cầm lấy y phục chính mình, đầu cũng không quay lại, sải bước ra khỏi tân phòng.

Trong phòng nháy mắt an tĩnh lại.

Ai đều không có nghĩ đến, sự tình lại diễn biến thành như vậy.

Thái Sinh kéo lại y phục, ngơ ngác ngồi ở trên giường, đèn cầy đỏ thắm bùng cháy, toát ra ngọn lửa giống như huyết lệ.

Ánh trăng ngoài cửa sổ làm nổi bật ánh sáng mờ nhạt trong phòng?

7. Chương 7: Làm Một Nữ Nhân

Bạch Tấn Vân một đêm không ngủ, cả đêm ngồi ở thư phòng suy nghĩ. Hắn là đại thiếu gia nhà họ Bạch cư nhiên lại cưới một gã nam tử làm vợ. Nếu chuyện này truyền ra ngoài, những người ngày thường không ưa hắn, chắc chắn sẽ không dễ dàng buông tha hắn như vậy.

Nhưng mà thời điểm hắn không rõ thân phận người kia, dục vọng của hắn bùng phát thậm chí khi biết hắn là nam nhân, loại dục vọng này vẫn như cũ không có hạ thấp.

Cho nên hắn rời khỏi, nếu cả đêm ở chung một chỗ với vật nhỏ kia hắn thực sợ chính mình sẽ làm ra chuyện gì nữa.

Hai nam nhân, a, như thế nào có thể!

Hắn ngồi bên cửa sổ tự giễu mình, nhìn tấm màn đen dưới ánh trăng và sao, Bạch Tấn Vân uống trà thuận tiện bình tĩnh dục hỏa trong lòng.

Bất tri bất giác đến ngày thứ hai, chân trời nổi lên bạch quang. Lúc này ngoài sân im lặng như trước, nhưng Bạch Tấn Vân biết sẽ không được bao lâu, bọn hạ nhân sẽ đi ra làm việc.

Vì không để người khác phát hiện, Bạch Tấn Vân quyết định trở về tân phòng.

Nhà của Bạch rất lớn, mỗi người đều có sân vườn của riêng mình, cho nên Bạch Tấn Vân từ thư phòng trở về tân phòng vô cùng gần, chấp tay sau lưng, nhẹ đi chuyển bước chân, vài bước liền đến cửa tân phòng.

Đưa tay lên nhẹ nhàng đẩy, cánh cửa liền “kẹt” một tiếng mở ra.

Trong phòng thực im lặng, Bạch Tấn Vân nghĩ thầm, không phải là nửa đêm bỏ trốn chứ, vì thế xoay người đóng chặt cửa cất bước tiến vào, đi được vài bước, mới nhìn rõ ở phía góc giường, phía sau màn che, có một thân thể nho nhỏ cuộn mình lại.

Thân thể Thái Sinh vốn nhỏ nhắn giờ cuộn lại bên cạnh góc giường, tiếc rằng ngày hôm qua quá mệt mỏi, lại chưa ăn một hạt cơm, hỗn loạn sau đó lăn ra ngủ.

Bạch Tấn Vân đi đến bên giường, con người nhìn xuống dưới nhìn người trước mắt, bộ dáng lúc này của hắn giống như con mèo nhỏ bị người ta vớt bỏ, bất lực thân mình, bất an ngủ, mái tóc đen nhánh buông xuống trước ngực, che hắn hai má, lông mi nồng đậm bởi vì bất an mà run nhè nhẹ, cái mũi khéo léo, cái miệng nhỏ nhắn đỏ hồng, bởi vì ngủ say nên hai gò má đỏ ửng.

Người này là nam nhân sao!

Bạch Tấn Vân thiếu chút nữa lại bị bề ngoài hắn mê hoặc.

Xoay người, mở tủ quần áo ra, muốn từ trong tủ lựa ra một bộ y phục hợp với hắn, đột nhiên ý thức được việc gì, hắn cảm giận tùy tiện chọn đại một bộ váy dài màu tím, đi trở lại bên giường, nhét trên người Thái Sinh, hơn nữa nhìn hắn quát: “Đứng lên, thay y phục mau!”

Thái Sinh vốn ngủ còn có chút bất an, đột nhiên nghe được một tiếng gầm lên, vội tỉnh lại, mở to mắt, phát hiện trên người có một cái váy, gương mặt liền thấy gương mặt phần nộ của Bạch Tấn Vân.

Bạch Tấn Vân cũng không biết vì sao mình tức giận như vậy, dù sao cũng thật tức nha. Hắn cư nhiên còn muốn tự mình chọn cho hắn một cái váy! Vật nhỏ này, tuyệt đối là yêu tinh!

“Đại thiếu gia.....” Thái Sinh cuống quýt đứng dậy, cúi đầu đứng ở trước mặt Bạch Tấn Vân, hai tay nhỏ bé không ngừng nắn tàn phá góc áo, “Đại thiếu gia..... Cầu, cầu người buông tha cha ta, mẹ ta, tỷ của ta, thiếu gia kêu ta cái gì ta đều nguyện ý.....”

“Cái gì đều nguyện ý ư?” Bạch Tấn Vân đưa tay nắm cái cằm khéo léo của hắn, kéo lên cao, để cho con người hẹp dài xinh đẹp nhìn về phía mình.

“Làm trâu làm ngựa ta đều nguyện ý.....” Thái Sinh cảm nhận được ngón tay Bạch Tấn Vân dung sức, hắn biết Bạch Tấn Vân thực tức giận, cho nên hắn nắm chặt tay nói.

“Làm trâu làm ngựa? Hừ, trâu ngựa nhà ta rất nhiều, người nào so với người đều tốt hơn!” Bạch Tấn Vân nheo mắt, hắn thậm chí có thể nhìn thấy khuôn mặt đáng sợ của mình trong con người trong suốt sợ hãi trong kia.

“A, ta.....” Thái Sinh luống cuống thấy Bạch Tấn Vân ức hiếp mình, trong đầu lập tức dần hiện ra chuyện tối hôm qua, hắn bị hắn hôn môi vuốt ve, còn nói lời tán tỉnh bên tai hắn, mặt hơi hơi đỏ.

Bạch Tấn Vân thấy vẻ mặt của Thái Sinh, hắn nhún mày đem phần hận đổ lên người Thái Sinh, “Thay y phục, ta không cần người làm trâu làm ngựa, trước hết người hãy làm một nữ nhân cho ta!”

Bạch Tấn Vân nói xong, xoay người ngồi vào một bên ghế, ánh mắt hung hăng nhìn chằm chằm Thái Sinh đứng ở tại chỗ không biết làm sao.

Ghê tởm!

Ngay tại vừa rồi trong đầu hắn lại có ý niệm hôn vật nhỏ kia!

Vật nhỏ này tuyệt đối là yêu tinh!

8. Chương 8: Thay Quần Áo

Thái Sinh cầm chiếc váy màu tím nhìn nửa ngày, ánh mắt liếc về phía Bạch Tấn Vân đang ngồi một bên, do dự hồi lâu hắn không biết nên mở miệng như thế nào.

“A, người kì kèo gì nha! Nhanh thay đi, chẳng lẽ người muốn chút nửa nha hoàn đến thay y phục cho người sao?” Bạch Tấn Vân không kiên nhẫn gầm nhẹ nói, thật sự là tiểu tử này nếu để lộ, hắn liền san bằng sang bằng cả nhà hắn a !

“Đại thiếu gia..... Ta, ta thay quần áo, người, người có thể lảng tránh một chút hay không.....” Thái Sinh cúi đầu xấu hổ, nói chuyện thanh âm giống như muỗi kêu.

Hắn thật sự không thích có người xa lạ ngồi ở trước mặt nhìn mình cởi quần áo, hơn nữa, đêm qua bọn họ còn.....

Nghĩ vậy đầu Thái Sinh cúi càng thấp. Trời ơi! vì sao tưởng tượng đến chuyện tối hôm qua, tim hắn lại đập mạnh như vậy.

“Cái gì? Ta lảng tránh một chút?” Bạch Tấn Vân nhất thời không phản ứng lại, khi nhìn đến vẻ mặt thẹn thùng của Thái Sinh hắn lập tức hiểu được ý tứ của hắn, vì thế tà mị tươi cười, chỉ thấy hắn điều chỉnh ghế ngồi, ngữ khí khinh chơn nói: “Đổi y phục thôi mà, tiểu tử, người cũng là nam nhân nha? Trên người người có đồ gì trên người ta cũng có, tất cả mọi người giống nhau, có cái gì không thể nhìn nha! Cho dù người là nữ nhân, cũng là người Bạch Tấn Vân ta cười hỏi đàng hoàng trở về, còn chưa có người nào dám đuổi ta ra khỏi phòng này nha!”

Thấy Thái Sinh chỉ cúi đầu không nói lời nào, cũng không cởi quần áo, Bạch Tấn Vân vỗ bàn cái RẦM, “Như thế nào, có phải muốn đại thiếu gia cởi cho người hay không?”

Nói xong liền đứng dậy.

Chiều này quả thực dùng được, Thái Sinh vội vàng xua tay nói không cần. Sau đó bối quá đi qua người hắn, bắt đầu cởi từng lớp quần áo.

Bạch Tấn Vân không thêm nói thêm gì nữa, một tay đặt ở trên bàn, một tay chống đỡ đầu, ánh mắt thẳng tắp nhìn thân thể trước mắt, rõ ràng biết hắn là nam nhân, chẳng qua là chỉ cần nhìn bong lưng đã khiến cho hắn có loại xôn xao không rõ.

“Thái Sinh!”

Đang lúc Thái Sinh cởi quần áo xuống, Bạch Tấn Vân đột nhiên quát to tên của hắn.

“Dạ,” Cả người Thái Sinh run lên, vội vàng đáp.

“Xoay người lại!” Bạch Tấn Vân đè nén xôn xao, ra lệnh cho hắn.

Thái Sinh sững sốt, lấy quần lụa mỏng màu tím che ở trước người, che trụ nơi tư mật của hắn, sau đó mới cúi đầu chậm rãi xoay người lại.

“Lấy y phục trước người ra!” Bạch Tấn Vân cũng không biết vì sao làm như vậy, hắn chẳng qua là không tự chủ được muốn ức hiếp hắn, muốn nhìn vẻ mặt bất lực của hắn, ánh mắt bối rối và hành động không biết làm sao.

“Đại thiếu gia.....” Vẻ mặt Thái Sinh đau khổ năn nỉ hắn.

“Lấy ra!” Bạch Tấn Vân không để cho hắn có cơ hội gì, lại ra lệnh hắn, mà lúc này Bạch Tấn Vân đã đứng lên đi tới trước mặt Thái Sinh, cảm giác áp bức làm cho Thái Sinh không tự chủ được từng bước lui về phía sau, “Đừng để cho ta nói lần thứ tư nha! Lấy ra!”

Thái Sinh cắn răng một cái nhắm mắt lại, định bất cứ giá nào cũng không cho người trước mặt lấy quần áo hắn ra, lúc này Bạch Tấn Vân không chút tiếng động hiện ra trước mặt hắn .

Bạch Tấn Vân nhìn quét qua mỗi một vị trí, cuối cùng dừng ở gương mặt đỏ bừng kia, hắn không dám mở mắt.

Bạch Tấn Vân đưa ra, lấy quần lụa mỏng mềm nhẹ đang che trên người Thái Sinh ra, Thái Sinh sửng sốt, ngửa đầu kinh ngạc nhìn chằm chằm Bạch Tấn Vân, hơi i há mồm, lại nói không ra lời muốn nói.

“Khụ khụ.....” Bạch Tấn Vân ho nhẹ hai tiếng, buông tay ra, “Mặc y phục tốt, chút nữa bọn hạ nhân sẽ đến.”

“Dạ.” Thái Sinh nhẹ giọng đáp, vội vàng mặc y phục vào, nhưng là tâm tình của hắn thủy chung không thể bình tĩnh, cách làm của Bạch Tấn Vân làm cho hắn càng ngày càng cảm thấy kỳ quái, tương lai rốt cuộc phải như thế nào, hắn không biết.

Thật ra, Thái Sinh không biết, Bạch Tấn Vân cũng không biết.

9. Chương 9: Phụng Trà

Sau khi Thái Sinh mặc y phục xong, cùng với Bạch Tấn Vân hai người yên lặng không nói gì nhìn nhau hồi lâu. nói là đối diện. Thật ra Bạch Tấn Vân vẫn dùng ánh mắt phức tạp nhìn Thái Sinh, vật nhỏ này mặc đồ nữ thật đúng là thích hợp nha, chẳng qua ngực hơi bằng phẳng.

Nghĩ vậy, Bạch Tấn Vân không tự chủ nở nụ cười.

Mà Thái Sinh đứng ở đó không biết làm sao, vốn thay áo trước mặt Bạch Tấn Vân đã thật xấu hổ, hiện tại hắn không thể giải thích được nụ cười đó, điều này làm cho Thái Sinh càng thêm đỏ mặt.

Cũng may không quá lâu, Tiểu Nguyệt đã đi tới.

Tiểu Nguyệt tới giúp đỡ Thái Sinh rửa mặt chải đầu. Tân nương tử vào cửa một ngày, sáng sớm phải phụng trà lão thái gia.

Bản thân Tiểu Nguyệt là một ngoạn hoạt bát, nơi nào có nàng sẽ không vắng lặng, nàng lôi kéo Thái Sinh ngồi ở trước bàn trang điểm, bắt đầu chải tóc cho hắn, vừa chải vừa cảm thán, mái tóc thật đẹp lại dễ chải.

Động tác Tiểu Nguyệt vô cùng thành thạo, chỉ chốc lát đã hoàn thành .

Cả quá trình, Thái Sinh không nói một lời. Chẳng qua là ngơ ngác ngồi ở trước kính, nhìn chính mình như thế nào từ một nam nhân biến thành một nữ nhân .

Bạch Tấn Vân cũng không nói một lời, hắn chẳng qua vòng hai tay, yên lặng đứng ở phía sau Thái Sinh, nhìn hắn say sưa.

Sợ Thái Sinh gây rối việc, lão thái thái trên đường đi đến, Bạch Tấn Vân lần nữa dặn Thái Sinh, làm việc cẩn thận đừng lộ ra dấu vết.

Tiểu Nguyệt bưng hai chén trà đi ra mặt sau Bạch Tấn Vân và Thái Sinh, thấy hai người thỉnh thoảng kề lỗ tai nói chuyện, khi thì chăm chú nhìn lẫn nhau, thân mật.

Đi vào chính đường, lão thái thái đã ngồi ở chủ vị thượng đẳng .

“Cha, mẹ.” Vừa vào nhà Bạch Tấn Vân cười hô nói.

Hai vị lão nhân mỉm cười gật gật đầu, nhất là Bạch phu nhân thấy bộ dáng vui vẻ của đứa con, thì biết đêm tân hôn hôm qua, hai người quá nhất định đặc biệt vui vẻ.

“Nhị nương.” Bạch Tấn Vân tuy rằng không tình nguyện, nhưng lễ nghi không thể bỏ qua.

Nhị phu là người xinh đẹp, cũng là người có tâm kế. Lúc này, bà tự nhiên chúc mừng Bạch Tấn Vân, “Đại thiếu gia sau khi thành thân, quả thật là tiến bộ không ít.”

Bạch Tấn Vân nghe xong lời này biết là mình bị giễu cợt, không ra tiếng tránh mọi người mất vui.

“Đại ca.” Bạch Tấn Uy lễ phép hướng Bạch Tấn Vân ân cần thăm hỏi, huynh đệ hai người quan hệ từ nhỏ đã rất tốt, Bạch Tấn Vân mỉm cười hướng hần gật đầu.

Thái Sinh cúi đầu, hướng về phía mọi người trong phòng, nhẹ giọng nói: “Cha, mẹ, nhị nương, tiểu thúc.”

“Chị dâu.” Mắt Bạch Tấn Uy lơ đãng nhìn sang cổ thái sinh, nơi đó có một mảnh nhỏ máu ứ đọng, lụa mỏng cổ áo cũng không thể che hết, nghĩ đến đêm qua đại ca lưu lại dấu vết này.

Nghĩ đến đây, Bạch Tấn Uy khẽ nhú mày, hai tay nắm chặt, trong lòng không hiểu tại sao tức giận.

Thái Sinh xoay người lại, tự tay lấy một ly trà trong khay, đi đến trước mặt Bạch lão gia, quỳ xuống, đưa chén trà qua ... đỉnh đầu, nhẹ giọng nói: “Cha, mời uống trà.”

Bạch lão gia gật đầu, đưa tay tiếp nhận trà, nhấp một ngụm rồi để qua một bên.

Thái Sinh lại tiếp tục lấy một ly trà, đi đến trước mặt Bạch lão phu nhân, quỳ xuống, đưa chén trà qua đỉnh đầu, nói: “Mẹ, mời uống trà.”

“Ừm.” Bạch lão phu nhân tiếp nhận trà, nhấp một ngụm, “Thái Liên, con đã vào cửa Bạch gia, chính là người của Bạch gia, nhất định phải nhớ rõ tuân thủ nghiêm ngặt quy tắc, chăm sóc phu quân. Nếu không gia pháp Bạch gia không phải để cho đẹp.”

“Dạ, Thái Liên nhớ kỹ.” Thái Sinh cúi đầu, không có lời của Bạch lão phu nhân, hần không dám đứng lên.

“Cha, mẹ, phụng trà xong rồi, chúng ta trở về.” Nói xong, nhanh tay kéo Thái Sinh quỳ trên mặt đất đứng lên, cũng không đợi lão gia đồng ý, hần kéo nàng bước đi.

Cho đến ra ngoài sân đình, Bạch Tấn Vân mới mở miệng nói: “Sau này không có chuyện gì, tốt nhất nên tránh xa bọn họ.”

“Vâng” Thái Sinh đáp lời sau đó cúi đầu nhìn tay mình lúc này vẫn còn bị Bạch Tấn Vân nắm lấy.

10. Chương 10: Dấu Vết Nhàn Nhạt

Bạch phủ đối với Thái Sinh mà nói là nơi cực kỳ xa lạ, có nhiều thứ hần cần phải học, có nhiều người hần cần nhớ kỹ, có nhiều quy củ hần cần tuân thủ.

Nhưng mà chỉ cần giữ được nhà họ Thái, hần nguyện ý hy sinh vì mình.

Hướng chi hần cảm thấy Bạch Tấn Vân đối với hần coi như không tệ, cho dù đã biết hần là nam nhân đích thực, Bạch Tấn Vân cũng không có xử trí hần.

Thái Sinh đã gả vào đây ba ngày, có thể nói từ khi phụng trà trở về, mãi cho đến hiện tại, Thái Sinh rốt cuộc chưa thấy qua mặt Bạch Tấn Vân.

Nghe Tiểu Nguyệt nói, Bạch Tấn Vân là một con ngựa phóng đảng không có dây cương nào có thể kìm được, hần đã quen tự do nên không có gì ràng buộc được hần, hần cũng không bị gì người nào trói được hần, chỉ cần là chuyện hần muốn làm thì không có gì có thể ngăn cản.

Thường ngày Bạch Tấn Vân thích nơi phong hoa tuyết nguyệt, hần thường lui tới nơi đó trong Tử Vân Thành có nhiều cô nương mê muội hần.

Nghe đến đó Thái Sinh có chút vui mừng, ít nhất bọn họ không quấy rầy cuộc sống đôi phương, hần chẳng qua muốn sống bình thường ở đây cho đến chết.

Nhưng mà Tiểu Nguyệt lại lo lắng nhìn Thái Sinh, “Thiếu phu nhân, phu nhân đừng buồn, đại thiếu gia sớm hay muộn sẽ chú ý đến phu nhân, thích phu nhân.”

Nàng từ lúc nhìn thấy Thái Sinh, đã cảm thấy được thiếu phu nhân là người đặt biệt hiền dịu, cũng là người tốt, có đôi khi Tiểu Nguyệt cảm thấy thật bất công, đại thiếu gia bị mù sao, người động lòng người như vậy thiếu gia không cần, lại đi ra ngoài tìm tàn hoa bại liễu.

Thái Sinh nở nụ cười, nhìn dáng vẻ Tiểu Nguyệt khổ sở, trong lòng hắn cảm thán, muốn hắn nói như thế nào đây, hắn và Bạch Tấn Vân vĩnh viễn không có khả năng .

Đang lúc Thái Sinh sững sờ, nghe thấy giọng nói của Tiểu Nguyệt lần nữa vang lên, “Thiếu phu nhân, nhị thiếu gia đến.”

Nhị thiếu gia?

Thái Sinh vội quay đầu đi, đã thấy vẻ mặt sáng lạn tươi cười của Bạch Tấn Uy đi vào sân, hắn cũng nhìn thấy Thái Sinh, vì thế trực tiếp đi về phía hắn.

Thái Sinh vội đứng dậy, cúi người hành lễ với Bạch Tấn Uy, “Nhị thúc.”

“Chị dâu không cần đa lễ.” Bạch Tấn Uy theo bản năng đưa tay đỡ Thái Sinh, lại đột nhiên ý thức được cái gì, sau đó cuống quýt dùng nụ cười che dấu lung túng của hắn, “Chị dâu, đại ca đâu?”

“Thái Liên không biết.” Thái Sinh lắc đầu, trả lời chi tiết.

“Không biết?” Bạch Tấn Uy có chút không tin, theo lý thuyết thành thân mới ba ngày, tại sao huynh ấy lại chạy loạn nha.

“Thật sự không biết, ta đã ba ngày chưa thấy qua hắn .” Thái Sinh thản nhiên nói. Nhìn ánh mắt tràn ngập mặt trời của Bạch Tấn Uy, Thái Sinh rất hâm mộ a, từ nhỏ hắn đã lập chí làm một thầy thuốc xuất sắc, làm một nam tử án đỉnh thiên lập địa, chống đỡ nhà họ Thái.

Chẳng qua là tạo vật trên người, nửa đời sau hắn phải sắm vai nữ nhân.

Nhìn vẻ mặt mất mát của Thái Sinh, Bạch Tấn Uy nghĩ hắn bởi vì bị lẻ loi nên đau thương, rất muốn mở miệng an ủi hắn, lại phát hiện, hắn hiện tại là gì, một câu an ủi cũng nói không được.

“Chị dâu..... Tất cả sẽ tốt thôi.” Nghẹn nửa ngày, Bạch Tấn Uy mới có thể nói câu này.

Nhìn con người trong suốt tràn ngập ánh mặt trời, Thái Sinh nở nụ cười, mang theo ngơ ngác u sầu, nở nụ cười nhợt nhạt.

Thái Sinh không biết nụ cười ngày đó, vĩnh viễn dấu ở trong lòng Bạch Tấn Uy chưa từng quên mất.

11. Chương 11: Chú Ý Thân Phận Của Đệ!

Hai nam nhân, lấy thân phận thúc tẩu mặt đối mặt nói lời khách sáo, đây là chuyện kỳ quái cỡ nào.

Lúc này Thái Sinh cảm giác không được tự nhiên, chỉ hy vọng người trước mắt này nhanh chóng rời đi. Hắn hiện tại không thích tiếp xúc nhiều với người khác, ngay cả Tiểu Nguyệt, mấy ngày nay hắn đều thường xuyên nói với nàng.

Tiểu Nguyệt cho là tân nương mới gả tới đây chân tay luống cuống, không thích ứng cuộc sống nơi này, nói trở lại, nàng một tiểu nha đầu, thiếu phu nhân phân phó cái gì, nàng nghe theo là được.

Thái Sinh rất không khó giấu người khác, trong lòng nghĩ gì trên mặt đều biểu hiện ra ngoài. Nhìn vẻ mặt của hắn, trong lòng Bạch Tấn Uy cũng có chút không thoải mái.

“Đại ca của ta, thích nữ tử dịu dàng.” Không biết chính mình vì sao nói như vậy, nhưng mà hắn vẫn phải nói, hắn hy vọng có thể giúp người trước mặt.

“Nữ tử dịu dàng? Ha ha.....” Thái Sinh lại bị Bạch Tấn Uy chọc cười lần nữa. Nữ tử dịu dàng, cả đời hắn cũng không thể trở thành dạng người như vậy a. Huống chi, hắn cũng không muốn lấy lòng Bạch Tấn Vân kia. Hắn chỉ hy vọng chính mình không được đắc tội với hắn, để cho hắn hài lòng, sau đó người nhà hắn mới có thể bình an.

Đây là suy nghĩ trong lòng Thái Sinh, thật có chút người vĩnh viễn không biết, “Chị dâu, nếu ngày đó đệ không đưa chị trở về, chị, chị không phải là.....”

Được tự do ?

Bạch Tấn Uy muốn hỏi như vậy, không nghĩ tới lời nói còn chưa dứt, người trước mắt đã quỳ trước mặt hắn, cầu xin hắn nói: “Thúc thúc, ngày đó Thái Liên nhất thời hồ đồ, xin thúc thúc không đừng đi nói với người khác, sau này Thái Liên nhất định sẽ an phận sống ở nơi này, cả đời ở nơi này không đi, cho đến khi chết, thúc thúc.....”

Thái Sinh sợ Bạch Tấn Uy đi cáo trạng. Nếu Bạch Tấn Vân biết sẽ làm cho lão gia phụ nhân biết, chỉ sợ tất cả mọi việc sẽ giấu không được.

“Chị dâu, chị làm cái gì vậy, mau đứng lên!” Bạch Tấn Uy không nghĩ đến nàng quỳ gối trước mặt mình, cho nên chân tay có chút luống cuống, vội vàng đưa tay nâng hắn, “Chị dâu xin yên tâm, ta sẽ không nói với bất kỳ ai.....”

Bạch Tấn Uy vừa đỡ Thái Sinh đứng lên, đột nhiên tay mình bị một bàn tay khác bắt lấy, dùng sức đem cánh tay trên người Thái Sinh đẩy xuống dưới, sau đó mượn lực đẩy làm Bạch Tấn Uy ngã sang một bên, Bạch Tấn Uy lảo đảo vài bước mới đứng vững, kinh ngạc nhìn người trước mắt, “Đại ca.....”

“Bạch Tấn Uy, chú ý thân phận của đệ!”

Bạch Tấn Vân nhíu chặt mày kiếm, hai mắt phun ra ngọn lửa phẫn nộ, lúc này hắn mới thu hồi cánh tay, nhân tiện ôm Thái Sinh vào trong ngực.

Hắn không biết chính mình vì sao tức giận như vậy. Khi hắn thấy Bạch Tấn Uy đỡ Thái Sinh đứng lên, trong lòng không nén được tức giận.

Thái Sinh không hiểu Bạch Tấn Vân vì sao ôm mình, cho nên ngẩng đầu nhìn nét mặt xanh mét của hắn, trong lòng lộ bộ một chút, chẳng lẽ tất cả những gì bọn họ vừa nói Bạch Tấn Vân đã nghe được, cũng biết hắn từng nghĩ tới chuyện chạy trốn, cho nên mới tức giận như vậy?

“Đại thiếu gia.....” Thái Sinh mới vừa mở miệng, đã bị giọng nói lãnh khốc của Bạch Tấn Vân cắt đứt.

“Tiểu Nguyệt, đưa nhị thiếu gia ra cửa!”

“Dạ” Tiểu Nguyệt cúi người đi đến trước mặt Bạch Tấn Uy, “Nhị thiếu gia, mời trở về.”

Không hề để ý tới Bạch Tấn Uy, Bạch Tấn Vân đưa tay bắt lấy cổ tay Thái Sinh, cứng rắn kéo hắn đi.

Bạch Tấn Uy nhìn vẻ mặt bất lực của Thái Sinh, hai tay nhanh chóng siết thành quả đấm.

12. Chương 12: Bất Thành Linh Hôn Môi

Bạch Tấn Vân dùng sức cầm cổ tay Thái Sinh, cường ngạnh kéo hắn xuyên qua hành lang gấp khúc, đi tới một nơi giấu kín, nơi này ba mặt đều được tường vây quanh, chất đống một số đồ linh tinh, ngày thường rất ít có người đến.

Bạch Tấn Vân dùng sức kéo, đẩy Thái Sinh đi vào, bởi vì lực đạo quá lớn Thái Sinh mặc váy cũng không thuận tiện linh hoạt, lập tức đụng vào vách tường, nhất thời cảm thấy cánh tay bị đụng đau.

Bởi vì cổ tay bị Bạch Tấn Vân nắm, hiện tại đã bắt đầu đau.

Thái Sinh xoa cánh tay và cổ tay, sợ hãi đứng ở góc tường cúi đầu, không dám nhìn thẳng ánh mắt Bạch Tấn Vân.

Những lời hắn nói với Bạch Tấn Uy chắc chắn là bị hắn nghe được, bằng không tại sao là phát lớn cơn tức như vậy, ngay cả đêm tân hôn bị hắn phát hiện là than nam nhi, cũng không tức giận như vậy nha.

Hay là nên giải thích một chút.....

“Đại thiếu gia ,ngươi nghe ta nói.....” Thái Sinh ngẩng đầu nhìn về phía Bạch Tấn Vân, vừa mới mở miệng đã bị hắt cắt đứt ,“Lời nói của ta ngươi xem như gió thoảng bên tai sao? Ba ngày cái gì cũng không nhớ rõ , xem ra ta phải giáo huấn ngươi nhớ kỹ cái gì là quan trọng!”

“Cái gì?” Lần này đến phiên Thái Sinh ngây ngẩn cả người, Bạch Tấn Vân nói cái gì bị hắt quên nha?

“Xem ra ngươi thật sự không nhớ rõ !” Bạch Tấn Vân từng bước nhích tới gần Thái Sinh, Thái Sinh theo bản năng lui về phía sau, lui về phía sau cho đến khi đụng phải vách tường,mới hết đường thối lui .

“Ngươi nói cho ta biết, ngươi hiện tại là thân phận gì?” Đứng ở trước mặt Thái Sinh, hắt trên cao nhìn xuống rồi đưa tay nắm lấy cằm hắt, nâng đầu hắt lên cao, áp bức con ngươi đang nhìn chung quanh lảng tránh mình.

“Ta là..... Ta là Thái Liên.....” Thái Sinh không biết vì sao hắt lại sợ Bạch Tấn Vân, mỗi lần thấy hắt đều khấn nguyện,nhưng mà không có ý lại vào hắt, thật giống như lần đó phụng trà, hắt quỳ gối trước mặt Bạch phu nhân, là Bạch tấn vân giải vây cho hắt.

“Còn có gì nữa?” Khẩu khí của Bạch Tấn Vân bỗng nhiên nâng lên, hơi cúi thấp thân mình, mặt hai người cứ như vậy kéo gần lại khoảng cách.

Hơi thở ấm áp của Bạch Tấn Vân phả vào trên mặt Thái Sinh làm tim hắt mãnh liệt kinh hoàng.Hắt bản năng còn muốn trốn nhưng dù thế nào vẫn kề sát vách tường, hắt đều không thể né Bạch Tấn Vân.

“Là.....là thiếu phu nhân....” Thái Sinh cảm thấy mỗi lần đối mặt Bạch Tấn Vân, hắt không thể nói chuyện bình thường, tim hắt giống như muốn nhảy ra ngoài.

Không thể nói rõ đây là cảm giác gì, là sợ hãi hay sao? Hắt hoàn toàn không biết.....

“Tốt lắm, biết chính mình là thiếu phu nhân, sau này nên tuân thủ phép tắc nữ nhân không được thân mật tiếp xúc với Bạch Tấn Uy!” Con ngươi Bạch Tấn Vân quét qua khuôn mặt Thái Sinh, khuôn mặt này giống như ánh mặt trời phát ra ánh sáng làm cho người ta động tâm.

“Đại thiếu gia,thiếu gia hiểu lầm ,hãy nghe ta giải thích..... A ưm ưm.....”

Thái Sinh vừa muốn giải thích, môi hắt không chút dấu hiệu bị Bạch Tấn Vân hôn lên.Hắt kinh ngạc trừng lớn hai mắt, theo bản năng đưa tay muốn đẩy thân thể Bạch Tấn Vân ra.

Bạch Tấn Vân lúc này đang nâng cằm Thái Sinh, tay kia thì vòng qua thắt lưng ôm chặt hắt, dùng sức ép hắt dựa vào người mình.

Thân thể hai người cứ như vậy dán chặt với nhau.

Thái Sinh đẩy cánh tay Bạch Tấn Vân,hắt dần dần mất đi khí lực phản kháng.....

13. Chương 13: Hôn Trùng Phạt

Bạch Tấn Vân hôn bá đạo mười phần, hắt thô bạo dịch chuyển quanh cánh môi ngọt ngào, Thái Sinh giống như một khối mật đường, một khi nếm thử chút hương vị, liền có dục vọng tiếp tục dâng lên.

Thái Sinh bị Bạch Tấn Vân ôm vào trong ngực,thân thể vững chắc cho hắt biết một người nam nhân chân chính mạnh như thế nào, thì ra nam nhân và nam nhân trong lúc đó sẽ có chênh lệch lớn như vậy.

Môi của hắt bị môi Bạch Tấn Vân bao lấy, cảm thụ được có vật xâm nhập,đầu lưỡi ẩm ướt không ngừng thăm dò bên ngoài cánh môi, giống như đang tìm cơ hội thích hợp để tiến vào trong đó.

Không đúng, không đúng.....

Rõ ràng là hai nam nhân, làm sao có chuyện như vậy?

Thái Sinh đột nhiên tỉnh táo lại bắt đầu phản kháng, hắt vận vẹo vòng eo, hai tay dùng sức đẩy Bạch Tấn Vân, ý đồ thoát khỏi vòng tay của hắt.

Bạch Tấn Vân cảm nhận được người trong lòng mình đang phản kháng, hần nhường mảy đưa tay đẩy Thái Sinh tựa vào vách tường, tiếp theo hai tay ôm chặt thắt lưng, để cho hần không đường bỏ trốn.

“A.....” Thành linh xảy ra va chạm, làm cho lưng Thái Sinh đau buốt, theo bản năng hé miệng khê hừ một tiếng.

Không nghĩ rằng chút sơ hở này để cho Bạch Tấn Vân thừa cơ, đầu lưỡi tham lam của hần thăm dò trong miệng Thái Sinh, cùng lưỡi hần dây dưa, nước bọt trong miệng hần rất ngọt.

Thái Sinh chỉ cảm thấy một trận choáng váng, không còn khí lực phản kháng. Thân mình dần dần xụi lơ, tựa vào trong ngực Bạch Tấn Vân.

Hơi thở nóng bỏng từ trên người Bạch Tấn Vân quanh quẩn bên người Thái Sinh, ngay lúc hần cảm giác chính mình cũng bị hòa tan, Bạch Tấn Vân buông môi hần ra, nheo mắt nhìn người yên lặng trong ngực.

Thái Sinh đã bị hôn có chút thần hồn điên đảo, hai má ửng đỏ, đôi môi nho nhỏ có chút sưng đỏ, bởi vì hôn kịch liệt mà thở dốc, tất cả những động tác này đều làm tăng thêm nét xinh đẹp.

Bạch Tấn Vân hít sâu một hơi, đến khi tâm trạng mình bình tĩnh, lúc này cả người hần khô nóng, hần cần làm lạnh chính mình, vật nhỏ này thế nhưng có thể dễ dàng câu khởi bản năng của hần.

Càng tức giận là vật nhỏ này căn bản không có làm gì, chẳng qua là nhìn điềm đậm đáng yêu và nói với hần vài câu mà thôi.

Huống chi, hần vẫn là nam nhân!

“Nghe kỹ, hôm nay ta cho ngươi một trừng phạt nho nhỏ! Nếu sau này còn tái phạm, đừng trách ta không nhắc nhở ngươi!” Ánh mắt của Bạch Tấn Vân lập tức trở nên hung ác, hai tay buông thân thể Thái Sinh ra, cũng không quay đầu lại rời đi.

Rốt cuộc xảy ra chuyện gì nha, vì sao trở thành như vậy?

Thái Sinh vô lực tựa vào trên tường, đưa tay đụng đôi môi có chút sưng đỏ, tim hần đập thật nhanh, thật giống như muốn nhảy ra ngoài.

Trên mặt đỏ ửng giống như hai đám mây màu, thủy chung không thể trút bỏ.

Tại sao lại như vậy? Thân thể Thái Sinh theo vách tường trượt xuống, ngồi xuống trên mặt đất, hần không rõ vì sao Bạch Tấn Vân hôn hần, vì sao hần chẳng qua phản kháng mà không chán ghét hần hôn mình?

Tất cả chuyện này có phải rất kỳ quái hay không?

14. Chương 14: Thầy Thuốc Thái Sinh

Thời điểm Tiểu Nguyệt tìm được Thái Sinh, Thái Sinh còn ngồi ở góc tường, ôm hai đầu gối cúi đầu xuống, ánh mắt có chút dại ra, không biết suy nghĩ cái gì.

Thái Sinh không nói Tiểu Nguyệt cũng không có hỏi.

Nhưng Tiểu Nguyệt hơn phân nửa có thể đoán được, thiếu phu nhân nhất định bị đại thiếu gia ức hiếp, bởi vì động tác của thiếu phu nhân và nhị thiếu gia ở trong mắt đại thiếu gia có chút thân mật.

Sống ở đây đã nhiều năm mặc dù Tiểu Nguyệt còn nhỏ tuổi nhưng rất hiểu chuyện.

“Thiếu phu nhân, mặt đất rất lạnh, chúng ta quay về đi.” Tiểu Nguyệt đi qua đưa tay đỡ Thái Sinh, mới phát hiện tay của thiếu phu nhân lại mềm mại như vậy.

Mà bên trong lại vô cùng kiên cường.

Thái Sinh ngẩng đầu thấy Tiểu Nguyệt, gật gật đầu để nàng tùy ý kéo nàng đứng lên.

Thái Sinh cũng không muốn trở về phòng, trong phòng càng buồn, không bằng ở trong sân hóng gió ngắm mây.

Ở đây ba ngày , rất nhiều nơi cũng chưa đi qua, vì thế hẳn để cho Tiểu Nguyệt đưa hẳn, đi từng nơi xem một chút.

Tiểu Nguyệt cũng sáng khoái đáp ứng .

Khi bọn họ đi đến một loạt phòng nhỏ ở trước mặt.Tiểu Nguyệt nói cho Thái Sinh nghe, nơi này là nơi bọn hạ nhân ở, nô tài nơi này đều là hầu hạ đại thiếu gia .

Đúng lúc này, từ trong một gian phòng truyền đến tiếng thống khổ tiếng gào của nữ tử.

Thái Sinh và Tiểu Nguyệt liếc mắt nhìn nhau, sau đó đi đến trước phòng, Thái Sinh còn muốn gõ cửa.Tiểu Nguyệt nhanh tay, một tay đẩy cánh cửa ra, chỉ thấy một tiểu nha hoàn té trên mặt đất, ôm bụng, vẻ mặt vì đau mà trở nên vặn vẹo.

“Tiểu Hồng cô làm sao vậy?” Tiểu Nguyệt vội vàng tiến lên đỡ Tiểu Hồng, Tiểu Hồng đau đến không thể cử động.

“Vừa rồi không cẩn thận té ngã, bụng chột nhiên đau.....” Khuôn mặt Tiểu Hồng đều là mồ hôi.

Thái Sinh thấy thế vội vàng tiến lên, đưa tay bắt mạch cho tiểu nha hoàn.

Thu ngón tay, Thái Sinh và Tiểu Nguyệt giúp đỡ nâng Tiểu Hồng lên trên giường.Trong lúc đó Thái Sinh chú ý tới hai chân Tiểu Hồng chảy ra một ít vết máu.

Thái Sinh xoay người,tìm trong phòng một chút giấy bút, ở trên mặt viết một phương thuốc,“Tiểu Nguyệt, tìm người chiếu vào giấy này bốc thuốc.”

Tiểu Nguyệt gật đầu, cầm phương thuốc đi tìm người.

Thái Sinh quay đầu nhìn nha đầu Tiểu Hồng, nàng có mang bởi vì không cẩn thận ngã sấp xuống, đứa nhỏ không thể bảo đảm.Hắn đưa một số phương thuốc bổ dưỡng thân thể.

Tiểu Nguyệt sau khi trở về, căn cứ căn dặn của Thái Sinh thay Tiểu Hồng xử lý.

Nhà họ Thái mở y quán , từ nhỏ mưa dầm thấm đất ,hơn nữa cha nhờ dạy Thái Sinh coi như là một thầy thuốc giỏi,nhưng mà hắn còn chưa hành nghề xem bệnh cho người ta, liền đã đến bạch gia .

Tiểu hồng dần dần ổn định,lúc Tiểu Nguyệt truy vấn Tiểu Hồng mới khóc lóc kể lể , chính mình cùng thanh mai trúc mã thân mật.Hai làm chuyện nam nữ, căn bản là không biết mình có đứa nhỏ.

“A Tài của cô cũng ở nơi này sao?” Thái Sinh ngồi ở một bên ghế, im lặng nghe Tiểu Hồng khóc lóc kể lể, điều này làm cho hắn nhớ tới tỷ tỷ mình.

“ỪM.” Tiểu Hồng đỏ gật đầu.

Thái Sinh không hề nhắc lại , hắn nhìn thấy trong mắt Tiểu Hồng hàm chứa khát vọng có cuộc sống tự do với A Tài, nhưng mà bọn họ bắt quá chỉ là hạ nhân, dùng cái gì để kháng cự vận mệnh nha.

15. Chương 15: Lễ Vật

Từ trong phòng Tiểu Hồng đi ra ngoài trời đã tối rồi, trên đỉnh đầu điểm sao nhiều sáng, chỉ dẫn đường đi cho Thái Sinh.

“Thiếu phu nhân, cơm chiều phu nhân còn chưa có ăn nha,em phân phó đầu bếp nấu chút cháo cho người.” Tiểu Nguyệt đưa Thái Sinh đến cửa phòng, biết điều xoay người rời đi.

Thái Sinh nhìn thân ảnh Tiểu Nguyệt, chưa nói cái gì, chỉ là có chút xúc động,nhớ tới đời người luôn không công bằng.

Nhìn thấy Tiểu Hồng, nhìn thấy Tiểu Nguyệt, nhìn lại chính mình.

Thái Sinh cười khổ đẩy cửa phòng ra, lại ngoài ý muốn thấy Bạch Tấn Vân ngồi ở trong phòng, trong tay vuốt ve một cây trầm cài tinh tế.

Bạch Tấn Vân xuất hiện ở trong phòng làm Thái Sinh cảm thấy bất ngờ, hần yên lặng đứng ở cửa, trong lúc nhất thời nghĩ đến chính mình đi nhầm phòng.

Bạch Tấn Vân nhìn Thái Sinh đứng trước mặt, hần có thể nhìn ra Thái Sinh đối với sự xuất hiện của hần cảm thấy kinh ngạc. Thật ra chính hần cũng cảm thấy kinh ngạc, hần hôm nay chẳng qua đi ngang qua, thấy trâm cài này nhìn sao cũng hợp với khí chất của Thái Sinh.

Mặc dù rõ ràng biết Thái Sinh là nam nhân, hần vẫn mua nó.

“Người đi đâu ?” giọng của Bạch Tấn Vân không nóng không lạnh, nhiều hơn chính là hỏi thăm, bởi vì hần nghe thấy lời Tiểu Nguyệt nói với Thái Sinh ở cửa .

“Đi hậu viện.” Thái Sinh trả lời, sau đó đóng lại cửa phòng, sợ hãi đứng ở tại chỗ, không dám đến gần một bước.

Hần không thể nói rõ là vì cái gì, chỉ cần vừa nhìn thấy Bạch Tấn Vân, tim hần đập rất mạnh, còn không phải là loại sợ hãi khẩn trương hay sao.

“Hậu viện là nơi hạ nhân ở, người đến đó làm cái gì?” Bạch Tấn Vân khiêu mi hỏi.

Thái Sinh không nói chỉ cúi đầu, hần cần môi muốn cầu Bạch Tấn Vân thành toàn cho Tiểu Hồng và A Tài của nàng, nhưng mà lại sợ Bạch Tấn Vân không đồng ý ngược lại hại Tiểu Hồng.

“Thái Sinh ngẩng đầu lên.” Bạch Tấn Vân điều chỉnh tư thế ngồi. Nhìn thấy Thái Sinh ngẩng đầu lên, nhìn thẳng ánh mắt hần, mới tiếp tục hỏi: “Người sợ ta?”

Thái Sinh lắc đầu, “Không phải.”

“Nếu không sợ ta, người có gì muốn nói thì cứ nói đi.” Bạch Tấn Vân cảm thấy càng nhìn càng thấy vật nhỏ này thật thú vị.

“Đại thiếu gia, cầu người thành toàn Tiểu Hồng và A Tài, bọn họ hai người thiết tình yêu nhau, người để bọn họ rời khỏi nơi này đi.....” Thái Sinh rốt cục lấy dũng khí, năn nỉ nói.

Không nghĩ tới, về mặt Bạch Tấn Vân giống như không quan trọng, “Thì ra chuyện này?”

Thái Sinh gật đầu.

“Tiểu Hồng đã ở Bạch gia làm năm năm , cũng nên cho nàng tìm nhà chồng .Nếu nàng muốn rời đi, ngày mai ta sẽ cho nàng đi.” Khóe miệng Bạch Tấn Vân nhướng lên lộ ra nụ cười.

“Cám ơn đại thiếu gia.....” Trong lòng Thái Sinh thật là vui mừng, thì ra Bạch Tấn Vân không phải giống như lời đồn, hần thực thông tình đạt lý .

“Người lại đây.” Nụ cười của Bạch Tấn Vân không giảm, nhìn Thái Sinh nói.

Thái Sinh không rõ cho nên đi qua đứng ở trước mặt Bạch Tấn Vân.

“Ngồi xổm xuống.” Trong giọng nói của Bạch Tấn Vân có loại không thể chối kháng.

Thái Sinh nghe theo, ngồi xổm xuống, hần không rõ Bạch Tấn Vân muốn làm cái gì.

Bạch Tấn Vân đưa tay vuốt ve mái tóc dài của Thái Sinh, trâm cài cầm trong tay hần cắm vào búi tóc của hần, cuối cùng từ từ nói: “Đây là lễ vật ta tặng cho người, người phải bảo quản thật tốt.”

16. Chương 16: Tức Giận

“Đây là quà ta tặng cho người, người hãy bảo quản thật tốt.”

Lời của Bạch Tấn Vân làm cho Thái Sinh sửng sốt, ngẩng đầu lên nhìn người nam nhân trước mắt này.

Hần không biết, bởi vì trái tim của hần đang cuồng loạn nhảy lên, mặt cũng không tự giác đỏ lên.

Bạch Tấn Vân nhìn gương mặt kiều mỹ của Thái Sinh, kim lòng không dậu vươn tay đến nắm lấy cằm hần, tỉ mỉ nhìn mặt hần, “Thật sự là mỹ nhân bại hoại.”

Thái Sinh cuống quýt đứng lên, lui về phía sau từng bước, “Đại thiếu gia, ta, ta là nam nhân.....” Nói xong, hắn đưa tay lên đầu muốn lấy cây trâm cài đó xuống.

“Không cho phép lấy xuống!” Bạch Tấn Vân tức giận gào thét. “Nghe cho rõ nhé Thái Sinh, trâm cài này người mỗi ngày đều phải đeo cho ta.”

“Đại thiếu gia, ta là nam nhân làm sao có thể đeo đồ nữ nhân.” Thái Sinh cũng nóng nảy, hắn hiện tại đã muốn khuất nhục cái dạng này, còn muốn hắn làm thế nữa nha?

“Nam nhân? Nơi này ngoại trừ ta, còn ai biết người là nam nhân?” Bạch Tấn Vân đứng dậy, cau mày, ánh mắt nguy hiểm, đi bước một tới gần Thái Sinh, “Mặc y phục nữ nhân, tại sao không thể đeo trang sức nữ nhân?”

“Nhưng mà.....” Thái Sinh sợ hãi Bạch Tấn Vân tới gần, hắn lại bắt đầu bản năng tránh né.

“Bất kể cái gì?” Bạch Tấn Vân nheo lại hai mắt, trên cao nhìn xuống người gầy yếu kia. Hắn có thể nhìn ra được vật nhỏ đang phát run, điều này làm cho trong lòng Bạch Tấn Vân càng thêm khó chịu, mình rõ ràng đối với hắn tốt lắm, vật nhỏ tại sao còn sợ hắn nha!

“Thái Sinh, người hãy nghe cho kỹ, ta mặc kệ người là nam nhân hay là nữ nhân. Người đã gả vào đây người chính là người của Bạch Tấn Vân! Ta nói thế nào thì người làm thế đó, người tốt nhất thông minh một chút, không cần phản kháng ta!” Nói xong bàn tay to của Bạch Tấn Vân một trao bắt được cổ tay Thái Sinh.

Đúng lúc này, cửa phòng đột nhiên bị gõ vang.

Ngoài cửa truyền đến giọng nói Tiểu Nguyệt.

“Thiếu phu nhân, Tiểu Nguyệt đem cháo đến cho người.”

Thái Sinh ngơ ngác nhìn Bạch Tấn Vân, dùng ánh mắt hỏi hắn, có nên để cho Tiểu Nguyệt tiến vào hay là không tiến vào.

Bạch Tấn Vân hít sâu một hơi, buông lỏng tay Thái Sinh ra, trở lại ngồi trên ghế.

Thái Sinh thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhẹ giọng nói với người ngoài cửa: “Vào đi.”

Cửa phòng bị đẩy ra, Tiểu Nguyệt cười khanh khách bưng cháo đi vào, thấy Bạch Tấn Vân ngồi ở trong phòng, đầu tiên là sửng sốt, lập tức ngấm lộ ra nụ cười. Nàng biết điều đem chúc đặt ở trên bàn, rồi cúi người trước Bạch Tấn Vân, “Đại thiếu gia, Tiểu Nguyệt lại bưng cho thiếu gia một chén?”

“Không cần, người đi ra ngoài đi.” Trong lòng Bạch Tấn Vân khó chịu, nhìn cũng không nhìn Tiểu Nguyệt một cái.

“Dạ” Tiểu Nguyệt lại cúi người. Ngoan ngoãn rời khỏi phòng, đem cửa phòng đóng lại.

Trong phòng lại lâm vào im lặng, Thái Sinh lén nhìn Bạch Tấn Vân vài lần, thấy sắc mặt hắn thập phần lung tung, cắn môi nhỏ giọng hỏi: “Đại thiếu gia, thiếu gia tức giận sao?”

Bạch Tấn Vân nghe nói như thế, nhìn lại dáng vẻ làm rung động lòng người của vật nhỏ, trong lòng tức giận tiêu đi một nửa.

“Thừa dịp cháo còn nóng ăn đi.” Bạch Tấn Vân đẩy chén cháo về phía Thái Sinh.

Thật ra Bạch Tấn Vân cũng không biết chính mình tức giận cái gì. Thái Sinh là nam nhân, hắn không thích mặc y phục nữ nhân, không thích đeo trang sức nữ nhân, đây là chuyện thật bình thường.

Nhưng hắn tại sao hết lần này tới lần khác tức giận.

Ở Trong lòng thở dài, Bạch Tấn Vân một lần nữa nhìn kỹ người trước mắt, hắn tuy rằng bề ngoài dịu dàng nhưng trong xương lại có một loại tinh thần không khuất phục.

Có lẽ hắn thật sự không nên đem hắn trở thành một nữ nhân, hiện tại Bạch Tấn Vân rất ngạc nhiên, diện mạo vốn có của Thái Sinh rốt cuộc là như thế nào?

17. Chương 17: Chịu Chút Tâm

Thái Sinh ngồi ở chỗ kia, thổi chén cháo nóng.Hắn quả thật có chút đói bụng, ngay từ đầu không có cảm giác quá lớn, nhưng khi cháo nóng hồi xuống bụng, trong bụng lại càng khẩn cầu kịch liệt.

Vì thế hắn cầm thìa, ăn thêm một chút.

Bạch Tấn Vân thanh thoi ngồi xuống đối diện, ánh mắt lại sáng ngời nhìn chăm chăm Thái Sinh. Cái tướng hắn ăn giống như tiểu tử bị đói mấy ngày, làm sao còn có dịu dàng nữ nhân.

Đem cháo trong chén ăn sạch sẽ, Thái Sinh lúc này mới chú ý tới Bạch Tấn Vân đang nhìn chăm chăm vào hắn. Hắn nghĩ đến chính mình lại làm sai cái gì, vội vàng buông bát trong tay, cúi đầu, giống như đứa nhỏ làm sai chuyện.

“Ăn no chưa?” Bạch Tấn Vân chú ý tới, cháo trong bát Thái Sinh một chút cũng không thừa, ngẫm lại hắn dù sao vẫn còn nhỏ, một chén cháo làm có thể đủ ăn.

Thái Sinh lắc lắc đầu, bỗng nhiên ý thức được cái gì, vội vàng gật gật đầu, nhỏ giọng nói: “Ăn no.”

“Thái Sinh, người năm nay bao nhiêu tuổi?” Bạch Tấn Vân tò mò nhìn Thái Sinh, theo thân thể hắn và mặt, hắn hẳn là không quá lớn, ngay cả giọng nói còn có chút non nớt.

“Mười lăm.” Thái Sinh rụt rè ngẩng đầu lên, bỗng nhiên nhìn đúng vào con người xinh đẹp của Bạch Tấn Vân, tim lập tức mãnh liệt nhảy, hắn vội vàng dời tầm mắt, tiếp tục cúi đầu.

“Ta lớn hơn người năm tuổi.” Bạch Tấn Vân nở nụ cười, vật nhỏ này xem ra là rất sợ hắn.

“Ta biết.” Thái Sinh gật gật đầu, hiện tại ở Tử Vân Thành ai chẳng biết Bạch Tấn Vân nha.

Bạch Tấn Vân nhìn Thái Sinh nở nụ cười, sau đó đứng dậy lấy một bao điểm tâm lại, thấy tới trên bàn trước mặt Thái Sinh, “Biết người chưa ăn no, ăn thêm cái này đi.”

“Đây là.....” Thái Sinh kinh hãi ngẩng đầu nhìn Bạch Tấn Vân.

“Đây là món bánh nổi tiếng nhất trong thành, ta vốn mua về lấy lòng lão thái thái, xem ra người so với thái thái còn có lộc ăn hơn.” Bạch Tấn Vân lơ đãng nói xong.

“Hay là để lại cho phu nhân đi.....” Thái Sinh đẩy món bánh đó trở về.

“Cho người ăn thì người cứ ăn, ăn trễ một ngày cũng không chết! Ta ngày mai mua cho lão thái thái là được.” Bạch Tấn Vân nói xong mở chỉ bao ra, bên trong điểm tâm rất thơm. “Ăn đi.”

Thái Sinh nhìn Bạch Tấn Vân, nhìn nhìn lại điểm tâm, nghĩ nghĩ, hắn bèn đưa tay cầm lấy bắt đầu ăn, hắn thật sự rất đói.

Một lát sau, điểm tâm đã bị Thái Sinh ăn hết.

“Ha ha, còn nói không đói bụng, nhìn người ăn làm sao đều l.....à.” Bạch Tấn Vân cười nói, không tự giác đưa tay đến lấy vụn bánh dính ngay khóe miệng Thái Sinh.

Chỉ là một động tác nho nhỏ, Thái Sinh đầu tiên là sửng sốt, sau đó mặt lập tức hồng lên, đôi mắt mở to sửng sờ nhìn Bạch Tấn Vân.

Bị Thái Sinh nhìn như vậy, Bạch Tấn Vân cũng đột nhiên ý thức được hành vi chính mình có chút không ổn, vội vàng thu hồi tay, hắng cổ họng nói: “Khụ khụ, chính người tự lau đi. Thấy thế nào cũng không giống nữ nhân, sau này ra ngoài sẽ bị người ta đoán được.”

“Đúng, thực xin lỗi.....” Thái Sinh vội vàng đưa tay lau bánh dính trên mặt sạch sẽ, hắn nghĩ thầm mình thật sự vô dụng. Nếu quyết định giúp đỡ tỷ tỷ ở lại đây, nên học cách làm một nữ nhân.

“Ai cần người xin lỗi?” Trong lòng Bạch Tấn Vân có chút hỏa, vật nhỏ này động một chút liền nói xin lỗi, vật nhỏ sợ hắn đến như vậy sao?

“Đại thiếu gia, người đừng nóng giận, xin lỗi.....”

“Người còn nói!”

“Xin lỗi.....”

“Cái gì?!”

“A, không phải,.....”

18. Chương 18: Cùng Giường

Thái Sinh cảm thấy giải thích như thế nào cũng không ổn, nhìn Bạch Tấn Vân cảm tức hấn ập úng nửa ngày, cuối cùng quyết định tốt nhất là im lặng, giống như đứa nhỏ làm sai cúi đầu nhận tội.

Hai tay quần quýt vắn làn váy, lúc này trong lòng hấn rất không yên tĩnh. Hấn rõ ràng không muốn làm Bạch Tấn Vân tức giận, nhưng mà hấn thoát nhìn, về mặt hung dữ của hấn thực dọa người.

Hấn thật dần, vừa rồi không khí rõ ràng tốt lắm, Bạch Tấn Vân cũng thực chiều cố hấn, thậm chí ngay cả điểm tâm của Bạch phu nhân cũng tặng cho hấn ăn, nhưng mà hấn thật sự không biết, chính mình rốt cuộc làm sao sai chỗ nào lại lập tức làm cho Bạch Tấn Vân phát hỏa lớn như vậy.

Bạch Tấn Vân đứng ở đối diện, cách Thái Sinh khoảng hai bước, gương mặt đen dọa người, thật ra hấn cũng không biết mình đang tức giận cái gì, chỉ là thấy vật nhỏ kia sợ hấn, xin lỗi hấn, hấn liền tức giận!

Bạch Tấn Vân thở dài đưa ra lên xoa xoa ấn đường, tận lực đem chỗ lông mi tụ một chỗ giãn ra, đối với Thái Sinh đang ngồi đằng kia thận trọng nói: “Hơi trễ, ngủ đi.”

“A?” Thái Sinh ngẩng đầu, có chút kinh hãi nhìn Bạch Tấn Vân, “Đại thiếu gia đêm nay ngủ ở nơi này à?”

Thái Sinh không để ý đem suy nghĩ trong lòng nói ra, ý thức được chính mình không đúng, vội vàng đưa tay che miệng lại, chột dạ nhìn Bạch Tấn Vân.

Khó khăn lắm mới làm lông mày tụ cùng một chỗ giãn ra, vừa nghe đến câu hỏi của Thái Sinh, hỏa lập tức ập đến, hấn nhanh chóng tiến đến nắm chặt cánh tay Thái Sinh, đưa tay kéo người hấn đứng đối diện với chính mình, ngữ khí dọa người hỏi: “Ý của người là, ta không nên quay về ngủ trong phòng mình?”

“Không đúng không đúng, đại thiếu gia, ta không phải có ý này.....” Thái Sinh liên tục xua tay, tuy rằng hấn biết người ở bên ngoài nói một đôi vợ chồng chính là ngủ chung phòng, nhưng mà hai người bọn họ là.....

“Nếu không phải ý này, chúng ta liền đi ngủ.” Nói xong Bạch Tấn Vân kéo Thái Sinh đi về phía giường ngủ.

“Đại thiếu gia, đại thiếu gia, người ngủ giường..... Ta, ta ngồi ở ghế trên ngủ một đêm cũng được.....” Thái Sinh vừa nghe Bạch Tấn Vân muốn ngủ cùng giường với mình, bật người hoảng hốt lên, giãy dụa, muốn chạy trốn khỏi trời buộc.

“Ghé?” Bạch Tấn Vân dừng lại động tác, nheo mắt nhìn Thái Sinh, bỗng nhiên nhượng mày, khoe miệng vẽ ra độ cong, “Chẳng lẽ mỗi ngày người đều muốn ngủ như vậy sao?”

“A?” Thái Sinh nghe nói như thế cũng ngừng giãy dụa, “Mỗi ngày ngủ.....” Muốn chết a, sau này mỗi ngày Bạch Tấn Vân đều trở về phòng này ngủ sao?

Nhìn về mặt Thái Sinh hoảng sợ, Bạch Tấn Vân ngược lại cảm thấy tâm trạng tốt hơn nhiều, mỉm cười đưa bàn tay to giam cầm khuỷu tay Thái Sinh, sau đó túm Thái Sinh nhét lên giường.

Đứng ở bên giường nhìn Thái Sinh bị hấn nhét trên giường lạnh lùng nói: “Nhấn nhớ cái gì, người cũng không phải nữ nhân!”

Thái Sinh trong lòng kêu khổ, chính là bởi vì hấn không phải nữ nhân, hấn mới cảm thấy không ổn a.

Hai đại nam nhân ngủ cùng nhau, chuyện này là sao a!

19. Chương 19: Lòng Ngực Ấm Ấp

Một người ở trên giường, một người ở dưới giường, hai người nhìn lẫn nhau không nói gì. Nhất thời không khí có vẻ thực xấu hổ.

“Khụ khụ.” Bạch Tấn Vân ho khan hai tiếng, làm bộ như thực tự nhiên, đưa tay cởi bỏ y phục chính mình rồi khoác áo sang một bên, một thân quần áo trắng noãn đứng ở bên giường, sau đó ngồi ở trên giường, hơi người mất tự nhiên ra vẻ tùy ý hỏi Thái Sinh: “Người muốn mặc áo ngoài ngủ sao?”

“Cái kia.....” Thái Sinh đang do dự, chợt nghe Bạch Tấn Vân nói: “Cởi đi.”

Cho nên dưới ánh mắt nóng rực của Bạch Tấn Vân, Thái Sinh cũng đem áo ngoài cởi ra.

Bạch Tấn Vân xoay người trên giường, cho nên hai thân ảnh trắng noãn nằm ở trên giường.

Sau một lúc lâu.

Chỉ nghe Bạch Tấn Vân nói: “Người ngủ không đắp chăn sao? Hay là chờ bổn thiếu gia tới đắp cho người?”

“A, thực xin lỗi.....” Nói xong, thân thể cứng đờ nằm ở trên giường đột nhiên ngồi dậy, đem chăn mở ra, cẩn thận đắp lên Bạch Tấn Vân.

Đắp chăn xong cho Bạch Tấn Vân xong, lúc sau mới nằm xuống tiếp tục cứng đờ.

Sau một lúc lâu.

Bạch Tấn Vân vươn tay đặt tại hai lồng ngực, tận lực làm cho vẻ mặt của mình không dọa người, sau đó mở miệng hỏi: “Người vì sao không đắp chăn?”

“Ách..... Bởi vì giường chỉ có một cái chăn, đại thiếu gia đắp là được rồi.” Thái Sinh nghiêng đầu thấy Bạch Tấn Vân chính nhíu mày nhìn mình, lập tức cười gượng hai tiếng.

Bạch Tấn Vân nhìn chằm chằm Thái Sinh một hồi đưa tay chính mình vén mặt chăn lên, mở rộng về phía Thái Sinh, khẩu khí mang theo một chút ảm đạm nói: “Vào đi, chúng ta cùng nhau đắp.”

“A? A..... Cái đó, không cần..... A.....” Thái Sinh còn chưa nói xong đã bị Bạch Tấn Vân đưa bàn tay cứng rắn kéo vào trong chăn, nháy mắt bị hơi thở ấm áp vây quanh, làm cho Thái Sinh sửng sốt hồi lâu không nói ra lời.

“Người muốn sinh bệnh sao? Sau đó để cho thầy thuốc khám bệnh phát hiện người là nam nhân, sau đó chiêu cáo thiên hạ, đại thiếu gia nhà họ Bạch cưới một người nam nhân làm vợ sao?” Giọng nói trầm thấp của Bạch Tấn Vân quay trở lại làm Thái Sinh không thể phản bác được, hắn và Bạch Tấn Vân gần như thế, hắn có thể ngửi được mùi vị đặc biệt trên người hắn, bây giờ hắn chỉ cảm thấy tim mình đập thật nhanh, mặt cũng đỏ lên.

“Khụ, nếu người cảm thấy không được tự nhiên, người có thể xoay người sang chỗ khác!” Bạch Tấn Vân thật ra cũng không được tự nhiên, nhưng mà có quý mới biết hắn vì sao phải làm như vậy!

“A? A.....” Thái Sinh cũng quay lại bên họ hai người lúc này mặt đối mặt, thật sự rất xấu hổ, vì thế hắn vội vàng xoay người sang chỗ khác, đưa lưng về phía Bạch Tấn Vân.

Rất kỳ quái, không đối mặt hắn với nhau Thái Sinh thế nhưng cảm thấy tim như được giải phòng, hít thở so với vừa rồi cũng dễ hơn.

Cho nên hai người cùng đắp chung một cái chăn, yên lặng không nói gì chỉ nằm ở nơi đó, hai người thậm chí không ai thèm đổi tư thế.

Nhắm mắt lại vốn định ngủ sớm, nhưng mà đầu óc nhớ lại hôm nay bị Bạch Tấn Vân hôn, mỗi khi nghĩ vậy Thái Sinh cảm thấy cả người nóng lên.

Bạch Tấn Vân nằm phía sau hô hấp bình thường, Thái Sinh thậm chí có thể cảm giác được trong ngực hắn phập phồng, đoán chừng hắn đã ngủ.

Bạch Tấn Vân bỗng nhiên duỗi tay ra ôm Thái Sinh, đưa thân thể hần hướng về trong ngực mình, cả người Thái Sinh cứng đờ, cứ như vậy, thân thể hai người dựa vào nhau.

Lòng ngực hần thật ấm áp, tuy rằng hai người cách nhau một lớp y phục nhưng độ ấm của hần vẫn truyền tới.

Đây là một cái ôm ấm áp, không có động tác dư thừa.

Thái Sinh thả lỏng phòng bị, buông xuống gánh nặng, cảm thấy được mí mắt nặng nề hần từ từ chìm vào trong giấc ngủ.

Cảm nhận được người trong lòng hô hấp đều đặn, Bạch Tấn Vân thật cẩn thận đưa bàn tay ra nhìn Thái Sinh ngủ say như trẻ con rất bình thản, lông mày hần, mắt hần, lông mi hần, mũi hần, môi hần, còn có mái tóc không nghe lời và cuối lông mày có một nốt ruồi chu sa.

Không tự chủ khoe miệng Bạch Tấn Vân gọi lên một độ cong, lại lần nữa nằm xuống nhắm mắt lại, đem cánh tay mình vòng lại thật chặt .

20. Chương 20: Sao Còn Chưa Sinh Con Nha !

Lúc Thái Sinh tỉnh lại, thời gian còn rất sớm nhưng hần muốn trước khi Tiểu Nguyệt đến bản thân phải mặc y phục thật tốt.

Kể từ ngày gả vào đây, Bạch phu nhân mỗi ngày đều gọi hần đi phụng trà, hơn nữa không rõ nguyên nhân . Hôm nay cũng không thể ngoại lệ.

Lúc này Bạch Tấn Vân còn ngủ say, cả đêm trôi qua tư thế hai người cũng có thay đổi rất lớn, Thái Sinh thật cẩn thận di động thân thể.

Sau đó rón ra rón rén muốn từ trên người Bạch Tấn Vân lướt qua, nhưng vừa mới xuống giường, cánh tay hần đột nhiên bị Bạch Tấn Vân bắt lấy.

Thái Sinh sửng sốt quay đầu lại, phát hiện Bạch Tấn Vân đã tỉnh còn nhìn mình.

“Sớm như vậy, người đi đâu?” Bạch Tấn Vân hỏi người cũng ngồi dậy, nhưng tay hần thủy chung không có buông cánh tay Thái Sinh ra.

“Đại thiếu gia, ta chuẩn đi phụng trà cho lão gia phu nhân.” Mới từ trong lúc cơn mơ tỉnh lại mặt Thái Sinh có chút đỏ ửng.

Nghe Thái Sinh nói xong, lông mày của Bạch Tấn Vân nháy mắt nhíu lại chung một chỗ.

“Phụng trà? Người không phải phụng rồi sao sao?” Bạch Tấn Vân cho tới bây giờ còn chưa nghe nói qua quy củ phải phụng trà mỗi ngày.

“Đúng, Bạch phu nhân nói, mỗi ngày đều phải phụng trà.” Thái Sinh nói xong cô ý thoát khỏi bàn tay của Bạch Tấn Vân, chẳng qua là giấy vài lần đều không có thành công, đành phải nói: “Mời đại thiếu gia buông tay, ta muốn trước khi Tiểu Nguyệt đến mặc xong y phục.”

“A.” Bạch Tấn Vân thật ra cũng không chú ý tới tay mình đang kéo tay Thái Sinh, bị Thái Sinh nói như vậy mới ý thức được, vội buông lỏng tay ra.

Nhìn Thái Sinh ở một bên vội vàng mặc y phục, Bạch Tấn Vân cũng xốc chăn lên, cầm lấy bộ y phục mặc lên trên người nói với Thái Sinh: “Hôm nay ta và người đi.”

Thái sinh nhìn Bạch Tấn Vân, không nói chuyện, trong lòng đã có loại ấm áp nói không nên lời.

Hai người đi đến chỗ lão gia phu nhân, Tiểu Nguyệt bưng trà đi theo ở phía sau. Hôm nay trong lòng của nàng rất vui, bởi vì đại thiếu gia rốt cục có thể nhìn thẳng vào thiếu phu nhân .

Thấy nhi tử cũng đến, Bạch lão gia và Bạch phu nhân thật kinh ngạc.

Có lẽ là thấy đứa con cũng theo đến đến đây,nên hôm nay thái độ Bạch phu nhân đối với Thái Sinh rõ ràng có chuyển biến tốt đẹp, cũng không có quá khó khăn với hắn.

Phụng trà xong, Bạch phu nhân nói có chuyện với Bạch Tấn Vân,để cho Thái Sinh chờ trong viện.

Thái Sinh cúi người cùng Tiểu Nguyệt đi ra ngoài.

Tầm mắt dời đi, Bạch Tấn Vân đặt mông ngồi ở trên ghế, đưa tay cầm lấy một ly trà, lơ đãng hỏi:“Mẹ tìm con có chuyện gì a?” Nói xong, liền uống một ngụm trà.

“Con nha,vợ cũng đã cười sao không sớm sinh con đi.” Bạch phu nhân nói lời thành khẩn.

Lại không nghĩ rằng,Bạch Tấn Vân “Phụt” một tiếng đem trà trong miệng phun ra.

Bạch phu nhân nhìn đứa con gấp gáp,thấy Bạch Tấn Vân đưa tay lau nước trà dính trên miệng, cúi đầu cười,Bạch phu nhân lập tức đứng dậy, lớn tiếng nói:“Tấn Vân, con và Thái Liên đã thành hôn, là con có vấn đề hay là nàng có vấn đề?”

Bạch Tấn Vân buồn cười nhìn mẹ mình,lão thái thái lại tới nữa.

21. Chương 21: Không Rõ Đại Biểu Ca

Bạch Tấn Vân thật không nghĩ tới, sáng lão thái thái nói với hắn chuyện sinh con nhit.Nếu hắn có bản lĩnh cùng một người nam nhân sinh con nít, hắn thật đúng là muốn ném thử một chút.

Cùng nam nhân?

Ách, Bạch Tấn Vân cũng sốt, tuy rằng với nam nhân sinh không được con nít, nhưng mà có thể.....

“Tấn Vân!Con rốt cuộc có đang nghe lời của mẹ hay không.” Bạch phu nhân đúng là bị đứa con này làm tức chết, làm chuyện gì đều để mẹ quan tâm, chẳng lẽ ngay cả động phòng cũng để cho bà quan tâm sao?

“Đang nghe đang nghe, đương nhiên đang nghe.” Bạch Tấn Vân lập tức lộ ra nụ cười lấy lòng,“Mẹ, chuyện của con con sẽ xử lý tốt , hai người không cần quan tâm .”

“A,con nha.....” Bạch phu nhân ngoại trừ thở dài, bà còn có thể thế nào,chẳng lẽ bà phải trối con mình về phòng sao?

Thái Sinh và Tiểu Nguyệt giữ quy củ đứng ở giữa sân, chờ Bạch Tấn Vân đi ra.

Trong lòng Thái Sinh rất hiểu, hôm nay Bạch phu nhân không có làm khó hắn, hoàn toàn là bởi vì hôm nay Bạch Tấn Vân đi tới với hắn, mà Bạch phu nhân gọi một mình Bạch Tấn Vân ở lại,trong lòng Thái Sinh hơn phân nửa cũng đoán được bọn họ đang nói cái gì.

“Chị dâu?”

Một giọng nói vang lên phía sau làm Thái Sinh có chút giật mình, Thái Sinh theo bản năng xoay người sang chỗ khác, chỉ thấy Bạch Tấn Uy và một nam tử trẻ tuổi khác đứng ở phía sau hắn.

“Thúc thúc.” Thái Sinh vội vàng cúi người chào Bạch Tấn Uy.

“Chị dâu hôm nay lại đến đây phụng trà?”Chuyện Thái Sinh mỗi ngày đều đến đây phụng trà , tất cả người trong nhà họ Bạch đều truyền tin, phần đông đều là lời thị phi, trong đó nhiều nhất chính là thiếu phu nhân sau sút trong đêm tân hôn,làm trong lòng lão thái thái tức giận, cho nên gây khó dễ cho nàng.

“Đúng” Thái Sinh hơi cúi đầu, tầm mắt vẫn dừng trên chân người đối diện.

Bạch Tấn Uy nhìn Thái Sinh, phát hiện hôm nay mặt hắn bớt chút sầu bi, thêm một chút thản nhiên, chẳng qua chỉ thay đổi một chút, khiến cho hắn cảm thấy cả người nàng đều không giống lúc trước .

“Tấn Uy, đây là nương tử Tấn Vân?” Nam tử bên cạnh Bạch Tấn Uy đột nhiên mở miệng hỏi , có lẽ bởi vì ngữ khí của hắn có chút giễu cợt,Thái Sinh ngẩng đầu liếc mắt hắn một cái.

Người này bộ dạng tuy rằng bất phàm nhưng so với Bạch Tẩn Vân hay Bạch Tẩn Uy lại kém thiệt nhiều, hơn nữa ánh mắt người này rất không thành thật, rất là lỗ mảng.

“Đúng” Bạch Tẩn Uy cười đáp, thấy Thái Sinh dùng ánh mắt đề phòng nhìn người bên cạnh mình, hắn cười giới thiệu cho Thái Sinh: “Chị dâu, vị này chính là đại biểu ca, Đường Hiền Nhạc.”

Nghe Bạch Tẩn Uy giới thiệu người này gọi là Đường Hiền Nhạc hắn là biểu ca của Bạch Tẩn Vân, vì thế vội vàng nhìn hắn cúi thấp người, “Đại biểu ca.”

“Ha ha, đệ muội không cần đa lễ, cũng không hà khắc.” Đường Hiền Nhạc cười nói nhưng ánh mắt hắn nhìn chằm chằm vào Thái Sinh, loại ánh mắt cực nóng này giống như lột y phục của hắn, lướt qua mỗi một tấc da thịt.

Lúc Thái Sinh ngẩng đầu, vừa lúc chống lại ánh mắt hắn.

Trong lòng cả kinh, vội vàng cúi đầu, không nói thêm lời nào nữa.

Ở trong lòng hắn, mơ hồ có loại cảm giác không tốt.

Người gọi là đại biểu ca này có chút nguy hiểm.

22. Chương 22: Mặc Lại Nam Trang

Ngay lúc Thái Sinh không biết đối mặt ra sao với Bạch Tẩn Uy và Đường Hiền Nhạc, đột nhiên cảm giác thất lưng của mình bị một bàn tay to ấm áp có lực ôm lấy.

Lúc này, bên tai hắn truyền đến giọng nói quen thuộc của Bạch Tẩn Vân, “Sớm như vậy, nhị đệ và biểu ca cũng đến thăm lão thái thái sao?”

“Ha ha, Tẩn Vân, đệ nói bác như vậy, cẩn thận bị bác nghe thấy lột da của đệ nha.” Đường Hiền Nhạc cười lớn nói, chẳng qua là ánh hắn vô tình hay cố ý quét về phía Bạch Tẩn Vân ôm thất lưng Thái Sinh.

“Ha ha, đại biểu ca nói quá rồi. Hiện tại trong phòng không có ai, huynh và Tẩn Uy vào đi.” Nói xong, khoe môi nhếch lên nụ cười không ai bì nổi, ôm Thái Sinh rời đi.

Tiểu Nguyệt vội vàng đi theo phía sau.

Bạch Tẩn Uy nhìn theo hai người kia rời đi, trong lòng mơ hồ có chút không phải mùi vị, nhưng dù sao thúc tẩu cũng khác, hắn hiểu mình phải tận lực khắc chế cảm tình chính mình.

Mới vừa quay đầu, phát hiện ánh mắt Đường Hiền Nhạc có chút thất thần nhìn theo Thái Sinh, hơn nữa khóe miệng của hắn có một nụ cười không dễ phát giác

“Khụ khụ, đại biểu ca, chúng ta đi vào thôi.” Bạch Tẩn Uy phải dùng tiếnggho khan gọi hồn Đường Hiền Nhạc quay về.

“Không nghĩ tới Tẩn Vân cưới được thiếu nữ xinh đẹp như vậy. Tẩn Uy! Khi nào thì đến phiên đệ nha?” Đường Hiền Nhạc tự biết vừa rồi có chút thất lễ, vì thế vội vàng dùng ngữ khí trêu chọc để hóa giải xấu hổ.

Bạch Tẩn Vân một đường ôm Thái Sinh trở về phòng bọn họ, hắn không cảm thấy gì, mà Thái Sinh ở trong ngực hắn thấy không được tự nhiên. Tuy rằng hắn cực lực phối hợp chính mình nhưng vẫn thận trọng nhưng Bạch Tẩn Vân vẫn cảm nhận được .

“Tiểu Nguyệt, đi, dựa theo dáng người thiếu phu nhân, tìm trang phục nam nhân thích hợp với nàng.” Vừa về đến phòng ngủ, Bạch Tẩn Vân liền phân phó Tiểu Nguyệt.

Tiểu Nguyệt tuy rằng không biết tại sao Bạch Tẩn Vân kêu thiếu phu nhân mặc nam trang làm gì, nhưng vẫn đi tìm .

Một lát sau, mượn được y phục trở về, là một trường trường sam màu trắng, kiểu dáng đơn giản.

Nhìn bộ y phục này Bạch Tẩn Vân thật vừa lòng, vì thế phát tay để Tiểu Nguyệt đi ra ngoài, tiếp theo xoay người nói với Thái Sinh: “Thay y phục này.”

Thái Sinh cầm lấy xiêm y này, không hiểu nhìn Bạch Tấn Vân nói:“Đại thiếu gia, cái này là nam trang.”

“Ta biết, người thay đi, thay xong ta đưa người ra ngoài dạo, mỗi ngày đều ở ngoài vườn, sớm muộn sẽ mọc meo .” Bạch Tấn Vân ngồi ở trên ghế, một tay chống cằm, dùng một loại ánh mắt thập phần thưởng thức nhìn Thái Sinh.

Hắn cho tới bây giờ chưa thấy qua Thái Sinh mặc nam trang, nghĩ đến dáng người hắn nhỏ như vậy, cho dù là thay đổi nam trang, cũng sẽ động long người.

Tuy rằng không phải lần đầu tiên thay y phục trước mặt Bạch Tấn Vân, nhưng Thái Sinh vẫn xoay người chỗ khác, đem nữ trang tháo xuống thay vào đó là trường sam dài màu trắng.

Tháo dây trâm buộc tóc trên đầu xuống, sau đó đổi thành búi tóc nam nhân.

Thời điểm Thái Sinh xoay người lại, Bạch tấn nhìn có chút ngây ngốc, đúng là ngọc diện thư sinh a.

Hắn đứng lên, kéo tay Thái Sinh liền nói:“Đi, đi dạo.”

“Đại thiếu gia, như vậy sẽ không bị người phát hiện chứ?” Thái Sinh thực lo lắng, nếu thân phận của hắn bại lộ , hậu quả không thể tưởng tượng nổi nha.

“Yên tâm đi, sẽ không ai biết.”

Nói xong, hai người đi ra cửa.

Tiểu Nguyệt vừa lúc thấy hai người ra cửa, vội hô Đại thiếu gia, thiếu phu nhân.....”

Hai người quay đầu, Bạch Tấn Vân nhìn Tiểu Nguyệt nói:“Ta đưa thiếu phu nhân ra ngoài đi dạo, người không cần đi theo .”

“Dạ” Tiểu Nguyệt vội đáp, nhưng ánh mắt nàng vẫn nhìn chằm chằm thiếu phu nhân.

Thái Sinh nhìn Tiểu Nguyệt gật gật đầu, sau đó đi theo Bạch Tấn Vân đi ra ngoài.

Tiểu Nguyệt đứng im tại chỗ si ngốc nhìn bóng dáng Thái Sinh, mặt không tự giác đỏ lên.

23. Chương 23: Nam Sủng

Thái Sinh cũng không phải tiểu thư khuê các, bên ngoài đối với hắn mà nói cũng không xa lạ, chẳng qua là Bạch Tấn Vân dẫn hắn đi đến nơi hắn chưa từng đi qua.

Một lưu manh khí tà mưng mưng, bên người có một mỹ thiếu niên hơi thở lộ ra tinh khiết đi theo, không thể nghi ngờ hai người kia trở thành tiêu điểm giữa đường phố.

Mặc kệ là thiếu nữ hay nữ nhân đã có chồng, thậm chí một ít nam nhân đều dừng chân liếc mắt nhìn hai người bọn họ.

Bất quá đối với tất cả việc này, Thái Sinh cũng không cảm thấy được có cái gì, bởi vì hắn từ nhỏ đã bị người trong quán vây xem, mà Bạch Tấn Vân vừa sinh ra đã có người chiều chuộng cho nên không để ý nhưng mà hắn thật ra không nghĩ tới, ở tại nơi này Thái Sinh có thể bình tĩnh như thế.

Bạch Tấn Vân đầu tiên là đưa Thái Sinh vào một tiệm bán y phục, tất cả vải nơi này đều là hàng thượng đẳng, ông chủ đang ôm bàn tính tính sổ sách, vừa nhắc đầu lên liền thấy Bạch Tấn Vân đi vào, vội làm bộ mặt tươi cười đi ra đón khách,“A, đại thiếu gia bạch gia, mấy hôm không có tới tiểu *** của ta nha .”

Khóe miệng Bạch Tấn Vân nhếch lên, đưa tay tóm Thái Sinh đang đứng phía sau kéo lại đây, đẩy đến trước mặt ông chủ nói:“Ông chủ Triệu, chọn loại vải thượng hạng may mấy bộ y phục cho tiểu huynh đệ này.”

Ông chủ Triệu lúc này mới đem tầm mắt từ Bạch Tấn Vân dời qua người bên cạnh. Khi hắn chú ý tới Thái Sinh, trong lòng cả kinh thầm khen tướng mạo vị thiếu niên này thật xinh đẹp, tuy rằng thân nam nhi, con người lại nhu tình như nước, nhất là đuôi lông mày có nốt ruồi chu sa, lại tăng thêm một phần xinh đẹp.

Thái Sinh không nghĩ tới Bạch Tấn Vân may y phục cho hắn, nghi hoặc quay đầu lại nhìn về phía Bạch Tấn Vân,“Đại thiếu gia?”

Bạch Tấn Vân chẳng qua chỉ cười cười, đẩy hắn đến trước mắt ông chủ Triệu, “Đi đo đi.”

Ông chủ Triệu là người sáng suốt, sống đến từng tuổi này có cái gì chưa thấy qua, hai người trước mắt kia theo ánh mắt thì biết là quan hệ không bình thường, vì thế ông chủ Triệu cười có chút mờ ám, cầm dây trong tay vung lên, nhìn Thái Sinh nói: “Vị này ta, theo ta vào phòng đo.”

Thái Sinh không thể cự tuyệt, chỉ có thể ngoan ngoãn đi vào, ông chủ Triệu nhìn Bạch Tấn Vân nói: “Đại thiếu gia, bên kia có ít vải mới, thiếu gia xem thử thích cái nào ta sẽ chữa cho ngài.”

Từ tiệm bán vải ra, Thái Sinh lại bị Bạch Tấn Vân kéo vào phòng trọ, ông chủ Kim thấy Bạch Tấn Vân đến cũng giống như bực đang đến, ông cười toe toét.

Nhưng mà lần này Thái Sinh từ chối, nói cái gì cũng không muốn.

“Đại thiếu gia, người biết cái đó ta không dùng được, ngài đã tặng cho ta một cây trầm cài, có nó là đủ rồi.”

Thái Sinh trong lúc ấy nói ra lời đó, hắn cũng không có nghĩ nhiều, nhưng mà cái gọi là người nói vô tình, người nghe có ý, Bạch Tấn Vân nghe xong, trong lòng có loại vui mừng không hiểu là gì.

Vì thế, ông chủ Kim tuy rằng cười đưa tiễn nhị vị, nhưng mà trong lòng đang đổ mưa, đây là lần đầu tiên hắn không kiếm được tiền trong tay Bạch Tấn Vân.

Đi dạo cũng có chút mệt mỏi, Bạch Tấn Vân liền đưa vật nhỏ tới một tửu lâu, tửu lâu này thật là xa hoa. Người ra vào chỗ này không phải có tiền thì cũng là danh môn vọng tộc.

Đang là giờ cơm, tửu lâu có rất nhiều người, Bạch Tấn Vân đưa Thái Sinh lên lầu hai, tìm vị trí gần cửa xuống ngồi xuống, vừa mới ngồi xuống, trong lúc đó người ngồi bàn đối diện đứng lên đi đến cạnh bọn họ.

Người nọ đi đến bên người Thái Sinh, chưa nói hai lời liền ôm bả vai Thái Sinh, nở nụ cười xấu xa nhìn Bạch Tấn Vân nói: “Tấn Vân, lúc nào người cũng có nam sủng rồi?”

Thái Sinh bị người ta đột nhiên ôm lấy, sững sốt, lập tức cả người cứng đờ, chỉ thấy Bạch Tấn Vân đưa tay cầm lấy hạt đậu phộng trong đĩa, cổ tay run lên, hạt đậu phộng vừa lúc đánh vào ngón tay đặt trên vai Thái Sinh.

“A.....” Người nọ bị đau, vội vàng thu hồi tay, hắn không giận ngược lại cọt nhả nói: “Như thế nào, bảo bối như vậy, ngay cả đụng một chút cũng không cho!”

24. Chương 24: Chu Hằng Quân

Bọn họ động tác đã khiến cho rất nhiều người chú ý.

“Chu Hằng Quân, móng vuốt của ngươi tốt nhất nên biết quy tắc một chút. Nếu không lần sau đánh vào ngươi không phải chỉ là hạt đậu phộng đã bóc vỏ này đâu.” Ánh mắt của Bạch Tấn Vân so với đao còn rét lạnh hơn.

“Chắc chắn, Bạch Tấn Vân, ta cho tới bây giờ chưa thấy qua người bảo vệ bảo bối mình như thế nha.” Chu Hằng Quân chắc lưỡi, cùng lúc đó nghiêng đầu nhìn Thái Sinh cúi đầu ngồi ở một bên, có vẻ thực khản trương, “Bất quá ta thật bất ngờ, người đầu tiên được người coi trọng lại là nam nhân.”

“Việc này không cần ngươi đi quản.” Bạch Tấn Vân đối với động tác ôm Thái Sinh vừa rồi của Chu Hằng Quân hết sức bất mãn, lập tức đem tầm mắt chuyển qua Thái Sinh, ngữ khí ôn hòa nói: “Thái Sinh, người lại đây.”

“Dạ” Thái Sinh nói xong, vội vàng đứng dậy, ngồi vào chỗ bên cạnh Bạch Tấn Vân. Hắn không biết vì sao có cảm giác trên người Chu Hằng Quân có loại cảm giác áp bách, tà khí trên người hắn so với Bạch Tấn Vân thì nhiều hơn.

Chu Hằng Quân cũng là trời sinh một dáng vẻ tuấn mỹ, bề ngoài cương nghị làm cho vô số cô gái trầm luân, nhưng mà thật đáng tiếc, hắn đã công khai thừa nhận mình thích nam nhân.

Cảm thấy rất thú vị, Chu Hằng Quân đơn giản ngồi xuống vị trí Thái Sinh vừa mới ngồi, neho lại hai mắt, nhìn chăm chăm Thái Sinh hồi lâu, khéo miệng gợi lên một chút tươi cười, ý vị thâm trường nói: “Con mèo nhỏ này tên là Thái Sinh à?”

“Chu Hằng Quân, ta khuyên ngươi đừng chú ý đến hắn, bằng không ngươi sẽ chết thật thê thảm.” Bạch Tấn Vân tức giận đáp trả, một đôi mắt hữu thần nhìn chăm chăm người đối diện Chu Hằng Quân, tựa như bảo bối của mình bị người ta theo dõi hắn cảm thấy rất khó chịu.

“Ha ha ha ha, ngươi cho rằng ta đang chú ý hắn sao?” Chu Hằng Quân cười ha hả, chẳng qua vừa cười to ánh mắt vừa nhìn chăm chăm vào người khó chịu ngồi đối diện Bạch Tấn Vân.

Hắn và Bạch Tấn Vân đã quen biết rất lâu, bởi vì thực lực hai nhà không kém nhiều lắm, hai nhà trong lúc đó xem như hỗ trợ qua lại, vừa là bạn vừa là địch.

“Quân Quân a, ngươi thật đúng là hoa tâm.” Lúc này, người ngồi ở bàn bên cạnh Chu Hằng Quân, vẫn không nhúc nhích tự dưng đứng lên, làm nũng đi tới, lập tức giống như rắn quấn lên người Chu Hằng Quân.

Nếu không nhìn kỹ, thật đúng là nghĩ đến người này là nữ nhân, nhưng hắn không chính xác là nam tử, nam tử ấy diện xiêm y màu đỏ, áo có chút mở rộng, lộ ra nửa bắp vai giống như người câu hồn, mái tóc dài màu đen rời rạc quấn thành búi tóc.

“Ha ha, mỹ nhân Tây Phàm, ngươi đang ghen phải không?” Chu Hằng Quân không coi ai ra gì lấy tay nắm cằm nam tử tên Tây Phàm kia, nhẹ nhàng hôn lên môi của hắn.

Chẳng qua là một động tác nho nhỏ, làm cho hai người đối diện kinh ngạc không thôi, Thái Sinh lại xấu hổ đến đem tầm mắt chuyển sang nơi khác.

“Hai người các ngươi thật đúng là ghê tởm.” Bạch Tấn Vân vẫn thực chán ghét Chu Hằng Quân, không đơn giản là bởi vì hai nhà đối đầu, càng bởi vì hắn thích nam nhân, cho nên mỗi lần Chu Hằng Quân nói chuyện với hắn, hắn đều cảm thấy thật ghê tởm.

Vì thế Bạch Tấn Vân lôi kéo Thái Sinh đi xuống lầu, ra khỏi tửu lâu.

“Ha ha a.” Nhìn hai người rời đi, Chu Hằng Quân cúi đầu nở nụ cười.

“Cười âm hiểm như vậy, Tiểu Quân Quân, chàng coi trọng thiếu niên như nhược kia, hay là tên con nhà giàu rất có hương vị?” Tây Phàm ôm cánh tay Chu Hằng Quân, nở nụ cười quyến rũ.

“Ngươi đoán xem?” Nói xong, Chu Hằng Quân cười tà mị.

25. Chương 25: Túy Thanh Lâu

Bạch Tấn Vân kéo Thái Sinh ra khỏi tửu lâu, đang suy nghĩ xem đi đâu mới tốt bỗng nhiên phát hiện Thái Sinh giãy giụa muốn thoát khỏi tay mình.

“Ngươi đang làm gì?” Bạch Tấn Vân cúi đầu nhìn về phía Thái Sinh, trong lòng hắn có chút khó chịu, vật nhỏ này chán ghét mình nắm tay hắn vậy sao? Cho nên hắn nắm tay Thái Sinh thật chặt.

Có thể là dùng sức quá mức, Thái Sinh chịu đau, mày nhíu lại nhưng hắn vẫn kiên trì chính mình, muốn tránh thoát khỏi tay Bạch Tấn Vân.

“Đại thiếu gia, chúng ta là hai nam nhân..... kéo qua kéo lại như vậy không hay lắm.”

Bề ngoài hai người vốn đã rất hấp dẫn ánh mắt người khác, hiện tại lại nắm tay đứng ở trên đường phồn hoa nhất, mặt Thái Sinh càng đỏ, cúi thấp đầu, muốn thoát khỏi tay Bạch Tấn Vân.

“Hai nam nhân thì sao nha? Ngươi không phải vừa rồi thấy Chu Hằng Quân ôm tên tiểu tử nam sủng kia vừa hôn vừa mút? Ai dám lên tiếng nói cái “Không”!” Bạch Tấn Vân tuy rằng muốn phản bác Thái Sinh, nhưng mà nghĩ đến hành động vô cùng thân mật của hai người vừa rồi, Bạch Tấn Vân cũng thấy có chút không được tự nhiên.

Quả thực, vừa nhắc tới cảnh hai người kia hôn nhẹ, mặt Thái Sinh lập tức đỏ, hắn cúi đầu yếu ớt hỏi Bạch Tấn Vân: “Đại thiếu gia, nam, nam sủng là gì?”

“Nam nhân quyền rũ bên người Chu Hằng Quân kia, chính là nam sủng của hắn.” Bạch Tấn Vân vừa nói vừa hồi tưởng lúc trước, người tên Tây Phàm kia còn câu dẫn qua hắn, nhưng mà hắn ngoại trừ cảm thấy được ghê tởm vẫn là ghê tởm.

“Chu gia thiếu gia nói, ta là nam sủng của ngài..... Như vậy, ta, ta cũng.....” Thái Sinh bắt đầu bất an, chẳng lẽ cũng muốn mặc thành như vậy, lộ vai, lộ chân, cùng, cùng đại thiếu gia hôn nhẹ sao?

Nghĩ đến đây, mặt Thái Sinh lại đỏ.

“Ai nói người là nam sủng ! Người là Bạch Tấn Vân ta dùng kiểu tám người khiên cười hỏi đàng hoàng!”

Nhìn Thái Sinh ngơ ngác, Bạch Tấn Vân đột nhiên cảm thấy được chính mình có chút không khống chế được.

Chẳng lẽ hắn đối với Thái Sinh.....

Sẽ không sẽ không, hắn vẫn là thích nữ nhân, nữ nhân dáng người đầy đặn mới là khát vọng của hắn, bộ ngực sữa mông tròn, vòng eo mảnh khảnh, đùi đẹp thon dài, ánh mắt xinh đẹp, còn dáng vẻ quyến rũ của các nàng khi lên giường.

“Đi, ta đưa người đến một nơi để học hỏi.” Nói xong, Bạch Tấn Vân xoay người đi ở phía trước, cùng lúc đó hắn buông tay giữ chặt Thái Sinh ra.

Đột nhiên cảm thấy được tay mình lẻ loi, Thái Sinh cúi đầu nhìn cánh tay bị buông ra, lại nhìn Bạch Tấn Vân đi ở phía trước, trong lòng hắn có một loại mùi vị nói không nên lời.

Thật ra hắn không chán ghét bị Bạch Tấn Vân đụng chạm, ngược lại cảm giác có chút vui sướng, nhưng mà cảm tình như vậy thật không đúng nha?

“Người còn thất thần làm gì? Đi mau.....” Bạch Tấn Vân đứng ở phía trước, hô tên Thái Sinh để cho hắn đuổi kịp.

Hai người một trước một sau đi tới một nơi xa hoa, nam nữ ra vào nơi này đều lộ vẻ tươi cười, các cô nương mặc áo phong phanh đứng ở cửa, mơ hồ có thể thấy được da thịt trắng mịn của các nàng.

Thái Sinh ngẩng đầu, nhìn chiêu bài phía trên.

Túy thanh lâu.

“Đây là..... Thanh lâu?” Thái Sinh lui lại, hắn không muốn đến nơi này, từ nhỏ cha đã nói, nơi này không phải là nơi người tốt vào.

“Lo lắng làm gì, đi mau.” Bạch Tấn Vân nhanh tay kéo Thái Sinh đang muốn, “Người không phải nói người là nam nhân sao, nam nhân tại sao không thể đến nơi này!”

“Đại thiếu gia, đại thiếu gia.....” Mặc cho Thái Sinh giãy dụa như thế nào vẫn bị Bạch Tấn Vân cứng rắn kéo đi vào, tiếng cầu xin buông tha của hắn đã sớm bị tiếng cười nơi này bao phủ.

26. Chương 26: Uống Rượu Mua Vui

Bạch Tấn Vân vừa mới bước vào Túy thanh lâu, nữ nhân có chút mập mạp liền uốn éo đi đến, trên mặt nữ nhân này phác nhiều lớp phấn, có vẻ trắng dị thường, thắt lưng thùng phi của nàng cũng uốn éo, thoáng một cái đã đi tới.

“Ai nha, ta nói đại thiếu gia, ngài làm sao có thể không đến Túy thanh lâu của chúng ta, Oanh Oanh, Yến Yến, Hồng Hồng, Thúy Thúy đều nhớ đến ngài.” Tú bà nói xong, dùng đồ khăn tay nhẹ nhàng quét qua bả vai Bạch Tấn Vân, nhất thời một cổ hương khí xông vào mũi.

“Ta nói bao nhiêu lần rồi, bà đừng có quét cái khăn đó lên người ta, về nhà sẽ có mùi, bị lão thái thái biết thì không hay lắm.” Nói xong Bạch Tấn Vân nghiêng người sang bên cạnh, hẩn thật sự chịu không nổi cái mùi kia.

“Được được được, ta sẽ nhớ.” Tú bà vội làm khuôn mặt tươi cười, bỗng nhiên bà thấy người đứng bên cạnh Bạch Tấn Vân. Thái Sinh vẫn không dám ngẩng đầu, vội cười qua đi nói với Thái Sinh: “Vị này, ta lần đầu tiên thấy đến đây đi, người yên tâm, cô nương của chúng ta là người đẹp nhất Tử Vân Thành, đảm bảo sẽ khiến người vui về.”

Thái Sinh vốn không quen, cũng không thích nơi như vậy, vừa nghe người ấy nói như vậy với hẩn, hẩn sợ tới mức vội vàng ngẩng đầu, xua tay, “Không không không, lão nương này, bà hiểu lầm, ta không phải đến đây chơi đùa, ta.....”

“A, tiểu thiếu gia này thật tuấn tú” Thái Sinh nói cái gì, tú bà căn bản là không có nghe, tất cả lực chú ý của bà toàn bộ đều đặt trên mặt hoa đào của Thái Sinh, hẩn trong ánh mắt lóe ra bất an, cuối lông mày có nốt ruồi chu sa làm tăng thêm phần mỏng manh.

“Hẩn đi cùng ta đến đây, tìm mấy cô nương đến cho chúng ta.” Bạch Tấn Vân nói xong, một tay giữ chặt Thái Sinh đi về phía lầu hai.

“Dạ dạ dạ, tuyệt đối tìm cô nương tốt nhất cho nhị vị.” Tú bà cười, nhìn hai người trước mắt kia, trong lòng không thể nói rõ vui mừng, bà cảm thấy vị thiếu gia yếu ớt kia giống như nữ nhân.

“Ai nha đại thiếu gia, chàng thật lâu cũng không đến đây, người ta nhớ chàng muốn chết.....”

“Đại thiếu gia, chàng có muốn người ta hay không?”

“Đại thiếu gia, người không thể không nghĩ đến ta.....”

Trong nháy mắt, từ ngoài cửa có vài cô nương trang điểm xinh đẹp đi vào

“A, vị này thật tuấn tú, nói cho tỷ tỷ biết, năm nay đệ mấy tuổi?” Lúc này, trong đó có một nữ nhân phát hiện sự tồn tại của Thái Sinh, hơn nữa lập tức thấy đáng vẻ khiếp sợ của hẩn, vội vàng cầm chén rượu ngồi vào bên cạnh hẩn.

“Vị tỷ tỷ này, có chuyện từ từ nói..... Ta, ta sẽ không uống rượu.....” Thái Sinh nghĩ muốn thoát ra, cũng không nghĩ bị nữ nhân kia lao đến, “Đến thôi, uống một ngụm thôi, nếu không ta giúp người?” Nữ nhân cười, đem rượu ngậm ở trong miệng, liền hướng về miệng Thái Sinh.

“Vị tỷ tỷ này, ta thật sự không được.....” Thái Sinh quá sợ hãi, vội vàng đứng lên, trốn qua một bên.

“Ha ha ha ha.....” Nữ nhân kia cười tươi, nhìn Bạch Tấn Vân đang uống rượu vui vẻ ở nói: “Đại thiếu gia, chàng mang đến một người thật thú vị.”

Bạch Tấn Vân dùng khước mắt liếc một cái, nở nụ cười tà mị, “Hẩn tuổi còn nhỏ, đối việc này còn không hiểu, nàng giúp ta dạy dỗ hẩn.”

27. Chương 27: Nữ Tử Thanh Lô Tên Tích Tích

Lúc này, tú bà cười tủm tỉm đi đến, theo sau là một cô nương tuổi còn nhỏ bị mấy người vạm vỡ đẩy vào.

“Đại thiếu gia, cô nương này tên là Tích Tích, vừa tới không đến vài ngày, tuy rằng không hiểu quy củ nhưng tuyệt đối mới mẻ.” Tú bà cười mờ ám, vừa cười vừa đẩy cô gái về phía Bạch Tấn Vân, các nữ nhân vây quanh ở bên người Bạch Tấn Vân đều biết điều nghiêng người, nhưng cũng không đủ chỗ chứa Tích Tích.

Bạch Tấn Vân nghiêng đầu, nhìn chằm chằm này Tích Tích nửa ngày, bộ dáng yếu ớt, ngoại trừ cặp mắt tràn đầy phần hận, ngoài ra không có gì thú vị, đáng vẻ nữ tử này chỉ có thể nói là thanh tú, nhưng cũng không phải là đẹp nhất.

“Đến, giúp ta uống một chén.” Bạch Tấn Vân đưa chén rượu tới trước mặt Tích Tích.

Tích Tích cúi đầu, không nói chuyện, cũng không đưa tay lấy chén rượu.

Thái Sinh đứng ở bên cửa sổ, nhìn ánh mắt của Tích Tích tràn ngập phần hận và tuyệt vọng, mà sau phần hận và tuyệt vọng lại lộ ra một cổ trong suốt.

“Đại thiếu gia, để nàng giúp ta đi.”

Khi ánh mắt mọi người đổ dồn về phía hắn, Thái Sinh mới ý thức được chính mình vừa nói cái gì, hắn không tự chủ muốn bảo hộ cô gái này, chẳng sợ với sức của hắn chỉ có thể bảo hộ nàng nhất thời.

Bạch Tấn Vân dùng ánh mắt kỳ lạ quét Thái Sinh, sau một lúc lâu gật đầu, cười nói: “Nếu ngươi thích, ta gọi nàng cho ngươi.” Nói xong, đưa tay đẩy Tích Tích ra, mặc khác ôm nữ nhân tiếp tục uống rượu.

Tú bà thấy một màn như vậy, mang theo mấy người khác lặng lẽ rời khỏi.

Tích Tích bị Bạch Tấn Vân đẩy, lão đảo vài bước, Thái Sinh vừa vịn đi qua, ôm lấy hai vai của nàng, thân thể của nàng mới đứng vững.

Tích Tích quay đầu lại nhìn hắn, Thái Sinh vội đỏ mặt, buông tay ra, ngồi xuống.

Tích Tích cũng đi theo ngồi xuống, nàng nhìn ánh mắt Thái Sinh có chút ngơ ngác, nàng cho tới bây giờ chưa thấy qua nam tử nào xinh đẹp như vậy, trên người hắn tỏa ra hơi thở ôn hòa, cho dù nhìn hắn như vậy cũng cảm thấy được trong lòng ấm áp.

“Tích Tích cô nương năm nay bao nhiêu tuổi?” Thấy Tích Tích nhìn chăm chú, Thái Sinh có chút không thích ứng, vội tìm đề tài.

“Mười lăm.” Tích Tích đáp, thời điểm nói chuyện mặt nàng còn có chút đỏ.

“Thật may, ta cũng mười lăm.” Thái Sinh cười trả lời với Tích Tích, nụ cười vô hại nhưng rất đẹp, nhất thời làm cho Tích Tích ngây ngẩn cả người, cũng làm cho người ngồi ở bàn đối diện vẫn quan sát hai người bọn họ, Bạch Tấn Vân ngây ngẩn cả người.

Thái Sinh gả vào nhà lâu như vậy, còn cho tới bây giờ còn chưa cười qua! Hắn cứ nhiên cười với một nữ tử thanh lâu!

Trong mắt Bạch Tấn Vân, hiện lên một tia tà lệ hung ác.

28. Chương 28: Ghen Tức Đại Phát

Thái Sinh thấy Tích Tích sững sờ nhìn chính mình, có chút không biết làm sao, vội vàng đưa tay sờ sờ mặt mình, nhẹ giọng hỏi: “A, trên mặt ta bẩn lắm sao?”

“A?” Bị Thái Sinh hỏi như vậy, Tích Tích cũng ý thức được chính mình có chút thất lễ, vội cúi đầu, “Không, không có gì.....” Nói xong, mặt không tự giác đỏ.

Tích Tích cúi đầu trong nháy mắt sợi tóc rũ xuống trước ngực, sau cổ lộ ra màu da trắng nõn của nữ tử, để cho người ta miên man bất định.

Thái Sinh trong lúc vô ý thấy, đầu tiên là sửng sốt sau đó lập tức xoay đầu, mặt cũng đi theo có chút hồng.

Hai người ở chỗ này người thì xấu hổ người thì mắc cỡ, hoàn toàn không phát hiện đối diện có ánh mắt nổi giận, Bạch Tấn Vân nhìn Thái Sinh, uống xong đưa rượu sang một bên.

Vật nhỏ này cứ nhiên làm trò liếc mắt đưa tình trước mắt hắn.

Nghĩ một chút, hừ một tiếng rồi đứng lên, cả người tỏa ra hơi thở nổi giận, các nữ nhân vây quanh ở bên người hắn vội vàng tản ra, ngửa đầu không hiểu xảy ra chuyện gì hỏi: “Đại, đại thiếu gia?”

Bạch Tấn Vân không để ý tới các nữ nhân này, đi lên trước một tay giữ chặt cổ tay Thái Sinh, chưa nói câu nào liền kéo hắn đi ra ngoài.

“Đại thiếu gia?” Thái Sinh không rõ đã xảy ra cái gì, chỉ cảm thấy bị Bạch Tấn Vân nắm cổ tay rất đau, Bạch Tấn Vân bước đi thật nhanh, hắn chỉ có thể một đường đi theo ở phía sau.

Chạm mặt tú bà uốn éo đi tới, “Ai nha, đại thiếu gia, có phải vài tiểu đồ đệ tiện không hầu tốt ngài không a?”

Bạch Tấn Vân cũng không để ý tới, lấy ra một tờ ngân phiếu nhét vào tay tú bà, tú bà kinh ngạc nhìn ngân phiếu trên tay, nghe được Bạch Tấn Vân trầm thấp nói: “Tối hôm nay liền cho nàng kia phá trinh, mặc kệ là ai, bạc ta trả.”

Nói xong, lôi kéo Thái Sinh đi.

Tú bà yên lặng nhìn hai thân ảnh kia, sau một lúc lâu, hừ lạnh nở nụ cười, thì ra bạch đại thiếu gia đang ghen, bất quá đã cầm bạc của người ta phải làm việc, vậy khần lựa, lớn tiếng nói: “Người đầu, đem cô nương Tích Tích kia trời vào trong phòng, đêm nay bắt đầu tiếp khách!”

“Đại thiếu gia, ngài làm sao vậy?” Thái Sinh hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì, chuyện gì làm cho hắn tức giận như thế?

Chẳng qua một người hỏi, một người không có trả lời, thẳng đến hai người về tới Bạch gia, trở về viện riêng của đại thiếu gia, trở lại trước cửa phòng ngủ.

Tiểu Nguyệt đứng ở trước cửa chờ, thấy hai người đã trở lại, mới vội vàng đứng dậy.

“Nơi này không cần người hầu hạ, đi xuống nghỉ ngơi đi.” Bạch Tấn Vân quăng một câu cho Tiểu Nguyệt, sau đó kéo Thái Sinh vào phòng ngủ.

“A” Tiểu Nguyệt ngơ ngác nhìn một màn trước mắt, bỗng nhiên Thái Sinh quay đầu nhìn nàng, ánh mắt kia có chút bất lực, tìm Tiểu Nguyệt lại đột nhiên nhảy thành thịch.

A, điên rồi điên rồi! Tiểu Nguyệt lấy tay vỗ vỗ mặt mình, nàng tại sao sinh ra ảo tưởng với thiếu phu nhân nha. Nghĩ rồi vội vàng rời khỏi.

Thái Sinh vốn không biết mình rốt cuộc gì chọc Bạch Tấn Vân, vào phòng, Bạch Tấn Vân không nói hai lời, dùng sức đẩy Thái Sinh ngã trên giường, sau đó hắn liền chen ép tới.

Ở dưới thân Bạch Tấn Vân, Thái Sinh có loại cảm giác bị cường lực áp bách, ánh mắt ngập nước bất lực nhìn Bạch Tấn Vân, “Đại thiếu gia, ngài làm sao vậy?”

“Thay nam trang là có thể cùng nữ nhân liếc mắt đưa tình phải không!” Bạch Tấn Vân nhìn Thái Sinh dưới thân, da thịt vốn trắng nõn, bởi vì vừa rồi uống một chén rượu nên có chút hơi đỏ lên, mà đôi môi đỏ mọng kia khe hở, kiều diễm ướt át mê người.

“Không có, đại thiếu gia, chúng ta chỉ hàn huyên vài câu.....” Thái Sinh không rõ là Bạch Tấn Vân cứng rắn kéo hắn vào nơi ấy, lại làm cho nữ nhân tới ép hắn uống rượu, tại sao hắn chỉ tán gẫu với cô nương kia vài câu hắn liền tức giận như vậy a?

“Tán gẫu vài câu?” Về mặt của Bạch Tấn Vân càng thêm đáng sợ, nhưng lúc Thái Sinh chưa kịp phòng bị, cúi đầu hung hăng lên môi hắn.

“Ừm.....” Thành linh hôn làm cho cả người Thái Sinh run rẩy, cảm giác tê dại làm cho hắn sợ lại có chút khát vọng.

Một nụ hôn thô bạo chấm dứt, Bạch Tấn Vân đưa tay vuốt ve hai má Thái Sinh, bá đạo nói: “Thái Sinh, người hãy nghe cho kỹ, đời này người chỉ thuộc về một người Bạch Tấn Vân là ta!”

29. Chương 29: Hắn Muốn Hắn

Thái Sinh nằm ở dưới thân Bạch Tấn Vân, sửng sờ nhìn Bạch Tấn Vân có chút táo bạo, góc cạnh mặt rõ ràng, mày kiếm nồng đậm, một đôi mắt sáng ngời hữu thần lại có chút đa tình tà lệ, ở trong con ngươi của hắn Thái Sinh có thể thấy bóng dáng chính mình.

Cái mũi anh tuấn, đôi môi mỏng manh khẽ nhướn anh khí bức người.

Bỗng nhiên Thái Sinh phát hiện chính mình nhìn Bạch Tấn Vân có chút thất thần, vội đưa tay để ở trong ngực Bạch Tấn Vân, “Đại thiếu gia, nếu ta làm sai, ta sẽ xin lỗi.....”

Bạch Tấn Vân nắm hai bàn tay nhỏ bé chống đỡ trước ngực mình, mạnh mẽ đem chúng nó đặt trên đầu Thái Sinh, chỉ thấy người dưới thân giật mình nhìn chính mình, cặp con ngươi trong suốt vô tội kia càng nhìn càng dần dần người.

Cúi đầu đem mặt mình chôn ở bên gáy Thái Sinh, đôi môi khêu gợi hôn nhẹ cổ Thái Sinh, làm cả người hắn run rẩy đồng thời phát ra tiếng rên rỉ.

A, vật nhỏ này thật sự là rất miễn cảm.

Khóe miệng Bạch Tấn Vân câu ra một chút nụ cười tà mị, há miệng ngậm vành tai Thái Sinh, thấp giọng nói: “Thái Sinh, bắt đầu từ đêm nay, ngươi chính là người của ta.....”

“A..... Đại thiếu gia.....” Thái Sinh muốn phản kháng Bạch Tấn Vân, bị hắn đụng chạm cổ như vậy, hắn cảm thấy được chính mình phản ứng rất kỳ quái, nhưng mà thân thể hắn bị đặt ở dưới thân hắn, hai tay cũng bị giam cầm ở trên đầu.

Thân thể càng phản kháng càng vặn vẹo Bạch Tấn Vân càng lựa ý chèn ép.

Cho nên nụ hôn của hắn tăng thêm độ mạnh yếu, không kiêng nể quét ngang cái cổ trắng nõn tinh tế của Thái Sinh, mũi hắn phát hiện mùi thơm nhàn nhạt, bên tai tất cả đều là tiếng rên rỉ của Thái Sinh phát ra do bị kích thích.

Một đường hôn lên đi, cuối cùng bắt được môi, ngăn chặn tiếng rên rỉ của hắn, dây dưa lưỡi hắn thẳng đến hắn thở hổn hển, hắn mới bằng lòng buông tha hắn.

Thái Sinh nhắm mắt lại thở hổn hển, hai má ửng đỏ, có lẽ là bởi vì có uống chút rượu, lại có lẽ là bởi vì nguyên nhân khác, Thái Sinh cảm thấy thân thể thật nóng, thật nóng.

“Nóng lắm sao?” Bạch Tấn Vân nói xong liền nở nụ cười, đưa tay mở y phục của Thái Sinh, từng lớp y phục được mở ra, thân thể xinh đẹp hắn nhìn không sót một cái gì hiện ra ở trước mặt Bạch Tấn Vân, lúc này nhìn giống như là một bức tranh phong cảnh xinh đẹp.

“Thái Sinh, ngươi thật sự quá đẹp.....” Bạch Tấn Vân cúi đầu, dọc theo cổ một đường hôn đi, cuối cùng bắt lấy tiểu đậu đỏ, liếm lên cảm nhận được Thái Sinh run rẩy.

Một đường từ bụng đi xuống, thẳng đến hắn cảm vật cứng rắn kia.

“A.....” Thái Sinh đột nhiên bị một loại cảm giác tê dại kích thích. “Đại thiếu gia..... Tha ta đi..... tha ta đi.....buông tay. A.....”

Bạch Tấn Vân mới không chịu buông tha hắn, thẳng đến hắn một cổ ả áp dẫm mãnh tiến ra, hắn mới cười hôn lên đôi môi hổn hển của hắn.

Nhưng Bạch Tấn Vân cũng không có buông tha hắn như vậy, tay hắn lại hướng về phía tư mật kia, vô hạn khuếch trương.....

“Đại thiếu gia –” Thái Sinh khiếp sợ nhìn Bạch Tấn Vân, nghênh tiếp hắn chính là nụ cười càng thêm tà mị kia.

“Thái Sinh, nhớ kỹ, ngươi chỉ thuộc về ta.”

Mở rộng hai chân Thái Sinh, Bạch Tấn Vân một cái động thân, cùng hắn hòa hợp nhất thể.

“A –”

Truyền đến là tiếng quát tháo tuyệt vọng của Thái Sinh.

Cứ như vậy, hai người vẫn hành hạ đến nửa đêm, thẳng đến cả người Thái Sinh hư thoát, cuốn trong chăn rơi lệ.

“Vì sao, vì sao phải làm như vậy? Rõ ràng chúng ta là hai nam nhân..... Vì sao.....” Thái Sinh yếu ớt hỏi ánh mắt sưng đỏ, trên người loang lổ dấu vết Bạch Tấn Vân mới lưu lại.

Bạch Tấn Vân cúi người hôn lên trên lưng Thái Sinh, sau đó lại hôn lên những dấu vết hằn mới lưu lại, “Thái Sinh hãy nhớ kỹ, người là của ta”

30. Chương 30: Phát Sốt

Thái Sinh vội quay đầu lại tiếp theo lui cả người đau nhức vào trong chăn, khiến cho hần vừa động cũng không nghĩ muốn động, dần dần mí mắt thật rất nặng, nhắm mắt lại liền ngủ đi.

Sáng sớm tỉnh lại vừa mới nhích thân thể, liền nghe bên người Bạch Tấn Vân nói: “Hôm nay thân thể thân thể thiếu phu nhân không khỏe, cần nằm một hồi, người lui ra, không cần hầu hạ .”

Sau đó giọng nói của Tiểu Nguyệt từ ngoài cửa truyền vào, “Dạ”

Thái Sinh ôm chăn vẫn duy trì tư thế nằm nghiêng không nhúc nhích, lại nghe thấy Bạch Tấn Vân phía sau nói: “Người tỉnh rồi?”

Thái Sinh không đáp lời chỉ cảm thấy mặt có chút nóng, thân mình có chút lạnh, hần đem chăn trên người nắm thật chặt.

Bạch Tấn Vân cúi người lại vốn định ôm lấy Thái Sinh, lại phát hiện thân thể hần nóng bỏng, đưa tay sờ trán hần, chết tiệt, tại sao lại nóng như vậy a.

“Thái Sinh nằm ở trên giường thật tốt, ta đi kêu thầy thuốc tới khám cho người.” Bạch Tấn Vân vội vàng xoay người, nhanh chóng mặc quần áo.

“Đại thiếu gia.....” Thái Sinh vội vàng ngồi dậy, bởi vì động tác quá mạnh, hạ thân mãnh liệt đau lên, làm cho hần hơi hơi nhủu mi.

Thấy Thái Sinh la như vậy, Bạch Tấn Vân quay đầu lại chỉ thấy được thân thể yếu ớt của Thái Sinh ngồi dậy, tóc dài tán loạn trên vai, chăn rơi xuống thân thể như ẩn như hiện khắp nơi đều có dấu vết hằn lưu lại.

Thật đẹp a.

Bạch Tấn Vân ngây người một chút, vội vàng đi qua, choàng áo cho Thái Sinh, “Người rất nóng, vẫn là mau nằm xuống đi.”

Thái Sinh ngẩng đầu lên nhìn khuôn mặt tuấn dật của Bạch Tấn Vân, nhớ tới chuyện đêm qua, mặt không khỏi lại đỏ, vội vàng cúi đầu, nhẹ giọng nói: “Đại thiếu gia, ngài mời thầy thuốc đến như vậy, không sợ thân phận của ta bị vạch trần sao?”

“Này.....” Việc này Bạch Tấn Vân thật đúng là sơ sót, “Nhưng mà không thể nhìn người nóng như vậy cũng không quan tâm?”

“A.” Thái Sinh thấy dáng vẻ khấn trương của Bạch Tấn Vân, trong lòng như là có một dòng nước ấm chảy qua, theo sau không tự giác nở nụ cười, nhưng nụ cười đó thật đẹp, làm cho Bạch Tấn Vân nhìn có chút si mê.

“Đại thiếu gia quên rồi sao, ta chính là thầy thuốc nha.” Thái Sinh nói xong muốn xuống giường, “Ta viết phương thuốc, ngài, ngài giúp bốc thuốc là được.....”

Bạch Tấn Vân không có cho Thái Sinh xuống, lấy giấy bút đến để cho hần viết phương thuốc, sau đó cho hần nằm nghỉ, lúc này Bạch Tấn Vân mới phương thuốc đi ra ngoài bốc thuốc.

Thái Sinh nằm ở trên giường, vẫn nhìn theo Bạch Tấn Vân ra cửa, đóng cửa, nghe tiếng bước chân hần đi nhanh.

Thái Sinh đột nhiên cảm thấy được trong lòng thực thỏa mãn, vì thế ôm chăn nhắm mắt lại chờ hần trở về.

31. Chương 31: Thái Sinh!huynh Thích Đề

Từ khi Bạch Tấn Vân rời đi, toàn bộ cũng đi theo an tĩnh lại, Thái Sinh nằm ở trên giường chỉ cảm thấy cả người đau nhức, cộng với phát sốt mà cảm thấy đầu nặng nề choáng váng.

Mơ hồ cảm thấy có một bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo dán trên trán mình, cảm giác thực thoải mái, thanh tĩnh không ít, chẳng lẽ là đại thiếu gia đã trở lại?

Thái Sinh muốn mở mắt ra, chỉ thấy hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn gần mình trong gang tấc, cặp mắt to ngập nước nhìn chính mình, tất cả đều là lo lắng.

“Thiếu phu nhân, trán của người thật nóng.....” Tiểu Nguyệt đưa bàn tay nhỏ bé vuốt trán Thái Sinh, vẻ mặt lo lắng hỏi.

“A..... A.....” Thái sinh bỗng nhiên ý thức được cái gì, kinh hoảng kéo chăn quấn chặt người, chỉ sợ Tiểu Nguyệt nhìn ra sơ hở gì.

“Thiếu phu nhân, phu nhân đau không?” Tiểu Nguyệt thấy Thái Sinh hét to, thần sắc không tốt, khí sắc cũng không tốt, còn dùng chăn đem bao vây chính mình, nghĩ đến bệnh của phu nhân rất nghiêm trọng, không đợi Thái Sinh cự tuyệt, bàn tay nhỏ bé lại dịu dàng khoát lên trên trán Thái Sinh.

Tay của nữ nhi thì ra mềm mại như vậy.....

Thái Sinh nghĩ đến mặt liền đỏ, cũng may thân mình hẩn phát sốt mới không có bị phát hiện.

Đang lúc Thái Sinh không biết làm gì cho phải, cửa phòng bị đẩy ra, Bạch Tấn Vân mang theo gói thuốc đi đến, thấy Tiểu Nguyệt ở đây, lại nghĩ đến Thái Sinh đang lửa thân dưới thân, sắc mặt hơi hơi trầm xuống.

“Đại thiếu gia.” Tiểu Nguyệt vội chạy đến cúi đầu trước Bạch Tấn Vân.

“Đem gói thuốc này đi nấu.” Bạch Tấn Vân nói xong, đưa gói thuốc cho Tiểu Nguyệt, “Không có chuyện gì người lui ra đi.”

“Dạ” Tiểu Nguyệt đẩy cửa đi rồi, lại nhẹ nhàng đóng cửa lại. Nàng mơ hồ cảm thấy thái độ đại thiếu gia đối với thiếu phu nhân có thay đổi. Lúc này, thiếu phu nhân nên nhanh chóng vượt qua cơn bệnh này.

Bạch Tấn Vân thấy Tiểu Nguyệt rời đi, liền đi tới bên giường, nhìn ánh mắt trốn tránh của Thái Sinh hỏi: “Thân thể còn đau không?”

Tầm mắt Thái Sinh đột nhiên nhìn về phía Bạch Tấn Vân, hẩn tại sao có thể thẳng thừng như vậy nha?

“Đại thiếu gia, sau này chúng ta không được như vậy nữa được không?” Gục đầu xuống, Thái Sinh lẩm bẩm nói.

“Tại sao?” Khẩu khí của Bạch Tấn Vân có chút khó chịu.

“Bởi vì, bởi vì, bởi vì chúng đều là hai nam nhân.....” Thật ra trong lòng Thái Sinh rõ ràng, hẩn ngoại trừ không thể chấp nhận hai người đều là nam, ngoài ra hẩn một chút cũng không chán ghét Bạch Tấn Vân, thậm chí thực khát vọng ở lại bên người hẩn, mỗi lần thấy hẩn, trong lòng liền vô cùng kiên định.

“Là nam nhân thì như thế nào! Chỉ cần ta thích, vốn không có cái gì không được!” Bạch Tấn Vân đứng ở giường bá đạo nói với người đang gói gém thân thể lui vào một góc kia.

Thái Sinh không thể tin được ngẩng đầu nhìn Bạch Tấn Vân, hẩn vừa rồi nói, nói hẩn thích, thích hẩn, hẩn thích cái gì nha.....

“Thái Sinh.....”

Bạch Tấn Vân thở dài, thu lại lời nói bá đạo của mình ngồi vào bên giường, đưa tay ôm lấy thân thể nhỏ nhắn được bao bọc trong chăn, đặt ở trên đùi mình, làm cho đầu của hẩn tựa vào trong ngực, đưa tay vuốt ve mái tóc dài của hẩn, một góc chăn tuột xuống, bả vai gầy yếu trắng nõn của Thái Sinh lộ ra bên ngoài, Bạch Tấn Vân cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên đầu vai hẩn, sau đó đem môi chuyển qua bên tai Thái Sinh nhẹ giọng nói: “Thái Sinh, huynh thích đề.....”

32. Chương 32: Mớm Thuốc

Tựa trong ngực Bạch Tấn Vân, Thái Sinh cảm thấy được chính mình có loại cảm giác bị hòa tan. Hắn tuy rằng ngày thường nhu nhược nhưng mà từ nhỏ, hắn đã tự nói cho chính mình, bất luận như thế nào đều phải bảo vệ tốt người nhà của mình, bởi vì hắn là nam nhân.

Nhưng mà hiện giờ, hắn đang tựa trong ngực người nam nhân này, được nam nhân này bảo vệ.

Hắn không rõ mình đang suy nghĩ cái gì, chỉ cảm thấy loạn loạn, nhưng lại dần dần thích mùi vị trên người hắn, thích giọng nói và thần thái khi hắn nói chuyện, thích hắn dùng bàn tay lớn vuốt ve đầu của hắn, càng thích bị hắn ôm thì thâm bên tai.

“Đại thiếu gia.....” Nghe được Bạch Tấn Vân nói thích hắn, Thái Sinh ngẩng đầu lên nhìn Bạch Tấn Vân, đã thấy hắn mỉm cười nhìn chính mình.

Bạch Tấn Vân vừa muốn nói cái gì, chợt nghe gấp cửa phòng bị gõ vài tiếng, Tiểu Nguyệt bưng một chén chén thuốc đi đến, khi nàng vào thấy đại thiếu gia đang ôm thiếu phu nhân, mặt lập tức đỏ, cảm thấy mình vào đây thật không đúng lúc.

“Dem thuốc lại đây.” Có lẽ là vừa nói du dương với Thái Sinh, cho nên vào lúc này Bạch Tấn Vân nói chuyện với Tiểu Nguyệt cũng dịu dàng không kém.

Tiểu Nguyệt cúi đầu, thật cẩn thận đưa chén thuốc đến, Bạch Tấn Vân vươn bàn tay to đến, tiếp nhận chén thuốc, “Người đi ra ngoài đi.”

Dạ” Tiểu Nguyệt cúi người lui ra.

Lúc này, nàng cảm thấy được chính mình có chút cảm giác chấn động, đại thiếu gia thường ngày anh khí bức người, tà khí lại rất nặng mà hắn lại ôm thiếu phu nhân vào trong ngực.....

Nói như thế nào, Tiểu Nguyệt càng ngày càng cảm thấy thiếu phu nhân có chút gì đó, nhất là xem qua diện mạo nam trang, bộ dáng của hắn ở trong đầu nàng xóa hoài không được.

Mà lúc này thiếu phu nhân lộ nửa vai, tóc dài tán loạn, hai má ửng đỏ, ánh mắt vô lực, thật sự, thật sự rất đáng yêu.

“Còn thất thần làm gì?” Bạch Tấn Vân phát hiện Tiểu Nguyệt chẳng những không đi, còn nhìn hắn và Thái Sinh, liền nhíu mày.

“A..... Phải” Tiểu Nguyệt cũng biết chính mình thất lễ, vội vàng xoay người đi ra ngoài.

“Tiểu Nguyệt nàng..... Sẽ không phát hiện chứ?” Thái Sinh có chút lo lắng, vạn nhất thân phận của hắn bị lộ tẩy, thật sự không xong.

“Sẽ không.” Bạch Tấn Vân quyết đoán nói, bởi vì trong ánh mắt Tiểu Nguyệt là loại thiếu nữ ảo tưởng với tình yêu, mà không phải kinh ngạc phát hiện cái gì.

Thấy Bạch Tấn Vân một tay bưng chén thuốc, Thái Sinh liền đưa tay tiếp lấy, lại lập tức bị Bạch Tấn Vân né tránh.

“Thuốc này rất nóng, huynh nuốt cho đi.” Bạch Tấn Vân cầm chén thuốc đưa đến bên miệng, nhẹ nhàng mà thổi.

“Để đệ tự uống.....” Thái Sinh có loại cảm giác được sủng ái mà lo sợ, hắn làm sao có thể để cho đại thiếu gia nuốt hắn uống thuốc nha.

“Đệ đừng động, ngoan ngoan há mồm là được.” Bạch Tấn Vân múc lên một muỗng thuốc, thổi thổi, đưa đến bên miệng Thái Sinh.

Thái Sinh xấu hổ, khấn trương nhấp nháy mắt mấy cái, lúc này mới hơi hơi hé miệng, Bạch Tấn Vân đưa muỗng thuốc vào miệng Thái Sinh, để cho hắn uống xuống.

Ách, thực đáng a.

Thái Sinh hơi nhú mảy.

“Đáng lắm sao?” Thấy Thái Sinh nhú mảy, Bạch Tấn Vân lại múc thêm một muỗng, bỏ vào miệng mình.

“Đại thiếu gia?.....” Thái Sinh không biết Bạch Tấn Vân đang muốn làm gì, vừa định hỏi thì bị Bạch Tấn Vân đưa tay nắm hai má, làm cho cái miệng của hắn không thể không mở ra, sau đó, Bạch Tấn Vân cúi người xuống dưới, môi của hắn gắp gao dán lên môi Thái Sinh.

Hé miệng ra, thuốc trong miệng Bạch Tấn Vân liền chảy vào trong miệng Thái Sinh.

Tất cả tư tưởng của Thái Sinh đều ngưng vận hành, chẳng qua ngơ ngác nhìn Bạch Tấn Vân.

“Như vậy có phải sẽ không đáng ?” Bạch Tấn Vân thấy bộ dáng Thái Sinh, cười phá lên.

Vì thế tiếp theo, Thái Sinh đỏ mặt mở miệng ra, để Bạch Tấn Vân dùng miệng hút tất cả thuốc.

Nói là mớm thuốc, không bằng nói hai người hôn môi tới tới lui lui vô số lần.

Uống xong một ngụm cuối cùng, Thái Sinh quay đầu đem mặt mình giấu ở trong y phục Bạch Tấn Vân, thật là...thật là rất mất mặt a.....

33. Chương 33: Nhịn Không Được Ăn Thêm Một Hồi

Thái Sinh kê phương thuốc rất có hiệu quả cho mình, mới ăn hai ngày cơn sốt liền rút lui.

Hai ngày này Bạch Tấn Vân không có để cho Thái Sinh xuống giường, hắn lần nữa căn dặn phải nghỉ ngơi nhiều hơn, buổi tối hai người tuy rằng đồng giường, nhưng Bạch Tấn Vân chỉ ôm Thái Sinh vào lòng hôn môi Thái Sinh vài lần, ngoài ra không hành vi vượt rào gì, mà giống như cũ ôm hắn ngủ.

Buổi tối hôm nay, Thái Sinh nói muốn ngủ nhưng ngủ không được, Bạch Tấn Vân khoát cánh tay lên trên lưng hắn, hô hấp hắn thực vững vàng giống như đã muốn đang ngủ.

Thái Sinh nhẹ nhàng chuyển động thân thể, hợp với ở trên giường, thật sự là nằm không nổi nữa, hắn nhớ tới đến, vì thế thật cẩn thận di động nhích khỏi cánh tay của Bạch Tấn Vân.

Vừa mới ngồi dậy, người nào đó đã bị bàn tay to Bạch Tấn Vân nắm chặt, lần nữa kéo hắn ngã vào trong ngực còn thì thảo bên tai Thái Sinh nói: “Muốn chạy trốn sao?”

“Không có..... đệ chỉ là, nằm thời gian quá dài” Thái Sinh xoay đầu ở trong ngực Bạch Tấn Vân, cảm nhận được thân thể hắn rắn chắc.

“Thái Sinh, ngày mai huynh đưa đệ về nhà mẹ đẻ nha.” Bạch Tấn Vân vuốt ve mái tóc dài của Thái Sinh, đem chúng nó quấn quanh trên ngón tay thon dài của mình.

“Thật không?” Thái Sinh không tin ngẩng đầu nhìn Bạch Tấn Vân.

“Ha ha, mặc kệ nói như thế nào, huynh không phải là con rể sao.” Bạch Tấn Vân cười, một cái xoay người, đem Thái Sinh đặt ở dưới thân, ngửi mùi thơm trên cơ thể hắn, hơi thở của Bạch Tấn Vân bắt đầu tăng thêm, thân thể bắt đầu có phản ứng.

Đồng dạng miễn cảm, Thái Sinh cảm giác được thân thể Bạch Tấn Vân biến hóa, đến mặt có chút xấu hổ ửng đỏ, nghiêng đầu không nhìn tới hắn, nhưng không có nửa điểm phản kháng.

“Thái Sinh, đệ thật sự là rất đẹp” Bạch Tấn Vân hôn môi lên cổ Thái Sinh, làm người dưới thân một trận run rẩy, cùng lúc đó phát ra tiếng rên rỉ khêu gợi.

Vài động tác, liền cởi bỏ y phục trên người hai người, lúc cả hai nhìn lẫn nhau, mặt Thái Sinh càng thêm hồng nhuận, dùng răng khê cắn ngón tay mảnh khảnh chính mình.

Hôn môi, vuốt ve, một loạt khúc nhạc dạo qua đi, Bạch Tấn Vân tách hai chân thon dài của Thái Sinh ra, không chút do dự thẳng tiến phân thân chính mình vào, đồng thời cầm lấy vật cứng rắn của Thái Sinh.

“A —”

Thái Sinh theo bản năng kêu to lên, không nghĩ tới lần thứ hai vẫn là đau như vậy.

“Thái Sinh, gọi tên của huynh.....”

“Đại thiếu gia.....”

“Gọi tên của huynh!”

“Bạch, Bạch Tấn Vân..... Tấn Vân..... A.....”

Sáng sớm ngày hôm sau, Thái Sinh bị Bạch Tấn Vân hôn môi đến thức tỉnh, lông mi hấn thật dài, xinh đẹp cực kỳ.

“Đứng lên đi, chúng ta hôm nay đi về nhà đệ.”

Bạch Tấn Vân sớm đã mặc chỉnh tề, ngồi ở bên giường, lấy tay chỉ vuốt ve lưng của Thái Sinh.

Thái Sinh không nói gì, chẳng qua là xấu hổ , đem quần áo mặc tốt sau đó đi theo Bạch Tấn Vân ra bạch phủ.

Đây là lần đầu tiên Thái Sinh mặc nữ trang xuất hiện ở trên đường lớn, nhớ tới lần trước hấn y mặc y phục đồ thẩm, còn có khăn voan, bị cổ kiệu lay động nâng vào Bạch phủ.

Mà lúc này đây, hấn còn đi bộ với Bạch Tấn Vân trên đường lớn.

Bạch Tấn Vân vốn muốn ngồi cổ kiệu trở về , nhưng phát hiện Thái Sinh nhìn bên ngoài ngã tư đường sững sờ xuất thần, liền biết hấn khát vọng loại hương vị tự do, vì thế hai người liền quyết định đi bộ trở về.

“Tối hôm qua có chút kịch liệt , thân thể đệ còn chịu nổi không?” Bạch Tấn Vân ôm thắt lưng Thái Sinh, bộ dạng thuận theo hỏi, cái miệng của hấn nhướn lên nở một nụ cười tà ác, thật giống như đang chờ xem phản ứng của Thái Sinh như thế nào.

Quả nhiên vừa bị hỏi như vậy, mặt Thái Sinh nhất thời đỏ lên, nghiêng đầu nhìn về một bên cảnh sắc thấp giọng nói:“Hoàn hảo.....”

“Ha ha ha.....” Bạch Tấn Vân nghe Thái Sinh trả lời, cười càng thêm rực rở làm người qua đường đều ghé mắt, còn Thái Sinh có loại hận không thể tìm hố để chui xuống.

34. Chương 34: Về Nhà Mẹ Đẻ

Cha Thái Sinh và mẹ Thái Sinh cho tới bây giờ không nghĩ tới ngày đó Thái Sinh thay thế Thái Liên còn có thể trở về.

Cho nên hai người theo thường lệ bận việc trong y quán nhỏ .

Khi thân ảnh Thái Sinh và Bạch Tấn Vân xuất hiện ở cửa y quán, khiến cho não động nho nhỏ, lại có lão hàng xóm ghé tai nghị luận ,“Người nói xem dáng vẻ của Thái Sinh và Thái Liên giống nhau, nhìn người đang đứng xem ngoại trừ cách ăn mặc không giống thôi,chứ nhìn thì giống như một người.”

Nghe được lão hàng xóm nhóm nghị luận, Thái Sinh vội vàng cúi đầu thấp xuống chỉ sợ có ai nhận ra.

Thái Sinh thấy cha đang xem người bệnh,mẹ đang bốc thuốc, bận túi bụi.

Mới vừa vào hậu viện, mẹ Thái Sinh phù phù một tiếng liền quỳ xuống trước mặt Bạch Tấn Vân , than thở khóc lóc Thái gia thực xin lỗi đại thiếu gia Bạch gia, nói ngài đại nhân đại lượng hãy bỏ cho nhà họ Thái qua chúng ta đi, nói nha đầu Thái Liên kia vào ngày thành thân không biết trốn đi đâu .

Thái Sinh nhìn mẹ mình quỳ trên mặt đất khóc lóc kể lể cầu xin tha thứ , trong lòng rất không là vui, muốn đưa tay đẩy mẹ đứng dậy lại sợ Bạch Tấn Vân trách tội, nội tâm trong lòng Thái Sinh đang kịch liệt giằng dụa, chỉ thấy Bạch Tấn Vân đi lên phía trước, đưa tay đỡ mẹ Thái Sinh đứng lên, mặt mang chút ý cười nói một câu:“Mẹ, mau đứng lên đi.”

Một câu, làm cho Thái Sinh và mẹ Thái Sinh ngây ngẩn cả người.

Bạch Tấn Vân thấy mẹ Thái Sinh dùng loại ánh mắt không hiểu nhìn chính mình, cười nói: “Thái lão phu nhân muốn con viết thư hứa Thái Sinh, sau đó công khai với bên ngoài nhà họ Bạch và họ Thái Sinh đi nghịch nhau, đưa nam thân đến thành thân sao?”

“Không đúng không đúng.....” Mẹ Thái Sinh nghe xong vội vàng xua tay, “Tuyệt đối không có ý này, chẳng qua là cảm thấy áy náy Bạch gia, thực áy náy đại thiếu gia..... Là chúng ta thực xin lỗi con.....”

“Nếu không phải thì để nói sau, hiện tại còn thực thích tiểu tử Thái Sinh này.” Nói xong Bạch Tấn Vân một tay kéo Thái Sinh kéo hẳn qua, ôm đầu vai hắn, cười hì hì nói.

Thái Sinh có chút ngượng ngùng cúi đầu.

“Đại thiếu gia, không biết các con hôm nay đến, để mẹ vào thu thập phòng ở nha.” Mẹ Thái Sinh lau nước mắt, vội vàng nói.

“Không cần phiền Thái lão phu nhân, con ở chung phòng Thái Sinh cũng được.” Bạch Tấn Vân dung nộ cười như ánh mặt trời không cho mẹ Thái Sinh cự tuyệt.

“Mẹ, mẹ không cần lo, đại thiếu gia..... Đối với con tốt lắm.....” Thái Sinh kéo tay mẹ, lúc nói Bạch Tấn Vân đối với hắn lại có chút ngượng ngùng.

Mẹ Thái Sinh nở nụ cười vui mừng, vỗ vỗ tay Thái Sinh nên nước mắt nói: “Con à, khổ cho con rồi.” Nói xong lại lau nước mắt, cười nói, “Thái Sinh và đại thiếu gia đi dạo trong sân đi, mẹ còn phải giúp cha một chút việc.”

Nói xong mẹ Thái Sinh xoay người đi về phía y quán, trong lòng bà kiên định rất nhiều, nghe đồn Bạch Tấn Vân là đứa trẻ hư lại giống như ác ma, hôm nay thấy mới biết được lời đồn đãi này không thể tin a.

A, nghĩ vậy, mẹ Thái Sinh không khỏi thở dài, nha đầu Thái Liên đúng là không có phúc khí a, tướng công tốt như vậy không cần lại chạy theo tên tiểu tử gần nhà kia.....

35. Chương 35: Bị Đại Biểu Ca Đùa Giỡn

Bạch Tấn Vân và Thái Sinh đi dạo một vòng quanh sân, sân này cũng quá nhỏ, đi chưa được mấy bước đã xem như đi dạo xong, đây là Thái Sinh cảm thán, vốn là một nhà bốn miệng ăn vô cùng – náo nhiệt, hiện tại cũng chỉ còn lại cha và mẹ, nghĩ vậy Thái Sinh nói không nên lời sâu nào.

Đột nhiên có một bàn tay choàng qua đầu vai Thái Sinh, đem đầu Thái Sinh tựa ở trong ngực mình

“Đại thiếu gia..... Ở trong này như vậy, không tốt lắm.....” Thái Sinh nhẹ nhàng giãy dụa, do bản tính nam nhi, hắn rất không hy vọng cha mẹ hắn nhìn thấy tình cảnh như hiện tại.

“Thái Sinh, huynh mới nhớ tới đến, hai chúng ta cứ như vậy đến đây, lẽ vật gì cũng không mua cha mẹ đệ!” Bạch Tấn Vân căn bản là không có nghe Thái Sinh đang nói cái gì, tự nói với bản thân xong, ngược lại bả vai Thái Sinh càng lúc càng chặt.

“Cám ơn đại thiếu gia đã nghĩ chu toàn nhưng không cần mua.....” Thái Sinh rất để ý bị Bạch Tấn Vân ôm như vậy, người khác không biết cũng thôi, dù sao cha mẹ chính mình biết hắn là thân nam nhi a.

“Làm sao có thể không mua nha, tuy rằng huynh lúc đầu định cho họ một chút ngân phiếu, nhưng nghĩ lại thì không tốt lắm, hay là để huynh đi mua chút bánh về.” Bạch Tấn Vân nói xong, buông lỏng bả vai Thái Sinh ra, tính đi ra khỏi sân.

“Đại thiếu gia.....” Thái Sinh tiến lên vội vàng giữ chặt Bạch Tấn Vân, “Đại thiếu gia, huynh đến đây chính là khách, làm sao có thể làm cho huynh đi ra ngoài mua. Nếu như huynh muốn mua, để đệ đi cho, dù sao nơi này đệ so với huynh còn quen thuộc hơn.”

Bạch Tấn Vân suy nghĩ một chút, vùng này hắn quả thật không quen, vì thế từ trong ngực hắn lấy ra một ít ngân lượng đưa đến trước Thái Sinh, “Mua điểm tâm tốt nhất, mua nhiều một chút.”

“Vâng.” Thái Sinh gật gù đầu, đưa Bạch Tấn Vân lui đến dưới góc cây, rót cho hắn ấm trà, sau đó hắn cầm bạc rời đi.

Vùng này một cửa hàng bán món bánh ngon nhất, rất nhiều quan lại quyền quý đều phái người tới nơi này mua bánh,lúc Thái Sinh đi đến trước cửa phát hiện, nơi này trước sau như một người xếp hàng rất nhiều.

Thái Sinh đi đến chỗ cuối cùng, đứng lại,định nhích một chút về phía trước.

“Thái Liên?” Một giọng không xác định, rồi lại có chút hưng phấn từ bên cạnh vang lên, Thái Sinh vội quay đầu lại, liền nhìn thấy một đôi ánh mắt lỗ mãng.

Thái Sinh đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo liền nhận ra,người này là đại biểu ca của Bạch Tấn Vân,gọi là Đường Hiền Nhạc.

Sau khi nhận ra hần, Thái Sinh vội vàng cúi chào, thấp giọng nói:“Thái Liên chào đại biểu ca.”

“Ha ha, không nghĩ tới ở chỗ này gặp được em dâu.” Đường Hiền Nhạc vừa nói vừa đưa tay đỡ Thái Sinh,tay còn chưa đụng đến Thái Sinh,Thái Sinh liền tự mình đứng dậy, né tránh sang bên cạnh, làm cho tay của Đường Hiền Nhạc trượt hướng.

“Hôm nay về nhà mẹ đẻ, cho nên ta muốn mua chút điểm tâm.” Thái Sinh cúi đầu trả lời vấn đề của Đường Hiền Nhạc, trong tim hần không thích người này, nhất là cặp mắt cợt nhả kia, nhìn ánh mắt hần giống như bị lột từng lớp y phục.

“A,thì ra là như vậy, bắt quá huynh tại sao không thấy tiểu tử Tấn Vân kia?” Đường Hiền Nhạc nhìn xung quanh, không có phát hiện bóng dáng Bạch Tấn Vân.

“Hần ở nhà chờ.”

Đội ngũ lại tiến về phía trước, còn mấy người nữa là Thái Sinh .Hần nghĩ muốn mua nhanh nhanh,sau đó chạy nhanh về nhà. Lại không nghĩ đến, cổ tay hần lại bị Đường Hiền Nhạc bắt lấy, không nói hai lời, kéo hần liền chạy.

“Đại biểu ca..... Huynh đây là.....” Thái Sinh vừa giãy giụa vừa hô, tiếc rằng khí lực không bằng Đường Hiền Nhạc, vẫn bị hần kéo vào trong một ngõ tắt nhỏ không người.

Đường Hiền Nhạc vung cánh tay, đem Thái Sinh té ở trên vách tường, ánh mắt lỗ mãng dần dần trở nên đục ngầu , theo sau, miệng hần nhướn lên nở một nụ cười, đi một bước tới gần Thái Sinh.

Lưng của Thái Sinh đụng vào vách tường, rất đau, hơn nữa nhìn vẻ mặt của Đường Hiền Nhạc, trong long Thái Sinh rất rõ ràng hần muốn làm cái gì,“Đại biểu ca,ta phải đi rồi, Tấn Vân còn ở trong nhà chờ ta.....” Nói xong,Thái Sinh liền chạy đi.

Không chạy được hai bước đã bị Đường Hiền Nhạc tóm trở về,giam ở trên vách tường, tiếp theo thân mình hần trực tiếp dán lên,nghiêng người nhìn Thái Sinh cười:“Đệ muội, để cho Tấn Vân chờ một lát đi.....”

Nói xong, liền cúi đầu, muốn hôn lên đôi môi đỏ mọng mê người kia.

36. Chương 36: Bay Tới Một Cước

Thái Sinh bị Đường Hiền Nhạc giam chặt trong vách tường và thân thể hần, hần quay đầu sang một bên, trốn tránh Đường Hiền Nhạc xâm phạm.

“Đại, đại biểu ca..... huynh không thể như vậy!” Thái Sinh vừa trốn tránh vừa hô, ý để lý trí Đường Hiền Nhạc quay về, không bình luận hần là nam hay là nữ, đang nói theo cấp bậc lễ nghĩa, chuyện như thế này không cho phép nha.

“Ha ha, không thể như thế nào?” Đường Hiền Nhạc đưa tay nắm cầm Thái Sinh, mạnh mẽ làm cho hần nhìn về phía chính mình.Hần chính là thích nhìn bộ dáng hần điềm đạm đáng yêu, dung mạo tinh tế này không biết có thể câu hồn bao nhiêu người,đôi môi đỏ mọng quyến rũ, thật sự rất muốn ấu yếm lên nha.

Ngay lúc Đường Hiền Nhạc muốn đưa môi tới,Thái Sinh cũng không biết lấy đâu ra sức mạnh, hung hăng đẩy Đường Hiền Nhạc ra, dù sao hần cũng là thân nam nhi , so với những cô nàng yêu ớt mà nói hần vẫn có chút khí lực .

Ngay lúc Đường Hiền Nhạc muốn hôn Thái Sinh, Thái Sinh đột nhiên cảm thấy được thật ghê tởm, loại cảm giác này lúc hắn ở cùng Bạch Tấn Vân trong lúc đó vốn không có, bị Bạch Tấn Vân đụng chạm làm hắn có cảm giác thẹn thùng và chờ mong.

Đường Hiền Nhạc bị đẩy ra có chút giật mình nhìn Thái Sinh tựa vào trên vách tường, khoe miệng hơi hơi giương lên: “Đệ muội khí lực rất lớn nha .”

Thái Sinh hung dữ nhìn Đường Hiền Nhạc, nhắc chân liền chạy, không nghĩ đã bị Đường Hiền Nhạc bắt trở về, tay Đường Hiền Nhạc vừa lúc bắt được cổ áo Thái Sinh, ngón tay của hắn rất nhanh, nhẹ nhàng nhướng lên, nút thắt trên cổ áo Thái Sinh liền bị đẩy ra .

Mà ngón tay Đường Hiền Nhạc cũng ngả ngón lướt qua cổ Thái Sinh.

Thái Sinh sửng sốt, vội vàng lấy tay che cổ áo của mình, tràn ngập địch ý nhìn Đường Hiền Nhạc, “Đại biểu ca, huynh là đại biểu ca của Tấn Vân, cho nên huynh không nên làm chuyện quá đáng như vậy!”

“Sao? Tiểu mỹ nhân tức giận.....” Đường Hiền Nhạc nhìn y phục không chỉnh tề, “Huynh chính là muốn làm chuyện quá đáng, đệ muội có thể thế nào nha?” Nói xong, Đường Hiền Nhạc vươn tay vuốt ve hai má Thái Sinh.

Thái Sinh không còn đường có thể trốn, nhắm chặt hai mắt, nghiêng đầu trốn tránh.

Đúng lúc này, Đường Hiền Nhạc đột nhiên hét to một tiếng, Thái Sinh không rõ tình huống mở to mắt nhìn lại, chỉ thấy Bạch Tấn Vân đang nâng lên một chân, hung hăng đá vào cái ót của Đường Hiền Nhạc , sau đó dùng sức đạp một cái, đem Đường Hiền Nhạc đá văng rất xa.

Đường Hiền Nhạc bị đau liền ôm đầu, nổi giận quay đầu lại, vừa muốn nổi bão đã thấy người đó là Bạch Tấn Vân, đột nhiên nhất thời nghẹn lời, hăng hống một cái quát: “Bạch Tấn Vân, đây là cách người chào hỏi biểu ca sao?”

“Sao?” Bạch Tấn Vân đột nhiên nở nụ cười, nhíu mày, kéo Thái Sinh hoảng sợ qua một bên, thay hắn sửa sang lại y phục, chậm rãi nói: “Huynh dùng miệng chào hỏi đệ muội, đệ đương nhiên học theo, dùng chân chào hỏi huynh.”

“Người!” Đường Hiền Nhạc biết mình đuối lý, tiện nghi không chiếm được còn bị đánh còn ngậm bồ hòn, chỉ có thể phẫn hận trừng mắt hai người bọn họ, hung tợn nói: “Các người chờ coi.” Dứt lời liền xoay người đi .

“Đại thiếu gia, sao ngài lại tới đây?” Thái Sinh có chút kích động nhìn Bạch Tấn Vân.

“Huynh một mình ngồi ở trong viện nhàm chán, muốn đi tìm đệ, kết quả tìm khắp nơi cũng thấy đệ, liền đi tìm chung quanh, không nghĩ tới đệ bị kéo đến nơi này vô lễ.” Bạch Tấn Vân nói chuyện vẻ mặt thực đứng đắn, làm cho Thái Sinh nghĩ đến hắn đang tức giận, vì thế vội vàng cúi đầu nhận sai, “Đại thiếu gia, thực xin lỗi.....”

“Ha ha, nương tử của ta xinh đẹp như vậy, ta làm sao có thể nguôi giận đây.” Bạch Tấn Vân nâng mặt Thái Sinh lên, cúi đầu hôn lên đôi môi mềm mại của hắn.

Đúng vậy, không biết bắt đầu từ khi nào, Bạch Tấn Vân phát hiện chính mình một khắc không nhìn thấy tiểu tử Thái Sinh này, trong lòng liền hoảng hốt.

37. Chương 37: Thiếu Phu Nhân, có Phải Phu Nhân Không Thích Tiểu Nguyệt Không?

Ở nhà họ Thái ba ngày, mỗi đêm Bạch Tấn Vân cứ không chịu ở phòng khách, lại cùng Thái Sinh chen chúc trên cái giường nhỏ, có lẽ là bởi vì giường rất, cho nên lúc hai người ngủ phải gắt gao dán cùng nhau.

Có lẽ ở chỗ này, sợ gây tiếng động quá lớn làm cho người ta phát hiện, cho nên ba ngày này Bạch Tấn Vân đều không có hành động quá lộ với Thái Sinh, chẳng qua là ôm hắn, hôn môi hắn, cổ hắn, vuốt ve chỗ mẫn cảm trên người hắn, chỉ cần như thế này, cũng đã làm cho Thái Sinh không kiềm chế được phát ra tiếng

rên rĩ, mỗi khi như thế này, Bạch Tấn Vân sẽ xoay người, dùng cái miệng ngăn chặn môi của hắn, làm cho thanh âm của hắn không thể phát ra ngoài.

Ở nhà họ Thái ba ngày, cha Thái Sinh và mẹ Thái Sinh cung kính Bạch Tấn Vân tựa như cung kính tổ tông mình, điều này làm cho Thái Sinh vô cùng không thoải mái, Bạch Tấn Vân cũng nhìn ra Thái Sinh không được tự nhiên, vì thế ba ngày sau liền đưa Thái Sinh trở về Bạch phủ.

Trước khi đi, mẹ Thái Sinh lưu luyến không rời lôi kéo tay Thái Sinh, thật giống như đưa con mình đi chịu khổ.

“Thái Sinh a, mẹ thực xin lỗi con, mẹ vốn định hai năm sau sẽ kêu ba con tìm bà mối thảo luận chuyện hôn nhân, thành gia lập thất,ai ngờ.....” Mẹ Thái Sinh nhìn thấy bộ dáng nam không ra nam nữ không ra nữ của Thái Sinh, trong lòng một trận khổ sở.Nếu không phải nha đầu chết tiết kia cố chấp không chịu gả cho Bạch Tấn Vân, thì làm sao ngay cả hương khói Thái gia đều bị mất a.

“Mẹ..... Mẹ đừng nói như vậy, tỷ tỷ, nhất định sẽ có hạnh phúc chính mình. Nói xong.....” Thái Sinh dừng một chút, quay đầu lại nhìn nhìn Bạch Tấn Vân đứng một bên, cười nhạt rồi nhìn mẹ mình nói:“Nói sao đi nữa, đại thiếu gia đối với con cũng không tệ, rất nhiều việc hắn đều chống đỡ giúp con,cha mẹ cũng đừng quan tâm.”

Thời điểm hai người trở lại Bạch phủ, đã muộn giữa trưa.Tiểu Nguyệt cảm thấy nhàm chán ngồi ở cửa phòng hành lang dài chờ Bạch Tấn Vân và Thái Sinh trở về, gặp hai người đã trở lại, vội vui vẻ đứng lên.

“Đại thiếu gia, thiếu phu nhân hai người đã trở lại.” Tiểu Nguyệt cũng không biết vì sao, thời điểm thấy thiếu phu nhân trong lòng rất vui vẻ, có lẽ cô cảm thấy thiếu phu nhân tương đối hợp ý.

“Ha ha, Tiểu Nguyệt tại sao không đi nghỉ ngơi, tại sao đứng ở nơi này?” Trong lòng Thái Sinh cũng thích tiểu nha đầu lanh lợi này.Nếu nói căn nhà này lớn, người thật tình đối với mình tốt thì ngoại trừ Bạch Tấn Vân, chỉ sợ có một mình Tiểu Nguyệt.

“Người ta đang nghĩ thiếu phu nhân và đại thiếu gia về nhà mẹ để lại không cho em theo.” Tiểu Nguyệt làm nũng lôi kéo tay Thái Sinh.

Tay nha đầu này không hề để ý kéo tay mình, làm cho tim Thái Sinh sinh một loại cảm giác khác thường, vội vàng rút tay về, cười nói với Tiểu Nguyệt:“Nha đầu kia, chúng ta không phải đã trở lại sao.”

“Đúng rồi, đại thiếu gia, buổi sáng lão phu nhân đã tới nói tìm ngài có việc, bảo ngài sau khi về đi tìm phu nhân.” Tiểu Nguyệt bỗng nhiên nhớ tới đến lời của lão phu nhân.

Vừa nghe đến mẹ mình tìm hắn, Bạch Tấn Vân liền cảm thấy đau đầu, không cần đi hắn cũng biết, nhất định lại nói hắn bất hiếu, vô sau vi đại.

Bạch Tấn Vân xoay người đi rồi, còn lại Thái Sinh và Tiểu Nguyệt một trước một sau vào phòng.

“Thiếu phu nhân, mau thay đổi y phục, Tiểu Nguyệt phân phó người giặt sạch cho phu nhân.” Nói xong Tiểu Nguyệt từ ngăn tủ lấy ra một quần lụa mỏng màu trắng.Nàng cảm thấy thiếu phu nhân mặc xiêm y màu trắng nhất định rất đẹp.

“Ack..... Tiểu Nguyệt, để y phục ở đây được rồi, để ta tự mình đổi.” Thái Sinh làm sao có thể ở trước mặt Tiểu Nguyệt cỡi y phục nha.

Tiểu Nguyệt vốn đang vui vẻ, vừa nghe đến thiếu phu nhân nói, đột nhiên sững sốt xoay người lại, nhìn chằm chằm Thái Sinh, sau một lúc lâu, phùng phùng một tiếng quỳ gối trước mặt Thái Sinh, nước mắt lập tức liền dừng mãnh tiến ra.

“Thiếu phu nhân người có phải không thích Tiểu Nguyệt hay không?” Tiểu Nguyệt bi thương nhìn Thái Sinh, nàng thích thiếu phu nhân cỡ nào a,bà nội a, hy vọng có thể hầu hạ cho người thật tốt, nhưng mà dù nàng tích cực cỡ nào, thiếu phu nhân luôn đẩy nàng xa ngàn dặm.

“Không có, ta nào có nói không thích Tiểu Nguyệt, Tiểu Nguyệt mau đứng lên.” Tiểu Nguyệt cứ quỳ, làm Thái Sinh hoảng sợ, vội vàng đứng dậy đỡ nàng.

Tiểu Nguyệt chẳng qua không đứng dậy, vừa khóc vừa lau nước mắt, “Lần nào cũng như vậy, chuyện gì thiếu phu nhân cũng tự mình làm, tuyệt không để cho Tiểu Nguyệt gần người, mượn lần này nói đi thiếu phu nhân về nhà mẹ đẻ, lại không mang nha đầu bên người đi theo. Dù Tiểu Nguyệt cầu như thế nào, người và đại thiếu gia cũng không cho phép.....” Tiểu Nguyệt có phải làm chuyện gì khiến cho thiếu phu nhân tức giận hay không?”

Nhìn Tiểu Nguyệt khóc tí tách, Thái Sinh bất đắc dĩ thở dài, hẳn phải nói như thế nào nha, chẳng lẽ nói cho Tiểu Nguyệt nguyên nhân vì sao hẳn không cho nàng đến gần là bởi vì chính mình là nam nhân sao?

38. Chương 38: Một Cái Ôm

Nhìn Tiểu Nguyệt quỳ trên mặt đất khóc sụt sùi, Thái Sinh thật sự không có cách đành phải dịu dàng dụ dỗ nàng.

“Tiểu Nguyệt, em có biết từ nhỏ bất cứ chuyện gì đều là từ mình ta làm, đột nhiên có một người vây quanh hầu hạ ta, ta cảm thấy được không thoải mái, cho nên sau này ta chính mình làm là được, em cũng có thể nhân hạ, đợi đến lão phu nhân nói nhiều chuyện không hiểu, đến lúc đó còn phải dựa vào Tiểu Nguyệt nhắc nhở nha. Nói sao ta vẫn xem Tiểu Nguyệt như muội muội, làm sao có chuyện không thích chứ.”

Thái Sinh ngồi xổm trước mặt Tiểu Nguyệt, mắt xéch dài nhỏ tỏa ra ánh sáng dịu dàng, đôi môi nhẹ nhàng mỉm cười, hai đầu lông mày hàm chứa tươi cười.

Tiểu Nguyệt quỳ trên mặt đất đưa tay lau nước mắt nhìn Thái Sinh, đột nhiên có một loại cảm giác rất khác lạ, lời nói nhỏ nhẹ của Thái Sinh làm cho Tiểu Nguyệt nín khóc mỉm cười, lập tức nhào vào trong lòng Thái Sinh, ôm cổ Thái Sinh vui vẻ nói: “Thiếu phu nhân, cả đời này Tiểu Nguyệt sẽ đi theo thiếu phu nhân, thiếu phu nhân là tốt nhất”

Thái Sinh không kịp phòng bị lập tức bị Tiểu Nguyệt gắt gao ôm chặt, thân thể mềm mại của cô gái ở trong lòng hắn, đỉnh ngực cao ngất ở trước người hắn cọ đi cọ lại, làm cho Thái Sinh nhất thời không biết làm sao, hai tay đặt hai bên, ôm cũng không phải đẩy ra cũng không phải.

Ngay tại lúc Thái Sinh xấu hổ, Bạch Tấn Vân giống như cứu tinh đứng ở ngoài cửa, chẳng qua là khi hắn nhìn thấy hai người một người quỳ trên mặt đất một người ngồi xổm trên mặt đất lúc cả hai ôm nhau, trong mắt hiện lên một tia không vui, sau đó thân thể tựa ở cạnh cửa, có chút hứng thú nhìn đáng vẻ xấu hổ của Thái Sinh và ánh mắt cầu xin hướng về phía hắn.

“A..... Cái kia, cái kia Tiểu Nguyệt a, ta và đại thiếu gia còn chưa có ăn cơm trưa, người đi giúp chúng ta chuẩn bị đi.....” Thái Sinh thấy Bạch Tấn Vân căn bản là không có ý giúp hắn, vì thế vội vàng tìm đại một lý do đẩy Tiểu Nguyệt đang ôm ra.

Tiểu Nguyệt bị Thái Sinh nhẹ nhàng đẩy ra, sững sờ nhìn Thái Sinh, thời điểm vừa rồi nàng ôm thiếu phu nhân, đột nhiên có cảm giác rất kỳ quái, cảm giác giống như ôm một thiếu niên xấp xỉ tuổi mình.

Nghĩ vậy mặt Tiểu Nguyệt đột nhiên đỏ, tim đập cũng có chút nhanh.

“Tiểu Nguyệt? Chuẩn bị chút cơm trưa cho ta và đại thiếu gia.....” Thái Sinh thấy Tiểu Nguyệt có chút sững sờ, vội nhẹ giọng nhắc nhở nàng.

“A! Được.” Tiểu Nguyệt lập tức phục hồi tinh thần lại, vội vàng đứng lên, một đường chạy thẳng ra ngoài, thẳng đến nàng chạy rất xa mới dừng lại, lấy tay vỗ trong ngực, tim mới đập chậm rãi lại.

Chính mình rốt cuộc là làm sao vậy, Tiểu Nguyệt đối với việc sinh ra tình cảm kỳ quái với thiếu phu nhân cảm thấy hoảng hốt.

Mang theo lo sợ bất an, Tiểu Nguyệt vội đi phòng bếp, căn dặn đầu bếp chuẩn bị đồ ăn.

Thấy Tiểu Nguyệt rời khỏi, Thái Sinh mới thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới đứng lên, phát hiện Bạch Tấn Vân đang đứng ở trước mặt hắn, ánh mắt rất kỳ quái nhìn chính mình.

“Đại thiếu gia?” Thái Sinh thấy ánh mắt Bạch Tấn Vân có chút khác thường, nhẹ giọng hô một tiếng.

“Được nữ nhân ôm cảm thấy thế nào? Không tồi chứ.” Khẩu khí của Bạch Tấn Vân ghen tuông mười phần.

“Đại thiếu gia,huynh hãy nghe đệ nói, vừa rồi phải..... Ừm.....” Thái Sinh vừa định giải thích tình huống vừa rồi lại không nghĩ rằng bị Bạch Tấn Vân nhanh tay bắt được, tóm đến trước người hắn, sau đó ghen tuông mười phần hôn lên.

Hôn đến hai gò má của Thái Sinh ửng đỏ, mới bằng lòng buông hắn ra,“Thái Sinh,đệ phải nhớ kỹ, cả đời này của đệ chỉ có thể là người của huynh, ai cũng không được phép gặp mặt đệ!”

39. Chương 39: Thái Sinh

Ánh nắng tươi sáng sau giờ ngọ, Thái Sinh ngồi ở trên hành lang dài, nhìn hồ các dưới hành lang dài sinh lòng cảm thán.

Hắn không biết hắn và Bạch Tấn Vân trong lúc đó rốt cuộc thuộc loại quan hệ gì.Mặc dù khi thấy Bạch Tấn Vân còn có loại cảm giác không muốn xa rời, bị Bạch Tấn Vân đụng chạm tuy rằng thực thẹn thùng nhưng lại cảm thấy rất hạnh phúc.

Nhưng mà loại cảm giác này đúng không?

Bọn họ hai người dù sao đều là nam nhân,như vậy là trái đạo đức.

Bạch lão phu nhân vẫn thúc giục Bạch Tấn Vân sinh đứa nhỏ để nối dõi tông đường, chẳng qua là làm nam nhân như hắn, làm sao có thể giúp Bạch Tấn Vân nối dõi tông đường nha?

Hai người bọn họ nếu tiếp tục như vậy là đúng hay sai?

Có lẽ đối với Bạch Tấn Vân mà nói, hắn là mối mề cho nên hắn rất tò mò, cho nên hắn hiện tại cho đó là tốt.Nếu có một ngày hắn chán ghét cuộc sống hai người như vậy, Bạch Tấn Vân nhất định lại sẽ trở lại ôm ấp nữ nhân.

Nhưng còn mình,mình phải làm sao nha?

Đến lúc đó hắn có thể chấp nhận đứng ở một góc tối nhìn Bạch Tấn Vân ôm một nữ nhân khác nói giỡn cười đùa, hay là hắn không thể chấp nhận chiếc giường mà hai người từng triền mien có hơi thở nữ nhân khác?

Thái Sinh càng nghĩ càng phiền não, đối với ý tưởng này, Thái Sinh quy kết do ở nhà họ Bạch quá mức ỷ lại Bạch Tấn Vân cho nên kết quả như thế là tất nhiên, hắn cũng không có ý thức được trái tim mình chân chính nghĩ như thế nào.

“Thiếu phu nhân có muốn cho cá ăn hay không?” Tiểu Nguyệt đang cầm một cái đĩa nhỏ đi đến trước mặt Thái Sinh, nàng đã sớm đã nhìn ra, tâm trạng hôm nay của thiếu phu nhân vô cùng không tốt. Có thể là bởi vì cách xa đại thiếu gia?

Đại thiếu gia tuy rằng là con nhà giàu, nhưng việc làm ăn trong nhà hắn xử lý thật gọn gàng ngăn nắp.Dù cho chơi bởi lêu lổng thật nhiều ngày, buổi chiều hắn đều đem thu chi các chi nhánh tiền trang báo cáo.

Suy nghĩ của Thái Sinh lập tức bị Tiểu Nguyệt cắt đứt, thấy cái đĩa trong tay nàng,hắn vội mỉm cười nhận lấy, sau đó rải một chút xuống hồ nước.

Nước gợn chấn động, bọn cá cũng cảnh giác nhìn qua, chỉ thấy mỹ thực trước mặt liền trước sau tranh đoạt.

Mình phải giả nữ nhân bao lâu đây? Thái Sinh vừa nghĩ vừa rải một chút đồ ăn cho cá,Bạch Tấn Vân giống như là con cá này, rất nhiều người đều theo dõi hắn, rất nhiều người đều muốn được hắn, nhưng mà hắn có năng lực lưu hắn ở bên người bao lâu nha?

Nghĩ vậy Thái Sinh đem tất cả đồ ăn vứt xuống hồ.Hắn quyết định buổi tối hôm nay sẽ nói chuyện với Bạch Tấn Vân, giống như tìm đối sách, sau đó thừa dịp hiện tại cục diện còn có thể khống chế thì trả lại lẫn nhau, từ nay về sau không liên quan đến nhau nữa.

40. Chương 40: Đại Biểu Ca Tới Chơi

Gục trên lan can nhìn hồ nước dưới hành lang dài, nhìn những con cá kết bè kết đội, Thái Sinh cảm thấy thật hâm mộ chúng nó.

Bởi vì bất luận khi nào, chúng nó luôn luôn có bạn đồng hành bên người, sẽ không cảm giác được cô độc tịch mịch và bất lực.

Cô độc, tịch mịch, bất lực?

Thái Sinh cũng không biết bản thân vì sao nghĩ đến mấy từ đó, có lẽ là bởi vì hơn nửa thời gian hắn không thấy Bạch Tấn Vân.

Đúng lúc này, một tiểu nha đầu vội vàng chạy tới, ở trước mặt Tiểu Nguyệt thì thầm vài câu. Tiểu Nguyệt nghe sắc mặt trở nên có chút kỳ quái.

Tiểu Nguyệt để cho tiểu nha đầu kia đứng ở một bên chờ, sau đó đi đến bên người Thái Sinh, cúi người nhìn hắn nói: “Thiếu phu nhân, biểu ca đại thiếu gia đến chơi.”

Thái Sinh vừa nghe Đường Hiền Nhạc đến đây, biểu tình trên mặt lập tức tối sầm lại. Hắn thật sự không thích người kia, huống chi hắn còn vô lễ với bản thân.

“Đi nói với đại biểu ca, đại thiếu gia không có ở đây, bảo cho hắn lần sau đến đi.” Thái Sinh cũng không muốn gặp người kia.

“Hắn nói, hắn đến tìm thiếu phu nhân có chuyện, còn nói việc này sẽ làm cho thiếu phu nhân nhất định cảm thấy hứng thú. Hắn còn nói, nếu thiếu phu nhân không nghe, hắn sẽ nói cho người khác nghe qua, đến lúc đó thiếu phu nhân đừng trách hắn không nói trước.” Tiểu Nguyệt cũng không thích Đường Hiền Nhạc, hắn là người muốn treo cao, lần trước ở trong viện lão gia, nàng liền phát hiện ánh mắt Đường Hiền Nhạc mê đắm nhìn thiếu phu nhân.

“Tìm ta để nói chuyện sao?” Thái Sinh nghĩ đi nghĩ lại, chẳng lẽ hắn muốn nói chuyện vô lễ lần trước, hắn là không đầu a, việc đó mà rêu rao ra ngoài đối với cũng không hay ho gì.

Suy nghĩ một chút, Thái Sinh quyết định trước hết nghe ý đồ của hắn là gì, dù sao cũng là ban ngày, lại là ở sân Bạch Tấn Vân, hắn tuyệt đối không có động tác quá đáng nào đâu.

“Bảo hắn đi phòng tiếp khách đi.” Thái Sinh hít sâu một hơi.

Tiểu Nguyệt gật gật đầu, xoay người nói với tiểu nha đầu kia, đưa Đường Hiền Nhạc vào phòng tiếp khách chờ đi.

Bên này, Thái Sinh vừa mới phải đứng dậy, lập tức bị Tiểu Nguyệt nhấn trở về. Thái Sinh khó hiểu ngẩng đầu nhìn Tiểu Nguyệt, chỉ thấy vẻ mặt Tiểu Nguyệt cao ngạo nói: “Tuy rằng hắn là biểu ca của đại thiếu gia, nhưng thân phận địa vị không như đại thiếu gia, hơn nữa hắn làm cho người ta thấy liền chán ghét. Chúng ta không muốn thấy hắn, hắn không nên gặp chúng ta, vậy để cho hắn ở phòng tiếp khách chờ một lát đi.”

Nhìn vẻ mặt của Tiểu Nguyệt, Thái Sinh cảm thấy vô cùng buồn cười, liền nở nụ cười, dù sao cũng là thân nam nhi khi cười lộ lên dáng vẻ rất là hào phóng, giống mỹ thiếu niên xinh đẹp.

Tiểu Nguyệt thấy Thái Sinh cười ha ha, mặt lập tức đỏ, cúi đầu nín góc áo, cảm thấy vô cùng ngượng ngùng, “Thiếu phu nhân, người cười cái gì nha.”

“Không có gì, ha ha, được, nghe lời cô để cho hắn chờ đi, chúng ta tiếp tục chốc á ăn.” Nói xong, Thái Sinh lại lấy chút đồ ăn dành cho cá, rải xuống hồ nước.

Tiểu Nguyệt hơi hơi ngẩng đầu, lên nhìn mặt nghiêng của Thái Sinh, thật sự rất đẹp, nhưng mà nàng không biết vì sao thấy thiếu phu nhân giống nam nhi, hình ảnh kia đuổi mấy cũng không đi được.

Nàng thậm chí cảm thấy thiếu phu nhân càng thích hợp mặc nam trang.

Thật sự giống như mỹ thiếu niên. O___

41. Chương 41: Muội Là Thân Nam Nhi?

Thái Sinh dù sao cũng là bé trai, trong xương cái loại này mê tính không cách nào thay đổi được, cho nên hắn và Tiểu Nguyệt để cho Đường Hiền Nhạc ở phòng khách ngồi một hồi, hai người cố ý ngồi bên cạnh hành lang dài cho cả ăn.

Có lẽ là trong lòng hắn không muốn gặp Đường Hiền Nhạc, Thái Sinh rắc đồ ăn cho cả đến khi một đám đều to bụng, mới buông cái đĩa xuống cùng Tiểu Nguyệt đi vào phòng khách.

Đường Hiền Nhạc dường như hiểu được, tiểu mỹ nhân đang cố ý để cho hắn chờ. Được thôi, hắn sẽ chờ, dù sao sớm hay muộn hắn sẽ xuất hiện.

Đang ném thêm hương vị trà, chỉ thấy trong viện có hai người một trước một sau đang đi tới.

Khoẻ miệng Đường Hiền Nhạc hơi hơi nhếch cười, thanh thoi nâng chung trà lên khẽ nhấp một ngụm.

Thái Sinh xa xa liền thấy Đường Hiền Nhạc đang thưởng thức trà, để cho hắn đợi lâu như vậy dường như một chút ảnh hưởng cũng không có.

“Đại biểu ca hôm nay đến thăm, nghe nói có việc muốn nói với ta?” Thái Sinh thẳng thắn sống lưng, hết sức làm cho chính mình dừng cảm đối mặt với hắn. Dù sao nơi này là chỗ của Bạch Tấn Vân, dù sao nha đầu nơi này gọi hắn là thiếu phu nhân, mặc kệ nói như thế nào cũng phải tỏ ra có chút khí phách.

Thái Sinh chậm rãi đi vào phòng, hướng Đường Hiền Nhạc cúi chào.

“Đúng vậy, ta có chuyện rất quan trọng muốn nói chuyện với đệ muội.” Nói xong Đường Hiền Nhạc buông chén trà trong tay xuống, cười tủm tỉm bắt đầu đánh giá người Thái Sinh, ánh mắt kia thật giống như lột bỏ từng lớp từng lớp y phục của Thái Sinh.

“Đại biểu ca có chuyện gì nói nói nhanh chút đi.” Tầm mắt Thái Sinh tận lực tránh Đường Hiền Nhạc, hắn thật sự không thích người này.

“Ta nói chuyện này có thể ảnh hưởng đến thiếu phu nhân, càng có thể ảnh hưởng đến Tấn Vân, cho nên.....” Đường Hiền Nhạc nói xong dùng ánh mắt liếc về phía Tiểu Nguyệt.

Thái Sinh thấy Đường Hiền Nhạc muốn Tiểu Nguyệt rời khỏi, liền cảm thấy được lần này đến nhất định không có chuyện gì tốt, vì thế kiên quyết nói: “Tiểu Nguyệt là nha hoàn bên người của ta, không phải người ngoài.”

Tiểu Nguyệt nghe thấy Thái Sinh nói nàng không khoải người ngoài, trong lòng ấm áp về mặt vui vẻ.

“Ha ha, muội xác định ta nói chuyện này với muội, bị người khác nghe thấy cũng không sao à?” Đường Hiền Nhạc giống như là cố ý thừa nước đục thả câu, nếu có người thứ ba ở đây hắn sẽ không thể nói.

Tiểu Nguyệt là giật mình một cái vì thế vội vàng nhìn Thái Sinh nói: “Thiếu phu nhân, Tiểu Nguyệt đi bưng trà.” Nói xong xoay người rời đi.

Nàng nghĩ nơi này là Bạch phủ, lại là nơi riêng của đại thiếu gia. Đường Hiền Nhạc kia cho dù muốn thế nào cũng sẽ không lựa chọn ở trong này.

Thái Sinh thấy Tiểu Nguyệt đi rồi, hít sâu một hơi, quay đầu nhìn Đường Hiền Nhạc nói: “Đại biểu ca muốn nói gì, nói đi, nơi này chỉ có hai người chúng ta.” Vừa mới quay đầu, lại phát hiện Đường Hiền Nhạc đã muốn gần người tới trước mặt rồi, khoảng cách hai người vô cùng gần. Trong lòng Thái Sinh cả kinh, vội vàng lui nhanh về phía sau.

Đường Hiền Nhạc còn cười ha ha, “Đệ muội, mấy ngày không thấy muội kiên cường thế không, bắt quá để ta đối xử dịu dàng với muội trước.” Nói xong Đường Hiền Nhạc đưa tay sờ mặt Thái Sinh.

Thái Sinh vội phải né tránh, cũng không nghĩ lại bị Đường Hiền Nhạc nhanh chóng bắt lấy cổ tay, dùng sức kéo vào trong ngực, Thái Sinh nằm gọn trước người Đường Hiền Nhạc.

“Buông ra, nơi này là Bạch phủ!” Thái Sinh nóng nảy, hắn không muốn lại bị Đường Hiền Nhạc xâm phạm.

Đường Hiền Nhạc đến gần người cười, đưa môi hấn gần lỗ tai Thái Sinh, nhỏ giọng nói một câu: “Muội là thân nam nhi nha?!”

Một câu làm cho Thái Sinh khiếp sợ quên phản kháng!

Hấn tại sao lại biết, tại sao biết thân phận của chính mình .

“Ha ha, nếu người không sợ thân phận mình bại lộ thì la lên đi, la lên để có người đến cứu người..... Ha ha.....” Đường Hiền Nhạc cười tà ác, ở bên tai Thái Sinh thì thầm .

Mặc dù Thái Sinh biết hấn đang uy hiếp nhưng hấn không thể la lên nha.

“Biết ta là nam nhân người còn như vậy!” Thái Sinh nhìn ánh mắt Đường Hiền Nhạc, gằm nhẹ .

“Ha ha, ta thích nữ nhân, đối với nam nhân như người cũng thích, giống như Tần Vân vậy ý.” Đường Hiền Nhạc thấy Thái Sinh rõ ràng đã bớt phản kháng, liền kiêu ngạo cúi đầu hôn hấn.

Lại không nghĩ rằng Thái Sinh nâng đầu gối lên, đá mạnh vào hạ thân hấn, sau đó hấn đau đến lập tức buông tay “Người..... Người dám.....”

“Đại thiếu gia không có giống người vĩnh viễn đừng vọng tưởng có thể so sánh với huynh ấy!”

Khi nghe thấy Đường Hiền Nhạc nói hấn và Tần Vân giống nhau, Thái Sinh nổi giận, cho nên không hề nghĩ ngợi liền đánh Đường Hiền Nhạc.

42. Chương 42: Giao Dịch

“Ha ha, ha ha.....”

Đường Hiền Nhạc đưa hai ta che chỗ yếu của mình, cúi đầu cười, tiểu tử này xuống tay thật đúng là nặng nha.

Bất quá hấn vẫn thích nhìn bộ dáng tiểu của tiểu tử này, thời điểm bị hấn ôm giống kinh sợ bất an giống con thỏ nhỏ, còn nữa hấn đã bị đánh hai lần như chưa có ấu yếm, có phải rất đáng tiếc hay không?

“Người, người cười cái gì?” Khi nói lời Thái Sinh cũng có chút chột dạ, dù sao người trước mắt này là đại biểu của Bạch Tần Vân, thân phận cũng là thực quý giá , vừa rồi chính mình xuống tay mạnh bao nhiêu trong lòng hấn rõ ràng. Nếu đánh hỏng rồi, hấn có thể đến tìm Bạch Tần Vân gây phiền toái hay không?

“Ha ha, tiểu tử, người chọc cho ta giận rồi .Người phải biết rằng chọc ta giận cũng không phải là chuyện tốt.” Nói xong Đường Hiền Nhạc đứng dậy đi đến, giữa đầu dùng khoeo mắt nhìn Thái Sinh, trên mặt mang theo nụ cười ám, vẻ mặt hết sức kiên cường.

“Đại biểu ca, ta hôm nay có chút mệt mỏi, có cái gì cần nói để ngày khác rồi nói” Trong lòng Thái Sinh thật khẩn trương, hấn biết Đường Hiền Nhạc sẽ không dễ dàng từ bỏ ý đồ như vậy , cho nên hấn đành phải tận lực tránh hấn, vì thế hạ lệnh tiễn khách, xoay người liền hướng ngoài cửa.

“Tiểu Nguyệt, đưa..... A.....” Thái Sinh vừa muốn lớn tiếng kêu Tiểu Nguyệt đến tiễn khách, thân thể lập tức bị người từ phía sau gắt gao chặt ôm lấy, bàn tay to lớn bịt kín cái miệng của hấn.

“Ừm, ừm.....” Thái Sinh ra sức giãy dụa, tiếc rằng hai cánh tay của hấn bị Đường Hiền Nhạc vây quanh gắt gao kiềm chặt. Ngay lúc hấn ra sức giãy dụa, bỗng nhiên cảm giác một luồng hơi thở ấm áp phả vào bên tai hấn, trong lòng nhất thời cả kinh.

Đường Hiền Nhạc đem mặt mình dán lên, miệng thổi hơi nóng, mỗi cái thổi tới bên tai Thái Sinh, liền cảm thấy một trận run rẩy. Cuối cùng hấn mới hiên ngang xông qua, đem môi đến bên tai Thái Sinh nhỏ giọng nói: “Tiểu bạch thỏ, nếu ta đem chuyện người là thân nam nhi nói với bác, người cảm thấy sẽ xảy ra chuyện gì? Hửm?”

Thái Sinh sửng sốt ngưng giãy dụa, không được, tuyệt đối không thể để cho người ta biết hấn là nam nhân.

“Ta nghĩ theo tính tình của bác, nhất định sẽ nghiệm chứng thân thể người, đem người ở trước mặt đại chúng, để cho một đám nam nhân thô tục lột sạch người, cho người bại lộ dưới ban ngày ban mặt..... Chắc chắn, đến lúc đó người phải làm sao bây giờ nha?”

Đường Hiền Nhạc vừa chậm rãi nói xong, vừa quan sát thần sắc biến hóa của Thái Sinh. Lúc này khuôn mặt nhỏ nhắn của muốn trắng bệch, hai mắt trũng lớn, vẻ mặt hoảng sợ.

“Không được..... Không được.....” Thái Sinh vừa nói vừa vô thức lắc đầu.

Nếu để cho người khác biết hần là nam nhân, không đơn giản là hại nhà họ Thái bọn họ, hơn nữa sẽ mang đến phiền toái đến Bạch Tấn Vân, tuyệt đối không thể.....

“Không được sao?” Đường Hiền Nhạc thích thú nhìn bộ dáng thất kinh của Thái Sinh, đối thoại, vẻ mặt bất lực như vậy không thích hợp với hần, vẻ mặt điềm đạm đáng yêu mới thích hợp nha.

“Ha ha, Nếu không muốn ta nói ra ngoài cũng được thôi, chúng sẽ đề bút giao dịch, thế nào?” Đường Hiền Nhạc không muốn kéo dài thời gian, dù sao tổ cáo tiểu bạch thỏ này không phải là mục đích chân chính của hần.

“Giao dịch?” Thái Sinh khó hiểu hỏi, “Giao dịch cái gì?”

“Tiểu bạch thỏ, người có biết ta nghĩ muốn cái gì không, ta nghĩ mỗi khi muốn người sẽ gọi người đến, như vậy ta đây sẽ giữ bí mật cho người. Nếu người trễ hẹn một lần, ta đây có thể quản không được cái miệng nha” Nói xong Đường Hiền Nhạc vươn đầu lưỡi đến, từ sau ót liếm đến trên mặt Thái Sinh.

Thái Sinh nhất thời xấu hổ không chịu nổi, ra sức giãy dụa phản kháng.

“Ha ha ha ha.....” Đường Hiền Nhạc buông lỏng Thái Sinh ra, nhìn Thái Sinh chạy đến một bên lấy tay chà lau nước miếng dính trên mặt. Trong lòng cực kỳ vui mừng, “Tiểu bạch thỏ, ta cho người năm ngày thời gian. Năm ngày sau ta trở về tìm người.” Nói xong Đường Hiền Nhạc thuận lợi bỏ đi.

Thái Sinh sững sờ đứng ở nơi đó lấy tay che nơi bị Đường Hiền Nhạc liếm qua, hần chỉ cảm thấy một trận ghê tởm.

43. Chương 43: Quyết Định Của Thái Sinh

Làm lúc Tiểu Nguyệt bừng trà trở về phát hiện Đường Hiền Nhạc đã rời khỏi, chỉ còn lại thiếu phu nhân bụm mặt đứng ở nơi đó ngẩn người, vẻ mặt rất kỳ quái.

Trong lòng Tiểu Nguyệt cả kinh, chẳng lẽ Đường Hiền Nhạc vừa rồi ức hiếp thiếu phu nhân?

Vội vàng buông khay trà trong tay. Tiểu Nguyệt đi đến trước mặt Thái Sinh nhẹ hô vài câu, nhưng mà Thái Sinh hoàn toàn không có phản ứng, giống như đắm chìm ở trong hoảng sợ không thể thoát ra ra.

“Thiếu phu nhân, thiếu phu nhân Tiểu Nguyệt hối hận chính mình vừa rồi rời khỏi, thiếu phu nhân rốt cuộc là làm sao như người mất hồn vậy.

Thái Sinh bụm mặt, vẫn đắm chìm ở trong chuyện vừa rồi của hần và Đường Hiền Nhạc.

Làm sao bây giờ, hần đã biết chính mình là thân nam nhi. Hần đến đây là uy hiếp mình, còn lấy thanh danh đại thiếu gia để uy hiếp.

Hần phải làm sao bây giờ, Đường Hiền Nhạc chỉ cho hần năm ngày thời gian lo lắng, năm ngày qua đi, hần phải làm sao đối với cục diện này?

Bị loại người ghê tởm đó đụng vào không bằng đi tìm cái chết còn vui vẻ.

“Thiếu phu nhân!” Tiểu Nguyệt đột nhiên hét lớn một tiếng để cho Thái Sinh chú ý tới, hần nhanh chóng ngẩng đầu nhìn về phía Tiểu Nguyệt. Sau một lúc lâu mới khôi phục thần trí, nhẹ giọng nói: “Tiểu Nguyệt..... Ta nên làm sao bây giờ.....”

“Làm sao vậy? Thiếu phu nhân gặp chuyện gì sao?” Tiểu Nguyệt đột nhiên cảm thấy rất khẩn trương, thoát nhìn Thái Sinh trước mắt làm cho người ta đau lòng, ánh mắt có phần bất lực, có phần dịu dàng, nốt ruồi chu sa xinh đẹp chen chúc trong lông mày.

Thái Sinh đột nhiên ý thức được chính mình nói không nên lời, chỉ lắc lắc đầu thản nhiên cười, “Không có gì, ta chỉ là đột nhiên cảm thấy được thân thể không khỏe.....”

“Ta giúp người trở về phòng nha.” Tiểu Nguyệt là tiểu nha đầu biết điều, nàng biết thiếu phu nhân hiện tại cái gì cũng không muốn nói, cho nên nàng sẽ không hỏi, làm tốt thân phận hạ nhân nên làm là được.

Thái Sinh gật gật đầu, tùy ý để Tiểu Nguyệt nâng hân. Về tới phòng, hân cười bảo Tiểu Nguyệt đi nghỉ ngơi, bản thân muốn ngồi yên tĩnh một mình.

Ngồi ở trên ghế, Thái Sinh bắt đầu nghĩ đối sách, nhưng mà nghĩ tới nghĩ lui biện pháp giải quyết tốt nhất chính là rời khỏi Bạch phủ, rời khỏi Bạch Tấn Vân, như vậy đối với tất cả mọi người đều tốt.

Đêm nay phải mở miệng cầu đại thiếu gia hân, không biết có thuận lợi hay không.

Nhẹ nhàng hít một hơi, hân hân, nghĩ đến đây trong lòng Thái Sinh cảm thấy có chút đau, lại nói không rõ nguyên nhân vì sao.

Mãi cho đến đã khuya, trời đã tối rồi, Bạch Tấn Vân mới từ tiền trang tư nhân trở về, gần đây Bạch gia làm ăn rất tốt, có nhiều cửa hàng lớn đến lấy danh sách cho nên Bạch Tấn Vân bận rộn hơn bình thường một chút.

Vừa mở cửa phòng, Bạch Tấn Vân liền thấy Thái Sinh ngồi ở chỗ kia hơi nhíu mày, nghe thấy tiếng mở cửa hân giương mắt lên nhìn, trong ánh mắt hiện lên bi thương không có tránh được ánh mắt của Bạch Tấn Vân.

“Nghe Tiểu Nguyệt nói đệ không khỏe, cơm chiều cũng không có ăn?” Bạch Tấn Vân một thân bạch y bước dài đi vào, đi đến trước mặt Thái Sinh, đưa bàn tay rộng lớn vuốt cái trán của hân, mang theo nghi vấn nói: “Có phải bị bệnh hay không?”

Chỉ một động tác thật nhỏ đã làm cho trong lòng Thái Sinh ấm áp, nhịn không được nở nụ cười, “Đại thiếu gia, ta chính chính là thầy thuốc.” Nhưng mà Thái Sinh không có ngăn cản tay của Bạch Tấn Vân tiếp tục dừng lại ở trên trán hân, ngược lại hân có chút không muốn, hân hy vọng cái trán của hân vĩnh viễn đều ở trong tay Bạch Tấn Vân.

“Không sinh bệnh vậy tại sao đệ không ăn cơm!” Bạch Tấn Vân hít một ngụm, giữ chặt tay Thái Sinh kéo ra ngoài cửa, “Được rồi, ta coi như làm đệ không thấy ta cho nên ăn không ngon.”

“Đại thiếu gia.....” Một câu làm cho mặt Thái Sinh đỏ lên.

“Ta đã đói bụng, đi ăn cơm với ta.” Bạch Tấn Vân cười, kéo tay Thái Sinh đi ăn cơm.

Thái Sinh hít sâu một hơi, đại thiếu gia huynh đừng đối với ta tốt như vậy, càng như vậy ta càng không nỡ rời khỏi huynh.....

44. Chương 44: Mở Miệng Như Thế Nào ?

Hai người ăn cơm quả thật so với một người cảm thấy náo nhiệt hơn. Bạch Tấn Vân luôn thao thao bất tuyệt nói chuyện hôm nay gặp được ai, Thái Sinh chẳng qua là lắng lắng nghe, thản nhiên cười, dùng ánh mắt âm áp nhìn hân, chẳng qua là hân một câu cũng không nói.

Bạch Tấn Vân thấy Thái Sinh ăn rất ít cho nên gấp thêm thức ăn cho hân.

“Nghe nói, hôm nay Đường Hiền Nhạc đến đây.” Bạch Tấn Vân chẳng qua chỉ thuận miệng nhắc tới, thật ra là hân cố ý. Khi hân nghe Tiểu Nguyệt nói hôm nay Đường Hiền Nhạc đến đây còn nói chuyện một hồi với Thái Sinh, sau đó Thái Sinh cảm thấy không khỏe, trong lòng Bạch Tấn Vân mơ hồ cảm nhận được cái gì.

“Đúng” Thái Sinh cúi đầu thấp giọng trả lại một câu.

“Đều nói cái gì?” Bạch Tấn Vân lại gấp rau cho Thái Sinh.

Thái sinh lâm vào trầm mặc, cuối cùng lắc lắc đầu, “Chưa nói cái gì, vừa đến cửa thấy đại thiếu gia không có ở đây nên bỏ về.”

Trong lòng Thái Sinh rối rắm, hắn không thể nói cho Bạch Tấn Vân biết Đường Hiền Nhạc nói gì đó, theo như tính tình hắn không chừng sẽ đi tìm Đường Hiền Nhạc cãi long trời lở đất, vạn nhất làm lớn chọc đến Đường Hiền Nhạc. Hắn nhất định đem những chuyện không nên nói đều nói sạch ra. Bạch Tấn Vân nhất định lâm vào cục diện xấu hổ.

“Phải không.” Thấy Thái Sinh không nói thật, trong lòng Bạch Tấn Vân càng thêm rõ ràng, nhất định có việc rồi.

Nhưng mà hắn không có truy vấn nữa, hai người ăn cơm xong, Bạch Tấn Vân rất tự nhiên lôi kéo tay Thái Sinh. Hai người đi tới ngôi đình trên hồ hoa sen, ánh trăng chiếu xuống hồ sen đẹp không sao tả xiết.

Dáng người yếu ớt của Thái Sinh đứng ở bên cạnh hồ nước, vẻ mặt lạnh nhạt, chẳng qua là trong lòng hắn không bình tĩnh như ngoài mặt. Hắn muốn nói Bạch Tấn Vân hưu hắn nhưng mà phải mở miệng như thế nào?

Bỗng nhiên chỉ cảm thấy thân thể nóng lên, eo của mình bị hai cánh tay ôm từ phía sau, Bạch Tấn Vân đứng ở phía sau Thái Sinh ôm lấy hắn, đem đầu chính mình đặt lên trên vai hắn thì thào nói: “Hôm nay tâm trạng tệ không tốt, hay là trong người không khỏe?”

Thái Sinh thực tự nhiên nghiêng đầu, đem đầu chính mình tựa vào trên đầu Bạch Tấn Vân. Hắn không thể trả lời Bạch Tấn Vân, hắn không biết phải mở miệng như thế nào.

Ngửi thấy hương vị đặc biệt quen thuộc. Bạch Tấn Vân nghiêng đầu nhẹ nhàng hôn lên hai má Thái Sinh, cảm nhận được thân thể đột nhiên thể hắn nóng lên. Lúc môi của Bạch Tấn Vân lướt qua bên tai và cổ Thái Sinh, Thái Sinh run nhẹ lắm lắm.

“Đại thiếu gia, dừng..... bây giờ đang ở bên ngoài.....” Thái Sinh thẹn thùng nói, dù sao hai bọn họ như vậy bất cứ lúc nào cũng có thể bị người ta nhìn thấy.

“Có sao đâu nha?” Bạch Tấn Vân xoay người Thái Sinh lại, để cho hắn đối mặt chính mình, nâng cằm hắn lên, cúi người, hôn lên đôi môi nhỏ nhắn. Hắn rất muốn vật nhỏ này, ban ngày ở lúc ở tiền trang tư nhân, chỉ cần trong đầu có chút rãnh rồi xuất hiện bóng dáng Thái Sinh.

“Ừm.....” Thái Sinh bị Bạch Tấn Vân hôn, cánh tay ở hai bên lần đầu tiên chủ động nâng lên ôm lấy thắt lưng Bạch Tấn Vân, lần đầu tiên chủ động đáp lại nụ hôn của Bạch Tấn Vân.

Bạch Tấn Vân bị thay đổi nhỏ nhỏ của Thái Sinh cảm thấy vô cùng hưng phấn, khom người bế ngang Thái Sinh lên, sải bước trở về phòng, một tay đặt Thái Sinh lên giường, sau đó hắn liền đè ép xuống, theo một là một nụ hôn, tay cũng bắt đầu đòi hỏi.

Vừa hôn vừa cỡi y phục trên người hai người, Bạch Tấn Vân nhìn thân thể trắng nõn dưới thân, bàn tay tự do sờ lên mỗi tác da thịt của Thái Sinh, hắn nhất thời cảm thấy cổ họng khan khan, “Thái Sinh, đệ thật là thật đẹp”

45. Chương 45: Cáo Biệt Triều Miên

Mái tóc Thái Sinh như tơ lụa tán loạn ra, hiện lên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của hắn.

Bạch Tấn Vân cúi người lại, lấy ngón tay nhẹ nhàng mà lướt qua lông mày hắn, mắt hắn, dẫn đến Thái Sinh không ngừng nháy mắt, lông mi thật dài quét qua ngón tay của Bạch Tấn Vân.

Bạch Tấn Vân mỉm cười đưa ngón tay dời đến trên mũi hắn, một đường trượt xuống cho đến điểm lúc đến cánh môi tròn bóng kia.

Bị ngón tay của Bạch Tấn Vân chạm lên môi, Thái Sinh hơi hơi hé miệng hai mắt mê ly nhìn Bạch Tấn Vân, hai má ửng đỏ giống như một món ngon mê người đang đợi người khác tới ăn.

Hôm nay Thái Sinh có chút không giống bình thường, Bạch Tấn Vân nghĩ rồi cúi người đi xuống bắt cái miệng nhỏ nhắn của hắn, thường thức mùi vị thuộc về hắn.

“Ừm.....” Thái Sinh khẽ lẩm bẩm, không tự chủ đáp lại nụ hôn của Bạch Tấn Vân, hơn nữa còn đưa cánh tay lên ôm thắt lưng Bạch Tấn Vân .

Đây là lần đầu tiên hắn chủ động ôm Bạch Tấn Vân, nhưng mà chính hắn cũng không hiểu vì sao phải làm như vậy.

Ban ngày, hai má bị Đường Hiền Nhạc liếm một chút hắn cảm thấy được ghê tởm muốn nôn ra, nhưng mà bị Bạch Tấn Vân đối xử như vậy hắn lại cảm thấy vô cùng tốt đẹp.

Rằng Bạch Tấn Vân nhẹ nhàng cắn lỗ tai Thái Sinh, thấp giọng ghé vào lỗ tai hắn nói: “Đệ hôm nay có chút không giống với”

Nghe Bạch Tấn Vân nói như vậy, mặt Thái Sinh lập tức đỏ lên buông lỏng hai cánh tay đang ôm lấy Bạch Tấn Vân, dừng lại ở giữa không trung không biết làm như thế nào cho phải.

Bất quá Bạch Tấn Vân không cảm thấy gì, nụ hôn của hắn một đường hôn đến cổ Thái Sinh, lập tức làm người dưới thân một trận run rẩy.

“A.....” Không tự chủ được Thái Sinh kêu lên.

“Đệ hôm nay thật sự rất mê người.....” Bạch Tấn Vân hôn một đường trượt lên thân thể nhỏ nhắn trắng nõn kia, hắn giống như vĩnh viễn đều ăn không hết.

Một đường hôn đến bụng làm Thái Sinh cong người lên, Bạch Tấn Vân lúc này mới ngưng lại, ngẩng đầu nhìn Thái Sinh thở gấp gấp, mỉm cười, cúi đầu, tiếp tục hôn xuống phía dưới.....

Thái Sinh đột nhiên cả kinh!

“Đại thiếu gia! Huynh đang làm cái gì! Nơi đó, nơi đó không được nha..... A.....” Thái Sinh vừa muốn phản kháng, lại cảm giác toàn thân như tê dại không hề có khí lực.

Thẳng đến Thái Sinh thở hổn hển, Bạch Tấn Vân mới ngồi thẳng dậy cười tà mị, tách hai đùi hắn ra, dùng sức xông vào!

Dưới thân nhân lại là một trận run rẩy.....

Vô số lần đánh sâu vào thân hình xinh đẹp, Thái Sinh thay đổi càng ngày càng mê người .

Sau lần cuối cùng, Bạch Tấn Vân nằm ở bên người Thái Sinh, một tay ôm chầm lấy thân thể bóng loáng, hôn xuống cái trán có chút nóng, “Đệ hôm nay thật sự rất mê người, nếu không thấy thân thể của đệ có chút không khỏe, huynh nhất định sẽ không bỏ qua cho đệ.”

“Đại thiếu gia.....” Thái Sinh được Bạch Tấn Vân ôm trong ngực, ngẩng mặt lên nhìn khuôn mặt anh tuấn kia, trong lòng có loại cảm giác hoà thuận vui vẻ, mỉm cười, rồi rướn cổ lên hôn lên môi của Bạch Tấn Vân.

Bạch Tấn Vân sững sờ nhìn Thái Sinh.

Đây là..... lần đầu tiên vật hỏ chủ động hôn hắn!

“Thái Sinh.....” Bạch Tấn Vân có chút không thể tin được nhìn Thái Sinh, vật nhỏ này sau khi hôn hắn liền quay ngược người lại, đưa lưng về phía hắn không nói một câu.

Bạch Tấn Vân cho là hắn đang thẹn thùng, liền cười ôm hắn nhắm hai mắt lại.

Không biết qua bao lâu, Thái Sinh nắm góc chăn thật chặt đau khổ nhỏ giọng nói: “Đại thiếu gia..... Huynh, huynh hừ đệ đi.....”

46. Chương 46: Làm Bộ Nghe Không Thấy

Thái Sinh cũng không biết vì sao lúc nói ra những lời này, khóe mắt lại có nước mắt chảy ra.

Hắn khóc.

Là luyện tiếc sao?

Vì sao luyện tiếc, hai nam nhân cùng một chỗ vốn rất kỳ quái, huống chi là trong tình huống lừa gạt mọi người, tách ra mới là lựa chọn tốt nhất.

Phía sau không có đáp lại, chỉ có hô hấp vững vàng của Bạch Tấn Vân, hắn hẳn là quá mệt mỏi nên ngủ thiếp đi.....

Thái Sinh nghĩ như vậy vì thế ôm chần, cũng nhắm hai mắt lại, sau đó từ lông mi thật dài chảy xuống một hàng nước mắt.

Mà Bạch Tấn Vân đang ở sau lưng lờ mờ mắt nhìn thân thể yếu ớt của hắn, nghe âm thanh nén khóc ra tiếng của hắn.

Hừu hắn!

Hắn tại sao nói như vậy nha?

Chẳng lẽ hắn cảm thấy mình đối với hắn không tốt sao? Hay là có nguyên nhân khác?

Có liên quan đến chuyện Đường Hiền Nhạc hôm nay sao?

Có chuyện gì khó xử sao?

Tại sao không nói cho hắn biết!

Tại sao không thương lượng với hắn lại tự động ra quyết định kia?!

Vật nhỏ này!

Bạch Tấn Vân nghĩ tới nghĩ lui cảm thấy có chút tức giận, nhưng mà hắn không có cách khác chỉ đành làm bộ như không có nghe thấy, vì thế hắn buộc chặt hai cánh tay để cho thân thể mảnh mai kia gắt gao dán chính mình.

Chỉ có như vậy Bạch Tấn Vân mới có thể cảm giác được hắn, mới có thể cảm thấy được chính mình còn có được hắn.

Hắn hy vọng cứ như vậy ôm vật nhỏ cả đời, cho đến một trong hai người có một người chết trước mới thôi.

Tiến vào giấc mộng, sau đó giống như trong nháy mắt liền ngênh đón sáng sớm.

Khi Thái Sinh tỉnh lại đã thấy Bạch tấn vân đã mặc y phục chỉnh tề, hắn ngồi dậy làm tấm chăn đơn bạc từ trên thân rơi xuống, Thái Sinh lập tức đưa tay đem chăn che lại thân mình, hắn vẫn không quen trần như nhộng đối mặt với Bạch Tấn Vân.

“Mặc y phục vào, hôm nay huynh đưa đệ đi dạo tiền trang.” Bạch Tấn Vân mới vừa rồi lựa chọn y phục đẹp đưa qua cho hắn, Thái Sinh đưa tay tiếp nhận lấy, nhìn những bộ xiêm y hoa lệ, xem ra tối hôm qua hắn đúng là đang ngủ, cho nên mình nói gì hắn cũng không có nghe thấy, như vậy hôm nay hắn sẽ tìm cơ hội nhắc lại một lần nữa.

Hai người đi đến tiền trang, một tiểu lão đầu nói năng khôn khéo đi ra ngênh đón hai người.

“Đây là Hà Bá, là đại quản sự của tiền trang này, lúc ta không có ở đây bình thường đều do Hà Bá giúp đỡ để ý mọi việc.” Bạch Tấn Vân mỉm cười nhìn Thái Sinh giới thiệu Hà Bá.

Hà Bá thấy Thái Sinh liền cười tươi khom người nói: “Hôm qua đại thiếu gia đã nói hôm nay muốn đưa thiếu phu nhân đến đây, tiểu nhân đã chuẩn bị trà thượng đẳng và chút ít điểm tâm.”

“Hà Bá không cần đa lễ.” Thái Sinh vội vàng đưa tay nâng Hà Bá lên.

“Hà Bá ông đi đi, ta đưa phu nhân đi dạo chung quanh.” Bạch Tấn Vân đuổi Hà Bá đi, sau đó đưa Thái Sinh đi dạo chung quanh.

Mỗi lần Thái Sinh muốn mở miệng nói chuyện hừ thư đã bị Bạch Tấn Vân cắt đứt lời, cho nên vẫn chưa nói ra miệng.

Lúc giữa trưa, hai người ngay tại hậu viện tiền trang đơn giản ăn chút đồ ăn.

“Đại thiếu gia, ta vẫn muốn với huynh một chuyện, đã suy nghĩ thật lâu.....Huynh..... Huynh hừ đệ đi.....” Giọng Thái Sinh rất nhỏ nhưng hần tin tưởng, một bàn hai người có thể hoàn toàn nghe rõ.

“Ăn thử món này đi, đừng nhìn nó tầm thường nhưng là món ta thích ăn nhất.” Bạch Tấn Vân không có phản ứng gì, chỉ lo thức ăn cho Thái Sinh.

Thái Sinh lại lâm vào trầm mặc.

Cả một ngày hần nói ra vô số lần nhưng mà mỗi lần Bạch Tấn Vân giống như không có nghe thấy, dùng đề tài khác để chuyển đề tài nói.

Thăng đến buổi tối hai người trở về phòng.

Nhẹ nhàng đóng cửa cửa phòng, Thái Sinh hít sâu một hơi, xoay người lại, nhìn thẳng vào Bạch Tấn Vân nói: “Đại thiếu gia, huynh hừ đệ đi.”

Lúc này đây, Bạch Tấn Vân không nói gì chỉ yên lặng nhìn Thái Sinh mà không nói chữ nào. Nhưng mà sắc mặt hần càng ngày càng trở nên khó coi .

Thái Sinh biết Bạch Tấn Vân tức giận, hần cúi đầu hai tay nắm chặt một góc y phục, nhẹ nhàng cắn môi, sau một lúc lâu vẫn nhẹ giọng nói thêm, “Đại thiếu gia, huynh hừ đệ đi.”

“Rầm” một tiếng, Bạch Tấn Vân mạnh tay đánh lên trên mặt bàn, chén trà trên bàn cũng chấn động theo .

“Đệ có biết bắt đầu từ đêm qua, mỗi một lần đệ nói ta đều phải chịu đựng lửa giận trong lòng làm bộ như cái gì cũng không nghe thấy, ta nghĩ đệ nói vài lần ta không trả lời đệ sẽ bỏ qua, không nghĩ tới đệ thật đúng là cố chấp!”

Bạch Tấn Vân nói xong sau đó đứng lên đi đến trước mặt Thái Sinh, từ trên cao nhìn xuống hần, từng câu từng chữ nói: “Thái Sinh, đệ nghe huynh nói đây, ta mặc kệ đệ xuất phát từ lý do gì, nhưng từ lúc đệ giả cho ta Bạch Tấn Vân thời khắc đó đệ đã là người của Bạch Tấn Vân , cả đời phải ở bên cạnh ta cho nên đệ đừng hy vọng xa vời rời khỏi ta!” Nói xong, nhắc chân một cước đá văng cửa phòng sau lưng Thái Sinh, thở hắt ra rồi đi.

Trong lòng Thái Sinh cả kinh, quay đầu lại nhìn bóng dáng Bạch Tấn Vân, trong lòng một mảnh âm đạm.

Đại thiếu gia! Thật ra Thái Sinh cũng không muốn rời khỏi huynh.....

47. Chương 47: Trèo Tường Đào Tẩu

Thái Sinh yên lặng nhìn bóng dáng Bạch Tấn Vân nghĩ thầm, hần muốn đi đâu nha?

Đi tới thư phòng ngủ sao? Không đúng đây không phải đường về thư phòng.

Là ra ngoài tìm thú vui sao?

Cũng đúng, đại thiếu gia dù sao cũng là nam nhân tinh lực dồi dào, đi ra ngoài tìm nữ nhân cũng là rất bình thường .

Thái Sinh càng tự an ủi mình càng thấy trong lòng mình khó chịu.

Đã biết là đại thiếu gia không tới ôm hần mà là đi tìm nữ nhân khác, đây chẳng phải ý nguyện hai ngày qua của hần sao?

Nếu là hy vọng của mình tại sao thấy hần đi rồi, trong lòng lại là thất vọng và khổ sở nha?

Cửa phòng bị Bạch Tấn Vân một cước đá văng ra, Thái Sinh đứng ở trong phòng có thể thấy bầu trời đêm bên ngoài, bầu trời đầy đầy sao như là một đôi mắt theo dõi tâm trạng của hần.

Tâm trạng của hắn là cái gì, phải rời khỏi lại sâu não.

Miễn man suy nghĩ một chút ,Thái Sinh bỗng nhiên cảm thấy buổi tối hôm nay đào tẩu hắn là một cơ hội không tồi. Hắn đã nói Bạch Tấn Vân hưu mình, cho nên nếu bản thân không thấy, Bạch Tấn Vân cũng nhất định hiểu được quyết tâm chính mình.

Đến lúc đó theo tính tình của Bạch Tấn Vân, nhất định sẽ giận dữ sau đó đem thư ném đến Thái gia.

Cũng chỉ có như vậy mới có thể làm cho tất cả mọi người thoải mái.

Bạch Tấn Vân cũng sẽ lấy thêm một phu nhân, cũng sẽ thỏa mãn yêu cầu lão phu nhân sinh cái đứa nhỏ.

Về phần chính mình sẽ khôi phục thân nam nhi, trải qua cuộc sống của người bình thường.

Như vậy tất cả đều vui vẻ .

Nghĩ tới đây Thái Sinh liền bước ra khỏi cửa, bởi vì đã muốn đã khuya cho nên bọn hạ nhân cũng đều ngủ. Trong viện yên tĩnh, Thái Sinh rón ra rón rén đi ra khỏi hậu viện của Bạch Tấn Vân, thật lâu sau mới đi đến cửa trước Bạch phủ, phát hiện cánh cửa tuy rằng không khóa lại nhưng mà có người gác, hắn cũng không thể lấy thân phận thiếu phu nhân từ nơi này đi ra ngoài.

Nghĩ một hồi hắn lại trở về đi đến cửa sau, cửa sau cũng bị khóa .

Như vậy làm sao nha.

Bỗng nhiên Thái Sinh nhớ tới đến, đại hôn ngày đó hắn cũng là muốn chạy trốn đi .Hắn nhớ rõ hắn đi đến một cái sân, bên cạnh bức tường còn có một hòn non bộ. Nếu có thể leo lên hòn non bộ từ nơi đó nhảy xuống là có thể rời khỏi Bạch phủ .

Nghĩ đến đây Thái Sinh dựa vào trí nhớ lục lọi tìm đến nơi đó, lần trước không có nhìn cẩn thận lần này nhìn mới biết được, sân này tuy rằng so với sân của Bạch Tấn Vân nhỏ hơn một chút, nhưng là tuyệt đối cũng lớn, chung quanh hòn non bộ còn có rất nhiều hoa thảo, hành lang gấp khúc.

Thái Sinh thật cẩn thận đi tới, phát hiện trong viện có người luyện công.

Không thể bị phát hiện, không thể bị phát hiện.

Trong hòng hắn lẩm bẩm từng bước một cẩn thận đi đến hòn non bộ, hòn non bộ này cũng không khó đi, đi lên tảng đá, một chút liền đi lên.

Có đôi khi càng cẩn thận sẽ càng mắc lỗi.

Thái Sinh bước trúng khoảng không, tảng đá nháy mắt ngã nhào xuống dưới, nện ở trên mặt đất phát ra tiếng động RẦM RẦM.

Trong viện có người đang luyện võ nghe được tiếng động, gấp gấp chạy đến hòn non bộ, còn không quên quát to một tiếng:“Là ai!”

Thái Sinh chợt dạ quay đầu lại nhìn thoáng qua người phía dưới, chỉ thấy một gã nam tử trong tay cầm kiếm, mặc trường sam màu nâu đứng ở dưới hòn non bộ nhưng không có thấy rõ bộ dạng hắn.

Vội vàng quay đầu lại, nhanh chóng bò lên hòn non bộ đi lên tường vậy tính nhảy xuống.

Mà thân ảnh dưới hòn non bộ, tay cầm trường kiếm cũng không có đuổi theo, lúc Thái Sinh quay đầu lại trong nháy mắt hắn thấy rõ bộ dạng hắn, hơn nữa nghi hoặc nhỏ giọng nói:“Chị dâu?”

48. Chương 48: Ôm Đầy Cối Lòng

Bạch Tấn Vân tức giận rời khỏi phòng mình ở trong sân vòng vo hai vòng, kết quả càng thêm buồn bực, cho nên dứt khoát đi ra ngoài một chút.

Đêm đã khuya, ngã tư đường trở nên có chút lạnh lùng, như vậy Bạch Tấn Vân ít nhất có thể bình tĩnh trạng phần nộ của mình.

Hắn đối với vật nhỏ không tốt sao? Vật nhỏ này lại nóng lòng muốn rời khỏi mình, thật sự là không có lương tâm.

Mấy ngày nay hai người quả thực rất hạnh phúc a, hơn nữa lúc hai người triền miên cùng một chỗ cũng càng ngày càng có cảm giác, nhất là đêm qua Thái Sinh đã chủ động hôn hắn, ôm hắn.

Chẳng lẽ tất cả đều là ảo giác của mình sao?

Tiểu Nguyệt nói Đường Hiền Nhạc hôm nay đã tới, hắn đến đúng là không có chuyện gì tốt, hắn đã nói gì với Thái Sinh nha?

Nhất định là nói gì đó, bằng không Thái Sinh không thể nóng lòng làm cho mình hư hắn như vậy.

Vòng một vòng Bạch Tấn Vân lại trở về ngoài cửa lớn mình, nhưng mà hắn còn chưa muốn đi vào cho nên vây quanh tường viện vừa đi vừa nghĩ đi ba vòng.

Bỗng nhiên hắn nghe thấy động tĩnh trong viện, tiếp theo có người hô to một tiếng ai!

Bạch Tấn Vân bước nhanh chạy tới nơi đó, chẳng lẽ trong nhà có trộm ?

Hắn chỉ thấy một thân ảnh nhỏ bé và yếu ớt xoay người trên tường viện, nhìn độ cao tường viện muốn nhảy xuống.

Là Thái Sinh! Bạch Tấn Vân đột nhiên giận dữ, vật nhỏ này đúng là không có lương tâm,đệ thật đúng là muốn chạy trốn a!

Cho nên một bước xa vọt đến.

Thái Sinh xoay người trên tường, nhìn khoảng cách độ cao từ mình đến mặt đất rất cao, hắn không có vô công, nhảy xuống có thể bị trật chân nhưng mà không có cách khác phải nhảy xuống xuống.

Nhảy xuống nhưng mà không có đau đớn như dự tính ,chỉ có cảm giác chính mình bị một người ôm lấy.Hắn vội vàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Bạch Tấn Vân tái mét, vươn hai tay ra ôm hắn vào lòng.

“Đại, đại, đại thiếu gia.....??” Thái Sinh không nghĩ tới, mình muốn chạy trốn đi lại đại thiếu gia vừa vặn bắt lại!

“Chị dâu?” Bạch Tấn Uy hai ba bước nhảy lên tường viện xem phía dưới, chỉ thấy sau khi Thái Sinh nhảy xuống liền được Bạch Tấn Vân tiếp được, lại mang theo nghi hoặc nhìn về phía Bạch Tấn Vân,“Đại ca..... Hai người ở đây làm gì?”

“Tấn Uy à,!Huynh và chị dâu đệ đánh đổ, nàng có thể nhảy từ trên đó xuống không, không nghĩ tới quấy rầy đệ nghỉ ngơi , không có việc gì không có việc gì.....” Bạch Tấn Vân cười thoải mái, ôm Thái Sinh rời đi.

“Thái Sinh, đệ muốn bỏ trốn.” Bạch Tấn Vân nghiêm mặt lạnh lùng nhìn về người trong lòng.

Chỉ thấy Thái Sinh tựa đầu chôn ở trong ngực không nhìn tới hắn, sau một lúc lâu thì thào nói một câu nói:“Đại thiếu gia, huynh hừ đệ đi.”

“Tạo sao?” Bạch Tấn Vân gầm nhẹ nói.

“Huynh đừng hỏi” Thái Sinh buông lỏng mí mắt, thần sắc ảm đạm.

Chẳng lẽ nói cho Bạch Tấn Vân đại biểu ca đã biết hắn là thân nam nhi, hơn nữa có lấy đó để uy hiếp, chuyện này rất kỳ bảo hắn làm mở miệng được nha.

“Được, ta không hỏi. Nhưng mà đêm nay đệ bỏ trốn không thành, cho nên đệ phải chịu trừng phạt!” Bạch Tấn Vân ôm Thái Sinh đi về phía phòng mình, dùng chân lớn tiếng đá cửa phòng, đem Thái Sinh hung hăng quần lên giường.

Thái Sinh vội vàng đứng dậy chạy về phía cửa, kết quả bị Bạch Tấn Vân ôm chặt ấn trở lại trên giường.

“Đệ thua, cho nên phải chịu trừng phạt !” Nói xong Bạch Tấn Vân đè ép lên, đem tất cả phần nộ hôm nay phát tiết ra ngoài, hung hăng hôn miệng Thái Sinh ,động tác trên tay cũng càng thêm thô bạo.

Hắn phải trừng phạt vật nhỏ, hắn muốn hành hạ vật nhỏ đến muốn xuống giường cũng không được, như vậy dù vật nhỏ có muốn chạy trốn cũng không có khí lực!

“A..... Đại thiếu gia,huynh,huynh làm sao vậy..... A.....” Thái Sinh chỉ cảm thấy thân thể của chính mình như là bị mở ra giống nhau,“Đau..... Buông tay..... A.....”

“Còn có khí lực hô đau, vậy là nói rõ còn chưa đủ đau!”

Bạch Tấn Vân thật sự tức giận, hắn không hiểu vì sao Thái Sinh phải rời khỏi hắn, nhưng mà hắn tức giận chính là Thái Sinh có chuyện cũng không nói cho hắn biết!

Để cho hắn đoán? Hắn không tính nhẫn nại như vậy!

49. Chương 49: Đệ Chạy Thoát Không ?

Cả đêm hành hạ Thái Sinh đã không còn khí lực cuộn lại trong chăn,thân thể trắng nõn để lại rất nhiều ấn ký màu đỏ sậm.

Bạch Tấn Vân giống như một chút cũng không có thương tiếc hắn, còn thiếu chút nữa đem cả người hắn hủy đi.

Bạch Tấn Vân tựa vào đầu giường,thân người trần trụi hạ thân dùng chiếc chăn mỏng phủ lên, ghé mắt nhìn thân thể nhỏ nhắn của Thái Sinh đang cuộn mình ở một góc trong giường,cả người đều quấn chăn ngay cả đầu cũng chôn ở trong chăn.

Nhìn bộ dáng đáng thương của Thái Sinh,Bạch Tấn Vân không khỏi nghĩ hắn vừa rồi có phải có chút quá đáng không?

Nghĩ vậy liền thò người qua, đưa tay muốn vạch chăn nhìn xem Thái Sinh thế nào , không nghĩ tới hắn vừa mới đưa tay qua thể nhưng Thái Sinh ở trong chăn co lại một góc, hiển nhiên là ở hết sức mở rộng khoảng cách giữa hai người.

Tay dừng lại ở giữa không trung, syt nghĩ một chút sau đó thu tay trở về.

Thái Sinh vốn giống như một tiểu bạch thỏ bị thương núp ở trong góc,thân thể đau nhức lạnh run.Hắn biết Bạch Tấn Vân bởi vì tức giận nên đối xử với hắn như vậy, hai người ở cùng một chỗ lâu như vậy đây là lần đầu tiên hắn thô bạo với mình.

Nhưng mà trong lòng Thái Sinh không có bất kỳ oán hận nào, dù sao cũng là chính mình luôn làm cho hắn tức giận.

“Thái Sinh, nói cho ta biết, ngươi tại sao phải rời khỏi ta?”

Giọng nói của Bạch Tấn Vân nghe rất dịu dàng.Ngay sau đó chăn che đầu Thái Sinh bị vén lên,Bạch Tấn Vân đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve tóc Thái Sinh như là vuốt ve tiểu động vật.

Thái Sinh không có phản kháng để Bạch Tấn Vân vuốt ve chính mình, nhưng cũng không mở miệng nói chuyện.

“Nhất định phải rời khỏi ta?” Bạch Tấn Vân thanh âm đề cao một chút ,đương nhiên tính tình có chút khó chịu.

Thái Sinh gật gật đầu như trước không nói chuyện, sau khi gật đầu hắn đưa lưng về phía Bạch Tấn Vân, không dám đối mặt với hắn.

Đúng ! Hắn nhất định phải rời đi, như vậy đối tất cả mọi người mới tốt.

“Bảo ta hứa đệ là không thể .” Ngón tay của Bạch tấn vân gây chia mái tóc của Thái Sinh,tóc của hắn giống như người của hắn đều mềm mại như vậy, vật nhỏ lại quật cường như vậy muốn phân cao thấp với mình.

“Đệ sẽ trốn” Thái Sinh cũng không hiểu tại sao mình lại làm như vậy, vô ý nói ra mình sẽ trốn nữa.

“Trốn?” Bạch Tấn Vân đứng thẳng dậy, nhìn Thái Sinh nằm bên cạnh co lại một đồng giống như tiểu bạch thỏ bị thương, khóe miệng không tự giác gợi lên nụ cười, “Trốn như buổi tối hôm nay vậy sao?”

“Ừm.....” Thái Sinh lên tiếng lại ngoan ngoãn gật đầu.

“Đệ cảm thấyđệ chạy thoát sao?” Bạch Tấn Vân nhíu lại lông mày cúi đầu nhìn vật nhỏ kia, chỉ thấy hần lại túm lấy chăn đem mặt mình giấu ở bên trong.

A! Làm sao bây giờ. Hần chính là yêu động tác này của vật nhỏ, nhìn hần như vậy Bạch Tấn Vân cảm thấy hạ thân lại có một ít xôn xao .

Nghe thấy câu hỏi của Bạch Tấn Vân, Thái Sinh suy nghĩ một chút rồi thì thào nói: “Đại thiếu gia luôn có chuyện phải làm, cho nên không thể theo sát ta.....”

“Thế sao.” Bạch Tấn Vân gật gù, “Nhưng mà ta có cách khác.”

Nói xong Bạch Tấn Vân nằm xuống đưa tay kéo thân thể trơn bóng của Thái Sinh qua, người Thái Sinh bị ngón tay của Bạch Tấn Vân chạm vào, lập tức run rẩy không ngừng.

Hần, hần lại có phản ứng.

Sao lại thế này, hiện tại chỉ cần bị Bạch Tấn Vân đụng một chút hần liền có phản ứng a.

Ngay lúc Thái Sinh khiếp sợ, thân thể Bạch Tấn Vân đã áp tới, vừa hôn lưng Thái Sinh, Bạch Tấn Vân vừa nói: “Nếu ta không thể lúc nào cũng nhìn đệ, vậy chỉ có thể để cho đệ vẫn nằm ở trên giường muốn đi cũng đi không được.....”

Lời nói mềm mại dần dần chìm ở trong nụ hôn cực nóng, làm sao bây giờ hần lại muốn vật nhỏ rồi .

50. Chương 50: Nằm Trên Giường Không Dậy Nổi

Bạch Tấn Vân quả thật không có thể suốt ngày đi theo Thái Sinh, vì thế hần nghĩ tới Tiểu Nguyệt. Sáng sớm hôm sau, trời tờ mờ sáng Bạch Tấn Vân liền ngồi dậy , lúc này Thái Sinh bởi vì đêm qua bị hành hạ cả đêm nên giờ ngủ rất sâu.

Tiểu Nguyệt bưng nước ấm đi đến trước cửa phòng đại thiếu gia, phát hiện đại thiếu gia đã thức dậy, đang ngồi ở trên lan can của hành lang dài.

Bạch Tấn Vân thấy Tiểu Nguyệt đi tới, vội vàng hướng nàng vẫy tay, ý bảo nàng đi qua.

Tiểu Nguyệt vội đem nước ấm để sang một bên rồi đi về phía Bạch Tấn Vân “Đại thiếu gia?”

“Tiểu Nguyệt a, đại thiếu gia hỏi ngươi, ngươi có thích thiếu phu nhân hay không?” Bạch Tấn Vân chỉ là thuận miệng hỏi, lại không nghĩ rằng những lời này làm cho mặt Tiểu Nguyệt lập tức đỏ lên nhưng lập tức nhún nhún nói, “Đương nhiên, đương nhiên thích thiếu phu nhân”

Bạch Tấn Vân thấy phản ứng của Tiểu Nguyệt có chút kỳ quái nhưng mà không nghĩ nhiều, liền cười nói: “Hai người chúng ta hôm qua cãi nhau, nàng ấy liền ầm ĩ nói phải về nhà mẹ đẻ nhưng mà ta lại không thể lúc nào cũng nhìn nàng ấy, cho nên cũng chỉ có thể làm phiền Tiểu Nguyệt . Nếu thiếu phu nhân của ngươi có hành động gì kỳ quái, ngươi lập tức đến cho ta biết.”

Tiểu Nguyệt vừa nghe thiếu phu nhân muốn về nhà mẹ đẻ, liền cảm thấy trong lòng có chút luyến tiếc, cũng không tra cứu vì sao hai người cãi nhau, vội vàng gật đầu đáp ứng .

Bạch Tấn Vân thấy Tiểu Nguyệt nhanh đáp ứng như vậy, vì thế cười nói: “Hiện tại thân thể nàng không khỏe, hôm nay cũng đừng để nàng ấy xuống giường để cho nàng ấy nghỉ ngơi một ngày đi. Còn có, ngàn vạn lần đừng ở trước mặt nàng ấy hỏi chuyện chúng ta cãi nhau , bằng không bệnh của nàng ấy sẽ càng nghiêm trọng .”

Bạch Tấn Vân nói xong liền thấy Tiểu Nguyệt gật đầu mạnh, vì thế hần liền cảm thấy hài lòng đi đến tiền trang, gần làm ăn rất tốt cho nên hần phải chú ý ngó chừng.

Trong lòng Tiểu Nguyệt tuy rằng nghi hoặc nhưng mà nghe theo Bạch Tấn Vân phân phó, nói cái gì cũng không cho phu nhân xuống giường. Sau đó nàng đơn giản lấy cái ghế ngồi ở phía trước cửa sổ nhìn hắn.

Lúc này hắn hoàn toàn trần trụi nằm ở trong chăn, lại có Tiểu Nguyệt ở trước mặt cho nên dù thế nào hắn cũng không thể đứng dậy.

“Tiểu Nguyệt, ta thật sự không có bệnh, ngươi để cho ta dậy đi.” Thái Sinh không thể làm gì nằm ở trên giường nhìn Tiểu Nguyệt.

“Không được, đại thiếu gia phân phó, hôm nay không cho thiếu phu nhân đứng dậy. Phu nhân uống hết chén tổ yến này đi.” Tiểu Nguyệt nói xong, đem thìa đưa đến bên miệng Thái Sinh, Thái Sinh bất đắc dĩ há miệng, Tiểu Nguyệt đã đem tổ yến đút vào trong miệng Thái Sinh.

Cứ như vậy, Tiểu Nguyệt giám sát Thái Sinh cả ngày thẳng đến Bạch Tấn Vân trở về.

Vừa vào cửa, Bạch Tấn Vân liền thấy Thái Sinh ôm chăn nằm ở trên giường, trong lòng nhất thời vô cùng vui vẻ giống như đứa trẻ thắng được một món đồ chơi.

“Tiểu Nguyệt, ngươi cũng mệt mỏi cả ngày rồi, đi xuống nghỉ ngơi đi.” Bạch Tấn Vân kêu Tiểu Nguyệt rời khỏi, sau đó liền mang theo nụ cười xấu xa ngồi xuống bên giường, đưa tay sờ hai má Thái Sinh, không nghĩ tới Thái Sinh luôn luôn ngoan ngoãn giờ đem mặt hướng bên trong né tay của Bạch Tấn Vân.

“Tức giận à?” Bạch Tấn Vân lơ đãng, “Nghe Tiểu Nguyệt nói, đệ hôm nay không ăn thứ gì.” Nói xong Bạch Tấn Vân lấy chén cháo Tiểu Nguyệt đặt ở trên bàn tối, thuận tiện đưa cho hắn một bao bánh.

Thái Sinh ngay cả nhìn cũng không nhìn một lần.

“Người bệnh chính là bởi vì chịu ăn uống gì, cho nên thân thể mới suy yếu, xem ra đệ ngày mai còn phải tiếp tục nằm thêm một ngày.” Bạch Tấn Vân cố ý mang theo tiếu hạo.

Lại thấy Thái Sinh thoáng cái không nói lời nào đưa tay cầm lấy chén cháo, một ngụm bắt đầu ăn, chiếc chăn mỏng từ trên người hắn tuột xuống dưới, lộ ra da thịt trắng nõn của hắn.

Bạch Tấn Vân lúc này mới chú ý tới trên người Thái Sinh nơi nơi đều là loang lổ dấu vết.

“Đều là dấu vết của ta.....” Bạch Tấn Vân lấy tay chỉ nhẹ nhàng xẹt qua mỗi một chỗ dấu vết, làm thân thể Thái Sinh run nhè nhẹ vài cái.

51. Chương 51: Ôm Cây Đợi Thỏ (thượng)

Ngày hôm sau, ban ngày Bạch Tấn Vân dường như không có phòng bị Thái Sinh giống ngày đầu tiên, ăn xong điểm tâm liền sớm đến tiền trang tư nhân, Thái Sinh cũng nghe Tiểu Nguyệt nói, gần đây tiền trang đặc biệt tư nhân bận rộn.

Buổi trưa Thái Sinh đi dạo trong sân, nghĩ làm sao mới có thể đi ra ngoài đây.

Dọc theo đường đá hắn phát hiện phía trước có rất nhiều hạ nhân đang bận cái gì, Bạch Tấn Uy đang chỉ huy những người này đem một đồng tử lụa thượng đẳng đã phân loại đưa lên các cỗ xe ngựa khác nhau.

Thái Sinh suy nghĩ rồi đi lên phía trước, Bạch Tấn Uy tinh mắt lập tức liền thấy Thái Sinh, hôm nay thoát nhìn khí sắc hắn không phải đặc biệt thật là tốt, hắn cũng nghe được một ít lời đồn đãi của người khác, nói thiếu phu nhân vừa mới gả vào thân thể không được khỏe đoán chừng không thể sinh con nữa.

“Chị Dâu.” Bạch Tấn Uy đi đến nghênh đón lộ ra nụ cười sáng lạn, Bạch Tấn Uy giống như là ánh nắng buổi trưa, hắn nở nụ cười luôn làm cho người khác cảm thấy ấm áp.

“Thúc thúc.” Thái Sinh thấy Bạch Tấn Uy đến chỗ mình chào hỏi cho nên hắn vội vàng hành lễ.

“Thúc thúc, mọi người đang làm cái gì nha?” Thái Sinh nhìn thấy đồng tử lụa được phân loại lên từng xe ngựa, nhất định là muốn đưa ra phủ. Nếu hắn có thể cùng xe ngựa đi ra ngoài thì hay quá.....

“Vương viên ngoại ở Thành Đông ngày hôm trước tổ chức đại thọ năm mươi, ông thưởng cho mấy người phu nhân rất nhiều ngân lượng, mấy vị phu nhân đó muốn may xiêm y, còn đến tiệm chúng ta mua thật nhiều

tơ lụa, những chiếc xe này đang chuẩn đưa hàng đến chỗ các phu nhân ấy.” Bạch Tấn Uy cười trả lời, ánh mắt hân hân sáng quắc nhìn Thái Sinh, nhìn thế nào đều cảm thấy rất thích.

Lần trước khi nhìn thấy nàng thật đúng là hoảng sợ, không nghĩ tới nữ tử nhu nhược như vậy lại dám cá với đại ca leo lên bức tường cao như vậy.

Bắt đầu từ khi nào quan hệ của nàng và đại ca lại tốt như vậy nha?

Nghĩ tới đây trong lòng Bạch Tấn Uy có chút không thoải mái.

“Thành Đông.....” Thái Sinh như có điều suy nghĩ vô tình nhắc tới, đột nhiên quay đầu nhìn Bạch Tấn Uy nói: “Thức thức, nhà mẹ đẻ ta ở Thành Tây, đã lâu không có về thăm trong lòng rất nhớ, ta có thể đi cùng xe của thức thức tiện đường trở về thăm nhà một chút không?”

Nghe lời Thái Sinh nói, Bạch Tấn Uy đầu tiên là sửng sốt sau đó lập tức sáng khoái đáp ứng: “Được, chị dâu muốn khi nào thì xuất phát? Ta chờ chị.”

“Đi ngay bây giờ, vả lại ta cũng không có gì để chuẩn bị.” Thái Sinh vừa nghe Bạch Tấn Uy đồng ý thì vui mừng vô cùng, nhưng hân hân lại không biết nụ cười phát ra từ nội tâm đã hấp dẫn ánh mắt của Bạch Tấn Uy.

“Thiếu phu nhân, người không đợi đại thiếu gia sao?” Tiểu Nguyệt thấy thiếu phu nhân muốn đi, bỗng nhiên nhớ tới lời của đại thiếu gia nên vội vàng chạy đến ngăn cản.

“Không được Tiểu Nguyệt, chờ đại thiếu gia trở về người nói cho hân một tiếng, ta sẽ về trễ một chút.” Thái Sinh vỗ vỗ vai Tiểu Nguyệt, hân đã hạ quyết tâm làm sao có thể quay đầu lại.

“Chị dâu lên xe đi, chúng ta sau đó đi ra ngoài.” Bạch Tấn Uy vén rèm chiếc xe ngựa của mình ra để cho Thái Sinh đi lên.

Thái Sinh nhẹ nhàng lên xe ngựa, theo sau là Bạch Tấn Uy cũng đi theo vào ai cũng không biết, lúc này tâm tình của hân rất vui vẻ. Hân thật đúng là không nghĩ tới sẽ có một ngày, có thể ngồi chung một chiếc xe ngựa với nàng.

Tiểu Nguyệt thấy thế vội vàng chạy khỏi Bạch phủ, thẳng đến tiền trang tư nhân báo cáo tình huống với Bạch Tấn Vân.

52. Chương 52: Ôm Cây Đợi Thỏ (hạ)

Xe ngựa chuyển động thoáng một cái là ra khỏi Bạch phủ, Thái Sinh vén rèm lên, liếc mắt nhìn cửa lớn Bạch phủ một lần, sau đó lập tức buông xuống, ánh mắt có chút ưu thương nhìn một chỗ, không nói lời nào.

Bạch Tấn Uy ở bên cạnh nhìn, phát hiện bộ dáng Thái Sinh dường như không vui, vì thế quan tâm hỏi: “Chị dâu làm sao vậy?”

“A?” Thái Sinh ngẩng đầu, đón nhận ánh mắt ân cần của Bạch Tấn Uy, hân lập tức cho hân một nụ cười trấn an, “Không có gì.”

Sau đó, hai người không nói gì thêm.

Thẳng đến Bạch Tấn Uy lên tiếng nhắc nhở Thái Sinh, “Chị dâu, tới rồi.”

Thái Sinh lúc này mới ý thức được, vì thế vội vàng vén lên màn xuống xe ngựa, Bạch Tấn Uy cũng đi theo xuống dưới, hân xuất phát từ lễ phép muốn bái kiến Hạ lão gia.

Hai người mới vừa đi đến cửa lớn, trong lòng Thái Sinh bỗng nhiên cả kinh, chỉ thấy Bạch Tấn Vân hai tay vòng ngang ngực tựa vào cửa nhà họ Thái, nhìn thấy Thái Sinh cái miệng của hân vung lên độ cong nhưng sau đó lập tức nhủ mảy với Thái Sinh, buông cánh tay xuống, thân thể chuyển động mang theo nụ cười xấu xa đi về phía hân.

“Người tại sao ở nơi này?” Thái Sinh quả thực không thể tin được, Bạch Tấn Vân tại sao lại ở đây chờ hân nha.

“Ta ở đây ôm cây đợi thỏ a, chờ con thỏ kia tự chui đầu vào lưới.” Bạch Tấn Vân cười, nhanh tay kéo vai Thái Sinh hướng về Bạch Tấn Uy đứng ở phía sau: “Phiền đệ đã đưa chị dâu đến đây, cảm tạ.”

Bạch Tấn Uy đương nhiên hiểu được lời của Bạch Tấn Vân, vội vàng xấu hổ cười cười, “Đại ca, đệ còn có việc muốn làm, đệ đi trước nhé.” Cho nên quay người trở lại, nhảy lên xe ngựa.

Xe ngựa xếp thành hàng rồi lần lượt đi, Bạch Tấn Vân cúi đầu nhìn vẻ mặt không cam lòng của Thái Sinh, nụ cười trên mặt dần dần nhạt đi, mang theo ngữ khí không vui hỏi: “Đệ muốn rời khỏi huynh sao?”

Thái Sinh không nói lời nào, chẳng qua quay đầu không nhìn hắn.

“Trả lời huynh!” Bạch Tấn Vân đưa tay ôm hai má của Thái Sinh, bắt buộc hắn nhìn về phía mình.

“Đúng! Đệ hiện tại muốn rời khỏi huynh, không muốn gặp lại huynh!” Thái Sinh hung hăng cắn môi nhìn Bạch Tấn Vân rống lên, đây là lần đầu tiên hắn phản kháng mãnh liệt như thế.

Hắn không muốn nhưng mà nếu không chọn cách rời đi, có năng lực làm gì nha?

“Thái Sinh, biết ta hiện tại muốn làm gì không?” Ánh mắt của Bạch Tấn Vân nổi giận, hai tay ôm má của Thái Sinh cũng bắt đầu dùng sức, Thái Sinh đau đến nhủi mày, “Huynh hiện tại muốn dùng xiềng xích khóa đệ lại trên giường vĩnh viễn, để xem đệ còn chạy đi đâu!”

Nói xong, Bạch Tấn Vân thô bạo kéo Thái Sinh, đẩy hắn lên xe ngựa của mình.

“Quay về Bạch phủ.” Bạch Tấn Vân nhìn người đánh xe nói một câu, cũng đi theo lên xe ngựa.

53. Chương 53: Trong Lòng Chua Xót

Sau khi Bạch Tấn Vân đưa Thái Sinh về đến nhà, cũng không có giống như lời hắn nói khóa hắn trên giường. Ở mức độ nào đó hắn vẫn không nhẫn tâm dùng xiềng xích khóa người Thái Sinh, Bạch Tấn Vân hy vọng có thể sử dụng chính mình để khóa lại tim hắn.

Thái Sinh bị đưa về nhà, tiếp theo chỉ im lặng ngồi ở hồ nước bên cạnh đình viện, nhìn đàn cá bơi qua bơi lại mà ngẩn người.

Bạch Tấn Vân không có nói chuyện với hắn, không có nói lời nuôn chiều cũng không có nói tảo bạo chẳng qua chỉ im lặng rời đi.

Điều này làm cho trong lòng Thái Sinh không thoải mái, Bạch Tấn Vân trầm mặc để cho hắn cảm thấy bất an, hắn chắc chắn rất thất vọng với mình, Thái Sinh nghĩ như vậy. Nếu thật sự thất vọng rồi vậy hắn bỏ trốn lần nữa có lẽ sẽ thành công, nhưng mà tại sao trong lòng hắn lại khó chịu vậy nha.

Nhẹ nhàng thở dài một hơi, hắn hiện tại dường như mất đi năng lực phán đoán, không biết chuyện gì đúng chuyện gì là sai, tóm lại chỉ cần có lợi với Bạch Tấn Vân cho dù hắn không thể lý giải hành vi chính mình, hắn vẫn kiên trì làm.

Đến buổi tối, Thái Sinh ngồi ở trong phòng chờ Bạch Tấn Vân trở về, theo như ngày thường lúc này hắn đã sớm đã trở lại nhưng mà hôm nay không có.

Thái Sinh mơ hồ cảm giác có một tia bất an, trong đầu lập đi lập lại nhiều lần tình cảnh Bạch Tấn Vân ở thanh lâu ôm nữ nhân uống rượu mua vui.

Càng nghĩ đến đây hắn càng bất an.

Đúng lúc này, cửa đột nhiên mở ra, Bạch Tấn Vân vẫn hé mặt lạnh đi đến, sở dĩ hôm nay trở về muộn hoàn toàn là bởi vì vì ban ngày hắn phải đi ngăn chặn Thái Sinh, gần đây công việc làm ăn rất bận rộn, hắn lại ở thời điểm mấu chốt rời khỏi tiền trang, cho nên sau khi trở về phải ở lại xử lý công việc, cho tới bây giờ mới chấm dứt.

Vào cửa phòng, phát hiện Thái Sinh ngồi ở chỗ kia chờ hắn, trong lòng lại có một tia ấm áp nhưng vẫn bù không được tức giận trong lòng hắn, vì thế hắn không để ý đến Thái Sinh, cởi áo khoác xong trực tiếp đi đến hồ tắm.

Thái Sinh thấy Bạch Tấn Vân trở lại, liền đứng dậy vừa muốn nói chuyện với hắn thì thấy Bạch Tấn Vân nhưng mà hắn lạnh lùng nhìn hắn một cái, sau đó không nói chuyện đi vào tắm. Trong lòng hắn đột nhiên đau một chút.

Bạch Tấn Vân rất nhanh tắm xong, mặc y phục, không nói câu nào trực tiếp lên giường đắp chăn, nhắm mắt ngủ.

Thái Sinh chỉ cảm thấy trong lòng một trận chua xót, cảm giác thật ủy khuất nhưng hắn không có nói ra miệng, có lẽ như vậy cũng không tệ. Bạch Tấn Vân sẽ dần dần lãnh đạm hắn, sau đó quên đi hắn, hắn có thể thuận lợi rời khỏi nơi này.

Tuy rằng nghĩ như vậy nhưng mà ngực không hiểu tạo sao rất đau làm cho hắn ức chế không được, nhẹ nhàng đứng dậy, đẩy ra cửa phòng, rồi đi ra ngoài.

Nghe được tiếng đóng cửa phòng, Bạch Tấn Vân khẽ đứng dậy, quay đầu lại nhìn lại, chỉ thấy Thái Sinh lóe bên cánh cửa, Bạch Tấn Vân có một loại xúc động muốn ôm hắn trở về, nhưng mà hắn nhin xuống, có lẽ hai người cần một khoảng thời gian nhất định để suy nghĩ chuyện bọn họ.

Nếu Thái Sinh thật sự quyết định rời khỏi mình, như vậy cho dù hắn Bạch Tấn Vân có năng lực giam cầm hắn như thế nào thì hắn sẽ không vui vẻ. Nghĩ đến đây Bạch Tấn Vân hít một hơi thật sâu, nằm trở về.

Đóng cửa phòng, ngồi xuống cửa hành lang dài nhìn bầu trời sao, Thái Sinh không ngừng tự hỏi chính mình, nếu không phải Đường Hiền Nhạc bức bách hắn, hắn có thật sự sẽ lựa chọn rời khỏi Bạch Tấn Vân.

Tình cảm của hắn đối với Bạch Tấn Vân là gì? Hắn không biết, nhưng mà hắn biết hắn ý lại Bạch Tấn Vân, hắn biết lúc mình không thấy được Bạch Tấn Vân sẽ nhớ đến hắn, bị hắn đụng chạm hắn không cảm thấy chán ghét thậm chí có chút thích, khi bị hắn lạnh lùng hắn lại cảm giác mất mát và khó chịu.

Tình cảm này đến tột cùng là dạng tình cảm gì nha?

Thái Sinh không biết lý giải như thế nào, thân thể tựa vào cây cột đỏ, ngẩn người nhìn bầu trời tối đen.....

54. Chương 54: Tiểu Âm Áp

Bạch Tấn Vân nằm ở trên giường, một cái lật người cánh tay thói quen đập về phía trước mặt ôm người bên cạnh nhưng không có a.

Hắn chợt thức tỉnh dụi dụi mắt, phát hiện phía trước trống trơ không có ai, Bạch Tấn Vân xoa mắt ngồi dậy, bên ngoài trời đã gần sáng rồi, nhìn trống trơn bên cạnh giường, Bạch Tấn Vân nhướn mày, chẳng lẽ cả đêm qua Thái Sinh không có trở về?

Nghĩ vậy, Bạch Tấn Vân xoay người xuống mặc y phục, đẩy cửa đi ra ngoài, phát hiện Thái Sinh đang ngồi ở lan can đối diện cửa phòng, dựa vào cây cột sơn đỏ đang ngủ.

Bạch Tấn Vân nhẹ nhàng đi đến đứng ở bên cạnh Thái Sinh, cúi đầu nhìn hắn điềm tĩnh ngủ, trong lòng có một tia yêu thương có một tia không biết làm sao.

Vật nhỏ này luôn luôn thực diệu ngoan, tại sao đột nhiên trong lúc không nên muốn rời khỏi mình, lại còn cố chấp như vậy nha.

Nghĩ đến đây Bạch Tấn Vân vươn tay đến, nhẹ nhàng vuốt ve hai má Thái Sinh, khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn có chút mát lạnh, nghĩ đến cả một đêm hắn không có trở về phòng đương nhiên lạnh rồi.

Vì thế Bạch Tấn Vân dùng sức bế ngang Thái Sinh lên, hướng trong phòng đi đến, động tác mạnh như vậy thoáng cái làm Thái Sinh bừng tỉnh, mơ mơ màng màng phát hiện bản thân bị người khác ôm lấy, lập tức luống cuống, mới vừa phản kháng vài cái liền nghe thấy thanh âm trầm thấp của Bạch Tấn Vân.

“Là ta.”

Nghe được thanh âm quen thuộc, Thái Sinh liền không hề phản kháng mà là ngoan ngoãn nằm ở trong lòng Bạch Tấn Vân, ngửi mùi vị quen thuộc trên người hắn, cảm nhận được độ ấm trên người hắn.

Bạch Tấn Vân ôm Thái Sinh vào phòng, đặt hẳn ở trên giường, kéo chăn qua người hẳn.

Trong lòng Thái Sinh vẫn cảm thấy mình thật có lỗi với Bạch Tấn Vân, nhất là Bạch Tấn Vân càng đối với hẳn tốt hẳn lại càng khó chịu, lúc này ánh mắt hẳn nhìn về phía Bạch Tấn Vân cũng là bao hàm loại nhu nhược và xin lỗi, Bạch Tấn Vân lại đem dịu dàng của hẳn nhìn một cái không bỏ sót.

Nhìn vẻ mặt Thái Sinh như vậy, Bạch Tấn Vân cảm thấy được chính mình thật sự không tức giận nổi.

“Đệ nghỉ ngơi thật tốt, huynh muốn đi đến tiền trang.” Bạch Tấn Vân đưa tay vuốt tóc Thái Sinh nhìn hẳn mỉm cười, sau đó buông tay xoay người đi ra ngoài cửa.

“Không ăn điểm tâm sao?” Thái Sinh ý thức được liền giữ chặt tay Bạch Tấn Vân.

Đột nhiên bị Thái Sinh giữ chặt Bạch Tấn Vân sửng sốt, nhìn Thái Sinh nở nụ cười trấn an, “Không, đi đến tiền trang ăn cũng được, gần đây bề bộn nhiều việc.”

Thái Sinh buông lỏng tay ra nhìn Bạch Tấn Vân đi ra khỏi phòng, đột nhiên cảm thấy được trong lòng hẳn trống vắng.

Hắn đôi khi suy nghĩ, nếu có một ngày hẳn thật sự rời khỏi Bạch Tấn Vân, có thể cảm thấy vắng lặng không?

Nhưng mà mặc kệ như thế nào, nhân lúc hai người tình cảm chưa có sâu nặng dùng một dao chặt đôi mới là lựa chọn tốt nhất.

Nghĩ vậy Thái Sinh cũng đứng lên, mới vừa đẩy cửa phòng ra liền thấy Tiểu Nguyệt đứng ở cửa, bưng thau nước ấm, thấy Thái Sinh muốn đi nàng lập tức mỉm cười nói: “Thiếu phu nhân, Tiểu Nguyệt giúp phu nhân rửa mặt nha.”

55. Chương 55: Thái Sinh Quyết Định Đánh Cược Một Lần (thượng)

Cả ngày Thái Sinh dường như đều là ngồi ở bên hồ nước, ngăn người nhìn cá bơi qua bơi lại.

Thời gian ước định với Đường Hiền Nhạc càng ngày càng gần, trong lòng Thái Sinh lại càng ngày càng hoang mang, có lẽ chỉ có chạy trốn mới có thể chân chính thoát khỏi.

Hắn là đang trốn tránh sao? Hắn không biết nhưng mà thời gian bức bách, hẳn phải quyết tâm mới được.

Xem ra chỉ có thể dốc hết long thời.

Thái Sinh ngẩng đầu nhìn sắc màu bầu trời, đã không còn sớm một lát nữa Bạch Tấn Vân sẽ đã trở lại, Thái Sinh đứng lên trở về phòng ngủ của hẳn và Bạch Tấn Vân.

Gần đây Bạch Tấn Vân bề bộn nhiều việc, cho nên hai người dường như không có cùng ăn cơm chung, thậm chí chủ đề nói chuyện đều quay chung quanh việc Thái Sinh tại sao muốn rời khỏi Bạch Tấn Vân.

Tiểu Nguyệt gắt gao theo sát ở phía sau Thái Sinh, nàng nhạy cảm cảm giác được gần đây đại thiếu gia và thiếu phu nhân có chút không giống như lúc trước, nhưng mà nàng không hiểu không giống chỗ nào.

“Tiểu Nguyệt, người cũng đi nghỉ ngơi đi, ta muốn ở riêng một mình.” Thái Sinh đi vào phòng, xoay người mang theo nụ cười nhìn Tiểu Nguyệt nói.

“Nhưng mà sớm như vậy Tiểu Nguyệt mà đi nghỉ ngơi, bị người khác thấy sẽ bị mắng.” Tiểu Nguyệt nghĩ, mặc dù nàng không biết trong lòng thiếu phu nhân nghĩ cái gì, nhưng ít ra nàng cũng phải ở bên cạnh phu nhân không phải sao, bởi vì ánh mắt nàng lúc này thực làm cho người ta đau lòng.

“Không sao, nếu có người hỏi đến thì nói là ta đã ngủ.” Thái Sinh không đợi Tiểu Nguyệt trả lời, cất bước vào nhà, xoay người đóng lại cửa phòng.

Tiểu Nguyệt thấy dáng vẻ của thiếu phu nhân như vậy làm sao có thể đi, vì thế nàng ngồi trên lan can hành lang dài, ít nhất phải chờ tới đại thiếu gia trở về mới được.

Sau khi Thái Sinh vào nhà, từ trong ngăn tủ lấy ra một gói thuốc, thuốc này là lúc hắn len lén mang theo thay thế tỷ tỷ gả vào đây, vì lần đó không dung được, xem ra lần này cần dùng.

Nghĩ tới đây Thái Sinh đột nhiên nghe thấy ngoài cửa truyền đến tiếng nói của Tiểu Nguyệt: “Đại thiếu gia, ngài đã trở lại.”

“Tại sao ngồi ở bên ngoài?” Bạch Tấn Vân nghi hoặc hỏi.

“Thiếu phu nhân nói nàng không khỏe muốn ngủ. Ta lo lắng cho nên vẫn canh giữ ở cửa.” Tiểu Nguyệt trả lời chi tiết.

56. Chương 56: Thái Sinh Quyết Định Đánh Cược Một Lần (hạ)

Thái Sinh vội vàng đem giấu bao thuốc về chỗ cũ, kéo váy vội vàng chạy về phía bên giường, chưa kịp đến cửa phòng đột nhiên mở ra, Bạch Tấn Vân cất bước đi vào.

Thái Sinh vội vàng dừng bước chân, ngoan ngoãn đứng ở nơi đó, cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Đại thiếu gia, ngài đã trở lại.....”

“Ừm.” Bạch Tấn Vân nhẹ giọng trả lời, ánh mắt kỳ quái nhìn Thái Sinh xong mắt hắn lại liếc phía sau ngăn tủ, hỏi: “Đệ đang ở đây làm gì?”

“Không..... Không có làm gì.....” Thái Sinh không phải đang nói dối chứ, hắn trả lời rất không tự nhiên, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng có chút hồng, hai ngón tay nắm góc áo mà chà xát.

“Nghe Tiểu Nguyệt nói người đệ không được khỏe? Tại sao gần đây đệ hay ngã bệnh nha?” Bạch Tấn Vân nói xong, đi vào đưa tay kéo cánh tay hắn, rồi kéo đến trước mặt chính mình, bàn tay to lớn đặt ở trên trán Thái Sinh.

Chỉ một cử động nho nhỏ như vậy làm cho trong lòng Thái Sinh cảm thấy chua xót, hắn lập tức ôm lấy thắt lưng của Bạch Tấn Vân, tựa đầu thật sâu vào trong ngực của Bạch Tấn Vân, hắn không muốn rời khỏi đại thiếu gia, không muốn chút nào một chút cũng không muốn aaaaaa .

“Đệ nhìn mình xem rất giống tiểu hài tử, đã ăn cơm tối chưa?” Bạch Tấn Vân đưa tay nâng cằm Thái Sinh lên, để cho khuôn mặt nhỏ nhắn trương hồng kia nhìn về phía mình.

Thái Sinh lắc đầu, điềm đạm đáng yêu nói: “Ăn không vô.....”

“Để huynh bảo Tiểu Nguyệt nấu cho đệ ít cháo.” Bạch Tấn Vân cúi đầu hôn lên trán Thái Sinh.

“Đừng làm phiền đến Tiểu Nguyệt , đệ thật sự ăn không vô.” Thái Sinh nhẹ giọng cự tuyệt .

“Vậy được rồi, vậy đệ nghỉ ngơi sớm một chút đi.” Nói xong Bạch Tấn Vân ôm lấy Thái Sinh đi đến bên giường, để cho hắn ngồi xuống trên giường, đưa tay thay hắn cởi bỏ y phục, sau đó nhét hắn vào chăn, Bạch Tấn Vân cũng cởi tự mình cởi y phục nằm xuống.

Dùng ngực mình ôm gắt gao thân hình mỏng manh của Thái Sinh, “Ngủ đi.”

Thái Sinh mặt đối mặt với Bạch Tấn Vân, đầu tựa ở trên ngực hắn, bàn tay nhỏ bé gắt gao nắm vạt áo trong của Bạch Tấn Vân, nhỏ giọng nói: “Đại thiếu gia..... Ngày mai buổi tối..... cùng ăn cơm với đệ nha.....”

“Được, huynh cũng rất muốn cùng ăn cơm với đệ.” Bạch Tấn Vân cúi đầu hôn lên tóc Thái Sinh, nhẹ nhàng mà vỗ lưng hắn, dịu dàng nói: “Ngủ đi.”

“Ừm.”

Thái Sinh gật gật đầu, vùi đầu vào ngực hắn càng sâu , hết sức đem chính mình tới gần Bạch Tấn Vân, gửi mùi vị trên người hắn, có lẽ về sau sẽ không còn được gặp lại hắn

57. Chương 57: Mị Được Và Mê Được

Đêm nay, Bạch Tấn Vân ngủ thật sự rất sâu, còn Thái Sinh ngược lại một đêm không chớp mắt.

Hắn thậm chí luyện tiếc không đổi tư thế, cứ như vậy nằm ở trong ngực Bạch Tấn vân tham lam ngửi mùi vị trên người hắn, thẳng đến trời tờ mờ sáng, mấy đêm đều không có ngủ ngon Thái Sinh rốt cục chống đỡ không được , nhắm lại mí mắt nặng nề ngủ đi.

Ánh mặt trời dần dần phá vỡ bong tối, vạch tìm lỗ hồng, nháy mắt trời đã sáng.

Bạch Tấn Vân hơi hơi mở mắt, phát hiện hai tay nhỏ bé của Thái Sinh còn cầm lấy y phục của hắn, ngủ thật sự rất sâu.

Nhẹ nhàng di động thân thể, lấy hai bàn tay nhỏ bé của Thái Sinh ra, Thái Sinh đang ngủ mê man điều chỉnh tư thế, ôm chần tiếp tục ngủ.

Bạch Tấn Vân dịu dàng sờ hai má hắn, sau đó đứng lên, đi đến trước mặt cái ngăn tủ kia, mở ra.

Hắn nhớ rõ tối ngày hôm qua, Thái Sinh đứng ở trước ngăn tủ này, vẻ mặt vô cùng mất tự nhiên, bên trong nhất định có đồ gì đó không muốn cho hắn xem.

Từ bên trong rơi ra một bọc thuốc, mở ra, đặt lên trước mũi ngửi ngửi, Bạch Tấn Vân nhướn mày, nghiêng người nhìn thoáng qua Thái Sinh.

Sắc trời dần dần tối, Thái Sinh có chút hoảng hốt nhìn trong.

Trên bàn đặt rất nhiều món Bạch Tấn Vân thích ăn, còn có một bầu rượu hắn đã hạ thuốc vào , chỉ cần Bạch Tấn Vân uống xong hai chén chắc chắn sẽ ngủ say.

Đến lúc đó, chỉ cần hắn đợi cho đêm tối là có thể thuận lợi đào tẩu .

Còn dạo quanh trên mặt đất, thì nghe cửa phòng bị mở ra, vẻ mặt của Bạch Tấn Vân mang nụ cười đi đến.

“Đại thiếu gia, người đã trở lại.” Thái Sinh nhìn thấy Bạch Tấn Vân, không biết là vui mừng hay là sầu lo, hắn mang theo nụ cười thần nhiên bước lên phía trước nghênh đón.

Vừa mới đi đến không nghĩ đến lại bị Bạch Tấn Vân một tay ôm lấy eo, thân thể hai người liền tự giác tựa vào nhau .

“Hôm nay đệ tại sao lại muốn ăn cơm chiều với huynh a ?” Bạch Tấn Vân nhíu mày, mập mờ hỏi.

“A, là bởi vì..... bởi vì chúng ta thật lâu không có ăn cơm cùng nhau.....” Thái Sinh vì lời nói dối của mình mà mặt đỏ bừng, vội cúi đầu, bên tai liền nghe được tiếng cười sang sảng của Bạch Tấn Vân, “Được, vậy cùng nhau ăn cơm đi, đệ xem huynh mang đến cái gì cho đệ đây?”

Nói xong, một tay khác của Bạch Tấn Vân đưa về phía trước, là một bầu rượu nhỏ tinh xảo.

“Rượu?” Thái Sinh có chút kinh ngạc, hắn vội chỉ chỉ bầu rượu trên bàn, “Đệ đã chuẩn bị rượu ngon cho huynh rồi”

“Không, đây là cho đệ uống , rượu này rất dịu không có mạnh cho nên đệ có thể uống .” Bạch Tấn Vân thấy vẻ mặt khó hiểu của Thái Sinh, cười giải thích nói: “Một người uống rượu làm sao vui, đệ uống chung với huynh.”

Thái Sinh nghe xong, cười gật gật đầu, sau đó hai người ngồi vào trước bàn, mỗi người rót cho mình một chén rượu.

Thái Sinh bưng chén rượu lên nhìn Bạch Tấn Vân nói: “Đại thiếu gia, chén rượu này, đệ kính huynh, cảm ơn huynh đã lo cho đệ, Thái Sinh..... Thái Sinh thật sự cảm tạ.....”

Bạch Tấn Vân cười càng sâu nhìn Thái Sinh bĩu môi, “Nếu đệ thật sự muốn cảm ơn huynh, vậy đệ trước hết nên uống trước đi.”

Thái Sinh cúi đầu nhìn chén rượu nhỏ kia, hẳn sẽ không say vì thể ngựa đầu uống hết.

“Ha ha, tốt lắm, đến đây, để huynh rót cho đệ.” Bạch Tấn Vân rót đầy chén rượu của Thái Sinh, tiếp theo đưa chén rượu đến bên miệng Thái Sinh, “Thái Sinh, chúng ta cùng uống đi.” Nói xong, có chút thô bạo đẩy cái chén để cho Thái Sinh uống hết.

Mà cái chén trong tay hắn, hẳn vung về phía sau đổ hết rượu trên mặt đất.

Cứ lặp lại như thế, Thái Sinh bị Bạch Tấn Vân bắt uống năm sáu chén.

Tửu lượng của hắn vốn rất kém, bây giờ đầu cảm giác choáng váng, vì thế khi Bạch Tấn Vân lại rót rượu cho hắn, hắn vội vàng đoạt lấy chén rượu giấu ở trong ngực liên tục lắc đầu, “Đại thiếu gia..... Không được, không thể uống nữa.....” Tiếp theo đôi mắt hẹp dài nheo lại nhìn Bạch Tấn Vân trước mắt, tràn ngập nghi ngờ hỏi: “Tại sao huynh không say nha?”

Bạch Tấn Vân nghe Thái Sinh nói xong, nụ cười càng đậm, đứng lên đi đến phía sau của Thái Sinh, ôm lấy bờ vai của hắn, cúi người ở bên tai Thái Sinh nhỏ giọng nói: “Thái Sinh, đệ bỏ gì trong rượu của mình.”

Thái Sinh nghe xong cả kinh, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên quay đầu nhìn về phía phía sau Bạch Tấn Vân, “Huynh biết rồi sao?”

“A, đúng vậy.” Bạch Tấn Vân đưa tay lấy cái chén Thái Sinh đang cầm ra, đặt lên trên bàn, sau đó ôm ngang cả người hắn muốn đi đến bên giường.

“Thái Sinh, đệ ... không cảm thấy gì sao?” Giọng nói của Bạch Tấn Vân tràn ngập hấp dẫn trí mạng.

“Đệ, đệ cảm thấy cả người khô nóng, rất muốn tìm nơi mát mẻ, cảm giác như là có con sâu nhỏ bò ở trên người, ngứa.....tóm lại rất khó chịu.....” Thái Sinh vừa nói vừa vô ý cầm lấy y phục của Bạch Tấn Vân, đem mặt mình hướng trong ngực hắn cọ đi cọ lại, “Say rượu thật là khó chịu.....”

“Thái Sinh, đệ say.....” Bạch Tấn Vân đặt Thái Sinh lên trên giường, nhìn hắn khó chịu nằm ở trên giường vặn vẹo thân mình, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng giống như một quả táo.

Khóe miệng của Bạch Tấn Vân gợi lên một nụ cười, quay lại nhìn bầu rượu kia, hẳn ở bên trong hạ mị dược, vốn chỉ cần hai, ba chén là có thể thấy hiệu quả nhưng mà hắn lại cho Thái Sinh uống năm sáu chén, lần này, xem ra phải yêu thương hắn thật nhiều mới được.

58. Chương 58: Phóng Túng Một Đêm

Thái Sinh bị Bạch Tấn Vân để ngã trên giường, chỉ cảm thấy cả người mình có một loại khô nóng không nên lời, loại khô nóng này làm cho hắn dần dần sinh ra một loại dục vọng.

Hơi hơi mở hai mắt, ánh mắt dài nhỏ mê ly nhìn Bạch Tấn Vân, hai gò má ửng đỏ, khe cong đôi môi đỏ mọng giống như đang khấn cầu cái gì, nốt ruồi chu sa ở cuối đầu lông mày lại quyến rũ động lòng người.

“Đại thiếu gia.....” Thái Sinh nâng cánh tay lên, với tới Bạch Tấn Vân đang đứng bên giường, giọng hắn bởi vì tác dụng của rượu và thuốc nghe vô cùng động lòng người.

“Làm sao vậy Thái Sinh.” Khóe miệng của Bạch Tấn Vân nhướng lên vẽ ra một độ cong đẹp mắt, thấy Thái Sinh gọi tên hắn, hắn liền xoay người khom lưng lại nhìn Thái Sinh bị trúng thuốc như thế nào, rốt cuộc muốn nói gì với hắn nha.

Thân thể của Bạch Tấn Vân vừa mới khom đến vị trí gần Thái Sinh, đột nhiên hai cánh tay Thái Sinh gắt gao ôm chặt cổ của Bạch Tấn Vân, kéo hắn lại phía mình, gắt gao ôm hắn ở trước ngực.

Bạch Tấn Vân không nghĩ tới đột nhiên như vậy, chân dưới vừa trượt liền ngã ở trên người Thái Sinh, khi ngã xuống mới phát hiện cơ thể Thái Sinh thật nóng, chẳng lẽ hạ nhiều thuốc quá sao?

“Đại thiếu gia ôm đệ một cái..... đệ nóng quá.....” Hai cánh tay Thái Sinh gắt gao vòng cổ của Bạch Tấn Vân, vùi đầu hắn ở bên cổ mình.

Người thấy mùi thơm nhàn nhạt từ người Thái Sinh, thân thể Bạch Tấn Vân theo bản năng có phản ứng, hần hạ giọng hỏi: “Thái Sinh, rất nóng sao?”

“Ừm.....” Thái sinh run rẩy trả lời.

“Muốn huynh giúp đệ bớt nóng không?” Bạch Tấn Vân nói xong, vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng đảo qua cổ Thái Sinh, nơi này là nơi vật nhỏ vô cùng mẫn cảm.

“Ừm..... A.....” Thái Sinh vốn muốn nói “Ừm, được.” Lại không nghĩ tới đầu lưỡi Bạch Tấn Vân vừa mới đụng tới cổ hắn, khiến cho hắn cảm giác cả người run rẩy, một câu cũng nói không được, ngoại trừ đem tất cả suy nghĩ của mình chôn trong rên rỉ, mặt khác chuyện gì cũng làm không được.

Bạch Tấn Vân ngẩng đầu, nhìn Thái Sinh nhắm thật chặt hai mắt, hai má ửng đỏ, nở nụ cười. Không nghĩ tới hắn so với bình thường còn nhạy cảm hơn.

“Thái Sinh, nóng phải cởi hết y phục ra nha.....” Ngón tay của Bạch Tấn Vân dọc theo thân thể Thái Sinh một đường trượt xuống, giúp hắn cởi tất cả y phục trên người, để cho thân thể xinh đẹp kia hoàn toàn hiện ra ở trước mặt hắn.

“Ừm..... aa.....” Thái Sinh cảm thấy mình hôm nay không giống ngày thường, ngón tay của Bạch Tấn Vân đi đến mỗi một chỗ, nơi đó giống như là dấy lên một ngọn lửa, làm cổ hắn không ngừng phát ra thanh âm kỳ lạ còn thân thể không ngừng vận vẹo.

“Làm sao vậy Thái Sinh, khó chịu sao?” Bạch Tấn Vân đem cả người đặt ở trên người Thái Sinh, vừa nói vừa hôn lên đôi môi đỏ mọng của hắn.

“Đại thiếu gia, đệ thật sự khó chịu cũng thấy thật kỳ quái, làm sao bây giờ, đệ có chút chịu không nổi” Thái Sinh vươn hai bàn tay nhỏ bé đặt lên cơ thể của Bạch Tấn Vân, người hắn cũng thật nóng nhưng mà so với chính mình thì mát hơn rất nhiều nha.

“Đừng sợ, huynh đến giúp đệ.....” Bạch Tấn Vân nói xong hôn lên môi Thái Sinh, thanh âm hai người hoàn toàn bao phủ ở trong nụ hôn, dục vọng giống như được phóng thích, chạy chồm ra, trong lúc đó đầu lưỡi hai người quấn chặt lẫn nhau.

Bạch Tấn Vân vừa hôn Thái Sinh vừa vuốt ve thân thể bóng loáng của hắn, lúc này thân thể hắn mềm nhũn, cảm giác vô cùng tốt.

Rời khỏi môi Thái Sinh, môi của Bạch Tấn Vân một đường trượt xuống, hôn qua lại trên người Thái Sinh, cuối cùng bắt được vật nhỏ như nụ anh đào, ngậm ở trong miệng cắn xé.

Mà tay của hắn trong lúc đó trượt đến giữa hai chân Thái Sinh, dùng sức nắm chặt vật nóng rang của hắn nhắm phía dưới người mình, sau đó cong người lại.

Dưới tác dụng của thuốc Thái Sinh rất nhanh phóng ra dục vọng của hắn, nhưng mà còn chưa đủ hắn còn cần còn khát vọng.

“Thái Sinh, xoay người sang chỗ khác.....” Bạch Tấn Vân quay thân thể Thái Sinh lại để cho hắn nửa quỳ ở trên giường, mà hắn thì nhắm ngay cửa miệng kia dùng sức một cái, thẳng nhập vào trong cơ thể Thái Sinh.

“A —” Khoái cảm đột nhiên đánh úp lại làm cho Thái Sinh kêu to.

“Thái Sinh, biết huynh yêu đệ nhiều như thế nào không? Cho nên đệ tốt nhất chuẩn bị ở lại bên người huynh cả đời đi, vĩnh viễn đừng muốn trốn đi!” Bạch Tấn Vân đối với việc Thái Sinh muốn chạy trốn còn canh cánh trong lòng, hắn đem tất cả bất mãn phần nộ trong lòng toàn bộ phát tiết vật nhỏ này.

Căn phòng tràn đầy mập mờ ẩm áp, vuốt ve, rên rỉ, khát vọng, đòi hỏi không ngừng, không ngừng, vẫn đòi hỏi.....

59. Chương 59: Đường Hiền Nhạc Lại Tới Nữa

Suốt một đêm triền miên làm cho hai người đều kiệt sức. Bạch Tấn Vân mỗi một nằm ở trên giường, cánh tay không quên từ phía sau ôm chặt thân thể mềm nhũn của hắn.

Mơ mơ màng màng Thái Sinh cảm giác được có người ôm hắn, không tự giác trở mình đối mặt với Bạch Tấn Vân, qua loa tựa trước ngực hắn, khóe miệng còn phát ra tiếng lẩm bẩm.

Rất nhanh, Thái Sinh bởi vì thật sự quá mệt mỏi mà ngủ thiếp đi.

Bạch Tấn Vân nhìn Thái Sinh trong ngực, ngón tay thon dài dán lên mặt hắn, một chút lại một chút, tràn ngập yêu thương.

Nhìn hai má còn có chút ửng đỏ, thân Thái Sinh đã hoàn toàn xụi lơ, không biết có phải hắn phát hỏa quá mức hay không?

Nghĩ tới đây, Bạch Tấn Vân cúi đầu, đem môi tiến đến, thấp giọng nói: “Thật xin lỗi.” Nhưng ngay sau đó hôn nóng bỏng lên hai má Thái Sinh, ôm lấy hắn, đi ngủ.

Bởi vì hai người đều quá mức mệt nhọc, cho nên mặt trời lên cao cũng chưa có dậy. Tiểu Nguyệt bưng khay nước đứng ở ngoài cửa không dám đi vào, một hồi đem cái lỗ tai áp lên trên cửa nghe động tĩnh bên trong, tiếng vang gì đều không có.

“Hai người kia đang làm cái gì nha.” Tiểu Nguyệt để khay nước trên mặt đất, rồi nhảy lên lan can ngồi nhìn ánh mặt trời đã muốn lên cao, ngày thường hai người đều dậy rất sớm, chẳng lẽ ngày hôm qua uống chút rượu cho nên say đến dậy không nổi?

Đang nghĩ ngợi, cánh cửa roẹt một tiếng mở ra, Bạch Tấn Vân đứng ở trước cửa.

Tiểu Nguyệt vội vàng từ lan can nhảy xuống, bưng khay nước lên nói: “Đại thiếu gia, nước này còn ấm.”

“Ừm.” Bạch Tấn Vân đáp ứng rồi một tiếng rồi trở lại vào phòng, Tiểu Nguyệt vội vàng theo sau, khi tiến vào không quên dùng ánh mắt phiêu phiêu nhìn Thái Sinh nằm ở trên giường.

Chỉ thấy thân thể hắn được mềm thật sự kín, nghiêng thân thể, hai cánh tay để ở trước ngực, tư thế thoát nhìn rất thoải mái, mái tóc dài mềm mại của hắn tán loạn mở ra, dịu dàng đến nỗi không cần nói cũng biết.

Thiếu phu nhân thật sự rất xinh đẹp a, trong lòng Tiểu Nguyệt thầm nghĩ phu nhân dịu dàng như vậy nhưng khi mặc nam trang vào lại có vài phần anh khí, nghĩ đến đây tim Tiểu Nguyệt lại có chút nhảy loạn.

“Tiểu Nguyệt, thiếu phu nhân hôm qua quá mệt mỏi, cho nên người không cần gọi nàng ấy, để nàng ấy muốn dậy lúc nào thì dậy.” Bạch Tấn Vân dùng khăn mặt để xuống khay nước, ngữ khí thật tự nhiên nói với Tiểu Nguyệt.

“A, Được” Tiểu Nguyệt vội vàng gật đầu đáp ứng.

Tối hôm qua mệt chết đi, chẳng lẽ là.....

Nhìn lớn hai gò má thiếu phu nhân ửng đỏ, Tiểu Nguyệt bắt đầu miên man bất định, kết quả là khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng cũng không tự giác đỏ lên.

Bạch Tấn Vân bởi vì có việc vội, vì thế dặn vài câu xong đã đi.

Tiểu Nguyệt thấy Thái Sinh ngủ say, liền đóng cửa rồi đi ra ngoài.

Hỗn loạn, Thái Sinh mở to mắt, cảm thấy được cả người đều đau nhức muốn chết, ngồi dậy liền nhìn thấy người đầy hôn ngân, nghĩ đến đêm qua triền miên mặt không tự giác có chút nóng.

Vừa mới mặc y phục, liền nghe thấy Tiểu Nguyệt gõ cửa.

“Thiếu phu nhân, người đã dậy?”

“Ừm, vào đi.” Thái Sinh nhẹ giọng nói, vừa mới đứng lên liền cảm thấy được đầu có chút choáng váng, xem ra mình thật sự không thắng nổi rượu, mới uống một chút liền biến thành như vậy.

“Thiếu phu nhân, người có khỏe không.” Tiểu Nguyệt vội vàng chạy tới đỡ lấy hắn.

“Ta không sao, chỉ là đầu có chút choáng váng.” Thái Sinh khoát tay.

“Thiếu phu nhân không khỏe, để em đi nói với thiếu gia phu nhân bị bệnh, để ngài ấy đi về.” Tiểu Nguyệt đỡ Thái Sinh ngồi dậy.

“Khách?” Thái Sinh ngồi xuống, ngửa đầu nhìn Tiểu Nguyệt, “Ai tới?”

“Là Biểu thiếu gia.” Tiểu Nguyệt đương nhiên không thích Đường Hiền Nhạc, sắc mặt trầm xuống, “Hắn nói, hắn có hẹn nói chuyện với đại thiếu phu nhân hôm nay.”

Nghe được Tiểu Nguyệt nói, trong lòng Thái Sinh đột nhiên cả kinh.

Đường Hiền Nhạc!

Chẳng lẽ thời hạn năm ngày đã tới rồi sao?

Làm sao bây giờ, có nên đi gặp hắn hay không, lúc thấy hắn phải làm gì bây giờ.....

“Thiếu phu nhân!” Tiểu Nguyệt nhìn mặt Thái Sinh nháy mắt trở nên trắng bệch, có chút lo lắng hỏi: “Nếu không, ta đuổi biểu thiếu gia đi, bảo hắn hôm nào lại đến nha.”

“Không được, ta đi gặp hắn.” Thái Sinh nói xong, đứng lên, chỉ cảm thấy đầu có chút choáng váng còn nặng hơn hồi nãy nữa.

60. Chương 60: Ngày Mai Ta Chờ Người

Tiểu Nguyệt dìu Thái Sinh một đường đi đến phòng khách, nàng thấy tình trạng của thiếu phu nhân hôm nay không tốt lắm. Còn biểu thiếu gia kia trước đó nàng đã nói cho hắn biết thân thể thiếu phu nhân không khỏe đang nghỉ ngơi, bảo hắn ngày khác đến nhưng mà nói sao hắn cũng không chịu.

Đi đến cửa phòng khách, Thái Sinh liền thấy Đường Hiền Nhạc ngồi ở trên ghế, thanh thoi thưởng trà, nhìn thấy hắn đến đây hắn thân nhiên cười.

Nụ cười này mặc dù nhạt lại bao hàm nhiều nội dung.

“Tiểu Nguyệt người lui ra trước đi.” Thái Sinh đứng ở cửa, quay đầu nhìn Tiểu Nguyệt nở nụ cười nhạt nhạt nói.

“Thiếu phu nhân, thân thể người không có việc gì sao?” Tiểu Nguyệt lo lắng nhìn Thái Sinh.

“Đừng lo.” Thái Sinh cho Tiểu Nguyệt một nụ cười trấn an, thật là đây tình trạng gì nha, ngay cả chính hắn cũng cảm thấy được chính mình giống như nữ tử nhu nhược không chịu nổi, hắn là nam nhân, nếu thân thể không khỏe đều có thể chống đỡ.

Tiểu Nguyệt đi rồi, nơi này cũng chỉ còn lại Thái Sinh và Đường Hiền Nhạc.

“Đại biểu ca hôm nay đến đây có chuyện gì sao?” Thái Sinh tuy rằng đi vào phòng nhưng chỉ là đứng ở cửa, ý của hắn rất rõ ràng bằng tốc độ nhanh nhất tiến vào chủ đề sau đó mau rời khỏi.

“Ha ha.....thiếu phu nhân.....ta xem ra trí nhớ của người không tốt lắm.” Đường Hiền Nhạc nở nụ cười chói mắt, chén trà cầm trong tay buông xuống, đứng lên muốn một bước đi tới chỗ Thái Sinh, “Xem ra, ta phải nhắc nhở người mới được.”

Thái Sinh thấy hắn đi đến bản thân lập tức lui về phía sau.

Đường Hiền Nhạc một tay giữ chặt Thái Sinh, đẩy hắn đến trên tường, đây là một cái góc chết cho dù có người từ bên ngoài đi ngang qua, vô luận thông qua cửa sổ rộng mở cũng không nhìn thấy hai người bọn họ.

“Người làm cái gì, buông ra!” Thái Sinh giận trừng mắt nam nhân trước mắt, hắn thật sự là hơi quá đáng, ba lần bốn lượt như vậy đối với hắn, nơi này dù sao cũng là bạch phủ là nơi riêng của Bạch Tấn Vân.

“Làm cái gì, người nói ta muốn làm cái gì!” Đường Hiền Nhạc thu tay lại chế trụ cổ tay Thái Sinh, đưa hai tay hấn ép chặt lên vách tường, sau đó cả người hấn dấn tới, chuyên chú nhìn chăm chăm Thái Sinh, ngữ khí nhẹ nhàng hỏi: “Ta biết người đang lo lắng chuyện gì a?”

Thái Sinh không nói lời nào, đem mặt hướng bên cạnh.

“Đừng tưởng rằng cái gì cũng không nói, người có thể bỏ chạy nha.” Đường Hiền Nhạc mang theo thanh âm trêu tức hướng tới gần Thái Sinh, muốn âu yếm cái miệng nhỏ nhắn của hấn, Thái Sinh cúi đầu càng thấp, cau mày, vẻ mặt thống khổ.

Nhưng mà lời còn chưa nói ra.

Đường Hiền Nhạc thấy tình hình hấn như vậy cũng không có tiến thêm một bước bắt buộc hấn, chẳng qua để môi hấn chuyển qua bên tai Thái Sinh thấp giọng nói: “Ngày mai ta theo cô mình đến Tử Vân Tự dâng hương, người cũng tới đi?” Nói xong, khéo miệng Đường Hiền Nhạc gợi lên độ cong, nhìn khuôn mặt Thái Sinh có chút đỏ bừng, cảm thán nói: “Chắc chắn, hé ra khuôn mặt như vậy lại nam nhân, ha ha làm gì có ai nghĩ đến nha.”

Nói xong, hấn lui từng bước về phía sau, buông lỏng Thái Sinh ra, đi nhanh về phía cửa, trước khi rời đi hấn nói rõ ràng: “Ngày mai ta chờ người!”

Tiếp theo liền biến mất ở cửa.

Thái Sinh cúi đầu không nói, ngày mai hấn thật sự phải đi sao?

61. Chương 61: Tránh Không Khỏi Sao?

Đường Hiền Nhạc đi rồi, nhưng hấn đã vứt cho Thái Sinh một vấn đề giống như là một hạt giống chờ nảy mầm, ở trong lòng Thái Sinh suốt một ngày, trong đầu Thái Sinh luôn nghĩ đến lời hấn nói.

Hấn lại có thể trắng trợn nói ra dục như của mình vậy vọng, nhưng mà theo nào nghĩa nào đó hấn là em dâu của hấn nha, hấn tại sao có thể như vậy.

Thái Sinh muốn lớn tiếng chất vấn hấn.

Nhưng mà hấn không thể, hấn không có tư cách, hấn cũng không muốn thêm phiền toái, một mình phiền não là đủ rồi hấn không muốn hại cả Bạch Tấn Vân.

Làm sao bây giờ, hấn phải tìm cách nào để thoát khỏi hấn đây.

Hấn thật sự ...thật sự muốn nhào vào trong lòng của Bạch Tấn Vân, để cho hấn ôm bảo vệ chính mình.

Nghĩ đến đây Thái Sinh vẩy mạnh đầu, mình không phải là nam nhân sao, không thể bởi vì mặc nữ trang mà tính cách cũng giống nữ nhân, như vậy không chỉ có đại thiếu gia mà ngay cả chính mình cũng thường bản thân.

Lúc này, Thái Sinh mới phát hiện, mỗi khi gặp vấn đề khó khăn hấn luôn muốn nhìn thấy Bạch Tấn Vân.

Ánh trăng treo đầu cành, Bạch Tấn Vân đứng hạn đã trở lại, trong lòng Thái Sinh tràn đầy vui mừng muốn nói gì lại thôi.

“Đệ làm sao vậy? Dáng vẻ không yên lòng vừa rồi có phải muốn nói gì với mình hay không?” Bạch Tấn Vân đi đến bên cửa sổ, từ phía sau ôm thắt lưng mảnh khảnh của Thái Sinh, để cảm hấn lên đầu vai Thái Sinh dịu dàng hỏi.

“Ta.....” Thái Sinh suy nghĩ, quay đầu nhìn gương mặt của Bạch Tấn Vân gần trong gang tấc nói: “Đệ ngày mai muốn cùng huynh đi đến tiền trang, được không?”

“Tại sao đột nhiên muốn đến tiền trang với huynh?” Bạch Tấn Vân khó hiểu nhìn Thái Sinh, khuôn mặt nhỏ nhắn của hấn rõ ràng viết quá nhiều u buồn.

“Đệ..... đệ ở Bạch phủ rất buồn, thật sự có chút nhàm chán..... đệ muốn ra ngoài đi dạo với đại thiếu gia.....” Thái Sinh nói xong có chút chột dạ, thật ra hấn muốn cùng Bạch Tấn Vân ra ngoài sớm để tránh gặp Đường

Hiền Nhạc. Mặc dù hắn không biết làm trái ý của Đường Hiền Nhạc sẽ có hậu quả gì, nhưng mà hắn thật sự không muốn đi, để cho hắn ích kỷ một lần đi.

“A, đệ làm sao vậy? Hai ngày trước vẫn còn muốn trốn tránh huynh, tại sao bây giờ muốn dính huynh nha?” Bạch Tấn Vân nói xong, hôn xuống hai má của Thái Sinh, đưa rằng cần vành tai của hắn nhẹ giọng nói: “Tối hôm qua cảm giác được không?”

Một câu, làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn của Thái Sinh thoáng chút đỏ bừng, “Đại, đại thiếu gia, đừng nói như vậy xấu hổ lắm.....”

“Ha ha ha, cùng ta ở chung một chỗ lâu như vậy, đệ còn luôn thẹn thùng. Biết chưa, huynh chính là thích đệ như vậy.” Cánh tay của Bạch Tấn Vân ôm Thái Sinh gia tăng chút, “Nếu không nhìn thấy đệ tối hôm qua quá mệt mỏi, huynh thật muốn ăn đệ thêm một hồi.”

Thái Sinh xoay người đối mặt với Bạch Tấn Vân, nhìn góc cạnh rõ ràng mặt hắn, ánh mắt sáng ngời, nụ cười tràn ngập mị lực, kiễng mũi chân, vươn cổ chủ động đem môi mình dán lên môi của Bạch Tấn Vân.

Hắn chỉ muốn đến gần hắn, nằm ở trong ngực hắn tìm kiếm ấm áp.

Đây là yêu sao.

Bị Thái Sinh hôn trụ, Bạch Tấn Vân đầu tiên là sửng sốt sau đó lập tức đáp lại hắn, hung hăng hôn môi, rốt cục dục vọng dứt bỏ rồi lý trí, ôm lấy Thái Sinh đi đến bên giường.....

Sáng sớm hôm sau, hai người dậy sớm, trong lòng Thái Sinh vẫn là có chút không yên, nhưng mà cùng Bạch Tấn Vân đi đến tiền trang sẽ không gặp Đường Hiền Nhạc nha.

“Cộc...cộc...cộc.....”

Truyền đến tiếng đập cửa, theo sau là thanh âm của Tiểu Nguyệt, “Đại thiếu gia, thiếu phu nhân đã dậy sao? Lão phu nhân muốn đi Tử Vân Tự dâng hương, muốn đại thiếu gia và thiếu phu nhân đi theo.”

“Hừm? Lão thái thái này thật sự đang muốn làm gì nha, ai muốn đi đến nơi đó nha!” Bạch Tấn Vân kéo cửa ra nhìn Tiểu Nguyệt nói: “Người quay về nói với lão phu nhân, ta và thiếu phu nhân muốn đi tiền trang, không rảnh bồi lão phu nhân nha.”

“Đại thiếu gia, lão phu nhân nói, nếu đại thiếu gia bận rộn không thể đi thì để cho thiếu phu nhân đi chung với phu nhân.” Về mặt của Tiểu Nguyệt cũng rất là khó xử bởi vì nàng không thể đi chung với thiếu phu nhân, nàng cũng nhìn ra lão phu nhân không thích thiếu phu nhân lắm, đại thiếu gia lại không ở bên người lỗ như thiếu phu nhân bị ức hiếp thì làm sao nha.

“Như vậy sao.” Bạch Tấn Vân quay đầu nhìn Thái Sinh nói: “Đệ hôm nay đi với lão thái thái đi, ngày mai huynh đưa đệ đến tiền trang.”

“Vâng.....” Thái Sinh chậm rãi cúi đầu, trốn không được sao? Hắn thật sự trốn không khỏi bàn tay của Đường Hiền Nhạc sao?

62. Chương 62: Dâng Hương

Bạch Tấn Vân vừa ra đến cửa thấy sắc mặt của Thái Sinh không tốt lắm, tâm tình cũng trầm thấp, vốn đáp ứng đưa hắn đến tiền trang nhưng tạm thời có việc không thể đi, hắn làm sao không hiểu tính tình vật nhỏ này.

Nghĩ đến đây Bạch Tấn Vân cười, thừa dịp Thái Sinh không chú ý, một phen kéo hắn qua hôn lên trán của Thái Sinh.

“A? Đại thiếu gia?” Thái Sinh sửng sốt, không rõ Bạch Tấn Vân đang làm cái gì.

“Sáng sớm tại sao không có tinh thần như vậy nha! Được rồi, hôm nay đệ đi dâng hương với lão thái thái, ngày mai huynh nhất định đưa đệ đi?” Bạch Tấn Vân vòng tay ôm Thái Sinh, trêu đùa nhìn hắn.

Biết Bạch Tấn Vân đang lo lắng cho mình, Thái Sinh ngẩng đầu lên nhìn Bạch Tấn Vân nở nụ cười trấn an, “Đại thiếu gia, huynh mau đến tiền trang đi, ta cũng muốn đến bên chỗ lão phu nhân .”

“Được.” Bạch Tấn Vân lại hôn lên môi Thái Sinh.

Đưa Bạch Tấn Vân đi, Thái Sinh đi đến chỗ Bạch lão gia, bạch lão phu nhân đang ngồi ở chỗ kia đợi, Đường Hiền Nhạc đứng ở bên người Bạch lão phu nhân, vừa nói cười vừa xoa bóp vai cho Bạch lão phu nhân.

“Mẹ.” Thái Sinh đi vào đi, nhìn Bạch lão phu nhân cúi đầu, tầm mắt thủy chung không có nhìn về phía Đường Hiền Nhạc.

“Thái Liên, mẹ thật lâu không đi đến Tử Vân Tự dâng hương , hôm nay đột nhiên muốn đi một chút, con đi chung với mẹ nha.” Bạch lão phu nhân hôm nay tính tình rất tốt cho nên lúc nhìn thấy Thái Sinh cũng thấy thuận mắt hơn.

“Dạ, thưa mẹ.” Thái Sinh thấp giọng đáp, đầu cũng không dám nâng, không phải sợ nhìn thấy Bạch lão phu nhân mà là không dám nhìn tới Đường Hiền Nhạc.

Bạch lão phu nhân buông chén trà xuống, nhìn nàng dâu này, tuy rằng nàng dâu này vừa hiền vừa nghe lời, dịu dàng yếu ớt làm cho người ta thương tiếc, nhưng mà tiến vào lâu như vậy , bụng một chút động tĩnh cũng không có, thật đúng là không tốt chút này.

Cho nên lần này đi Tử Vân Tự cũng là vì cầu có tôn tử.

“Cô, chúng ta hiện tại đi đi, nghe nói Tử Vân đại sư sáng mai sẽ ngao du tứ phương.” Đường Hiền Nhạc vịn bả vai Bạch lão phu nhân, vẻ mặt chân thành khom người nhìn bà cười.

“Được được được, chúng ta hiện tại xuất phát đi.” Bạch lão phu nhân từ ái vỗ vỗ tay Đường Hiền Nhạc, bà vô cùng thích cháu ngoại trai này .

Thái Sinh và Bạch lão phu nhân ngồi cùng cỗ kiệu, Đường Hiền Nhạc ngồi cỗ kiệu khác, một đường nhân đi vào Tử Vân Tự, Thái Sinh đi theo Bạch lão phu nhân , lúc sau Bạch lão phu nhân muốn đi gặp Tử Vân đại sư, vì thế để cho Thái Sinh và Đường Hiền Nhạc ở lại bên ngoài.

“Người có chút không ngoan nha, ta nghe nói người hôm nay không muốn đến.Nếu không cô mạnh mẽ ra lệnh người tới, người cũng không đến.” Đường Hiền Nhạc đột nhiên im lặng tới gần Thái Sinh.

Thái Sinh ý thức được đột nhiên lui về phía sau, “Đại biểu ca..... Nơi này, nơi này là Tử Vân Tự.....”

“Tử Vân Tự thì thế nào?” Đường Hiền Nhạc nhanh nhẹn bắt được tay Thái Sinh, “Người không cảm thấy như vậy rất thú vị sao?”

63. Chương 63: Đẩy Vào Đồng Cỏ Khô

Tử Vân Tự là ngôi chùa hương khói thịnh vượng, người đến người đi, ba quỳ chín lạy.

Nhưng mà Tử Vân đại sư thích thanh tịnh, biệt viện hắc ở nếu không phải thân phận đủ tôn quý, người bình thường không cách nào tiến vào , cho nên Tử Vân đại sư chỉ cho phép Bạch lão phu nhân đi vào những người đều ở bên ngoài chờ.

Thái Sinh không có đưa nha đầu đến còn những kiệu phu đều ở bên ngoài chờ, trong lúc nhất thời ngoài cửa biệt viện cũng chỉ còn lại Thái Sinh và Đường Hiền Nhạc.

Thái Sinh tuy rằng biết Đường Hiền Nhạc là người quỷ quyệt, nhưng mà không nghĩ tới ở nơi thần thánh như vậy hắc sẽ ra tay.

“Biểu thiếu gia, mời người tự trọng chút.” Thái Sinh dùng sức từ chối, chẳng qua cổ tay bị hắc nắm chặt trong lòng bàn tay, căn bản giãy không ra.

“Tự trọng? Người nghĩ rằng ta vì sao nhờ cô gọi người đến nơi này nha?” Đường Hiền Nhạc nhìn Thái Sinh khóe miệng hơi hơi gợi lên, mạnh mẽ kéo hắc qua, mạnh mẽ lôi Thái Sinh.

“Là người kêu Bạch lão phu nhân bảo ta tới?” Thái Sinh không thể tin được trừng mắt nhìn sau lưng của Đường Hiền Nhạc.

“Đúng vậy, ta nói với cô biểu đệ thành thân lâu như vậy còn chưa có con, có phải nên đi dân hương bái phật không?” Nói xong, Đường Hiền Nhạc quỳ dõ nhìn Thái Sinh.

Khi Thái Sinh nhìn thấy nụ cười kia, tim không khỏi kinh hoàng nhảy lên, hắn bắt đầu có chút sợ hãi, “Buông tay, người buông tay ra!”

Đường Hiền Nhạc không nói lời nào, kéo Thái Sinh đến gần căn phòng nhỏ bên cạnh biệt viện, trong phòng đều là rèm và tấm ván gỗ.

Dùng sức vung, Đường Hiền Nhạc đẩy Thái Sinh ngã lên đồng rèm.

Thái Sinh đột nhiên bị đẩy ngã xuống đồng rèm, cảm giác phía sau lưng đau xót, đồng thời phát ra thanh âm đau đớn: “A.....”

Đường Hiền Nhạc đứng ở nơi đó, xoay người đóng cửa gỗ lại, khi quay lại đầu nhìn về phía Thái Sinh khuôn mặt đã có chút dữ tợn.

Thái Sinh ngồi dưới đất nhìn Đường Hiền Nhạc từng bước đi đến, hắn vội vàng trốn về phía sau, tay đụng đến một cây gỗ, hắn vội vàng nắm trong tay, đứng lên, đem hướng về phía Đường Hiền Nhạc, có chút sợ hãi nói: “Người đừng lại đây, nếu người lại đây cũng đừng trách ta..... Đừng trách ta.....”

“Ha ha, đừng trách người cái gì?” Đường Hiền Nhạc nhìn dáng vẻ khẩn trương của Thái Sinh liền cười ha ha, hắn tiếp tục đi đến Thái Sinh nhất thời sợ hãi, hắn giơ cây gỗ lên đánh về phía đầu của Đường Hiền Nhạc.

Đường Hiền Nhạc không né không tránh, đưa tay lên một cái là nắm được cây gỗ đánh xuống đỉnh đầu. Thấy Thái Sinh trong nháy mắt lộ ra vẻ mặt giật mình, hắn dùng sức đoạt lấy cây gỗ, tiếp cổ lực lượng này Thái Sinh lảo đảo hai bước, cũng không muốn chinh Đường Hiền Nhạc hoài.

Tim Thái Sinh quỳnh lên, nhắc chân đạp mạnh xuống dưới, hung hăng giẫm lên chân Đường Hiền Nhạc. Đường Hiền Nhạc kêu lên một tiếng đau đớn, lập tức mạnh mẽ bắt lấy Thái Sinh, một tay đẩy ngã Thái Sinh lên đồng cỏ khô, theo sau hắn cũng hung tợn đè ép lên.

“Xú tiểu tử, cư nhiên dám giẫm ta! Xem ra ta đối với người rất dịu dàng cho nên người mới dám làm càn như vậy!” Nói xong Đường Hiền Nhạc liền đưa tay xé y phục của Thái Sinh.

“A — hỗn đản — người buông ra —” Thái Sinh nằm trên mặt đất không ngừng giãy dụa, hai chân không ngừng đạp về phía trước, muốn đá văng Đường Hiền Nhạc.

“Buông ra? Ta tốn nhiều thời gian như vậy mới đem người vào trong ngực của ta, người cảm thấy ta sẽ buông tay sao?” Đường Hiền Nhạc bắt lấy hai bàn tay nhỏ bé đặt lên đỉnh đầu của hắn, sau đó cúi người hôn lên cổ hắn, chỉ nghe người dưới thân truyền đến một trận thống khổ.

“Chúng ta hai người là nam nhân, có quan hệ gì nha? Dù sao người cũng sẽ không tổn thất gì!” Đường Hiền Nhạc bắt đầu thô bạo tháo y phục của Thái Sinh.

64. Chương 64: Cực Lực Phản Kháng

Đối mặt với sự thô bạo của Đường Hiền Nhạc, Thái Sinh ngoài hoảng sợ còn có một tia khiếp sợ, hắn không nghĩ tới lá gan của Đường Hiền Nhạc lại lớn như vậy, nơi này là Tử Vân Tự nơi phật gia yên tĩnh không nói, bọn họ hai người và Bạch lão phu nhân dâng hương, làm sao có thể ở trong này làm chuyện heo chó không bằng nha!

Ra sức ngăn cản Đường Hiền Nhạc thô bạo tiến công, trốn tránh hắn hôn môi, thậm chí chán ghét mùi vị trên người hắn.

“Biểu thiếu gia, người buông ra, nơi này là Tử Vân Tự làm sao có thể ở trong này làm loại sự tình này nha!” Thái Sinh hợp lại tất cả khí lực, cuối cùng có thể đem Đường Hiền Nhạc đẩy ra một khoảng cách, để cho chính mình có thể thở một chút.

“Ha ha, nơi này tại sao không thể làm chuyện như vậy? Cô lần này đến chủ yếu là cầu tôn tử , không bằng ta giúp nàng như thế nào?” Đường Hiền Nhạc kéo hết lớp ngoài còn lại bên trong chỉ có cầm thú.

“Biểu thiếu gia! Người tại sao có thể như vậy! Tuy rằng ta là nam nhân, nhưng đối với bên ngoài ta do đại thiếu gia đường đường chính chính lấy vào, người tại sao có thể làm chuyện không đạo đức này!” Thái Sinh dùng ánh mắt cực kỳ chán ghét phần hận nhìn Đường Hiền Nhạc, hắn tại sao làm chuyện phản bội luân lý nhà.

Lời Thái Sinh nói dường như chọc giận Đường Hiền Nhạc, hắn một tay nắm cầm Thái Sinh dùng đủ lực đạo, giống như phải bóp nát khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn, “Bạch Tấn Vân là nam nhân, ta cũng là nam nhân, tại sao người có thể cùng Bạch Tấn Vân làm mà không thể cùng ta làm?”

Thái Sinh nhìn Đường Hiền Nhạc phần nộ cúi đầu, một ngụm hung hăng cắn ngón tay của hắn, đau đến Đường Hiền Nhạc gầm nhẹ một tiếng, một cái tát phiến ở trên mặt Thái Sinh, rút ngón tay bản thân ra nổi giận nhìn người trước mắt.

Đường Hiền Nhạc xuống tay rất nặng, Thái Sinh bị đánh cho đầu có chút choáng váng, hắn đưa tay che mặt mình rất rất rất đau, nhưng mà chỉ cần có thể đào thoát khỏi ma chướng của hắn thì đau chút xíu như thế này thì tính gì nha.

“Xú tiểu tử, không để cho người nhìn một chút người không biết sự lợi hại của ta sao?” Đường Hiền Nhạc một tay nắm lấy cổ Thái Sinh kéo về phía mình, lúc này y phục Thái Sinh đã có phần hỗn độn , ngay cả mái tóc mềm mại cũng rối bời .

Thái Sinh bị hắn ép mặt đối mặt tới gần, làm cho mặt lẫn nhau đột nhiên phóng đại rất nhiều, Đường Hiền Nhạc phát hiện trong mắt Thái Sinh lúc này đã không có sợ hãi lúc trước mà ngoại trừ chán ghét vẫn là chán ghét.

Hắn không thích nhìn Thái Sinh như vậy, hắn cần chính là một con rối, một con rối tùy hắn định đoạt, một con rối chỉ nghe lệnh hắn.

“Xem ra người cần hảo hảo dạy dỗ rồi!” Đường Hiền Nhạc nói xong, cúi đầu liền hôn lên môi Thái Sinh, đúng lúc này Thái Sinh nhấc chân lên, hung hăng đá vào phần thân của hắn .

“A.....”

Một trận đau làm cho Đường Hiền Nhạc buông Thái Sinh ra, hai tay che hạ thân chính mình nhìn Thái Sinh nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tiểu tử, ta sẽ không bỏ qua cho người!”

Thái Sinh nhìn Đường Hiền Nhạc thống khổ, lạnh lùng nói: “Biểu thiếu gia, Bạch lão phu nhân một hồi sẽ đi ra ,mời tự trọng!”

Đường Hiền Nhạc chịu đựng hạ thân đau nhức, đứng thẳng thân mình liếc mắt nhìn Thái Sinh, vẻ mặt tràn đầy khùng bố.

“Tiểu tử, người nhớ kỹ, ta sẽ không bỏ qua cho người.” Nói xong vừa sửa sang lại y phục vừa đẩy cửa đi ra ngoài.

Nhìn Đường Hiền Nhạc rời đi, Thái Sinh thở dài nhẹ nhõm một hơi, sau đó xụi lơ ngồi xuống đồng cỏ khô, tìm hắn đập thật sự rất nhanh aaaaaa hắn thật sự rất sợ hãi.....

65. Chương 65: Bắt Đầu Hiểu Lầm

Một đường đến tiền trang, Bạch Tấn Vân lại bắt đầu bận rộn không ngừng, hắn muốn nhanh chóng làm xong mọi việc sau đó chạy tới Tử Vân Tự.

Mấy ngày nay phản ứng Thái Sinh rất khác thường, hơn nữa vốn đáp ứng hôm nay đưa hắn đến tiền trang nhưng không có thực hiện, lúc gần đi thấy vẻ mặt Thái Sinh u buồn, luôn quanh quẩn ở trong đầu hắn.

Cho nên hắn thật sự không yên lòng, hắn muốn làm xong mọi việc thật nhá rồi đi đến Tử Vân Tự.

“Người đâu, chuẩn bị ngựa!”

Rốt cục chuyện quan quan trọng hần đều xử lý tốt , vì thế lên ngựa khẩn cấp chạy tới Tử Vân Tự.

Tới Tử Vân Tự, nghe được lão thái thái đi đến biệt viện nói chuyện với Tử Vân đại sư, như vậy Thái Sinh nhất định ở cửa biệt viện chờ .

Nghĩ đến đây Bạch Tấn Vân cười, một đường chạy tới cửa biệt viện, biệt viện không phải người nào cũng có thể cho vào ,quy củ này tất cả mọi người Tử Vân Thành đều biết, cho nên mặc dù không ai nhìn,Bạch Tấn Vân cũng ngoan ngoãn nghỉ chân ở trong này .

Nhưng mà nơi này không có người a, Bạch Tấn Vân đứng ở tại chỗ nhìn quanh bốn phía, chẳng lẽ Thái Sinh một mình tìm nơi ngồi nghỉ rồi?

Không thể a, theo tính cách của Thái Sinh cho dù tái một cũng sẽ đứng ở cửa .

Đúng lúc này cửa một gian nhà nhỏ cách đó không xa mở ra , một người nam nhân từ bên trong đi ra, trên mặt nam nhân tràn đầy tức giận.

Đường Hiền Nhạc?

Bạch Tấn Vân đột nhiên cảm giác rất không ổn, người kia tại sao đến nơi này?

Đường Hiền Nhạc vừa mới ra cửa đi được hai bước, liền nhìn thấy Bạch Tấn Vân đứng ở đối diện chính mình, hần đầu tiên là kinh ngạc một chút, theo sau khóe miệng cong lên mang theo nụ cười quỷ dị đi về phía Bạch Tấn Vân.

“Đây không phải là biểu đệ sao, không phải đang ở tiền trang làm việc tại sao chạy đến nơi này nhay?” Y phục của Đường Hiền Nhạc tuy rằng sửa sang lại nhưng nhìn vẫn có thể thấy có chút hỗn độn.

Bạch Tấn Vân hơi hơi nhíu mày, lạnh lùng hỏi:“Người tại sao ở đây?”

“Gi? Người không biết sao?” Đường Hiền Nhạc cố ý kéo dài giọng nói,“Là đệ muội mời ta tới, hần nói hần rất nhớ ta, cho nên thừa dịp cơ hội này gặp mặt.” Nói xong Đường Hiền Nhạc cố ý nâng tay lên, dùng đầu lưỡi liếm ngón tay chính mình cảm thán nói:“Ta hôm nay mới biết được thật ra mùi vị nam nhân cũng không tệ. Ha ha ha ha –”

“Người nói cái gì!” Bạch Tấn Vân nghe được Đường Hiền Nhạc nói, giận đến nổi hai tay gắt gao giữ chặt cổ áo của Đường Hiền Nhạc, hung hăng nhìn hần, lời hần nói là có ý gì nha!

“Ha ha, đại thiếu gia, mau buông tay.” Đường Hiền Nhạc cười vỗ vỗ tay của Bạch Tấn Vân,“Ta nói cái gì, chính người đi vào căn nhà gỗ nhỏ kia nhìn xem chẳng phải sẽ biết sao?”

Nói xong một tay đẩy Bạch Tấn Vân ra, vỗ vỗ áo của mình, sửa sang lại y phục, cười gian nói:“Ta và hần xem như lưỡng tình tương duyệt, không bằng người hữu hần, thành toàn chúng ta thế nào? Ha ha ha ha –” Nói xong, Đường Hiền Nhạc liền xoay người rời đi .

Lưỡng tình tương duyệt?

Bạch Tấn Vân nhìn Đường Hiền Nhạc đi xa, quay đầu nhìn về gian nhà gỗ kia, hai mắt trừng to từng bước đi đến phía cửa.

66. Chương 66: Tiệt Nhân!

Bạch Tấn Vân đứng ở cửa vươn tay, vừa muốn đẩy cửa vừa có chút do dự, hần biết Đường Hiền Nhạc không phải là người tốt nhưng mà hần nói như vậy thật sự làm cho Bạch Tấn Vân để ý.

Suy nghĩ nửa ngày, Bạch Tấn Vân vẫn dùng sức đẩy cánh cửa ra, đập vào mắt là cảnh tượng quả thật hần không muốn nhìn đến .

Thái Sinh đang ngồi trên đồng cỏ khô sửa sang lại y phục,tóc cũng rối bời,cảnh tượng lần này nhìn như thế nào cũng làm cho người ta liên tưởng đến chuyện không hay kia, nhất là vừa rồi Đường Hiền Nhạc nói những lời kia càng làm cho Bạch Tấn Vân giận dữ!

“Đại thiếu gia.....?” Thái Sinh nghe được cửa phòng mở, còn tưởng rằng là Đường Hiền Nhạc quay trở lại,hắn khẩn trương ngẩng đầu nhìn qua lại phát hiện người đứng ở cửa lại là Bạch Tấn Vân.

Trong nháy mắt Thái Sinh ngậy người. Đầu óc trống rỗng, hắn không biết mình phải như thế nào với hắn, tại sao mình nhếch nhác như vậy ngồi ở chỗ này.

“Những lời hắn nói đều là thật sao?” Bạch Tấn Vân từng bước một đi về phía Thái Sinh, nhìn hắn xốc xếch, vẻ đẹp nhu nhược câu hồn phách con người nhưng mà vì sao, chính mình đối với hắn không tốt sao,tại sao hắn hết lần này đến lần khác muốn ngã vào lòng của Đường Hiền Nhạc?

Mấy ngày trước đã bắt đầu muốn cho chính mình hưu hắn, chẳng lẽ hai người bọn họ sớm đã có quan hệ sao? Bởi vì bọn họ muốn ở cùng một chỗ, cho nên phải rời khỏi hắn sao? Bởi vì hắn không cho bọn họ toại nguyện cho nên bọn họ hẹn hò vụng trộm ngay tại nơi này sao?

Thái Sinh trừng lớn ánh mắt, khó hiểu nhìn Bạch Tấn Vân,“Nói gì?”

“Nói gì? Đệ cứ nhiên hỏi ta,đệ nói đi!” Bạch Tấn Vân một phen kéo Thái Sinh ngồi trên đồng cỏ khô lên,để cho hắn đối mặt phần nộ chính mình, hắn giơ tay lên muốn cho Thái Sinh một cái tát chẳng qua tay dừng ở giữa không trung, chung quy là không nỡ đánh xuống. Chỉ có thể phần hận quát:“Đệ dám tư thông với Đường Hiền Nhạc sau lưng ta!”

Nghe được Bạch Tấn Vân nói, Thái Sinh kinh hoàng mở to hai mắt nhìn, tại sao có thể như vậy, đại thiếu gia tại sao có thể hiểu lầm hắn có quan hệ với Đường Hiền Nhạc nha.

“Đại thiếu gia,huynh hãy nghe đệ nói,huynh hiểu lầm Không phải như huynh tưởng tượng đâu.....” Thái Sinh nhìn bộ dáng phần hận của Bạch tấn Vân vội vàng mở miệng giải thích, nghĩ đến việc hắn hiểu lầm mình trong lòng Thái Sinh rất khổ sở, gấp đến độ hắn muốn khóc ra , cổ nén nước mắt, giọng nói nghẹn ngào,“Đại thiếu gia, không phải như vậy , không phải như vậy”

“Không phải như vậy? Đó là như thế nào ?”Trong đầu của Bạch Tấn Vân ngoại trừ căm giận ra thì không có cảm giác khác, hắn đối với Thái Sinh tốt như vậy, nhưng mà hắn chẳng những ba lần bốn lượt giở đùa giỡn muốn rời khỏi chính mình, còn cùng Đường Hiền Nhạc làm ra chuyện bừa bãi.

“Là hắn bắt buộc đệ..... Chính mà đệ đã cố gắng phản kháng ,đệ không có cùng hắn.....” Ánh mắt Thái Sinh bao hàm lệ nóng nhìn Bạch Tấn Vân, hy vọng hắn có thể hiểu được, hy vọng hắn không hiểu lầm.

“Đủ rồi! Tiện nhân, ngươi không phải muốn ta hưu ngươi sao? Được, hôm nay ta liền hưu ngươi!” Nói xong Bạch Tấn Vân một tay đẩy Thái Sinh ra, phần nộ xoay người một cước đá văng cánh cửa nhà gỗ, sải bước bỏ đi .

“Đại thiếu gia.....” Thái Sinh nhìn bóng dáng Bạch Tấn Vân đau lòng hô, nước mắt hắn rút cuộc ngăn không được ,tại sao lại như vậy, đại thiếu gia vì sao không tin mình trong sạch , vì sao.....

Lúc này Thái Sinh thật sự có một loại cảm giác tim như bị đao cắt,huynh ấy nói phải hưu hắn, hắn không cần, nhưng mà huynh ấy không tin hắn,hắn thật sự để ý!

Hai mắt nhắm lệ nhìn cánh cửa trống rỗng, Thái Sinh dùng sức lau khô nước mắt, có lẽ đó là một cơ hội tốt, có thể để cho đại thiếu gia rời xa chính mình trở lại cuộc sống bình thường, cưới vợ sinh con.

Nghĩ tới đây hắn cố nén nỗi đau trong lòng, sửa sang lại y phục,mái tóc,lảo đảo đi ra ngoài.

67. Chương 67: Một Lá Hưu Thư

Lúc Thái Sinh đi ra Bạch Tấn Vân đã cưỡi ngựa rời khỏi Tử Vân Tự, còn Đường Hiền Nhạc cũng đang tựa vào trên vách tường biệt viện, hai tay hoàn ngực, không vui nhìn Thái Sinh cười.

Thái Sinh quay đầu không nhìn tới hắn, một mình yên lặng đứng ở cửa biệt viện nghĩ chuyện trong lòng.

Không lâu lắm,Bạch lão phu nhân từ trong biệt viện đi ra , đoàn người ngồi trên cỗ kiệu đi về phía Bạch phủ.

Cổ kiệu rộng rãi, Thái Sinh và Bạch lão phu nhân ngồi cùng nhau, nhưng nàng thủy chung cúi đầu, ánh mắt âm trầm, thoạt nhìn một chút tinh thần cũng không có.

Bạch lão phu nhân liếc mắt về phía Thái Sinh hỏi:“Thái Liên, con làm sao vậy? Thoạt nhìn có vẻ không khỏe?”

“A?” Thái Sinh nghe được Bạch lão phu nhân nói, vội vàng ngẩng đầu, mỉm cười,sau đó lắc đầu nói,“Không có a, mẹ, con tốt lắm.”

“Ừm.....” Bạch lão phu nhân thở dài nặng nề,“Mẹ vừa rồi hỏi tử vân đại sư,mẹ khi nào thì có thể ôm tôn tử, hẳn lại nói hết thủy tùy duyên, không thể cưỡng cầu! Cái gì mà tùy duyên chứ.” Bạch lão phu nhân càng nói càng tức, bỗng nhiên bắt lấy tay Thái Sinh, ánh mắt sáng quắc nhìn Thái Sinh, nói:“Thái Liên a, con sớm một chút cho mẹ một đứa cháu!”

Nhìn ánh mắt của Bạch lão phu nhân nóng bỏng hy vọng, Thái Sinh càng thêm kiên định ý nghĩ của mình,thừa dịp đại thiếu gia hiểu lầm mình thì mình nhanh rời đi,để cho hắn sớm lấy một nữ tử khác, sau đó sinh con trai trải qua cuộc sống bình thường.

Cho nên mặc dù hắn có hiểu lầm mình như thế nào, tức giận với mình như thế nào đều phải cắn chặt răng chịu đựng .

Bạch phủ cho dù có quyền lại có thể, bọn họ cũng là cần con cháu để nối dòng, làm sao có thể bởi vì hắn mà bị mất nha.

Về tới Bạch phủ, Đường Hiền Nhạc trước hết rời khỏi nhưng trước khi đi hắn còn không quên ý đồ nhìn Thái Sinh cười cười, Thái Sinh lạnh nhạt từ biệt ... không nhìn thẳng hắn, nâng tay Bạch lão phu nhân,“Mẹ,để con đưa mẹ về phòng.”

Vừa đưa Bạch lão phu nhân trở về, Thái Sinh mới trở lại nơi ở của Bạch Tấn Vân, vừa mới vào cửa liền nhìn thấy Tiểu Nguyệt lập tức chạy lại, cầm lấy cánh tay Thái Sinh kích động nói:“Thiếu phu nhân người đã trở lại, đại thiếu gia vừa mới trở về liền ở trong phòng phát giận, ai cũng không dám tới gần, người mau đi xem một chút đi.”

Tiểu Nguyệt luôn luôn ở cửa chờ Thái Sinh trở về, cho nên lúc Thái Sinh đẩy cửa vào Tiểu Nguyệt liền chạy đến.

Nghe được lời Tiểu Nguyệt nói,Thái Sinh vội vàng kéo váy chạy đi, xuyên qua hành lang thật dài , một đường chạy đến phòng nhỏ hai người, cánh cửa rộng mở từ bên trong phát ra thanh âm rầm rầm.

Thái Sinh đứng ở cửa nhìn về phía phòng, bừa bãi một mảnh, tất cả có ném vỡ toàn bộ đều tan nát , thấy Thái Sinh dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn chính mình,Bạch Tấn Vân hung hăng liếc mắt một cái, hai mắt tinh hồng đã không phải dùng từ nổi giận có thể hình dung ,hắn đưa tay cầm tờ giấy trên bàn hung hăng ném đến trước mặt Thái Sinh.

“Như người mong muốn, từ giờ trở đi ngươi và ta không còn quan hệ gì!” Nói xong Bạch Tấn Vân cất bước đi qua người Thái Sinh, cánh tay hắn đột nhiên bị Tiểu Nguyệt bắt lấy.

“Đại thiếu gia..... Ngươi vì sao phải hù thiếu phu nhân nhaa? Vì sao? Thiếu gia không thể hù thiếu phu nhân.....” Tiểu Nguyệt đột nhiên cảm thấy được trong lòng rất sợ hãi, như là nháy mắt mất đi cái gì đó quý giá, nàng gắt gao lôi kéo ống tay áo của Bạch Tấn Vân, đau khổ cầu xin .

Bạch Tấn Vân không nói lời nào, dùng sức vung tay Tiểu Nguyệt ra, sải bước bỏ đi, xuyên qua hành lang thật dài hắn núp ở cuối hành lang.

68. Chương 68: Rời Khỏi Bạch Phủ

Thái Sinh đỡ dẫn nhìn tờ giấy bên chân, xoay người nhặt nó lên, chỉ trên mặt hai chữ “Hưu thư” thật lớn, chiếm hết một nửa trang giấy.

“Thiếu phu nhân, đã xảy ra chuyện gì nha, buổi sáng hai người còn rất tốt tại sao hiện tại đột nhiên nói hưu người, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Tiểu Nguyệt gấp đến độ kéo cánh tay Thái Sinh, nàng không muốn để Thái Sinh đi, không muốn.

“Tiểu Nguyệt, không có việc gì, ta ở đây một khoảng thời gian mà không có chiếu cố cho người bao nhiêu, bản thân lại luôn sinh bệnh để các người thêm không ít phiền toái.” Thái Sinh nhìn khuôn mặt rơi nước mắt của Tiểu Nguyệt, vươn ngón tay thon dài thay nàng lau khô nước mắt khóe mắt, mỉm cười, nói: “Tiểu Nguyệt là nữ nhi tốt, về sau đối Thiếu phu nhân mới cũng tận tâm hết sức như vậy nha, Thiếu phu nhân mới cũng sẽ thích Tiểu Nguyệt.”

“Ta không chịu, ta chỉ thích thiếu phu nhân.....” Tiểu Nguyệt khóc ôm cổ Thái Sinh, tựa đầu chôn ở trong ngực Thái Sinh khóc rống lên, hai tay nhỏ bé gấu gao cầm lấy y phục Thái Sinh.

“Tiểu Nguyệt.....” Thái Sinh không có ý ôm Tiểu Nguyệt, chỉ có thể đưa tay nhẹ nhàng vỗ lưng của nàng, để cho nàng bình tĩnh một chút. “Giúp ta tìm một bộ y phục của người giúp việc đến đây, ta muốn rời đi.”

“Thiếu phu nhân.....” Tiểu Nguyệt nghẹn ngào từ trong lòng Thái Sinh đi ra ngẩng đầu, nước mắt lưng tròng nhìn Thái Sinh, trong lòng một trận chua xót.

“Đi thôi, giúp ta một chút.” Thái Sinh nói với Tiểu Nguyệt xong lại cười.

Tiểu Nguyệt gật gật đầu, xoay người rời khỏi.

Nụ cười trên mặt Thái Sinh dần dần tiêu thất, xoay người nhìn gian phòng mình từng ở, nhớ lại cảm tình của hắn và Bạch Tấn Vân cũng là sinh ra ở trong này.

Tại sao lại không nữ, không phải chính mình vẫn muốn rời khỏi nơi này sao?

Từ ngày gả vào nơi này hắn không phải lúc nào cũng muốn rời khỏi sao?

Vì sao tìm lại đau như vậy nha?

Ngồi ở bên giường, vuốt ve nơi hai người từng triền miên qua, “Đại thiếu gia, ta sẽ cả đời trân quý khoảng thời gian sống cùng huynh, cảm ơn huynh, cảm ơn huynh đối với ta tốt như vậy.”

“Thiếu phu nhân, y phục đây.” Tiểu Nguyệt cầm y phục đi đến trước mặt Thái Sinh, “Ngài, người thật sự phải thay đổi y phục này rồi đi sao?”

“Ừm.” Thái Sinh gật gật đầu, “Trên người ta tất cả đều là của Bạch phủ, ta đi rồi mấy thứ này phải để lại.” Nói xong Thái Sinh tiếp nhận y phục trên tay Tiểu Nguyệt, “Tiểu Nguyệt, người đi ra ngoài trước đi, ta muốn một mình ở trong phòng này.”

Tiểu Nguyệt rất muốn nói, từ ngày thiếu phu nhân vào cửa nàng chưa hề hạ phu nhân thay y phục lần nào, lần này nàng muốn hạ hạ phu nhân một lần cuối cùng nhưng mà thiếu phu nhân lại bảo nàng ra.

Nhưng mà nàng có thể lý giải, thiếu phu nhân muốn một mình ở trong phòng suy nghĩ, nhất định là còn có rất nhiều lưu luyến không nữ.

Nghĩ đến đây, Tiểu Nguyệt biết điều lui xuống, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Thái Sinh nhẹ nhàng thở dài, thay trang phục nữ nhân ra mặc y phục người giúp việc vào, tháo kim trâm trên đầu xuống, buộc tóc lên cao nghiêm nhiên là một thiếu niên tuấn tú.

Thái Sinh cầm cây trâm lên nhìn lại, sờ xong lại sờ, đây là lễ vật đại thiếu gia đưa cho hắn, huynh ấy bảo hắn mỗi ngày đều phải đeo nhưng mà.....

Đặt cây trâm lên bàn trang điểm, cất xong hưu thư, Thái Sinh cả người nhẹ nhàng khoan khoái đẩy cửa ra ngoài.

“Thiếu phu nhân.....” Tiểu Nguyệt gọi từ phía sau lưng Thái Sinh.

Thái Sinh quay đầu lại nhìn Tiểu Nguyệt nở nụ cười trong sáng, “Y Phục này rất hợp với ta.”

Tiểu Nguyệt gật gật đầu, y phục nam nhi rất thích hợp với thiếu phu nhân, không giống nữ nhân mềm mại, có anh khí nam nhi tuấn lãng.

Thái Sinh quay đầu đi nhanh về phía trước, nói cho chính mình không được quay đầu lại, xuyên qua hành lang thật dài, đi qua hồ hoa sen ra khỏi nơi ở của Bạch Tấn Vân ra khỏi Bạch phủ.

Từ nay về sau sẽ không trở về đây nữa.

69. Chương 69: Ai Đau Lòng Nha ?

Thái Sinh đi ra khỏi cửa Bạch phủ, đi vài bước rồi quay đầu nhìn lại, nhìn tấm biển Bạch phủ, nội tâm trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Mấy tháng qua hắn sống tại nơi này, bất tri bất giác đem nơi này trở thành nhà của mình.

Hắn quen rúc vào trong ngực đại thiếu gia, nghĩ chỉ cần như vậy có thể thiên trường địa cửu.

Nhưng mà sự thật thật tàn khốc .

Nhưng mà đây chính là quyết định của hắn, nhất định phải hạ quyết tâm.

Nhẹ giọng thở dài, xoay người, thân ảnh mỏng manh của Thái Sinh nhanh chóng hòa trong đám người lui tới.

Góc đường đối diện Bạch Phủ, một thân ảnh màu trắng thống khổ nhìn Thái Sinh rời đi.

Bạch Tấn Vân tựa vào trên vách tường, cười lạnh vài tiếng với chính mình.

Thật đáng thương! Bạch Tấn Vân, người đối với hắn tốt như vậy, nhưng mà hắn trước khi đi cũng không nói với người một câu lưu luyến, cũng không giải thích với người một câu.

Vùng quyền hung hăng nện ở trên vách tường, Bạch Tấn Vân xoay người đi đến tửu quán, hiện tại đầu óc của hắn thật loạn, ý nghĩ duy nhất đến chính là uống rượu, chỉ có uống rượu say mới làm hắn mất cảm giác.

Chờ sau khi thanh tỉnh mới ngẫm lại, trong lúc đó bọn họ rốt cuộc ra vấn đề gì.

Khách đến tửu lâu cũng không nhiều, một bàn ba người hay năm người, Bạch tấn vân đi thẳng đến lầu hai, ngồi bên cạnh cửa sổ, gọi ba bầu rượu sau đó bắt đầu một mình uống say.

Thái Sinh đi ở đầu đường náo nhiệt, nhìn người đến người đi, loại cảm giác này đã lâu có, không phải tốt lắm sao nhưng mà vì sao hắn lại muốn khóc như vậy nha.

“A! Đây không phải là Thái Sinh sao?” Vương đại nương cách vách liếc mắt một cái liền nhận ra Thái Sinh , “Tỷ tỷ người bay lên làm phượng hoàng , người cũng có thể đi theo hưởng phúc.”

Thái Sinh chẳng qua nhìn Vương đại nương lễ phép cười cười.

Thái Sinh nói với cha mẹ chuyện mình bị hưu sau đó không nói thêm cái gì.... bởi vì đây cũng là hy vọng trong lòng bọn họ. Dù sao cũng là một nam nhi làm sao có thể gả cho người ta làm vợ nha.

“Sinh Nhi !Con nghỉ ngơi vài ngày, sau đó giúp đỡ cha con đến y quán, gần đây số người phụ giúp không đủ. Chờ thêm hai năm, nhà chúng ta có tiền Thái Sinh của chúng ta lớn thêm chút nữa là có thể lấy vợ nha .” Mẹ Thái Sinh mặt mày hớn hờ nói, đây là hy vọng của bà không nghĩ tới lại đến nhanh như vậy.

Thái Sinh không nói chuyện, thay đổi xiêm y ngày thường của mình xong rồi tự nhốt mình trong phòng, gục vào trên bàn giống như suy nghĩ rất nhiều chuyện, rồi lại không biết suy nghĩ cái gì, đầu óc trống rỗng.

“Tiểu nhị! Lấy thêm cho ta một bầu rượu!” Bạch Tấn Vân nhìn tiểu nhị bận rộn hô to.

“Đại thiếu gia, ngài uống quá nhiều , ta xem.....” Tiểu nhị vội chạy đến bên người Bạch Tấn Vân, hảo tâm khuyên giải lại bị Bạch Tấn Vân mắng ngược lại: “Sợ ta trả bạc không nổi sao?” Nói xong ‘Rầm’ một tiếng, đem một thỏi bạc nện ở trên bàn.

Tiểu nhị không còn lời nào để nói chỉ có thể lấy rượu cho hắn.

“A, ta tưởng là ai nha, đây không phải Bạch gia đại thiếu gia sao? Chuyện gì làm cho người lúc này mượn rượu giải sầu a?” Giọng có chút trêu chọc bỗng nhiên từ đỉnh đầu của Bạch Tấn Vân vang lên, sau đó một mình ngồi xuống bên cạnh Bạch Tấn Vân.

Bạch Tấn Vân đã có chút say, liếc mắt nhìn về phía người kia, tiếp theo nở nụ cười khinh thường, “Chu Hằng Quân, người thật đúng là âm hồn không tiêu tan, ta là tạo nghiệt gì mà đi đến đâu đều có thể gặp người ta?”

“Ha ha, đừng đi chứ, một mình uống rượu rất buồn ta đến uống cùng người đây.” Chu Hằng Quân vừa nói xong cũng tự mình rót rượu, rồi uống cùng Bạch Tấn Vân.

“Tấn Vân, tiểu nam sủng của người đâu?” Chu Hằng Quân đột nhiên nêu vấn đề làm cho Bạch Tấn Vân lập tức nổi giận, đem chén rượu hung hăng quăng xuống mặt đất, quát: “Người hỏi hấn làm cái gì!”

“Ha ha ha.....” Nhìn thấy phản ứng của Bạch Tấn Vân, Chu Hằng Quân cười ha ha, theo sau cầm lấy một chiếc đĩa, điểm ở trên ngực Bạch Tấn Vân một chút rồi nói: “Bởi vì ta thấy, người đang đau ở nơi này!”

70. Chương 70: Chu Hằng Quân Xao Động Tâm

Nghe được lời của Chu Hằng Quân, Bạch Tấn Vân lạnh lùng nhìn quét qua, ánh mắt phần hận lạnh như băng kia làm cho Chu Hằng Quân sững sốt, lúc Chu Hằng Quân ngẩng người, bàn tay to của Bạch Tấn Vân vung lên, đem cánh tay của Chu Hằng Quân hất sang một bên, cùng lúc đó nhìn hấn gầm nhẹ nói: “Cút!”

Nhìn thấy Bạch Tấn Vân như vậy, Chu Hằng Quân liền thu lại nụ cười đùa cợt, cầm lấy bầu rượu rót đầy chén rượu của mình, sau đó đựng chén rượu trong tay Bạch Tấn Vân một cái, “Đến đây, ta và người cùng uống, một người uống rượu giải sầu rất nhàm chán.”

Nói xong, ngửa đầu một hơi uống cạn sạch.

Bạch Tấn Vân phiết liếc mắt một cái hấn, không nói chuyện, bưng chén rượu lên uống cạn.

Khách trong tửu lâu lần lượt rời khỏi, toàn bộ lầu hai trống trơn chỉ còn lại có hai người bọn họ, người một chén ta một chén, mặc kệ Chu Hằng Quân ở bên người hấn nói cái gì nói, Bạch Tấn Vân thủy chung không đáp lời, không ngừng đầu, ánh mắt khóa trên bầu rượu cùng chén rượu, buồn bực uống thêm.

Khó chịu trong lòng hấn không phải có thể dùng ngôn từ là có thể hình dung, có trời biết hấn quan tâm Thái Sinh như thế nào, nhưng mà vật nhỏ kia tại sao muốn chạy trốn khỏi hấn nha?

Hấn đối xử với hấn không tốt sao? Vì sao muốn ở cùng một chỗ với tên hỗn đản Đường Hiền Nhạc kia nha?

Hấn luôn tìm cách để mình hứ hấn, chính là muốn ở cùng một chỗ với Đường Hiền Nhạc sao?

Ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm ngoài cửa sổ, ban đêm yên tĩnh như nước, ngày thường hấn sẽ ôm Thái Sinh, ở hấn bên tai hấn nói lời câu dẫn.

Mà hiện tại vật nhỏ kia chỉ sợ đang rúc vào trong ngực Đường Hiền Nhạc nha.

Bạch Tấn Vân nhíu mày, tưởng tượng đến cảnh có thể Thái Sinh đang ở trong ngực nam nhân khác lộ ra vẻ mặt quyến rũ nhu nhược tim hấn mơ hồ thấy đau, chứ đừng nói đến thân thể mềm mại của Thái Sinh lộ ra ở trước mặt người khác.

Về mặt của hấn, tiếng rên rỉ của hấn, động tác có chút ngốc của hấn, đều làm cho Bạch Tấn Vân cảm thấy hít thở không thông.

“Rầm –”

Bạch Tấn Vân đem bầu rượu và chén rượu trên bàn toàn bộ hất xuống mặt đất, đột nhiên đứng lên nghiêng ngả lao đảo đi ra ngoài. Hấn muốn đi tìm Đường Hiền Nhạc, hấn hiện tại muốn bắt nam nhân kia hung hăng đánh một chân tới bờ.

“Tấn Vân, người đi đâu?” Chu Hằng Quân vội vàng đứng dậy, đỡ lấy Bạch Tấn Vân ngay cả đứng cũng không vững, để cho cả người hắn tựa vào thân thể của chính mình, một cánh tay đỡ lấy đầu vai hắn, tay kia thì vòng qua thắt lưng của Bạch Tấn Vân, đỡ lấy eo hắn.

Chu Hằng Quân nghiêng đầu nhìn Bạch Tấn Vân bởi vì say rượu mà có chút mơ màng, vẻ mặt anh tuấn của hắn bởi vì rượu tác động mà hồng nhuận, Chu Hằng Quân nhìn thấy chỉ cảm thấy thân thể có chút xao động, nuốt nước miếng xuống tạm thời bỏ đi một chút vọng tưởng.

Thật lâu trước kia, Chu Hằng Quân bắt đầu cảm thấy có hứng thú với Bạch Tấn Vân, tiếc rằng đại thiếu gia này đáng về khí thế kiêu ngạo, tính tình tệ muốn chết, trừ phi chính hắn nguyện ý nếu không người nào đến gần hắn cũng không sẽ có kết cục tốt.

Cho nên Chu Hằng Quân luôn bồi ở chung quanh hắn, tìm kiếm cơ hội.

Tuy rằng hắn mỗi đêm đều cùng các nam sủng khác mây mưa thất thường, nhưng mà mỗi lần tình cảm đến phút mãnh liệt trong đầu hắn đều nghĩ đến bộ dáng của Bạch Tấn Vân.

“A? Người đỡ ta làm gì?” Bạch Tấn Vân nghiêng đầu đối diện với Chu Hằng Quân, “Ta không có say, người đỡ ta làm cái gì, buông tay!” Hai mắt của Bạch tấn vân mê ly, đôi môi đỏ tươi, nhìn thấy Bạch Tấn Vân giờ phút này Chu Hằng Quân rốt cuộc ức chế không được khát vọng và xao động trong cơ thể.

Bạch Tấn Vân đưa tay muốn đẩy Chu Hằng Quân ra, nhưng mà khí lực không đủ nghiêng ngã lão đảo cuối cùng vẫn tựa vào người Chu Hằng Quân.

“Tấn Vân, người say rồi, ta đỡ người đi nghỉ ngơi.” Chu Hằng Quân cũng không để ý Bạch Tấn Vân có muốn hay không liền đỡ hắn ra khỏi tửu lâu.

71. Chương 71: Song Song Vào Khách Điểm

Thái Sinh ở trong phòng của mình buồn bực cả buổi trưa, lúc này trong viện thực im lặng, nói vậy cha và mẹ đều đã muốn ngủ, vì thế hắn kéo cửa phòng ra, nhìn màn đêm tối đen điểm lên đó ít vì sao.

Hít sâu một hơi, không khí lúc này có mùi vị đêm tối.

Cất bước ra khỏi phòng, ngồi ở trên mặt ghế đá trong viện, suy nghĩ lung tung phiêu tán, từng hình ra cứ hiện ra ở trong đầu hắn.

Mới nhớ rõ trước đây, tâm trạng hắn không ... không được... tốt lắm, sẽ đem chính mình nhốt ở trong phòng, khi đó tỷ tỷ sẽ không ngừng đứng ở cửa gào thét muốn hắn đi ra.

Sau đó hai tỷ đệ cãi nhau, quỳ gối trên mặt ghế đá, bò lên trên bàn đá vừa ngắm sao vừa nói tâm sự riêng của mình.

Sau này hai người đều lần lượt trưởng thành, ở một đêm nọ, tỷ tỷ lên nói cho hắn biết tỷ ấy có thích một người là Vượng ca cách vách a.

A Vượng ca từ nhỏ chính là vua của nơi này, đầu óc rất linh hoạt lại hài hước cho nên được nhiều nữ nhi thích.

Sau nữa là Bạch phủ cầu hôn, tỷ tỷ tìm cái chết để có cùng A Vượng ca bỏ trốn, cho nên Thái Sinh đã thay thế tỷ tỷ gả cho người đó.

Tiếp theo hắn chỉ cần nghĩ biện pháp thoát thân là được, nhưng hắn không cẩn thận đem tim của mình dừng ở nơi đó. Cho tới bây giờ không nghĩ tới, hắn lại thích đại thiếu gia, hai nam nhân yêu nhau rất kỳ quái đi.....

“A.....” Thái Sinh thở dài thật sâu, quyết định đi ra ngoài đi một chút, ban đêm cho nên người đi đường không nhiều lắm, có lẽ xung quanh yên tĩnh có thể giúp hắn suy nghĩ kỹ lại.

Thật lâu không có mặc y phục chính mình, vẫn là mặc y phục nam nhi tự tại nhất, bước chân muốn nhanh hay chậm tùy thích, có thể tùy ý cười, có thể lớn tiếng nói chuyện cũng không cần lúc nào cũng phải cẩn thận sợ bại lộ thân phận chính mình.

Queo vào phố, Thái Sinh đột nhiên thấy hai người đỡ lẫn nhau đi qua trước mặt mình, mặc dù ánh trăng mờ ảo, Thái Sinh liền nhận ra người nam nhân uống say đến không biết gì là Bạch Tấn Vân.

“Đại thiếu gia.....” Thái Sinh đi nhanh vài bước, nhưng mà hai người kia không có thấy hắn, càng không có nghe thấy hắn hô. “Đã trễ thế này, bọn họ đi đâu?”

Nhìn bóng dáng hai người, Thái Sinh cảm thấy được người nam nhân kia có chút nhìn quen mắt, cẩn thận hồi tưởng lại đột nhiên nhớ đến, nam nhân kia chính là người xuất hiện ở tửu lâu lần trước đại thiếu gia đã hắn đến, lúc ấy hắn còn mang theo nam sủng xinh đẹp, tên của hắn hình như là Chu Hằng Quân.

Thái Sinh đối với Chu Hằng Quân không có cảm tình gì, một loại bất an đột nhiên nổi lên trong lòng, vì thế Thái Sinh lén lút đi theo phía sau hai người.

“A — người dẫn ta đi đâu a? Nhà của ta không phải hướng này.....” Bạch Tấn Vân ngẩng đầu nhìn xem bốn phía, phát hiện phương hướng không đúng, liền rống to với Chu Hằng Quân.

“Đương nhiên là mang ngươi đi nghỉ ngơi, đi theo ta là được.” Cánh tay của Chu Hằng Quân ôm chặt Bạch Tấn Vân, chỉ sợ hắn sẽ chạy thoát.

Rốt cục hai người ngừng lại ở trước cửa khách ***, Chu Hằng Quân đỡ Bạch Tấn Vân đi vào khách ***.

Thái Sinh theo tới cửa khách ***, trong lòng càng thêm bất an, cùng lúc đó còn có chút đau lòng.

Đại thiếu gia sẽ không nhanh như vậy liền quên mình còn cùng nam nhân khác đến khách *** a.....

Nếu đã biết như vậy tại sao còn đi theo tới đây nha.....

Nghĩ đến đây Thái Sinh xoay người quay trở về.

Nhưng mà

Bước chân Thái Sinh chậm dừng, hiện tại đại thiếu gia say đến bất tỉnh nhân sự, lại bị Chu Hằng Quân kia cưỡng chế đưa vào khách ***, hắn vừa rồi rõ ràng nghe được đại thiếu gia nói phải về Bạch phủ .

Nói như vậy là Chu Hằng Quân tự chủ trương ?

Trong lòng đại thiếu gia cũng không phải tự nguyện ?

Nghĩ đến đây Thái Sinh đột nhiên xoay người lại, chạy về phía khách ***.....

72. Chương 72: Âu Yếm

Mở phòng, Chu Hằng Quân đỡ Bạch Tấn Vân lên lầu hai, đi tới phòng bọn họ, đẩy cửa, dìu Bạch Tấn Vân đi vào.

“Đến rồi, nằm xuống đi.....” Chu Hằng quân đem bạch tấn vân phóng ngã vào trên giường.

“Đây là làm sao a?” Bạch Tấn Vân mơ mơ màng màng mở to mắt nhìn xem bốn phía đều xa lạ. Đưa tay xoa huyệt thái dương, “Ta muốn quay về Bạch phủ.....”

“Ngươi say, hiện tại nên nằm xuống nơi này chút nữa hắn trở về.” Chu Hằng Quân nói xong, đứng dậy, đem cửa phòng đóng lại.

Đợi lúc hắn quay trở lại bên giường, Bạch Tấn Vân đã muốn ngủ, dáng ngủ yên lòng như là một tiểu hài tử ngây thơ.

Chu Hằng Quân đi tới ngồi ở bên giường, vươn tay đến vuốt ve hai má của Bạch Tấn Vân, một chút một chút giống như đang vuốt ve một món bảo bối.

“Tấn Vân, ngươi có biết ta đối với ngươi như thế nào không?” Ngón tay của Chu Hằng Quân dẹt vào long mày, vuốt mắt hắn, lướt qua sống mũi thẳng của hắn, cuối cùng quanh quẩn ở đôi môi đỏ tươi của hắn.

“Thái Sinh.....” Bạch Tấn Vân mơ mơ màng màng hô lên tên Thái Sinh, trong mộng hắn đang ôm Thái Sinh, hôn môi lên môi hắn.

“Thái Sinh?” Chu Hằng Quân nhú lại mi, ngấm lại, có thể chính là tiểu nam sủng đi theo Bạch Tấn Vân kia, ha ha, ta trước kia vẫn không ra tay với Bạch Tấn Vân, không đơn thuần bởi vì tính tình hắn không tốt, quan trọng chính là Bạch Tấn Vân rất chán ghét bị nam nhân đụng.

Thật không nghĩ tới Bạch Tấn Vân như vậy lại yêu thương nam nhân.

Chu Hằng Quân cúi người xuống, đưa môi hắn dán lên bên tai Bạch Tấn Vân, nhẹ giọng nói: “Tấn Vân, ta là Thái Sinh, ta là Thái Sinh.....”

Nói xong, cúi đầu hôn lên cổ của Bạch Tấn Vân.

“Ừm.....” Bị hôn môi Bạch Tấn Vân khẽ cau mày, cảm giác rất không thoải mái, theo bản năng đưa tay đẩy người trên người mình ra.

Bị đẩy ra Chu Hằng Quân nhìn Bạch Tấn Vân, có chút không vui nói: “Làm sao vậy, ta là Thái Sinh a, người tại sao đẩy ta ra?”

Bạch Tấn Vân không có trả lời hắn, hô hấp của hắn chậm rãi bằng phẳng như là đang ngủ bình thường.

Chu Hằng Quân vươn đầu lưỡi liếm lên môi của mình, hắn vừa rồi đã hôn Bạch Tấn Vân, điều này làm cho huyết mạch hắn dâng trào kích động không thôi, vì thế đưa tay đến, bắt đầu cởi cổ áo của Bạch Tấn Vân.

“Người rốt cuộc đang làm cái gì?” Bạch Tấn Vân cũng không có ngủ mơ mơ màng màng cảm giác có người cởi y phục của hắn, vì thế lại thô bạo đem người nọ đẩy ra.

“Ta giúp người cởi y phục a, Tấn Vân, ta là Thái Sinh, người đã quên sao?” Chu Hằng Quân rất có kiên nhẫn, vừa nói vừa xoay người lại hôn môi Bạch Tấn Vân.

Đúng lúc này, Bạch Tấn Vân hai mắt đột nhiên mở, ngay lúc Chu Hằng Quân muốn hôn lên đôi môi đỏ mọng của Bạch Tấn Vân thì bị Bạch Tấn Vân cho một cái tát vào trên mặt.

“Thái Sinh? Thái Sinh mới không giống như người giống như sói đói.” Bạch Tấn Vân phẫn một cái tát ở trên mặt Chu Hằng Quân, đầu của hắn thanh tỉnh không ít nhưng mà thân thể vẫn vô lực, miễn cưỡng chỉ có thể ngồi nhìn Chu Hằng Quân bằng ánh mắt khó hiểu, cười tà mị,

“Tấn vân, qua tối nay, người chính là người của ta.” Chu Hằng Quân cũng không để ý đến cái tát kia, chỉ cần có thể được người trước mắt, một cái tát thì tính cái gì.

“Chu Hằng Quân, ta không hoàn toàn không muốn nhìn thấy người ghê tởm, rút ngay cho ta!” Bạch Tấn Vân chán ghét nhìn Chu Hằng Quân, hữu khí vô lực nói.

“A, phải không? Bạch đại thiếu gia, nhưng việc này không phải do người quyết định.” Chu Hằng Quân làm sao có thể ở thời điểm này buông tha hắn nha, nói xong liền bỏ nhà về phía Bạch Tấn Vân.

73. Chương 73: Giải Vây

Bạch Tấn Vân bởi vì say rượu mặc dù ý thức mãnh liệt phản kháng nhưng thân thể hắn một chút cũng không nghe theo, lúc Chu Hằng Quân bỏ nhà đến chẳng những không có ngăn được hắn, cứ nhiên còn bị hắn dễ dàng đẩy ngã ở trên giường.

“Chu Hằng Quân, người dám động ta một chút, ta nhất định đem người băm thây vạn đoạn!” Bạch Tấn Vân hung dữ nhìn người nam nhân nằm trên người hắn, hắn cho tới bây giờ không chán ghét qua một người như vậy.

“A, Tấn Vân, qua đêm nay, ta tùy tiện người xử trí.” Chu Hằng Quân hoàn toàn không nhìn Bạch Tấn Vân đang trừng mắt hắn, đưa tay vuốt ve gương mặt của Bạch Tấn Vân.

“Người ít ghê tởm cho ta! Biết điều hiện tại thả ta ra, ta nhiều lắm cho người tàn phế. Nếu còn dám có động tác gì ta sẽ cho người chết thảm hơn so với người khác!” Bạch Tấn Vân phất tay, một tay xóa sạch nơi Chu Hằng Quân vuốt qua.

Chu Hằng Quân nhìn Bạch Tấn Vân nổi giận, khoe miệng cong lên nở nụ cười tà ác, hẳn thích Bạch Tấn Vân lúc này, ngày thường hẳn kiêu ngạo hẳn cường thế, cho nên không ai dám trêu hấn, mà lúc này đây tâm tình của hẳn giống như ngày thường nhưng mà thân thể hẳn lại hoàn toàn không chịu chi phối.

Một Bạch Tấn Vân như vậy thật sự là rất hấp dẫn người, thật sự muốn nhanh nháp nhấp hương vị của hẳn.

Nghĩ đến đây Chu Hằng Quân bắt lấy tay của Bạch Tấn Vân, xác định nắm đấm của hẳn đối với mình không có thương tổn, liền cúi người muốn hôn lên môi hẳn.

Bạch Tấn Vân bị Chu Hằng Quân hôn, chỉ cảm thấy trong lòng một trận ghê tởm, hẳn lại bị một người nam nhân làm ra loại sự tình này!

Chu Hằng Quân thấy Bạch Tấn Vân nghiêng đầu, động tác của hẳn dừng lại ở trên giường, nghiêng ngẫm nhìn Bạch Tấn Vân nở nụ cười, bộ dáng hiện tại của hẳn thật là đáng yêu.

Vì thế thân thể hẳn trầm xuống muốn hôn người phía dưới.....

Đúng lúc này.

“Cộc cộc cộc – cộc cộc cộc – cộc cộc cộc –”

Từng đợt không ngừng nghỉ tiếng đập cửa không ngừng truyền đến, kèm theo một giọng nói lo lắng:“Đại thiếu gia, đại thiếu gia, ta biết người ở bên trong, đại thiếu gia, mở cửa, mở cửa nhanh lên!”

Nghe được giọng nói đó ánh mắt của Bạch Tấn Vân bắt gặp sáng ngời, trong lòng mang theo cả kinh là Thái Sinh.....

Chu Hằng Quân nghe được tiếng đập cửa cùng tiếng gọi âm ỉ, hẳn nhìn Bạch Tấn Vân cười sáng lạn, mang theo một chút mờ ám nói:“Tấn Vân, có phải tiểu nam sủng của người đến đây hay không?”

“Biết điều đi mở cửa đi!” Bạch Tấn Vân nằm ở dưới thân Chu Hằng Quân, tứ chi vô lực, thần thái nhợt nhạt nhưng là vẻ mặt hẳn một chút cũng không kém còn lên tiếng gầm nhẹ.

“Xem ra, việc tốt hôm nay của chúng ta không thành được , thật đúng là đáng tiếc.” Chu Hằng Quân cười từ trên người Bạch Tấn Vân đứng lên, sửa sang lại y phục chính mình, xoay người đi về phía cửa.

Thái Sinh đứng ở cửa, không ngừng đập vào cánh cửa ngăn hẳn hẳn và Bạch Tấn Vân, lâu như vậy không đến mở cửa, bọn họ đang làm cái gì.....

“Đại thiếu gia, đại thiếu gia, đại thiếu gia.....” Nghĩ đến đây, giọng Thái Sinh càng lớn hơn nữa , đúng lúc này cửa mở ra hé ra khuôn mặt mang theo nụ cười xuất hiện ở trước mặt Thái Sinh.

“Tiểu sủng nam, người tới cũng thật đúng lúc.” Chu Hằng Quân hai tay hoàn ngược tựa vào khung cửa, cười nhìn Thái Sinh.

Thái Sinh mới không để ý tới hẳn nói cái gì, trực tiếp vọt vào phòng, thấy Bạch Tấn Vân nằm ở trên giường, hữu khí vô lực tứ chi xụi lơ.

Y Phục, y phục hẳn còn hoàn hảo

Vậy thì yên tâm .

“Hừm.” Thái Sinh thở dài nhẹ nhõm một hơi, vội vàng đi đến bên giường, nâng Bạch Tấn Vân dậy, thân thiết hỏi:“Đại thiếu gia, ngài không sao chứ?”

Bạch Tấn Vân nhìn thấy Thái Sinh, trong lòng hẳn một trận vui mừng nhưng mà vui mừng qua đi rồi lại lâm vào thống khổ.Thái Sinh ! Hẳn đã không còn là Thái Sinh trước kia, hẳn phản bội hẳn, phản bội

74. Chương 74: Đưa Ta Trở Về

Nghĩ đến Thái Sinh xinh đẹp như vậy vào ban ngày rúc vào trong lòng nam nhân khác, thân thể quyến rũ vận vẹo,miệng không ngừng phát ra âm thanh thỏa mãn, Bạch Tấn Vân liền cảm thấy được ngực buồn bực

thở không ra hơi.

Hắn cúi đầu lạnh lùng đẩy đôi tay muốn muốn diu hắn ra “Không cần, ta có thể tự mình đứng lên.”

Vừa rồi tình thế cấp bách mới không nghĩ nhiều như vậy, cho nên khẩn cấp bổ nhào vào bên người Bạch Tấn Vân muốn đỡ hắn, ai ngờ lại bị hắn lạnh lùng đẩy ra khi đó bản thân đã ý thức được giữa hai người bọn họ đã không có quan hệ gì.

Nghĩ đến đây tim của Thái Sinh một trận đau đớn, hắn thu hồi cánh tay chậm rãi thẳng đứng dậy, đứng ở bên giường nhìn Bạch Tấn Vân mặc không lên tiếng, trong lòng lần nữa an ủi chính mình, không có gì, không có gì, chỉ cần đại thiếu gia bình yên vô sự là tốt rồi.

Bạch Tấn Vân tốn nhiều sức lực mới có thể xuống giường, đứng dậy chỉ cảm thấy đầu văng mắt hoa, thân thể lắc lư vài cái Thái Sinh vừa muốn đưa tay đến đỡ, tưởng tượng đến ánh mắt lạnh lùng vừa rồi của Bạch Tấn Vân, hắn đành không vươn tay ra mà đem tay mình để xuống.

“Hừ, may mắn tiểu tử kia chạy nhanh, bằng không ta nhất định làm thịt hắn!” Bạch Tấn Vân nhìn ngoài cửa trống rỗng, hung hăng nói một câu.

Nếu không phải những lời Bạch Tấn Vân nhắc nhở hắn, Thái Sinh thật không chú ý tới Chu Hằng Quân không biết khi nào đã rời khỏi khách *** này.

“Đại thiếu gia, trời đã muộn đã tối, ngài mau quay về Bạch phủ đi.” Thái Sinh đứng ở bên cạnh Bạch Tấn Vân, cúi đầu, ánh sáng mờ nhạt trong phòng trên mặt phóng ra tầng lớn bóng râm, vụn tóc trên trán che khuất ánh mắt hắn, làm cho người ta thấy không rõ về mặt hắn lúc này.

Chẳng qua hai tay của hắn gắt gao nắm chặt lại, cực lực khống chế được tâm tình chính mình, giữ vững thanh âm bằng phẳng, “Đại thiếu gia, ngài một người trở về không sao ha, ta đây trước hết đi trước, ngài phải cẩn thận.”

Nói xong Thái Sinh cúi đầu không đợi Bạch Tấn Vân nói chuyện nhắc chân liền đi, nếu đại thiếu gia chán ghét hắn như vậy hắn tốt nhất vẫn nhanh rời khỏi đây.

Bạch Tấn Vân còn yên lặng tức giận đối với Chu Hằng Quân, bỗng nhiên nghe được lời Thái Sinh nói, không đợi hắn nói gì, Thái Sinh đã cất bước đi qua bên người hắn.

Hôm nay hắn không giống lúc trước, mặc y phục nam nhi tươi mát có tự nhiên có, tuy rằng dịu dàng như trước nhưng có hơn vài phần anh khí thiếu niên, nhìn bóng dáng hắn Bạch Tấn Vân không tự giác vươn tay đến bắt được cánh tay Thái Sinh.

Thái Sinh vốn cúi đầu đi tới, bỗng nhiên cảm thấy được cánh tay mình bị nắm lại, sững sốt, quay đầu, khó hiểu nhìn Bạch Tấn Vân hỏi: “Đại thiếu gia?”

Nhìn mặt Thái Sinh hơn nữa dưới tác dụng của rượu, Bạch Tấn Vân muốn ôm Thái Sinh vào trong ngực hảo hảo mà ôm hắn, hôn tất cả trên người hắn nhưng mà thể diện của nam nhân làm cho hắn bỏ qua suy nghĩ này.

“Đầu ta hiện tại choáng váng, không thể đi đường, người đưa ta trở về.” Bạch Tấn Vân nghiêm mặt, tay lại gắt gao nắm chặt tay Thái Sinh.

“Được, ta đỡ ngài.” Lúc tay Thái Sinh bị Bạch Tấn Vân nắm lại, tim đột nhiên nhảy vài cái, đại thiếu gia nắm tay hắn, còn tưởng rằng Bạch Tấn Vân tha thứ hắn. Cho nên khi Bạch Tấn Vân lạnh lùng nói với hắn, chẳng qua là bảo hắn đưa hắn quay về Bạch phủ, trong lòng Thái Sinh vẫn có chút mất mát.

Mặc dù rời khỏi Bạch Tấn Vân là quyết định của mình, nhưng mà tim hắn vì sao đau như vậy nha.

Mặc dù đau nhưng vẫn làm bộ như không có việc gì, đi tới lấy cánh tay của Bạch Tấn Vân quàng qua cổ mình, khoát lên trên vai để cho trọng tâm hắn dựa lên người mình.

Bạch Tấn Vân dựa vào trong nháy mắt Thái Sinh thiếu chút nữa không đứng vững, nhưng vẫn kiên trì đỡ Bạch Tấn Vân ra khỏi khách ***, khó khăn đi về phía Bạch phủ.....

75. Chương 75: Quen Mùi Vị Của Hắc

Ban đêm ngã tư đường rất lạnh , người qua lại rất ít,cả người của Bạch Tấn Vân đều tựa vào trên người Thái Sinh, mặc cho hắc đỡ chính mình khó khăn đi về phía trước.

Thật ra hắc hoàn toàn có thể không cần như vậy, nhưng mà hắc vẫn lựa chọn mình say,vì như vậy có thể có lý do dựa vào hắc .

Ban đêm gió thật lạnh nhưng làm cho đầu óc Bạch Tấn Vân thanh tỉnh không ít, đầu của hắc để ở trên vai Thái Sinh, tư thế này cũng không thoải mái lắm.Hắc so với Thái Sinh cao hơn rất nhiều, cho nên muốn tựa vào trên vai Thái Sinh, hắc sẽ khom thân mình xuống, nhưng mà chỉ cần dựa vào hắc thế nào đều không sao cả, nghĩ đến đây đầu của Bạch Tấn Vân cọ cọ ở trên vai Thái Sinh, trong lúc vô tình môi hắc đụng phải cổ Thái Sinh.

Chính là nhẹ nhàng đụng phải, hai người đều sửng sốt một chút, cùng lúc đó Thái Sinh cũng dừng bước.

Bạch Tấn Vân ngửi hương vị của Thái Sinh, thanh âm trầm thấp hỏi:“Tại sao không đi ?”

“A? Ừm.....” Thái Sinh vội hồi phục lại tinh thần, đỡ Bạch Tấn Vân tiếp tục đi, trên người hắc mùi rượu rất nặng, vừa rồi đụng tới kia một chút nhưng chỉ là vô tình không nói được cái gì, cho nên chính mình không nên nghĩ lung tung .

Nghiêng ngả lão đảo , cuối cùng đỡ Bạch Tấn Vân tới cửa lớn Bạch phủ, Thái Sinh đưa tay dùng sức gõ vào ván cửa.

Không lâu lắm một hồi liền có người đến mở cửa.

“Đại thiếu gia? Ngài làm sao vậy?” Gia đình mở cửa liếc mắt một cái liền nhận ra Bạch Tấn Vân đang say, vội theo từ trong tay Thái Sinh đỡ hắc.

“Ngài say rượu người dìu hắc trở về nghỉ ngơi, ngủ một giấc thì không sao nữa.” Lúc thân thể Bạch Tấn Vân rời khỏi hắc, bỗng nhiên cảm thấy được tim của hắc đang đau.

“Cám ơn vị Tiểu ca này.” Gia đình lễ phép cảm ơn Thái Sinh, đột nhiên hắc cảm thấy thiếu niên trước mắt này nhìn có chút quen mắt, nhưng mà ánh trăng quá mờ có chút không thấy rõ lắm, vì thế vội vàng hỏi:“Vị Tiểu ca này, chúng ta có phải gặp qua ở đâu hay không?”

“A?” Thái Sinh sửng sốt, lập tức vội vàng cúi đầu xua tay,“Không có, ta chỉ là đi ngang qua, nhìn thấy có người say rượu nên đưa về thôi. Nếu đã đưa đến rồi vậy tại hạ liền cáo từ .” Nói xong Thái Sinh vội vàng xoay người rời đi.

“A, Tiểu ca..... Ai nha, cũng không nói lại tên tuổi, để người ta còn có thể cảm ơn hắc nha.” Gia đình nhìn Bạch Tấn Vân say rượu,cho nên vội đỡ hắc vào Bạch phủ, hắc cho tới bây giờ chưa thấy qua đại thiếu gia say đến dạng này, không phải tửu lượng của ngài luôn luôn tốt lắm sao.

Bạch Tấn Vân nhắm mắt, tầm mắt vẫn nhìn theo thân ảnh yếu ớt đi xa kia, thẳng đến cửa lớn đóng lại trước mặt hắc.

Tại sao hắc không giải thích với chính mình, không giải thích hắc và Đường Hiền Nhạc trong lúc đó không có xảy ra chuyện mình, nói mình là bị hãm hại, chẳng sợ nói là bị bắt buộc cũng không sao a!

Tại sao không giải thích với hắc,mà cứ như vậy muốn rời khỏi hắc sao? Hắc muốn như vậy sao?

Nằm ở trên giường, Bạch Tấn Vân cảm thấy trống rỗng , không đơn giản là giường còn có tim của hắc.

Đưa tay kéo chăn bên người đến, mặt trên này còn còn sót lại hương vị của Thái Sinh, xoay người đem chăn gập gọn ôm vào trong ngực, tựa đầu thật sâu vùi vào chăn,Bạch Tấn Vân lúc này mới cảm thấy an tâm được một ít.

Thì ra hắc đã không biết bắt đầu từ khi nào, hắc đã quen ôm thân thể mềm mại kia, ngửi mùi hương thơm ngát thân nhiên trên người hắc, có lẽ chỉ có như vậy mới có thể làm cho hắc an tâm ngủ.

“Thái Sinh.....” Bạch Tấn Vân thì thào nói, cuối cùng suy nghĩ trong đầu bị rượu mạnh nuốt hết, ý thức dần dần mơ hồ ôm chầm vào giấc mộng.....

76. Chương 76: Hiểu Con Chỉ Có Mẹ

Thái Sinh ngồi ở trong phòng chính mình tựa vào trên bàn bên cửa sổ, nhìn ánh trăng qua ngoài cửa sổ mở, nhìn hình tròn bị khuyết, mặc dù biến hóa như thế nào nó buổi tối mỗi ngày đều treo tại nơi đó.

Vì sao người lại không thể nha.

Vì sao có nhiều cố kỵ như vậy, nhiều hiểu lầm như vậy, nhiều việc không có khả năng như vậy, nhiều cảm kỵ như vậy, luôn bị chuyện phức tạp vây quanh, đối với người mình thích cũng chỉ có thể đứng xa xa nhìn hẩn.

Có lẽ như vậy đối với hẩn mà nói là đủ rồi.

Xa xa nhìn hẩn là tốt rồi, chỉ cần hẩn có thể hạnh phúc là tốt rồi, không cần bao lâu nữa hẩn sẽ quên chính mình, trở lại cuộc sống bình thường, đúng vậy, chính là như vậy, chỉ cần mình hẩn nhớ rõ đoạn hồi ức kia là được rồi.....

Thái Sinh nghĩ tới mí mắt càng ngày càng nặng nề, vì thế liền ghé vào trên bàn ngủ dưới ánh trăng.

Thời điểm tỉnh lại trời đã sáng, cha và mẹ bận rộn ở bên ngoài, vì thế vội vàng đứng dậy đẩy cánh cửa viện ra, nghênh đón ánh nắng sáng sớm.

Đúng vậy, bất luận thế nào đều phải sống không phải sao.

Thái Sinh trấn an chính mình, thích thú khẽ mỉm cười ôm củi chạy tới phía mẹ, “Mẹ, những việc nặng này để con làm.”

Mẹ Thái Sinh nhìn thấy Thái Sinh, liền cười đem đồng củi trong lòng chuyển dời đến trong lòng Thái Sinh, “Ai nha, nhi tử nhà này là ngoan nhất. Bất quá, mẹ giống như quen việc tỷ đệ các con không ở bên người, mẹ thiếu chút nữa đã quên con đã trở lại, còn tưởng rằng con còn ở Bạch phủ nha.”

Nghe được lời của mẹ, tim Thái Sinh trầm xuống, nhưng lập tức lộ ra khuôn mặt tươi cười sáng lạn nói: “Mẹ, về sau con sẽ ở lại bên cạnh mẹ.” Nói xong, ôm củi đi về phía lò bếp.

Nhìn bóng dáng Thái Sinh, nụ cười trên mặt mẹ Thái Sinh dần dần nhạt đi, dùng ánh mắt thân thiết nhìn bóng dáng đứa con.

“Con làm sao vậy?” Cha Thái Sinh phát hiện mẹ Thái Sinh ngẩn người, liền đi đến bên người nàng hỏi.

“Ông là cha của con nó, ông chẳng lẽ không cảm giác được Thái Sinh nhà chúng ta đang rất thương tâm sao?” Nói xong mẹ Thái Sinh quay đầu nhìn về phía cha Thái Sinh.

“Bà suy nghĩ nhiều quá, con nó bị Bạch gia đại thiếu gia hù, hẩn là cao hứng mới đứng làm sao bị thương tâm nha, bà đừng nói bừa!” Cha Thái Sinh lơ đãng.

“Hừ.” Mẹ Thái Sinh thở dài một hơi, “Hiểu con chỉ có mẹ, con nó là thịt trên người tôi, con bị như thế nào mẹ chẳng lẽ không nhìn ra sao?” Nói xong mẹ Thái Sinh mang theo tâm trạng nặng nề rời đi.

“Có ý gì nha?” Cha Thái Sinh có chút không hiểu nổi, bất quá đã đến giờ mở cửa chẩn bệnh, cho nên cũng không muốn nghĩ ngợi.

Cha và mẹ đối thoại với nhau, Thái Sinh ở trong phòng nhóm lửa nghe được tất cả, phải không, hẩn thương tâm về mặt rõ ràng như vậy sao, ngay cả mẹ cũng đã nhìn ra, nói như vậy đại thiếu gia hẩn là nhìn rõ ràng hơn mới đúng.

Nhưng mà hẩn không có hồi mình, cũng không có quan tâm mình, chỉ có thể nói rõ hẩn đã bắt đầu muốn quên hẩn đi.

Sau này hẩn cũng muốn khắc chế chính mình không được nhớ đến Bạch Tấn Vân, tỷ tỷ không ở bên người, hẩn phải hiểu kính cha và mẹ, về sau nếu có thể tránh gặp mặt đại thiếu gia thì nên tránh, như vậy mới có thể quên mất đi.

Nhưng mà tưởng tượng đến đó, liền cảm thấy được tim giống như bị kim đâm vào, hần liền nhin không được muốn rơi lệ.

Thì ra có một số việc không thể nói rõ .

Rõ ràng là hai nam nhân lại yêu nhau .

Rõ ràng thích nhau lại phải ra đi.

Rõ ràng khắc cốt ghi tâm, lại phải quên lãng lẫn nhau.

Vì sao nha, hần không nghĩ ra.....

77. Chương 77: Hần Muốn Hần Phải Trở Lại!

Đã tỉnh rất sớm nhưng vẫn nằm ở trên giường ôm chăn, không chịu đứng dậy như là tiểu hài tử giận dỗi đang đợi người đến nói với hần: – Ngoan, nghe lời.

Một cái lật người Bạch Tấn Vân tâm trạng không yên đem mặt giấu vào bên trong. Tuy rằng đêm qua say rượu nhưng mà hôm nay hần đặc biệt dậy sớm, chỉ là không muốn ngồi dậy, chuyện ở tiền trang cũng không có tâm tình đi làm.

Trong đầu hần hiện giờ toàn là vẻ mặt của Thái Sinh, thân thể của Thái Sinh, mùi vị của Thái Sinh, giọng của Thái Sinh, còn có tất cả chuyện liên quan đến Thái Sinh, nghĩ việc này hần thậm chí quên Chu Hằng Quân đã làm gì với hần.

Mình rốt cuộc đang tính toán gì nha, nếu cảm thấy được thân thể kia đã không sạch sẽ, trong lòng người kia đã không có hần , còn năm lần bảy lượt muốn trốn khỏi hần, nhưng mà tức giận qua đi vì sao vẫn nghĩ đến hần nha.

Đây là không phải đại biểu chính mình căn bản là không thèm để ý hần rốt cuộc như thế nào, mà là để ý hần không ở bên người mình!

Nếu, là nói nếu như, hần hiện tại đi đón hần trở về, hần có chịu hay không?

Nghĩ đến đây Bạch Tấn Vân đem chăn ném qua bên cạnh, tung người một cái nhảy xuống đất, một tay quơ y phục mặc vào, rửa mặt qua loa đẩy cửa liền đi ra ngoài.

Hần mới mặc kệ vật nhỏ kia có chịu hay không! Hần bảo hần trở lại, hần nhất định phải trở lại cho hần!

Bạch Tấn Vân sải bước đi trên hành lang dài thượng, Tiểu Nguyệt thì từ phía sau chạy chậm đến.

“Đại thiếu gia, đại thiếu gia.....” Tiểu Nguyệt hô hồi lâu Bạch Tấn Vân cũng không quay đầu lại, thật là, lão phu nhân bảo nàng đến kêu đại thiếu gia ăn cơm, nàng kêu lớn tiếng như vậy, đại thiếu gia hoàn toàn không có nghe, hay là không để ý tới nàng!

Bạch Tấn Vân bằng tốc độ nhanh nhất chạy đến y quán nhà họ Thái, cách một cái ngõ hẻm, xa xa liền thấy Đường Hiền Nhạc đang đứng ở nơi đó.

Bạch Tấn Vân lập tức dừng bước chân lại đứng ở nơi đó, nhìn tình hình đối diện, mày kiếm gắt gao nhíu lại cùng một chỗ, cái gì nha, hai người bắt đầu quang minh chính đại ở cùng một chỗ sao?

Ngay lúc Bạch Tấn Vân nôn nóng bất an, hai người phải ở trước mặt hần trình diễn cảnh ngọt ngào sao?

Chỉ thấy Đường Hiền Nhạc đứng ở cửa y quán, trên mặt mang theo nụ cười che dấu không được, không lâu lắm một hồi sau Thái Sinh từ bên trong đi ra, giống như tối hôm qua mặc một bộ y phục mộc mạc, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng thuần, mái tóc dài đen bị trói buộc cùng một chỗ, nghiêm nhiên bộ dáng như một gã thiếu niên.

Nhưng mà vẻ mặt Thái Sinh giống như là thấy cái gì chán ghét, tuy rằng không có biểu hiện ra không lễ phép nhưng mà ánh mắt kia vẻ mặt kia tuyệt đối là đứng chán ghét Đường Hiền Nhạc.

Điều này làm cho trong lòng Bạch Tấn Vân cả kinh, chẳng lẽ Thái Sinh chán ghét Đường Hiền Nhạc?

Đối diện phố, bên trong y quán.

Thái Sinh nghe thấy có người đến tìm hấn, có chút kinh ngạc là ai muốn tìm hấn nha?

Vừa ra cửa liền thấy người đó chính là Đường Hiền Nhạc, vẻ mặt lập tức trở nên vô cùng lãnh đạm, đi đến trước mặt Đường Hiền Nhạc lễ phép nói: “Có chuyện gì sao?”

“Ha ha, tại sao lại đối với ta lãnh đạm như thế? Nếu không phải ta, người có thể trở lại cuộc sống tự tại như vậy sao?” Đường Hiền Nhạc cũng không để ý vẻ mặt của Thái Sinh, vừa cười vừa đi đến gần, theo bản năng Thái Sinh từng bước lui về sau, nụ cười trên mặt Đường Hiền Nhạc càng đậm, “Ít nhất hiện tại mặc kệ thế nào, người hiện tại là nam nhân không cần mỗi ngày giả trang nữ nhân, không phải thật tự tại sao?”

Thái Sinh không nhìn tới hấn, nghĩ thôi cũng biết về mặt hấn hiện tại rất đặc ý rất hèn mọn.

Lại lui từng bước về phía sau, ngẩng đầu nghiêm mặt nói: “Nếu không có chuyện gì khác xin mời quay về đi, ta bề bộn nhiều việc.” Nói xong xoay người trở về y quán.

“A, vật nhỏ, sớm muộn gì có một ngày, người sẽ là của ta.” Đường Hiền Nhạc cười sau đó nhàn nhả rời đi.

Thái Sinh ngồi trở lại trên ghế, nghĩ chuyện vừa rồi, hấn hiện tại không cần sợ hấn cũng không phải vì che dấu thân phận để hấn muốn làm gì thì làm.

Không có gì phải sợ, hấn về sau sẽ không xuất hiện với bọn họ, mặc kệ là Đường Hiền Nhạc, hay là...hay là.....hay là..... Bạch Tấn Vân.....

Đúng! Sẽ không gặp mặt nhau nữa.

78. Chương 78: Thái Sinh Bị Nữ Nhi Vây Quanh

Nhìn thấy một màn trước mắt, tuy rằng không nghe được hai người bọn họ đang nói chuyện gì, nhưng mà chỉ đơn thuần cần nhìn về mặt và biểu hiện vừa rồi của Thái Sinh, Bạch Tấn Vân liền cảm thấy trong lòng thoải mái.

Xem ra tình cảm của Thái Sinh đối với Đường Hiền Nhạc đều không phải giống như hấn nghĩ.

Sau khi nhìn thấy Đường Hiền Nhạc rời khỏi, Bạch Tấn Vân từ từ đi đến y quán đối diện.

Y quán này cũng không lớn nhưng mà danh tiếng tốt lắm, người tới nơi này xem bệnh rất nhiều, thậm chí đã xếp thành hàng ngũ.

Cha Thái Sinh y thuật rất giỏi, giá lại thấp, dân chúng đều rất tín nhiệm ông cho nên người đến tìm hấn xem bệnh rất nhiều. Thái Sinh đây, tuy rằng là vừa mới ra chẩn bệnh nhưng mà bề ngoài hấn luôn hấp dẫn nhiều tiểu cô nương, mấy đại nương đại thẩm cũng đều thích hấn, cho nên nữ nhân chờ hấn xem bệnh rất nhiều.

Bạch Tấn Vân đứng ở cửa sổ nhìn vào trong phòng, nhìn người ngồi ở trước bàn thật sự chẩn bệnh cho người ta là Thái Sinh. Trong ấn tượng của Bạch Tấn Vân, Thái Sinh là người yếu ớt cần người ta bảo vệ, nhưng mà lúc này hấn càng lúc càng chói lọi rất là chói mắt, hấn dịu dàng đợi từng người bệnh đến, đối với các mỗi người nàng đều lộ nụ cười tươi, lời nói nhỏ nhẹ nói cho các nàng biết mình phải uống thuốc gì, phải chú ý cái gì, các tiểu cô nương đó ai cũng đỏ mặt gật đầu.

Nhìn thấy thế Bạch Tấn Vân liền ghen tị đứng lên, vật nhỏ này lại dám câu dẫn nữ nhân chung quanh, hấn tự dưng thích nữ nhân sao?

Bạch Tấn Vân chỉ lo đứng ở cửa sổ nhìn Thái Sinh, đối với việc hấn được nữ nhân yêu thích cảm thấy rất không hài lòng, nhưng mà hấn không có chú ý tới chính mình, y phục ngắn nắp, diện mạo xuất chúng, khuôn mặt kiêu ngạo, bộ dáng phóng đảng không kèm chế được, ánh mắt của tất cả nữ nhân ở ngoài phòng xếp hàng đều tập trung ở trên người hấn, thậm chí có người lui tới nhân cũng không khỏi nhìn hấn vài lần.

“Nàng không khỏe nơi nào?” Thái Sinh ôn hòa đối với cô gái vừa mới ngồi xuống.

Thái Sinh không nghĩ tới sáng sớm sẽ có nhiều người đến xem bệnh như vậy, có lẽ hẳn lại càng không nghĩ đến, rất nhiều người đến là chỉ vì muốn nhìn thấy hẳn, mà không có bệnh xem bệnh .

Khi Thái Sinh mỉm cười lại làm cho mọi người cô gái nơi đây tim đập thành tích, một thiếu niên tuấn tú như vậy lại giống như búp bê đặt ở đây để người ta thưởng thức, cảm giác nếu ai đi lên đụng vào hẳn, đều là không tôn trọng đối với hẳn.

Thật ra nhà họ Thái có một nữ nhi xinh đẹp, từ lúc mở trên đường này người gặp bọn họ cũng không nhiều, lần này Thái Sinh ngồi ở đây xem bệnh, vừa lúc là cơ hội cho rất nhiều người thấy phong thái của hẳn.

“Ta, ta làm sao cũng không thoải mái, người xem ta một lần thử coi ta có bệnh gì.” Tiểu cô nương nói xong, trên mặt phỉếm đỏ ửng, thẹn thùng nói.

“Ta đây bắt mạch cho nàng.” Thái Sinh nở nụ cười vô hại.

Cô gái vội vàng cúi đầu, đem cổ tay áo chính mình hướng về phía trước lôi kéo, lộ ra cổ tay trắng nõn, sau đó đặt lên bàn để cho Thái Sinh nhanh bắt mạch cho nàng.

Ngay lúc ngón tay mảnh khảnh của Thái Sinh nhẹ nhàng sờ lên mạch của nàng, mặt của cô gái đó càng đỏ hơn, khóe miệng cũng lộ ra nụ cười hạnh phúc.

“Cô nương, thân thể cô nương khỏe lắm, yên tâm đi, không có việc gì.” Thái Sinh dời tay đi nhìn cô gái kia nói.

“Đại phu, người lại nhìn cẩn thận chút, ta thật sự không khỏe.....” Cánh tay của tiểu cô nương không có đặt trên bàn nhanh chóng bắt đến, chấp nhất bắt Thái Sinh phải xem cho nàng.

“Cô nương, thân thể của cô nương thật sự không có vấn đề gì.....” Thái Sinh cảm thấy rất khó xử, có rất nhiều nữ nhi bắt hẳn bắt mạch nhiều lần cho nên hẳn cũng có chút quen , chỉ có thể xin lỗi tươi cười và giải thích.

“Người lại nhìn một chút thôi.....” Cô gái nhất định không chịu, chẳng qua là muốn Thái Sinh xem mạch cho nàng.

Thái Sinh lộ nụ cười khó xử, mà Bạch Tấn Vân đứng ở cửa sổ nhìn thấy tất cả cũng nhìn không được nữa , tiểu tử ngốc này, chẳng lẽ không nhìn ra các nữ nhi kia vì nhan sắc của hẳn mà đến sao?

Nghĩ đến đây, Bạch Tấn Vân xoay người một cái từ cửa sổ nhảy vào. Nhân lúc mọi người còn chưa có phản ứng, bước đi đến bên cạnh Thái Sinh, một tay kéo cổ tay hẳn qua, gầm nhẹ :“Theo ta trở về!”

79. Chương 79: Theo Ta Trở Về!

Bạch Tấn Vân đột nhiên xuất hiện làm cho tất cả mọi người ở đây lắp bắp kinh hãi, dĩ nhiên bao gồm cả việc hẳn kéo cổ tay Thái Sinh đang ngồi ở đó chẩn bệnh cho mọi người.

Thái Sinh ngồi ở chỗ kia, cổ tay đột nhiên bị nắm lên, hẳn ngẩng đầu liền thấy khuôn mặt làm hẳn ngày nhớ đêm mong kia, trong nháy mắt cảm thấy choáng váng còn tưởng rằng là chính mình bị ảo giác.

“Đại thiếu gia.....?” Thái Sinh không có làm ra bất kỳ động tác phản kháng nào, chỉ ngoan ngoãn để Bạch Tấn Vân lôi kéo cánh tay, nhìn lên hẳn không xác định hô một tiếng tên của hẳn.

“Đi theo ta!” Bạch Tấn Vân nheo mày tay vẫn khóa chặt, vật nhỏ ngu ngốc này dụng ý của nữ nhân kia đều rõ ràng trên mặt như vậy, hẳn còn hiểu được, rốt cuộc phải sờ bao nhiêu tay nữ nhân hẳn mới có thể hiểu được a!

Thái Sinh không kịp phản ứng gì, cả người đã bị Bạch Tấn Vân kéo ra khỏi ghế, một đường kéo ra ngoài.

Các tiểu cô nương xếp hàng đều tránh ra, ngay cả các nam nhân cũng biết nhường đường.

Cha Thái Sinh vừa muốn đứng dậy liền bị mẹ Thái Sinh ngồi bên cạnh đè lại, “Bên kia nhiều bệnh nhân, ông đi đâu nha? Xem bệnh đi.”

“Nhưng mà Thái Sinh, con nó.....” Cha Thái Sinh là sợ đứa con của mình chịu thiệt, dù sao Bạch gia đại thiếu gia kia không phải dễ chọc, lỡ như Thái Sinh thường ngày hay phạm lỗi cho nên hắn đến đây trả thù.....

“Ông mắt mờ à, người nọ vừa rồi là Bạch gia đại thiếu gia, có thể làm gì Thái Sinh thế nào!” Mẹ Thái Sinh nói xong nhìn về phía cửa lớn, thân ảnh hai người kia đã chạy khá xa, trong lòng không thể nói rõ là tư vị gì.

Bạch Tấn Vân kéo Thái Sinh đến một hẻm nhỏ hẻo lánh mới dừng lại cước bộ, nhưng tay nắm cổ tay Thái Sinh vẫn không buông ra.

“Đại thiếu gia, ngài làm sao vậy?” Thái Sinh khó hiểu hỏi, hắn rõ ràng nhìn thấy vẻ mặt của Bạch Tấn Vân có chút khó coi, chân mày nhíu lại thật chặt giống như có ai chọc cho hắn tức giận.

“Vật nhỏ, sờ nữ nhân cảm giác như thế nào? Có phải rất mềm mại hay không a?!” Bạch Tấn Vân nghe được câu hỏi của Thái Sinh cơn tức trong lòng càng thêm, một tay đẩy Thái Sinh đến sát vách tường, tiếp theo hai tay hắn đặt ở hai bên eo Thái Sinh, vòng hắn ở bên trong lòng mình.

“Cái gì? Sờ nữ nhân.....? Đại thiếu gia, ngài, ngài đang nói cái gì nha?” Thái Sinh bị Bạch Tấn Vân áp chế sợ tới mức co rút người lại, mở lớn con ngươi nhìn hắn.

Lại là một bộ dáng diễm đam đáng yêu!

Bạch Tấn Vân kêu to không ổn, mỗi lần thấy hắn như vậy, hắn cũng không nhẫn tâm phát giận với hắn.

“Động vào những nữ nhân kia rốt cuộc có gì tốt nha?” Bạch Tấn Vân cũng biết chính mình là ở không không có việc gì tìm việc, nhưng mà thật sự không lấy lý do này hắn không biết lấy lý do gì nói với Bạch Tấn Vân.

“Những người đó là người bệnh nha, để xem bệnh người ta đương nhiên là phải bắt mạch, để bắt mạch đưa nhiên là đè lại cổ tay các nàng Ừm.....” Thái Sinh không hiểu vì sao Bạch Tấn Vân tức giận, thì ra là việc này coi như hắn kiên nhẫn giải thích cho Bạch Tấn Vân một chút, lại đột nhiên bị Bạch Tấn Vân hôn lên môi.....

“Ừm, ừm.....” Thái Sinh đầu tiên là bị hơi thở say mê của Bạch Tấn Vân phủ vào mặt, sau đó lại đột nhiên ý thức được nơi này là đường lớn, hơn nữa hắn cũng khôi phục thân phận nam nhi, làm sao có thể.....

Nghĩ đến đây Thái Sinh đưa tay đẩy Bạch Tấn Vân, đôi môi đụng chạm khe hở phát ra thanh âm mơ hồ không rõ

“Đại thiếu gia..... A..... Không thể..... Không..... ừm.....”

Bạch Tấn Vân mới mặc kệ việc này, nắm cằm Thái Sinh hung hăng hôn lên, giống như lâu lắm không có nếm hương vị của hắn, cho nên rất nhớ a.

Gắn bó như môi với răng, dần dần làm cho hai người dứt bỏ tất cả lý trí, chỉ còn lại có triền miên lẫn nhau, thẳng đến hai người đều thở hổn hển.

“Theo ta trở về đi.” Bạch Tấn Vân rời khỏi môi Thái Sinh, vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn, có một tia khẩn cầu nói.

80. Chương 80: Cãi Nhau

Thái Sinh nghe được Bạch Tấn Vân nói như vậy, trong lòng thật sự rất vui vẻ nhưng mà hắn chỉ có thể quay đầu đi không nhìn hắn, cắn môi dưới, cúi đầu nói: “Thật xin lỗi đại thiếu gia, ta không thể trở về.....”

“Đệ nói cái gì!”

Trên đỉnh đầu truyền đến một câu rống giận, làm cho Thái Sinh ý thức rút lui cổ nhưng Bạch Tấn Vân cũng không cho hắn cơ hội trốn tránh, hai tay của hắn hung hăng nắm đầu vai hắn, mạnh mẽ lắc một chút.

“Đệ nói, đại thiếu gia, đệ không thể trở về với huynh.....” Thái Sinh hít sâu một hơi sau đó ngẩng đầu nhìn thẳng vào ánh mắt phần nộ của Bạch Tấn Vân, nói như thế nào, hẳn đối với Bạch Tấn Vân vì việc này mà tức giận cảm thấy vô cùng vui vẻ, cảm giác như đã lâu không có nhìn thấy dáng vẻ của hắn như vậy.

Nhưng mà chỉ cần trong lòng mình hiểu được là tốt rồi, hẳn không thể trở về vì thanh danh và hạnh phúc của đại thiếu gia, hẳn không nên trở về nhà.

“Tại sao?” Bạch Tấn Vân nhìn Thái Sinh, hẳn không rõ tại sao vật nhỏ không chịu về, hẳn chỉ nghĩ đến hẳn mở miệng hẳn có thể trở về, vật nhỏ này chẳng lẽ cho rằng ở nơi này tốt hơn ở với hắn sao?

Chẳng lẽ là.....

Nghĩ đến đây Bạch Tấn Vân có chút kích động, hẳn nắm đầu vai Thái Sinh hai tay bắt tri bắt giác dùng lực mạnh, thân hình nhỏ lập tức run rẩy, “Không về là bởi vì Đường Hiền Nhạc sao?”

Hắn là không phải bởi vì hắn mới đúng, Bạch Tấn Vân phủ định ý tưởng này của chính mình, bởi vì vừa rồi hẳn rõ ràng nhìn thấy Thái Sinh đối với Đường Hiền Nhạc lãnh đạm nhưng mà Đường Hiền Nhạc kia thật ra giống ruồi bọ ghê tởm vây quanh người Thái Sinh.

“Không phải đại thiếu gia.” Thái Sinh thấp giọng nói, khẽ rũ xuống mi mắt, “Đại thiếu gia quên rồi sao? Ngài đã hứa đệ nha.”

Nghe được lý do của Thái Sinh, Bạch Tấn Vân cuối cùng thở dài nhẹ nhõm một hơi, buông bỏ vai Thái Sinh ra, hai tay nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn lên, làm cho hắn cùng với chính mình đối diện, nhìn cặp con ngươi hẹp dài kia có chút do dự, vui vẻ nở nụ cười nói với Thái Sinh: “Như vậy có gì đâu nha, hứa thư kia lại không có người khác thấy, xé toang nó không phải là xong sao!”

“Cái gì? Xé toang?” Thái Sinh nhìn lên Bạch Tấn Vân, hơi hơi nhíu mày, “Đại thiếu gia đã đưa hứa thư cho đệ, ngài nói xé toang làm sao có thể xé toang nha!”

“Lá thư đó tốt nhất nên thu lại! Ta nói xé toang là xé toang, sau khi xé toang trở về với ta!” Tính tình bá đạo của Bạch Tấn Vân lại nổi lên, vật nhỏ này lại dám làm trái lời của hắn.

“Ta không!” Thái Sinh rõ ràng bị chọc giận, đồng thời vươn hai tay chính mình hung hăng đẩy ***g ngực của Bạch Tấn Vân. Lúc hẳn không hề phòng bị vật nhỏ đẩy ra.

Bị đẩy ra trong lòng Bạch Tấn Vân lập tức khó chịu, ánh mắt lại mơ hồ lộ ra hung quang nhìn Thái Sinh găm nhẹ nói: “Vật nhỏ này, dám không nghe lời của ta, phản rồi! Hiện tại ta liền ra lệnh đệ theo ta trở về!”

“Ta không! Ta không quay về!” Thái độ của Thái Sinh vô cùng kiên định, con ngươi hẹp dài hiện lên một tia u oán còn kèm theo nước mắt, cắn răng nhìn Bạch Tấn Vân nói: “Ta đối với đại thiếu gia mà nói rốt cuộc là cái gì nha, đuổi thì đi gọi thì đến sao? Lúc đại thiếu gia mất hứng dùng hứa thư đuổi ta ra khỏi Bạch phủ, lúc đại thiếu gia muốn ta thì xé hứa thư bắt ta trở về!”

Nói xong Thái Sinh hung hăng đưa tay lau nước mắt không không chịu thua kém.

“Ta muốn đi trở về y quán còn có rất nhiều người bệnh chờ ta.” Lau khô nước mắt, Thái Sinh cúi đầu, nâng bước liền đi, lúc thoáng qua người Bạch Tấn Vân hẳn nói lại một câu: “Đại thiếu gia, không cần lại đến tìm ta.”

Bạch Tấn Vân sững sờ đứng ở nơi đó, lần này hẳn không có đưa tay giữ chặt hắn, mặc cho hắn cùng với hẳn gặp thoáng qua, mặc cho hắn đi cách xa hẳn.....

81. Chương 81: Nỗi Lòng

Thái Sinh lau nước mắt, cúi đầu, từ trong ngõ tắt hẻm nhỏ quẹo vào trên đường lớn náo nhiệt.

Thật xin lỗi đại thiếu gia, hẳn không thể trở về.

Vì hạnh phúc của đại thiếu gia cũng được, vì tự tôn chính hắn cũng được, hẳn cũng không có thể trở về.

Thật ra vừa rồi hắn biết chính mình nói có chút quá đáng nhưng mà hắn cũng không biết vì sao không suy nghĩ liền nói như vậy, có lẽ cho tới bây giờ hắn đều cảm thấy được chính mình rất ủy khuất nha.

Hắn thừa nhận, hắn yêu Bạch Tấn Vân.

Ngay từ đầu cũng không có phát hiện vấn đề này, chẳng đến nỗi hiểu lầm chính mình, chẳng đến nỗi viết thư, chẳng đến nỗi rời khỏi hắn, chẳng đến nỗi thấy hắn cùng nam nhân khác cùng một chỗ.....

Yêu là dạng gì nha,giữa hai bọn họ là không thể .

Bạch Tấn Vân có cuộc sống của Bạch Tấn Vân,Thái Sinh có cuộc sống của Thái Sinh chẳng qua là hai cách sống khác nhau.Nếu không phải bởi vì tỷ tỷ Thái Liên đào hôn hắn vĩnh viễn cũng sẽ không thể gặp được hắn.

Suy nghĩ lung tung một chút sau đó đã đứng ở trước cửa y quán, lau khô nước mắt thay và đó là nụ cười ôn hòa,tiếp theo ngồi trở lại trên ghế nhìn vị bệnh nhân kế tiếp nói:“Ngài làm sao không khỏe nha?”

Đây nụ cười có bao nhiêu chua xót, có lẽ chỉ có chính hắn chưa biết.

Bạch Tấn Vân đứng ở trong hẻm nhỏ, chẳng đến nỗi tiếng bước chân của Thái Sinh đi xa, hắn mới trở lại tựa vào trên vách tường, không ngừng nghĩ lời Thái Sinh nói, nghĩ lại chính mình đối với hắn làm những chuyện như vậy.

“A..... Chẳng lẽ bị hắn chán ghét sao?” Bạch Tấn Vân ngửa đầu, cái ót tựa sát trên vách tường, một tay khoát lên trên trán, tự mình cười nhạo mình một chút.

“Xem ra phải nghĩ cách để hắn cam tâm tình nguyện trở lại mới được nha.” Bạch Tấn Vân lẩm bầm lầu bầu nói xong, đứng dậy xoay người đi về phía tiền trang.

Vừa mới rảo bước tiến đến cửa lớn tiền trang, liền có một bóng người nhanh chóng vọt lại, gắt gao giữ chặt áo Bạch Tấn Vân, thấp giọng chất vấn nói:“Đại ca, nghe nói huynh đã hưu đại tẩu ?”

Về mặt của Bạch Tấn Vân không có gì biến hóa, nhìn về mặt phần nộ còn mang theo nghi ngờ của Bạch Tấn Uy, hắn chỉ đưa tay cầm lấy tay Bạch Tấn Uy đang bắt lấy tay áo mình dùng sức kéo ra.

“Chuyện của ta và nàng ấy như thế nào, không tới phiên đệ tới nói chuyện.” Bạch Tấn Vân lạnh lùng cảnh cáo Bạch Tấn Uy, hắn đã sớm đã nhìn ra Bạch Tấn Uy cũng rất thích Thái Sinh, tuy rằng hắn không biết Thái Sinh là nam nhân.

Nhưng mặc kệ nói như thế nào, có ý nghĩ như vậy là không được, hắn Bạch Tấn Vân kiên quyết không cho phép , đời này của Thái Sinh chỉ có thể là người của hắn!

Hành động hai huynh đệ kỳ quái, khiến cho những người khác ở tiền trang chú ý, đương nhiên Bạch Tấn Vân và Bạch Tấn Uy cũng chú ý tới , cho nên khi Bạch Tấn Vân kéo tay Bạch Tấn Uy ra, Bạch Tấn Uy cũng không có dây dưa nữa.

Mà là đi theo Bạch Tấn Vân vào phòng.

Chẳng đến nỗi đã không có người ngoài, chỉ có hai huynh đệ bọn họ,Bạch Tấn Uy mới mở miệng hỏi:“Đại ca,huynh thật sự hưu đại tẩu sao?”

Bạch Tấn Vân quay đầu nhìn hắn, ánh mắt rét lạnh giống như một thanh lợi kiếm, sau đó mới chậm rãi mở miệng:“Đệ rất để ý sao?”

“Dạ!” Bạch Tấn Uy nói thật kiên quyết, hai tay hắn nắm lại thật chặt, từng câu từng chữ nói thẳng với Bạch Tấn Vân:“Nếu đại ca không thích,như vậy về sau Thái Liên sẽ do đệ chăm sóc!”

82. Chương 82: Huynh Đệ Tranh Giành

Bạch Tấn Uy vừa nói xong lời của mình nắm tay của Bạch Tấn Vân cũng đã vung tới , hung hăng đánh vào má trái Bạch Tấn Uy, lực đạo mạnh đến nỗi làm cho Bạch Tấn Uy lui về phía sau vài bước.

Trên mặt truyền đến cảm giác nóng và đau đớn, Bạch Tấn Uy đưa tay che mặt đứng thẳng người nhìn Bạch Tấn Vân, đối mặt về mặt nổi giận của Bạch Tấn Vân về mặt hân hận kiên nghị như cũ, chậm rãi mở miệng nói: “Thái Liên gả vào ngày đó, đại ca không phải rất không thích sao, ngay cả đón dâu đều do một mình người làm đệ đệ này làm, bá thiên địa cũng là đệ, ngoại trừ động phòng..... mọi chuyện cần thiết không phải là đại ca đều không làm sao?”

Bạch Tấn Uy không sợ nhìn thẳng vào Bạch Tấn Vân, từ trên mặt hân hận thể nhưng tìm được một tia kinh ngạc, chẳng lẽ lúc trước chính hân cũng không có ý thức được sao?

“Lúc trước, đại ca đối với Thái Liên rất phản cảm, tự đệ cũng hiểu được không thể phá hư tình cảm hai người, cho nên đệ hết sức lánh tránh. Nhưng mà thời điểm đệ biết đại ca hân Thái Liên, tâm tình của đệ thật sự rất phức tạp.....” Bạch Tấn Uy chậm rãi đi tới trước mặt Bạch Tấn Vân, từng câu từng chữ nói rành mạch: “Nếu nàng đã không phải là nữ nhân của đại ca, như vậy đệ có phải không cần kiêng kỵ cũng được không? Nếu đại ca không thể cho nàng hạnh phúc, đệ có thể cho nàng không phải sao?”

Bạch Tấn Vân mạnh bạo kéo áo Bạch Tấn Uy lại, mắt lộ ra hung quang khủng bố quát thẳng vào Bạch Tấn Uy: “Tiểu tử ngươi muốn chết phải không? Đệ nghe rõ cho huynh, nàng ấy vĩnh viễn đều là người của Bạch Tấn Vân, vĩnh viễn đều là của huynh! Cho nên đệ tốt nhất đừng vọng tưởng, cho dù đệ là đệ của huynh, huynh cũng sẽ không nương tay!”

Bạch Tấn Uy hai tay đẩy tránh thoát khỏi Bạch Tấn Vân, nhìn hân cười lạnh một cái: “Nếu huynh quý trọng nàng, sẽ không hân nàng, không phải sao?”

Nói xong Bạch Tấn Uy sửa sang lại y phục chính mình, nhìn Bạch Tấn Vân đang sững sờ nói: “Đệ sẽ dùng hết năng lực của mình chăm sóc nàng thật tốt.” Nói xong cất bước, đẩy cửa đi ra ngoài.

Bạch Tấn Uy mới vừa đi, Bạch Tấn Vân liền nổi giận đưa tay đẩy bình hoa quý báu trên bàn xuống mặt đất, chỉ nghe rầm một tiếng, nháy mắt bình hoa kia bể toang!

Mình đã làm sai phải không, rốt cuộc sai ở đâu!

Bạch Tấn Vân ngồi vào ghế trên, đưa tay xoa trán bởi vì nổi giận mà hiện đầy gân xanh, đau đầu.

Vật nhỏ kia rõ ràng chính là một người nam nhân, lại có nhiều người yêu hân như vậy!

Chết tiệt, hân rốt cuộc làm sao mới tốt!

Vấn đề xảy ra ở đâu nha?

Bạch Tấn Vân nhắm hai mắt, lấy tay xoa lên huyệt thái dương, nghĩ đến những chuyện xảy ra gần đây để tìm ra nguyên nhân bắt đầu từ đâu.

Đường Hiền Nhạc!

Bạch Tấn Vân sững sờ, kể từ khi Đường Hiền Nhạc và Thái Sinh tiếp xúc, cũng từ đó quan hệ của hân và Thái Sinh bắt đầu có thay đổi.

Vấn đề nhất định bắt nguồn từ hân!

Nghĩ đến đây Bạch Tấn Vân đột nhiên đứng dậy, đẩy cửa đi ra ngoài.

83. Chương 83: Bí Mật Đời Gả

Kể từ khi thấy Bạch Tấn Vân Thái Sinh luôn không thể tập trung tinh thần, hơi bất lưu suy nghĩ phiêu tán, thẳng đến người bệnh đối diện hô tên hân thêm một lần, hân mới đột nhiên thanh tỉnh.

Nhưng mà Thái Sinh như vậy làm các thiếu nữ càng thêm yêu thích, các nàng cảm thấy một thiếu niên như vậy thật là xinh đẹp.

Người bệnh rất nhiều, cho nên khi chẩn bệnh xong cho tất cả mọi người đã là giờ Ngọ, bên ngoài mặt trời bóng râm nướng đến lòng người muốn cháy khét.

Thái Sinh đứng ở cửa y quán duỗi thẳng lưng một cái, mỉm cười chào hỏi với hàng xóm chung quanh, từ nhỏ hai tỷ đệ bọn họ rất thích giao lưu người bên ngoài, cho nên người chung quanh đều thích bọn họ.

“A.....” Thái Sinh mở rộng hai cánh tay, mạnh mẽ duỗi lưng, ngồi cả ngày xem bệnh đúng là có chút mệt mỏi, làm như vậy thật coi như giãn gân cốt cả người còn thoải mái .

Đúng lúc này một bóng người cao lớn xuất hiện ở bên cạnh Thái Sinh ,Thái Sinh chỉ cảm thấy có sừng sốt, vội vàng buông hai tay xuống quay đầu nhìn lại, vừa nhìn thấy làm cho hắn sợ tới mức vội vàng xoay người đi vào trong phòng.

“Chờ một chút.....” Có thể là nhìn thấy Thái Sinh muốn chạy trốn, Bạch Tấn Uy mở miệng trước tiên ngăn lại động tác của Thái Sinh.

Thái Sinh vốn không muốn dừng lại nhưng mà chân không nghe lời dừng lại.

“Chị dâu.....” Bạch Tấn Uy nhìn bóng dáng Thái Sinh kìm lòng không đậu hô lên, đột nhiên cảm thấy được có chút không ổn, mới lập tức sửa miệng, một lần nữa mở miệng gọi hắn,“Thái Liên.....”

Thái Sinh nghe được Bạch Tấn Uy nói xong cả người chấn động, hắn không hiểu hắn đã rời khỏi Bạch gia không phải sao, vì sao buổi sáng là Đường Hiền Nhạc, buổi trưa là Bạch Tấn Vân, hiện tại lại là Bạch Tấn Uy!

Bọn họ rốt cuộc muốn thể nào mới bằng lòng buông tha hắn nha?

Nghĩ đến đây Thái Sinh quay đầu lại nhìn Bạch Tấn Uy lễ phép mỉm cười:“Ta nghĩ ngươi nhận sai người rồi, ta tên là Thái Sinh.”

“Thái Sinh?” Bạch Tấn Uy không thể tin được đánh giá Thái Sinh, quả thật cả người hắn đều mặc trang nam nhi, tuy rằng ánh mắt rất giống Thái Liên nhưng mà lúc này cảm giác hắn so với Thái Liên càng thêm tỏa sáng càng thêm anh khí.

“Đúng, cho nên ngươi nhận sai người rồi.” Thái Sinh cười cười sau đó xoay người, tính nhanh chóng rời đi, nghĩ cũng không muốn nghĩ.Hắn vừa mới xoay người tay cổ tay hắn đã bị Bạch Tấn Uy bắt được, hắn giật mình quay đầu nhìn lại một đôi con ngươi phức tạp của Bạch Tấn Uy.

“Không, ngươi chính là nàng.....” Bạch Tấn Uy từ lúc thấy Thái Sinh ngoái đầu nhìn lại trong nháy mắt liền xác định , người này chính là người hắn thay thế đại ca lấy vào Bạch phủ.

“Không, ngươi nhận sai người rồi.....” Thái Sinh muốn tránh thoát nhưng giây thể nào đều không ra,thật sự không có biện pháp, Thái Sinh đột nhiên mở miệng nói:“Chẳng lẽ ngươi không thấy được ta là nam nhân sao?”

Thái Sinh vừa thốt lên liền làm cho Bạch Tấn Uy ngây ngẩn cả người, đúng vậy người trước mắt là một thiếu niên đúng vậy, nhưng mà vì sao lại gả cho Bạch Tấn Vân nha.

“Cho nên ngươi buông đi, ta không phải người ngươi muốn tìm.....” Thái Sinh nói xong, muốn rút lại tay mình lại bị Bạch Tấn Uy nắm càng chặt hơn.

“Ta Bạch Tấn Uy nhìn người từ trước cho tới bây giờ không có nhận lầm qua, ngươi chính là Thái Liên đã gả vào nhà họ Bạch!” Bạch Tấn Uy cực kỳ khẳng định lời nói làm cho Thái Sinh ngây ngẩn cả người,về mặt như vậy càng làm cho Bạch Tấn Uy càng thêm xác định , hắn dùng lực kéo Thái Sinh đến trước mặt mình, nghi hoặc hỏi:“Ngươi, ngươi làm sao là nam nhân nha.....?”

Nghe được lời nói khẳng định của Bạch Tấn Uy, Thái Sinh cũng vô lực giải thích , dù sao hắn và Bạch Tấn Vân đã kết thúc không phải sao, còn có thể lo lắng gì nữa nha.

Vì thế Thái Sinh cúi đầu, nhỏ giọng nói với Bạch Tấn Uy:“Ta tên là Thái Sinh là một nam nhân, Thái Liên là tỷ tỷ ta bởi vì đào hôn cho nên, cho nên, ta liền thay thế tỷ ấy gả vào nhà họ Bạch.....”

Lời này vừa nói ra thật đã làm cho Bạch Tấn Uy ngây ngẩn cả người nửa ngày không có phản ứng .

84. Chương 84: Mục Đích Của Người Là Cái Gì?

Bạch Tấn Vân vội vã rời khỏi tiền trang, mặc dù quản gia đuổi theo ở phía sau hẩn hỏi một số vấn đề chưa giải quyết cần hẩn quyết định, nhưng mà Bạch Tấn Vân giống như gió cái gì cũng không nghe được rồi đi.

Đi vào Đường phủ,hạ nhân Đường phủ thấy Bạch Tấn Vân đi vào các người đó đều có vẻ vô cùng cung kính.

“Biểu thiếu gia, lão gia hôm nay không ở nhà.” Hạ nhân nhanh chóng châm một ly trà thượng đẳng cho Bạch Tấn Vân.

“Ta không phải tìm đến cậu , biểu ca có ở nhà không?” Bạch Tấn Vân ngẩng liếc mắt nhìn chung trà, không hề nhúc nhích.

“Thiếu gia hẩn ở trong phòng, để hạ nhân đi bẩm báo.” Hạ nhân đó kính lui xuống,người Bạch Tấn Vân dựa vào phía sau một chút, tựa lưng ở trên ghế,hai chân bắt chéo, một bộ dáng phóng đảng không kềm chế được.

Không bao lâu thân ảnh Đường Hiền Nhạc liền xuất hiện ở cửa, trên mặt hẩn nở nụ cười thâm ý, đi đến một cái xoay người ngồi xuống bên cạnh ghế Bạch Tấn Vân, huynh đệ hai người chỉ cách nhau hai chung trà.

“Tấn Vân,đệ tìm huynh sao? Ha ha, thật sự là không ngờ nha.” Đường Hiền Nhạc đưa tay cầm lấy bát trà, thành thơi uống một ngụm.

“Bất ngờ? Không cần thiết sao.” Bạch Tấn Vân dựa vào ở trên ghế nhìn Đường Hiền Nhạc nhíu mày,“Người hẩn là đã tỉnh,đệ sớm hay muộn sẽ tìm đến huynhkhông phải sao?”

“Nói như vậy là ý gì nha? Ta thật không biết.”Nụ cười của Đường Hiền Nhạc cũng càng đậm , nhẹ nhàng buông chén trà trong tay nhìn Bạch Tấn Vân.

“Huynh uy hiếp Thái Liên, uy hiếp hẩn cái gì? Còn cố ý ở trước mặt ta hãm hại hẩn? Huynh rốt cuộc có mục gì nha ?” Khóe miệng của Bạch Tấn Vân giương lên, dùng khóe mắt nhìn Đường Hiền Nhạc, tuy rằng bọn họ là anh em bà con nhưng mà hẩn Bạch Tấn Vân cho tới bây giờ không để mắt đến Đường Hiền Nhạc.

“Thái Liên..... Ha ha, không đúng nha, hẩn tiên là Thái Sinh mới đúng còn lại là một thiếu niên, quan trọng hơn là đệ đã hứa hẩn , không phải sao?” Đường Hiền Nhạc nở nụ cười quỷ dị sau đó đột nhiên đứng lên, hẩn không biết Bạch Tấn Vân sẽ đối với hẩn thế nào, dù sao tiểu tử kia cưới một người nam nhân chuyện này không thể để cô biết .

“Xem ra không ngoài tính toán,huynh thật sự cái gì cũng biết .” Bạch Tấn Vân liếc xéo ánh mắt khinh rẻ Đường Hiền Nhạc, lạnh lùng hỏi:“Làm như vậy, mục đích của huynh là cái gì?”

“Mục đích?” Đường Hiền Nhạc cũng không yếu thế mỉm cười, thân thể nghiêng về phía trước tới gần Bạch Tấn Vân, nhỏ giọng nói:“Này không phải rõ ràng sao? Mục đích của ta chính là được cái tên tiểu tử tên là Thái Sinh kia, ta muốn yêu hẩn .”

Thấy ánh mắt Bạch Tấn Vân từ từ chuyển sang hung ác, Đường Hiền Nhạc tiếp tục nói:“Nhưng mà tiểu tử kia không chịu theo ta, cho nên ta chỉ cần dùng chút thủ đoạn , đùa giỡn một ít mưu kế, ta rất thành thạo nha.”

“Đúng là giỏi thủ đoạn quả thật là sở trường của huynh.” Nói xong Bạch Tấn Vân đứng lên, nhìn xuống Đường Hiền Nhạc đang ngồi ở chỗ kia,“Đáng tiếc thủ đoạn của huynh không cao minh.”

“Phải không? Ta không cho rằng như vậy, ta cảm thấy được ta rất thành công, bởi vì ta đem tên thiếu niên thoát khỏi đệ, các người vĩnh viễn sẽ không cùng một chỗ .” Đường Hiền Nhạc mang theo nụ cười chế nhạo nói.

“Có một số việc phải chờ xem đã , không phải sao?” Bạch Tấn Vân nện bước chân đi tới cửa, đột nhiên quay đầu lại nhìn Đường Hiền Nhạc mỉm cười cực kỳ lưu manh:“Ta sẽ đưa huynh một phần đại lễ , kiên nhẫn chờ đợi đi.”

Nói xong quay đầu, thoải mái rời đi .

Đường Hiền Nhạc chẳng qua ngồi ở chỗ kia cúi đầu cười, hắn nghĩ đến Bạch Tấn Vân hôm nay đến sẽ đùa giỡn với hắn một hồi, bày ra bộ dáng con nhà giàu không ai bì nổi nhưng mà hắn không có, xem ra tiểu tử này thật đúng là trưởng thành không ít nha.

85. Chương 85: Bạch Tấn Uy Tổ Tình

Trong thành Tử Vân có một con sông, người dân trong thành Tử Vân trên đường về nhà thường thích thông qua con sông này, cho nên trên mặt sông thường xuyên nhìn thấy một ít con thuyền nhỏ.

Thái Sinh và Bạch Tấn Uy hai người sòng vai ngồi ở trên thềm đá, nhìn từng lớp nước sông đánh vào thềm đá, tâm tình hai người lúc này cũng hoàn toàn không giống nhau .

Bạch Tấn Uy nghiêng đầu nhìn Thái Sinh ngồi bên cạnh vẻ mặt thản nhiên mỉm cười.Nói đi nói lại nếu không phải Thái Sinh chính miệng thừa nhận, hắn vô luận như thế nào cũng không tin tưởng, nữ tử dụ dỗ trong lòng hắn nháy mắt biến thành nam nhân ở trước mắt, làm cho hắn khó chấp nhận được.

Mà Thái Sinh thì sao ? Hắn cho tới bây giờ không thản nhiên được như vậy, trước kia hắn phải sắm vai tỷ tỷ, muốn cho người chung quanh tin tưởng hắn xác thật là một nữ nhân nhưng mà hiện tại không cần hắn đã khôi phục thân nam nhi, cho nên không cần cầm kị cái gì.

Tuy rằng cùng Bạch Tấn Uy tiếp xúc không nhiều lắm, nhưng Thái Sinh biết hắn là người hiền lành giống như ánh sáng mặt trời, làm bạn bè với hắn, hắn thật cao hứng, có thể giống như bây giờ hai người ngồi cùng nhau nói chuyện phiếm.

“Người.....” Bạch Tấn Uy nhìn Thái Sinh nửa ngày lúc sau rốt cục không nhin được mở miệng , mới nói một chữ Thái Sinh liền mang theo khuôn mặt ôn nhu tươi cười quay đầu nhìn hắn, chẳng qua chỉ là một cái nháy mắt mà Bạch Tấn Uy cảm thấy được chính mình đột nhiên run rẩy một chút, mặt hắn có chút đỏ giống như là bản thân gặp được nữ nhi mình thích.

“Ta tên là Thái Sinh.” Thái Sinh cười nói lại tên chính mình, hắn tưởng Bạch Tấn Uy quên hắn tên là gì cho nên mới mở miệng nói một chữ.

“Ack, Thái Sinh..... Người thật là nam nhân?” Bạch Tấn Uy dường như tự cấp chính mình cuối cùng một tia hy vọng cuối cùng.

“Ừm, ha ha lừa mọi người, ta thật rất có lỗi.” Thái Sinh cười xin, hơi hơi cúi đầu,“Hy vọng người có thể bỏ qua cho ta.”

Bạch Tấn Uy nhìn Thái Sinh vẻ mặt có chút sững sờ, vẫn là bộ dáng kia mặc kệ là nam nhân hay là nữ nhân, thật ra hắn vẫn không có thay đổi, hắn chính là hắn, biến hóa chỉ có quần áo.

“Thái Sinh, ngươi bị đại ca húc cũng là nguyên nhân này sao?” Không đầu không đuôi ,Bạch Tấn Uy đột nhiên hỏi một câu như vậy.

“Sao?” Thái Sinh bị hỏi có chút sững sốt, sau đó ngẫm lại, coi như là vậy đi, bởi vì chính mình là nam nhân cho nên phải rời khỏi hắn.

Nghĩ đến đây Thái Sinh ngượng ngùng nở nụ cười, mang theo một tia bất đắc dĩ cùng thê lương,“Ừm, xem như vậy đi, xem như là nguyên nhân này.....”

Thái Sinh mới nói xong tay hắn đột nhiên bị Bạch Tấn Uy bắt lấy, động tác thành linh xảy ra này thực làm cho Thái Sinh hoảng sợ, hắn phản xạ có điều kiện tính rút lại tay mình, lại bị Bạch Tấn Uy bắt được ngay, nhất thời giãy không ra.

“Nhị thiếu gia..... Người đây là.....” Thái Sinh bị Bạch Tấn Uy bắt được có chút hoảng hốt.

“Thái Sinh..... Nếu, nếu đại ca của ta không thể chăm sóc ngươi, như vậy để cho ta chăm sóc ngươi đi.....” Bạch Tấn Uy rốt cục hạ quyết tâm, đem lời trong lòng chính mình nói ra.

Đúng là vừa rồi bởi vì hắn là nam nhân mà có chút hoang mang , nhưng mà Bạch Tấn Uy cuối cùng vẫn tôn trọng tâm chính mình, hắn biết chính mình thích Thái Sinh từ khi bắt đầu đã như vậy. Nhưng hắn không nghĩ tình cảm chính mình đối với hắn lại vượt qua giới hạn nam nữ, lại không ngại hắn là nam nhân.

“Nhị thiếu gia, người đang nói cái gì!” Nghe được lời nói của Bạch Tấn Uy Thái Sinh có chút tức giận đứng lên, hơn nữa dùng sức rút lại tay mình, “Nhị thiếu gia, Thái Sinh tuy rằng là người nghèo nhưng mà không cần biến ta thành trò đùa. Trời đã tối, nhị thiếu gia mau trở về đi.”

Nói xong Thái Sinh xoay người liền đi .

Bạch Tấn Uy cũng chậm rãi đứng lên, nhìn đi Thái Sinh đi xa trong lòng có loại xúc động không hiểu rõ.

Tất cả đều đang không ngừng nói cho chính hắn biết, hắn thích Thái Sinh, vô cùng thích.....

86. Chương 86: Thái Sinh Quay Về Bạch Phủ

Thái Sinh cúi đầu cảm thấy mấy chuyện xảy ra gần đây quá hoang đường.

Giống như mỗi người đều trở nên không giống với lúc trước, tất cả việc này có phải là lỗi chính mình hay không? Nếu lúc trước mình không đáp ứng tỷ tỷ, nếu là tỷ tỷ chịu gả đi...có phải tất cả sẽ không giống lúc này .

Nói vậy hắn cũng sẽ không biết đại thiếu gia , không biết đại thiếu gia cũng sẽ không yêu hắn, không yêu hắn cũng sẽ không.....

Thái Sinh đột nhiên cảm thấy tim của mình đau, không, hắn cho tới bây giờ không hối hận mình đã gặp đại thiếu gia, cũng không có hối hận bản thân yêu thương hắn.

Đời này có thể trở thành người của hắn, bị hắn ôm , hôn môi, âu yếm, là việc hắn đời này trân quý nhất.....

Vừa cúi đầu nghĩ, ánh mắt quét tới quét lui trên mặt đất không có tiêu điểm.

Bỗng nhiên một đôi hài quen thuộc xuất hiện ở trong tầm mắt Thái Sinh, hắn chợt dừng lại bước chân, ngẩng đầu nhìn thẳng vào con người mang theo giận giữ.

Áo trắng như trước, tuần lã như trước, làm cho người ta nhìn thấy tim liền đập thành thịch như trước.

“Đại thiếu gia?” Thái Sinh nhìn Bạch Tấn Vân, có chút bất ngờ lại có chút vui vẻ, cho tới bây giờ hắn không nghĩ tới rời khỏi Bạch Tấn Vân chính mình lại cô đơn như vậy.

Bạch Tấn Vân chau lại mày kiếm, ánh mắt nóng giận, ánh mắt từ người Thái Sinh chuyển sang người đứng phía sau.

Thái Sinh theo ánh mắt của Bạch Tấn Vân xoay người, phát hiện Bạch Tấn Uy đang đi về phía hắn, trong lòng thầm kêu một tiếng không tốt, không chừng đại thiếu gia lại hiểu lầm gì nha.

Bạch Tấn Vân thật ra đã đến đây thật lâu , hắn đi đến y quán tìm Thái Sinh, mẹ Thái Sinh nói cho hắn biết Thái Sinh bị một thiếu gia anh tuấn gọi ra ngoài.

Căn cứ theo trí nhớ của mẹ Thái Sinh nhớ lại, hai người hắn là đi ra bờ sông. Lúc đi đến bờ sông hắn vừa lúc thấy Bạch Tấn Uy vươn tay nắm chặt cổ tay Thái Sinh, đương nhiên hắn cũng thấy được Thái Sinh giãy dụa, thấy được Thái Sinh phản nộ đứng lên, bỏ tay của Bạch Tấn Uy ra sau đó nhanh rời đi.

Những chi tiết nhỏ đó làm cho trong lòng Bạch Tấn Vân cảm thấy được rất thoải mái, bởi vì lúc hắn ôm Thái Sinh, hắn cũng không phản kháng ,điều này chứng minh trong lòng Thái Sinh mình có địa vị nhất định.

Nhưng mà tên tiểu tử Bạch Tấn Uy kia lại thật sự chạy tới ! Nghĩ đến đây tim của Bạch Tấn Vân cảm thấy khó chịu.

Bạch Tấn Uy cũng thấy được Bạch Tấn Vân nhưng mà hắn không có lùi bước, dù sao đại ca đã hưu Thái Sinh, hai người đã không có liên quan gì không phải sao!

Cho nên hấn bước lại đây,lúc Bạch Tấn Vân chưa nói chuyện hấn dẫn đầu mở miệng nói:“Đại ca, đệ đã biết Thái Sinh là nam nhân,huynh kiêng kị thân phận của hấn, nhưng mà đệ sẽ không! Cho nên đệ quyết định sau này sẽ chăm sóc hấn thật tốt.....”

Lời của Bạch Tấn Uy còn chưa nói xong thì nắm tay của Bạch Tấn Vân cũng đã vung lại, không lưu tình chút nào một quyền đánh vào trên mặt Bạch Tấn Uy, nắm đấm này tương đối mạnh làm cho Bạch Tấn Uy lảo đảo vài bước, đưa tay sờ soạng khoe miệng, phát hiện chảy máu .

“Đại thiếu gia, người làm cái gì vậy nha!” Thái Sinh vội vàng tiến lên kéo tay của Bạch Tấn Vân ra, sợ hấn lại đánh Bạch Tấn Uy.

Bạch Tấn Vân không nói chuyện, ánh mắt hung ác từ trên người Bạch Tấn Uy chuyển qua trên mặt Thái Sinh, lúc này vẻ mặt hấn lo lắng nhìn chính mình.

Lo lắng? Hấn đang lo lắng cho Bạch Tấn Uy sao?

Đáng giận!

Nghĩ đến đây,Bạch Tấn Vân đưa tay kéo Thái Sinh, một câu cũng không nói kéo hấn về phía trước.

“Đại thiếu gia, người rút cuộc làm sao vậy!” Thái Sinh có chút không dám tin tưởng hấn lại thô bạo như thế ,hấn thật sự là đại thiếu gia hấn biết sao?

Lúc ban ngày không phải hấn đã nói không cần đến tìm mình sao! Vì sao vừa hoàng hôn hấn lại xuất hiện .

Trên đường người đến người đi, nhìn thấy hai nam nhân này có chút kỳ quái cũng không tự giác ghé mắt xem bọn họ.

Cũng không biết đi bao xa, thẳng đến Bạch Tấn Vân cảm thấy được tim chính mình bình tĩnh mới dừng bước chân, xoay người lại nhìn Thái Sinh đứng ở phía sau.

Hấn muốn mắng vậ nhỏ vài câu,mắng hấn tại sao đi chung với Bạch Tấn Uy, mắng hấn tại sao để Bạch Tấn Uy lôi kéo tay, gào thét nói cho hấn biết hiện tại giờ này khắc này trong lòng hấn nghĩ như thế nào, nhưng mà một khi đối mặt với Thái Sinh lại làm hấn muốn mắng gì cũng mắng không được .

“Theo ta trở về đi.” Rốt cục đã bình tĩnh lúc sau Bạch Tấn Vân bỏ qua những lời muốn nói, nói thẳng ra suy nghĩ của hấn.

“Đại thiếu gia còn nói gì nữa nha, ta không phải đã nói với huynh không cần lại đến tìm ta sao.” Thái Sinh vô cùng bình tĩnh, nếu hấn đã hạ quyết định,hấn sẽ kiên trì đến cùng.

Bạch Tấn Vân cúi đầu nhìn tay hai người gộp cùng một chỗ, hấn không có buông ra Thái Sinh cũng không có giãy.Điều này phong phải là ý hấn cũng giống mình thích hấn,vậ nhỏ thích hấn nha!

“Thái Sinh!Nếu là bởi vì Đường Hiền Nhạc biết ngươi là thân phận nam nhân dung nó áp chế ngươi.Người không cần lo lắng ta sẽ bảo vệ ngươi, ta cũng sẽ bảo vệ tốt chính mình và thanh danh Bạch gia.” Bạch Tấn Vân lần này đến chính là muốn nói cho Thái Sinh biết hấn không sợ Đường Hiền Nhạc.Hấn bất quá chỉ là một con tôm nhỏ làm sao có thể gây sóng gió ở biển lớn .

Thái Sinh nghe Bạch Tấn Vân nói, nếu nói không vui đó là giả,Bạch Tấn Vân vì hấn mất nhiều tâm tư như vậy, điều này làm cho hấn rất cảm động thực cảm động, nhưng mà nếu mình vì nghe lời của Bạch Tấn Vân mà trở về,Bạch Tấn Vân nhất định sẽ trở thành đối tượng để mọi người chỉ trích, hấn không hy vọng Bạch Tấn Vân sống khổ sở như vậy.

“Đại thiếu gia, ngươi, ngươi vẫn là quên ta đi, chúng ta ở cùng một chỗ vốn là sai lầm không phải sao? Ngươi vẫn nên tìm một nữ tử đáng yêu, sinh một hài tử đáng yêu, có cuộc sống hạnh phúc không phải tốt lắm sao?” Mặt ngoài của Thái Sinh bình tĩnh bên trong lại liều mạng che dấu suy nghĩ muốn rơi nước mắt.

“Hạnh phúc? Ngươi cảm thấy ta như vậy sẽ hạnh phúc sao?” Bạch Tấn Vân rốt cục bị chọc giận, hấn đối với Thái Sinh rống lớn,“Tùy tiện lấy đại một nữ nhân, sinh một đồng con, ta sẽ hạnh phúc sao ? Ta chỉ muốn sống cùng một chỗ với người mình thích!”

“Lúc trước khi huynh lấy Thái Liên cũng không phải không vui sao!” Thái Sinh cũng kích động cãi lại, tuy rằng thanh âm không có lớn bằng Bạch Tấn Vân nhưng cũng đủ khiến cho người qua đường chú ý .

“Nhưng mà người ta lấy chính là Thái Liên nha!” Bạch Tấn Vân rống giận một tiếng, một tay kéo Thái Sinh vào trong ngực gắt gao ôm lấy hắn, giống như chỉ cần buông lỏng tay một chút hắn sẽ chạy trốn.

“Đại thiếu gia.....”

Một cái ôm hóa giải tất cả cường ngạnh, tim hai người đều nhuyến xuống,hai tay nhỏ bé của Thái Sinh gắt gao nắm chặt y phục trước ngực Bạch Tấn Vân, đem mặt mình chôn sâu ở trong đó,“Đại thiếu gia,huynh có biết huynh đang làm cái gì không?”

“Ta đương nhiên biết, Thái Sinh, trở lại đi, ta không rời khỏi ngươi, ta thích ngươi, ta yêu ngươi, ta mỗi ngày nhìn ngươi, ôm ngươi, hôn ngươi, vuốt ve ngươi, trở về đi Thái Sinh, ta cảm thấy được bản thân muốn điên rồi.....”

Bạch Tấn Vân buộc chặt hai tay, một lần nói mình yêu hắn như thế nào, sợ dĩ chọn đường lớn có nhiều người đi lại hắn chính là muốn nói cho Thái Sinh biết chỉ cần hắn trở về, hắn cái gì cũng không để ý.

“Trở về đi, được không?” Bạch Tấn Vân đưa cằm hắn đặt ở trên đầu Thái Sinh, dịu dàng hỏi lại.

“Ừ.....” Thái Sinh gật đầu, nước mắt đã muốn mơ hồ tầm mắt, nghẹn ngào nói không nên một lời.

Trở lại Thái gia, đối mặt ánh mắt không thể tin của cha và mẹ Thái Sinh, Thái Sinh cố khua lên dũng khí, nói bản thân và Bạch Tấn Vân trong lúc đó đã nảy sinh cảm tình.

Mẹ Thái Sinh thật ra đã sớm nhìn ra, nhưng mà lúc được chứng thật bà cảm thấy có chút không thể chấp nhận,cha Thái Sinh còn tức giận đến thiếu chút nữa chết đi, nhà họ Thái có một mình Thái Sinh là nam nhân, nếu hắn không cưới thì tử Thái gia không phải là tuyệt hậu sao?

“Tiểu tử này, súc sinh a, con bảo cha nên làm thế nào ... liệt tổ liệt tông thất vọng a!” Cha Thái Sinh thống khổ khóc thét đưa tay lên muốn đánh Thái Sinh quỳ trên mặt đất, nhưng chung quy đứng ở giữa không trung luyến tiếc xuống tay.

“Nghịch duyên a, nghịch duyên.....” Cha Thái Sinh đặt mông ngồi ở trên ghế, thật ra ông hiểu được, nếu lúc trước Thái Liên không đào hôn,Thái Sinh sẽ không gả vào đó,việc này sẽ không xảy ra , tất cả đều là nghịch duyên a.

“Thái lão gia,Thái lão phu nhân, các ngươi yên tâm ta nhất định sẽ đối tốt với Thái Sinh, tuyệt đối sẽ không làm cho hắn bị một chút ủy khuất. Ta thật tình thích hắn,mong hai người giao hắn cho ta.” Bạch Tấn Vân đứng ở bên người Thái Sinh cung kính nói, hắn cho tới bây giờ chưa nói lời thành khẩn như vậy.

“Đại thiếu gia.....” Thái Sinh quỳ trên mặt đất ngẩng lên nhìn Bạch Tấn Vân, tuy rằng bọn họ hiện tại không được cha mẹ tán thành, nhưng mà hắn cảm giác rất hạnh phúc.

Bạch Tấn Vân cúi đầu nhìn Thái Sinh, không nói gì chẳng qua là đưa tay vuốt ve mặt hắn, ánh mắt hai người giao nhau phát ra yêu hỏa.

Nhìn thấy một màn như vậy, bản thân là phụ mẫu nên làm gì bây giờ nha! Bạch gia thế lực lại lớn, đại thiếu gia Bạch gia kia có thể nói người quyền quý, thân thể cha Thái Sinh dựa vào phía sau,nhắm lại hai mắt xem như cam chịu , mẹ Thái Sinh thì lau nước mắt kéo Thái Sinh lại nhìn Bạch Tấn Vân nói, hy vọng đại thiếu gia Bạch gia có thể đối xử tử tế với Thái Sinh.

Cứ như vậy, Bạch Tấn Vân lôi kéo tay Thái Sinh,cả hai đi ở ngã tư đường thật dài dưới ánh trăng.

Hạnh phúc trên mặt hai người hoàn toàn khác nhau,Bạch Tấn Vân là loại hiện rõ nụ cười, nụ cười này giống như bộc lộ tình cảm chỉ cần nhìn cũng biết hắn gặp chuyện vui. Mà Thái Sinh chỉ mỉm cười nhẹ nhàng, trên mặt lộ vẻ thần nhiên đồ ỉm, dùng ánh mắt lén ngắm mỗi nét mặt của Bạch Tấn Vân.

Thái Sinh mấy lần muốn thoát khỏi tay của Bạch Tấn Vân , hắn cảm thấy nơi này dù sao cũng là ở trên đường lớn, bị người ta thấy hai đại nam nhân nắm tay còn gì là thể thống nha. Nhưng mà Bạch Tấn Vân mới không có để ý, hắn chính là muốn quang minh chính đại đưa Thái Sinh về nhà.

Đêm tối có thể che dấu cho bọn họ vô cùng tốt, ngay cả gia đình mở cửa cũng chưa thấy rõ đại thiếu gia đi với thiếu niên nào về.

Vào sân quen thuộc, đi ngang qua hồ nước quen thuộc, xuyên qua hành lang gấp khúc thật dài quen thuộc, ở cửa phòng nhìn thấy Tiểu Nguyệt đáng yêu.

Tiểu Nguyệt vô tình ở cửa coi chừng giùm đại thiếu gia, bởi vì nghe nói nhị thiếu gia bị đại thiếu gia đánh, nhị phu nhân liền kéo nhị thiếu gia đi đến lão gia âm ỉ, không có cách nào lão phu nhân cho người đến gọi, nói đại thiếu gia phải đi đến đó một chuyến.

“Đại thiếu gia, lão phu nhân bảo ngài lúc trở về phải đến tiền viện, nghe nói.....” Tiểu Nguyệt vừa muốn truyền lời, đột nhiên thấy Thái Sinh đứng ở phía sau Bạch Tấn Vân, nhất thời giống như gặp quỷ hai mắt mở to, bất khả tư nghị nói: “Thiếu phu nhân?”

Nhìn thấy Tiểu Nguyệt giật mình, Thái Sinh nhìn Tiểu Nguyệt thản nhiên cười, “Tiểu Nguyệt.”

“Thiếu phu nhân.....” Tiểu Nguyệt kích động chạy tới lập tức ôm cổ Thái Sinh, “Thiếu phu nhân, ta rất nhớ người a.....”

“Ha ha, ta này không phải đã trở lại sao.” Thái Sinh có chút xấu hổ đứng ở nơi đó, Tiểu Nguyệt mỗi lần đều là nhiệt tình như vậy, làm cho chân tay hắn có chút luống cuống.

Bạch Tấn Vân đứng ở một bên chẳng qua không vui, hắn đưa tay liều mạng tách hai người ra, có chút táo bạo quát: “A, hai người các người như vậy, làm cho ta cảm thấy không vui! Tách ra, nhanh lên tách ra cho ta —”

Tiểu Nguyệt bị kéo ra, trên mặt có chút nước mắt nhưng vẫn cười hì hì đưa tay lau nước mắt, nhìn Bạch Tấn Vân dậm chân, “Đại thiếu gia người làm gì nha , ta ôm thiếu phu nhân một cái người làm gì không vui nha , ta cũng không phải nam nhân.”

Lời nói của Tiểu Nguyệt làm cho Bạch Tấn Vân sững sờ, không biết trả lời như thế nào.

Thái Sinh đứng một bên cúi đầu cười, đúng vậy, Tiểu Nguyệt ôm hắn, theo như người ngoài nhìn thấy đúng là không có gì, nàng không phải nam nhân. Nhưng mà trên thực tế thì quả thật không ổn bởi vì hắn là nam nhân a.

“Tốt lắm, Tiểu Nguyệt, người tìm đại thiếu gia có việc gì, nói nhanh lên đừng chậm trễ chính sự.” Thái Sinh cười, đem không khí xấu hổ hòa tan .

“Đúng rồi, đại thiếu gia, ngài hôm nay có phải ngài đánh nhị thiếu gia không?” Tiểu Nguyệt lúc này mới nhớ tới đến, mang theo vẻ mặt không thể ngờ nhìn Bạch Tấn Vân, cảm tình huynh đệ bọn họ luôn luôn tốt lắm tại sao có xung đột nha.

“Ừm.” Bạch Tấn Vân không phủ nhận.

“Nhị phu nhân đi tìm lão gia cáo trạng , hiện tại bọn họ đang ở tiền viện chờ ngài nha.” Tiểu Nguyệt kỳ thật cũng không quá khẩn trương, vì trong nhà này địa vị của hắn không phải ai đều có thể dao động được .

87. Chương 87: Hắn Là Tẩu, Người Là Thúc

Trước viện Bạch phủ, trong viện hai bên treo đèn ***g, cùng trong gió đêm đông đưa ,ánh nền lúc sáng lúc tối làm đường đi trước mắt không rõ ràng lắm.

Bạch lão gia ngồi ở chủ vị , ngồi bên cạnh là Bạch lão phu nhân, mà bên tay phải Bạch lão gia là nhị phu nhân đáng vẻ vô cùng kiêu ngạo, mà ngồi bên cạnh bà là Bạch Tấn Uy.

Trong phòng bốn người mang bốn tâm tư khác nhau.

Bạch lão gia còn đang nhắm mắt lại nuôi thân, trong lòng hắn so với ai khác đều rõ ràng, ở mặt ngoài là bọn nhỏ đánh nhau nhưng trên thực tế là người thiếp của hắn muốn đến tìm đại phu nhân gây phiền toái..

Về mặt của Bạch lão phu nhân trông đậm mạc, ngoài miệng tuy rằng nói Tấn Vân đánh Tấn Uy là không đúng nhưng trong lòng lại hừ lạnh , xem thường hai mẹ con kia.

Trong lòng nhị phu nhân đúng là giống như Bạch lão gia nghĩ, ngày thường nàng vô sự còn quấy nhiễu ba phần, huống chi đứa con bảo bối bị đánh bà làm sao có thể buông tha cơ hội lần này, cho dù thật sự không thể làm gì Bạch Tấn Vân cũng muốn để cho bọn hạ nhân nhìn xem, ở trong Bạch phủ này hai mẹ con bọn họ còn có địa vị .

Mà khó xử nhất chính là Bạch Tấn Uy , hôm nay khi hắn trở về hắn vốn muốn tránh khỏi mẹ, lại bị mẹ hắn nhìn thấy vết thương trên mặt, liền đuổi theo hỏi sao lại thế này,Bạch Tấn Uy đành phải nói mình cùng đại ca tranh chấp, đại ca thất thủ đánh chính mình.

“Mẹ, chúng ta trở về đi, con không có bị gì mà.” Bạch Tấn Uy thật sự không ngồi nổi trong này nữa, trong lòng hắn hiểu được Bạch Tấn Vân sẽ không trở về sớm như vậy, hắn kéo Thái Sinh không biết chạy tới nơi nào, hai người nhất định là có nhiều chuyện nói hoài không hết .

“Cái gì mà không bị gì, con nhìn mặt con xem đều sưng vù rồi kìa, khoe miệng còn chảy máu còn dám nói không bị gì, hai huynh đệ trong lúc đó tại sao có thể xuống tay mạnh như thế.....”Về mặt nhị phu nhân khoa trương tay để sát vào mặt Bạch Tấn Uy, còn lấy ra khăn tay lau khoe môi cho Bạch Tấn Uy.

“Lão gia, phu nhân, nhị phu nhân, nhị thiếu gia, đại thiếu gia và thiếu phu nhân đã đến.” Tiểu nha hoàn vô cùng lễ phép thông báo .

Thiếu phu nhân?!

Lúc Bạch Tấn Uy nghe đến những lời này, trong lòng sửng sốt ngay cả lưng cũng dựng đứng, trừng đôi mắt nhìn về phía cửa, tại sao Thái Sinh lại trở lại nhà?

Nhìn hành động đứa con nhị phu nhân nghĩ lầm là đứa con có chút kích động, vội đưa tay đặt lên vai Bạch Tấn Uy, cuống hòng nâng cao ngữ điệu:“Tấn Uy, mẹ sẽ giúp con đòi lại công đạo .” Nói xong, ánh mắt còn phiêu phiêu đến đại phu nhân bất động thanh sắc.

Đúng lúc này,Bạch Tấn Vân kéo tay Thái Sinh đi vào phòng.

“Cha,mẹ, nghe nói hai người tìm con?” Về mặt của Bạch Tấn Vân giống như không xảy ra chuyện gì, mà bị Thái Sinh bị kéo mặc một bộ y phục nữ nhân, hơi hơi cúi đầu, lễ phép cúi người trước ba vị trưởng bối trong phòng.

Ánh mắt của Bạch Tấn Uy sáng ngời khóa chặt trên người Thái Sinh, hắn trở về, hắn thật sự đã trở lại, mặc y phục nữ nhân lần nữa trở về trong nhà này.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì nha!

Bạch Tấn Vân đã sớm nhìn thấy trong ánh mắt của Bạch Tấn Uy lóe lên tia không thể tin nổi, cho nên hắn cố ý đỡ Thái Sinh ngồi xuống đối diện với hắn.

“Tấn Vân, người Nhị nương chạy tới cáo trạng, nói con hôm nay đánh Tấn Uy?” Bạch lão phu nhân chậm rãi mở miệng hỏi trong giọng nói không có nửa điểm trách cứ.

“Có việc như vậy sao,con nghĩ có thể là nhị nương hiểu lầm .Hôm nay con và Tấn Uy chẳng qua cao hứng bàn luận võ nghệ. Con thất thủ đánh trúng mặt Tấn Uy, là con sai .” Nói xong nhìn nhị phu nhân cười nói: “Mong nhị nương tha thứ Tấn Vân lỗi tay.”

“Tấn Vân a, không phải ta nói con, con xem mặt Tấn Uy bị thương như thế” Nhị phu nhân mới bắt đầu gây sóng gió liền bị Bạch Tấn Uy cắt đứt .

“Mẹ, con đã nói với mẹ con và đại ca bàn luận võ nghệ ,mẹ lại không tin.” Nói xong Bạch Tấn Uy bỗng nhiên đứng lên, nhìn Bạch lão gia cùng Bạch lão phu nhân khom người chào,“Cha, đại nương,Tấn Uy cáo lui .”

Nói xong xoay người liền đi khỏi phòng.

“A,con..... Tần Uy, Tần Uy.....” Nhị phu nhân thấy đứa con cứ như vậy đi ,bà cảm thấy không cam tâm nhưng chỉ có thể dậm chân rồi khỏi.

“Cha, nường, nếu không có chuyện gì con và Thái Liên cũng cáo lui .” Bạch Tấn Vân một bộ công tử phóng đảng, nói xong khẩn cấp kéo Thái Sinh đi, hắn đã mấy ngày nay không có ôm vật nhỏ này ngủ bây giờ rất muốn a .

“Chậm đã.”

Ngay lúc hai người vừa muốn đi ra cửa, Bạch lão phu nhân đột nhiên gọi hai người lại.

“Lại có chuyện gì hả mẹ.” Bạch Tấn Vân quay đầu, vô cùng kiên nhẫn nhìn mẹ mình, lão thái thái này cũng thật sự là không biết phong tình .

“Tần Vân, Thái Liên, lúc này mẹ không nên nói những việc này nhưng mà các người cũng nên tranh thủ thời gian.....” Lời nói của lão phu nhân còn chưa nói xong, đã bị Bạch Tấn Vân cắt đứt.

“Nắm chặt thời gian sinh oa nhi, đã biết đã biết,con và Thái Liên đi sinh.” Nói xong cầm lấy tay Thái Sinh nhanh như chớp chạy ra khỏi cửa.

“Đại ca.”

Hai người bởi vì một câu mà bước chân chậm lại.

Nụ cười trên mặt của Bạch Tấn Vân nháy mắt liền biến mất, đột nhiên quay đầu nhìn Bạch Tấn Uy thấp giọng quát lớn nói:“Bạch Tấn Uy,đệ hãy nghe cho kỹ , Thái Sinh hiện tại là chị dâu của đệ,đệ là tiểu thúc của hần,huynh làm đại ca hy vọng trong lúc này thúc tẩu không có chuyện gì thì không cần gặp mặt.”

Bạch Tấn Uy không nói gì chẳng qua dùng ánh mắt nhìn thẳng Bạch Tấn Vân, sau đó ánh mắt chuyển tới trên người Thái Sinh,Thái Sinh theo bản năng gục đầu xuống không nhìn thẳng hần.

Bạch Tấn Vân thấy Bạch Tấn Uy không nói, liền thu lại tức giận kéo Thái Sinh rời đi .

Nhìn hai người đi xa,Bạch Tấn Uy không biết trong lòng có cảm giác như thế nào nhưng mà quả thật có một cỗ nồng đậm u sầu ở bên trong, hần không cam lòng, hần cũng thích Thái Sinh như thế, nếu ở chung với hần Thái Sinh sẽ càng thêm hạnh phúc .

Dưới ánh trăng, hai thân ảnh một trước một sau vội vã rời đi .

“Đại thiếu gia, huynh đi chậm một chút.....” Thái Sinh hiện tại dường như là bị Bạch Tấn Vân kéo đi,bước chân lớn như vậy hần dường như là chạy chậm theo.

“Chậm một chút?” Bạch Tấn Vân chợt dừng lại bước chân,Thái Sinh nhất thời không phản ứng kịp, lập tức nhào vào trong ngực Bạch Tấn Vân, vừa lúc bị hần ôm vào trong lòng,Bạch Tấn Vân vươn ngón tay thon dài nâng cằm Thái Sinh lên để cho khuôn mặt nhỏ nhắn của hần nhìn lên hần,“Vật nhỏ này thật không có lương tâm, người có biết bốn thiếu gia mấy ngày này nhớ người bao nhiêu không? Người còn bảo ta đi chậm, người không phải là muốn cho ta ghen chết à?”

Dưới ánh trăng huyền ảo, khuôn mặt nhỏ nhắn gầy yếu của Thái Sinh mềm mại,trong con người hẹp dài thoáng hiện nồng đậm tình yêu đối với Bạch Tấn Vân, dưới đuôi lông mày hạt chu sa càng thêm chói mắt, nghe được Bạch Tấn Vân nói không thấy thẹn làm hai gò má của hần có chút đỏ bừng.

“Ha ha,đệ đang dùng ánh mắt này câu dẫn ta sao?” Ngón tay của Bạch Tấn Vân hơi dùng chút lực, sau đó ngón tay cái quét nhẹ qua đôi môi đỏ mọng kiểu diễm ướt át.

Làm khi ngón tay của Bạch Tấn Vân đụng đến môi Thái Sinh, Thái Sinh chỉ cảm thấy cả người tê tê , loại cảm giác đã lâu này làm cho hần cảm giác cả người khô nóng lập tức run rẩy.

Bạch Tấn Vân chính là thích Thái Sinh phản ứng như vậy, chỉ thấy miệng hần hơi gợn lên một chút độ cong, nắm lấy cằm Thái Sinh nâng lên rất cao, sau đó Bạch Tấn Vân cúi người hôn lên môi Thái Sinh.

Nụ hôn của hần tuy mỏng mà sâu vô cùng, phóng thích một chút tương tư hần đối với Thái Sinh, gấn bó như môi với răng, hai lưỡi găt gao dây dưa cùng một chỗ giống như muốn dùng hết mọi khí lực hút hương thơm trong miệng Thái Sinh.

88. Chương 88: Tình Nghĩa Dưới Ánh Trăng

Bầu trời bao la ban đêm không có một áng mây, ánh trăng giắt giữa không trung giấu kín sau ngọn cây nhìn một đôi trẻ tuổi phía dưới.

Bạch Tấn Vân hôn giống như là một loại thuốc mê, Thái Sinh cảm thấy cả người mình giống như bị một loại sức lực thần kỳ khống chế, không kiềm chế được trong lòng chợt xuất hiện ra một loại nhu cầu mãnh liệt, vì thế hắn lung túng đáp lại dùng lưỡi chính mình quần quanh Bạch Tấn Vân .

Được đáp lại Bạch Tấn Vân càng thêm hưng phấn, dùng hai tay nâng mặt Thái Sinh lên, cướp đoạt tất cả trong miệng hắn.

“Ừm.....” Thái Sinh đột nhiên bị Bạch Tấn Vân thô bạo hôn cảm thấy không thể thích ứng, không tự giác liền rên vài tiếng.

Thẳng đến hai người đều thở hổn hển, Bạch Tấn Vân mới buông Thái Sinh ra, nhìn môi hắn có chút sưng phồng, Bạch Tấn Vân chỉ cảm thấy huyết mạch sôi trào, vươn tay ra lướt trên cổ Thái Sinh, môi hắn lập tức hôn lên.

Thình lình xảy ra cảm giác kích thích làm cho Thái Sinh không tự giác run rẩy, kèm theo môi của Bạch Tấn Vân du tẩu trên cổ Thái Sinh, Thái Sinh theo bản năng ngẩng đầu lên đem cổ mình hoàn toàn để lộ ở trước mặt Bạch Tấn Vân, để hắn không kiêng nể gì tùy ý hôn môi mình.

Hôn hít ngửi lấy mùi vị đặc biệt trên người Thái Sinh, không tự chủ để lộ ra đầu lưỡi liếm lên cổ trắng nõn, Bạch Tấn Vân đồng thời vươn hai tay mình ra đột nhiên nắm lấy y phục Thái Sinh kéo ra hai bên.

Thái Sinh chỉ cảm thấy trước ngực chợt lạnh, đột nhiên cúi đầu mới phát hiện y phục của mình bị Bạch Tấn Vân kéo ra, hai bả vai lỏa lồ ở bên ngoài, đột nhiên cảm thấy có chút hoảng hốt, “Đại thiếu gia, huynh làm cái gì vậy.....”

“Thái Sinh, đệ thật đẹp.....”

Nhìn thân mình trắng nõn Bạch Tấn Vân tán thưởng không thôi, cái loại cảm giác hết sức căng thẳng này làm cho hắn hiện tại muốn được vật nhỏ.

“Đại thiếu gia, huynh đừng nhìn đệ như vậy, rất khó chịu nha” Thái Sinh quay đầu đi chỗ khác, mặt hắn càng thêm đỏ giống như là một quả táo chín, hận không thể đi lên cắn một ngụm.

“Vật nhỏ, càng ngày càng câu dẫn người .” Bạch Tấn Vân vịn hai vai gầy yếu của Thái Sinh, từ cổ hắn bắt đầu một đường hôn lên da thịt trắng mịn làm Thái Sinh run rẩy không thôi.

“Đại thiếu gia..... Đừng, đừng như vậy..... Nơi này là bên ngoài..... sẽ...sẽ bị nhìn thấy” Thái Sinh vừa cảm thụ cảm giác kích thích đến từ thân thể vừa thẹn thùng.

“Sao?” Bạch Tấn Vân liếm láp một hồi mới buông lỏng Thái Sinh ra thở hổn hển, môi tiến đến bên tai khẽ cắn vành tai hắn lẩm bẩm nói: “Thái Sinh, chúng ta trở về phòng đi.....”

Chỉ một câu lẩm bẩm làm cho mặt Thái Sinh nháy mắt hồng tới cổ, trong lòng hắn rõ ràng biết Bạch Tấn Vân muốn chính là cái gì, đúng lúc này Bạch Tấn Vân đột nhiên cúi người xuống ôm lấy thắt lưng Thái Sinh, đưa hắn cả người đặt ở trên đầu vai của mình , khẩn cấp đi về phòng hai người.

Vừa vào phòng Bạch Tấn Vân liền đem Thái Sinh đẩy ngã ở trên giường, trong lúc đó mái tóc đen phiêu dật của hắn trong nháy mắt giống như đóa hoa nở rộ trong đêm khuya mở ra bốn phía.

Bạch Tấn Vân đưa tay vuốt ve mặt Thái Sinh, cảm thụ đầu ngón tay truyền lại cảm giác mềm mại cho hắn, chỉ vào trong ngực hắn, khiêu khích lông mi thật dài của hắn phía cuối có điểm chu sa, lướt qua sống mũi thẳng tắp của hắn, cuối cùng quanh quẩn ở cái miệng nhỏ nhắn đỏ mọng của hắn.

Bởi vì vừa rồi Bạch Tấn Vân kéo y phục Thái Sinh ra nên lúc này nửa thân trên của Thái Sinh để trần, thoạt nhìn hết sức xinh đẹp.

Lúc ánh mắt của Bạch Tấn Vân mở to nhìn chăm chú xuống, Thái Sinh cảm thấy chính mình bắt đầu khô nóng, thân thể có chút bất an vặn vẹo vài cái, nâng bàn tay nhỏ bé lên kéo ống tay áo Bạch Tấn Vân lại, nhẹ nhàng kéo vài cái.

Động tác nhỏ này rất nhanh khiến cho Bạch Tấn Vân chú ý, hắn ngưng lại tất cả động tác của mình nhìn bàn tay nhỏ bé đang kéo ống tay áo hắn, trên mặt lộ vẻ tà mị tươi cười, nhìn mặt Thái Sinh đỏ bừng thấp giọng tối hỏi: “Làm sao vậy vật nhỏ, khát vọng huynh đến yêu đệ như vậy sao?”

“Đại thiếu gia..... đệ đệ chỉ muốn nói cho huynh biết, trong khoảng thời gian rời khỏi huynh, đệ, đệ rất khó chịu.....” Thái Sinh xấu hổ đến rũ mí mắt xuống, không dám nhìn vẻ mặt của Bạch Tấn Vân, hắn không biết phải nói như thế nào để biểu đạt bản thân yêu Bạch Tấn Vân.

Từ lúc bắt đầu tất cả đều là Bạch Tấn Vân luôn luôn cường điệu nói thương hắn như thế nào, nhưng mà hắn chưa từng nói qua với Bạch Tấn Vân cái gì, như vậy đối hắn không công bằng, làm một người nam nhân dám làm dám chịu, nếu hắn thiệt tình yêu Bạch Tấn Vân, như vậy hắn phải cho hắn biết bản thân rất thích hắn nha.

“Đệ muốn nói cái gì?” Bạch Tấn Vân thu hồi nụ cười trêu chọc vừa rồi, thoáng cái trở nên thật tình, tay hắn nhẹ vỗ về hai má Thái Sinh để cho hắn thêm dũng khí.

Bạch Tấn Vân chỉ cảm thấy tim hắn đập rất mạnh hắn đang chờ mong cái gì sao? Phản ứng như vậy của Thái Sinh hắn vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy, cho nên hắn không vội để cho hắn nói ra, hắn có thể chờ, hắn có kiên nhẫn.

“Ta, ta, ta thích đại thiếu gia.....” Lôi kéo tay áo Bạch Tấn Vân, Thái Sinh từ từ ngồi dậy nhìn lên Bạch Tấn Vân, nhìn gương mặt cương nghị anh tuấn của hắn, nổi lên dũng khí, đem lời tận đáy lòng của mình nói cho hắn nghe, “Tuy rằng đệ không thể giống đại thiếu gia xác minh loại cảm tình này chính là yêu, nhưng mà đệ thật sự vô cùng vô cùng thích đại thiếu gia, thích cảm giác được đại thiếu gia ôm, thích được đại thiếu gia hôn môi, thích đại thiếu gia dùng ngón tay vuốt ve đệ, đệ thích tất cả liên quan đến đại thiếu gia, đệ thật sự hy vọng đệ có thể mỗi ngày ở lại bên người đại thiếu gia, nhìn huynh, chăm sóc huynh, chỉ sợ đệ chút tác dụng cũng không có, cho nên chỉ hy vọng có thể ở lại bên cạnh huynh.....”

Lời Thái Sinh vẫn chưa nói xong liền bị Bạch Tấn Vân một phen gắt gao ôm vào trong ngực, vuốt ve đầu của hắn, cúi đầu hôn lên mái tóc đen của hắn, “Ai nói đệ một chút tác dụng không có, tác dụng của đệ chính là nhiễu loạn lòng, từ giờ trở đi đệ không được rời khỏi huynh nửa bước, dám không nghe lời huynh huynh liền đánh vật nhỏ này nha!”

“Đại thiếu gia.....” Thái Sinh ngẩng đầu lên, vươn hai tay nhỏ bé giữ chặt áo Bạch Tấn Vân, dùng sức kéo hắn đến chủ động hôn lên môi hắn.

Tuy rằng chỉ là một nụ hôn nhẹ phớt qua, nhưng cũng đủ để thiêu đốt dục vọng của Bạch Tấn Vân rồi, hắn lại đem Thái Sinh đặt ở trên giường, động tác thành thạo cởi quần áo dư thừa trên người hắn ra, thưởng thức thân thể xinh đẹp của hắn, cúi người một chút hôn lên từng tác da thịt.

Thái Sinh chỉ cảm thấy da đầu từng đợt run lên, khoái cảm thân thể làm cho ý thức của hắn dần dần mờ hồ, hắn cứ như vậy để Bạch Tấn Vân tùy ý định đoạt.

Rất nhớ loại cảm giác này.

Bạch Tấn Vân đang vuốt ve người dưới thân như là đang vuốt ve món bảo vật yêu quý.

“Mở to mắt.” Bạch Tấn Vân ở bên tai Thái Sinh nhẹ lẩm bẩm, “Mở to mắt nhìn huynh.....”

“Dạ?” Thái Sinh e lệ địa mở mắt, lông mi thật dài run rẩy nhìn nam nhân trước mắt, nhưng vào lúc này Thái Sinh chỉ cảm thấy trong cơ thể trong cơ thể run lên, toàn thân nháy mắt bị cảm giác khác thường tràn ngập, làm cho yết hầu hắn không tự giác rên rỉ một tiếng lại một tiếng.....

Hai người đây dựa lẫn nhau, gắt gao nắm chặt đối phương giống như một đời cũng không chịu buông tay ra.

Thấy Thái Sinh đã mệt mỏi không chịu nổi, Bạch Tấn Vân liền không đành lòng hành hạ hắn nữa, đành ôm vật nhỏ tựa vào trong ngực mình, thỉnh thoảng vuốt ve sống lưng bóng loáng của hắn.

“Thái Sinh..... huynh muốn hỏi đệ.....” Bạch Tấn Vân muốn nói lại thôi làm cho Thái Sinh thấy có chút kỳ quái, đại thiếu gia từ trước đến nay nghĩ gì nói đó làm sao lại đột nhiên do dự nha.

“Hỏi cái gì?” Thái Sinh từ trong ngực của Bạch Tấn Vân nhô đầu ra nhìn Bạch Tấn Vân, thần thái hẩn ắp úng càng làm cho trong lòng Thái Sinh nghi hoặc hỏi.

“Cái kia, đệ ngày đó.....” Bạch Tấn Vân nhìn con người của Thái Sinh thoáng hiện ánh sáng đơn thuần, lời đến miệng lại nuốt vào , nghĩ đi nghĩ lại không cam lòng không hỏi, hẩn đơn giản nắm lấy bả vai Thái Sinh có chút kích động hỏi:“Thái Sinh, đệ phải nói thật, ngày đó đệ và Đường Hiền Nhạc, có hay không..... Có hay không..... Có hay không làm việc kia?”

“Cái gì?” Thái Sinh sững sốt nhìn về mặt của Bạch Tấn Vân nửa ngày mới hiểu được ý của hẩn, đột nhiên cảm thấy được một cỗ lửa giận xông lên trong lòng, không tự giác nhìn chằm chằm Bạch Tấn Vân gằm nhẹ nói:“Đại thiếu gia huynh không tin đệ sao?”

Có thể vì quá mức kích động cho nên giọng của Thái Sinh có chút cao, cho nên trong thanh âm run rẩy nghe được rất rõ ràng.

Thấy Thái Sinh phản ứng như thế Bạch Tấn Vân không có nghĩ qua, kỳ thật hẩn cũng không phải không tín nhiệm Thái Sinh, chỉ là có chút đồ đặt trong lòng không thể nói ra thì cảm thấy rất khó chịu, lại không nghĩ rằng làm cho Thái Sinh hiểu lầm , vì thế hẩn vội vàng giải thích,“Thái Sinh,huynh không phải không tín nhiệm đệ,huynh là không tín nhiệm Đường Hiền Nhạc, loại người hèn mọn như hẩn thì cái gì cũng dám làm nha.....”

Lời của Bạch Tấn Vân còn chưa nói xong,thì tay nắm đầu vai Thái Sinh đã bị đẩy ra , xoay người một cái Thái Sinh liền đem lưng về phía hẩn, hơn nữa rời xa người Bạch Tấn Vân.

“A?” Bạch Tấn Vân thấy Thái Sinh như vậy, vội vàng lui sang ôm từ phía sau hẩn, hỏi:“Thái Sinh!Đệ giận sao?”

“Không có!” Thái Sinh hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn, đưa tay kéo chăn qua đem đầu mình bịt kín,để cho cả người mình giấu ở trong chăn.

Bạch Tấn Vân lại không tin hẩn còn nghi ngờ việc kia, mặc kệ nói như thế nào, Thái Sinh cũng là thân nam nhi không phải sao, làm sao có thể để cho người ta ức hiếp nha!

“Còn nói không có!” Bạch Tấn Vân lập tức đem chăn xốc lên, dùng lực mạnh kéo thân thể Thái Sinh lại, bắt buộc hẩn đối mặt chính mình, Thái Sinh nghiêng đầu không nhìn hẩn, hẩn liền nắm cầm hẩn không chế khuôn mặt nhỏ nhắn của hẩn.

“Thái Sinh, huynh chỉ muốn nghe một câu trả lời của đệ,đệ chỉ cần nói không có thì huynh có thể an tâm, đệ phải biết làm một người nam nhân, hẩn có tham vọng giữ lấy mãnh liệt !” Thấy Thái Sinh không nói lời nào,Bạch Tấn Vân liền cúi đầu hôn lên trán, hai má của hẩn“Tốt lắm, là huynh đa tâm liễu, huynh tín Thái Sinh”

“Đại thiếu gia.....” Bị Bạch Tấn Vân dịu dàng hôn, Thái Sinh khẽ thở dài một hơi thì thào nói:“Đại thiếu gia, đệ là của huynh,chỉ là của huynh”

Nghe được Thái Sinh trả lời, Bạch Tấn Vân bật người trên mặt hiện lên nụ cười sáng lạn, giống như là một đứa nhỏ được kẹo, hưng phấn ôm Thái Sinh vui vẻ nói:“Chúng ta ngủ đi.”

“Ừ.” Thái Sinh nhìn về phía Bạch Tấn Vân mang theo hạnh phúc mỉm cười, ngọt ngào ngủ đi.

89. Chương 89: Chế Tài Đường Hiền Nhạc

Từ lúc Thái Sinh rời khỏi Bạch gia đến khi về tới bạch gia, trong nhà to như vậy chỉ có bốn người biết.

Bạch Tấn Vân, Thái Sinh, Tiểu Nguyệt và Bạch Tấn Uy.

Trong chuyện này người biểu hiện nhiệt tình nhất chính là Tiểu Nguyệt , nàng giống như tiểu chim én suốt ngày lúu rúu vây quanh Thái Sinh, đôi khi Bạch Tấn Vân cảm thấy cảm thấy khó nhịu nhưng lại khó mở miệng, dù sao người ở bên ngoài nhìn vào cũng là hai nữ tử.

Hôm nay thời tiết thật là tốt,Bạch Tấn Vân muốn đưa Thái Sinh đi dạo ở tiền trang.Lúc trước hắn có đáp ứng qua nhưng không có thực hiện, tiếp theo chính là liên tiếp hiểu lầm cho nên lần này nhất định phải bù lại.

“Mặc có vừa không?” Bạch Tấn Vân tựa vào trên cánh cửa, phía sau là hai cánh cửa đang được đóng chặt,ngoài cửa truyền đến tiếng phá cửa không ngừng, còn kèm theo tiếng kêu bất mãn của Tiểu Nguyệt:“Đại thiếu gia ngài làm sao có thể như vậy nha, hầu hạ thiếu phu nhân thay quần áo là bổn phận của ta, ngài tại sao có thể nhốt ta bên ngoài!”

Nghe được giọng nói bất mãn của Tiểu Nguyệt, Thái Sinh cũng chỉ là bất đắc dĩ cười cười, thật ra hắn cũng có chút sợ, Tiểu Nguyệt đối với hắn thật sự là quá mức nhiệt tình , hắn cũng không biết vì sao nha đầu kia thích đi theo hắn.

Thái Sinh vừa cười vừa sửa sang lại lần cuối cùng,kiểu dáng của y phục rất đơn giản, một bộ quần lụa mỏng xanh biển, khiến cho cả người hắn đều phiêu dật,mái tóc dài màu đen xõa xuống dưới, ở phía sau được vấn thành một cái búi tóc,cuối cùng lấy cây trâm cài do Bạch Tấn Vân đưa cho cài lên.

Một lúc sau tất cả đều chuẩn bị tốt, Thái Sinh xoay người lại nhìn Bạch Tấn Vân mỉm cười,“Tốt lắm.”

Bạch Tấn Vân cũng nhìn Thái Sinh cười, cười đến thật vui vẻ,“Tốt lắm, nhưng ta sẽ dụ chim én nhỏ vào đến đây.” Nói xong thân thể hắn nhích sang một bên,dùng lực kéo mạnh cửa ra, bởi vì trước đó không hề có dấu hiệu,nên lúc Tiểu Nguyệt ghé vào trên cánh cửa lập bị té vào, lão đảo vài bước mới đứng vững.

“Ha ha ha ha — thú vị thú vị —” Bạch Tấn Vân nhìn dáng vẻ bối rối của Tiểu Nguyệt vui vẻ cười ha hả, trước kia thật đúng là không cảm thấy được nha đầu kia thú vị như vậy.

“Đại thiếu gia ngài còn cười!” Tiểu Nguyệt tức giận đến mức cắn răng, đảo mắt thấy Thái Sinh đứng một bên cho nên vội vàng đi qua,kéo hắn ngồi xuống trước gương đồng, miệng còn không quên lẩm bẩm :“Thiếu phu nhân, búi tóc không phải quần như vậy !”

Nói xong kéo trâm cài ra, lưu loát giúp Thái Sinh một lần nữa chải tóc.

Hôm nay tâm trạng của Bạch Tấn Vân phá lệ rất tốt, kéo tay Thái Sinh thoải mái đi vào tiền trang,mà mọi người ở tiền trang đều hướng mắt nhìn hai người đang đi vào.

Hậu viện tiền trang rất lớn, nơi này tuy rằng gọi là tiền trang tư nhân, nhưng tất cả cửa hàng trên danh nghĩa Bạch gia vận hành đều do nơi này quyết định,Bạch lão gia đã sớm giao tất cả cho Bạch Tấn Vân quản lý, vừa mới bắt đầu chỉ muốn rèn luyện tiểu tử này sau này phát hiện hắn có thiên phú về việc buôn bán.

Vài năm sau,Bạch lão gia hoàn toàn yên tâm giao tất cả gia nghiệp Bạch gia cho Bạch Tấn Vân, cho nên mỗi ngày việc chờ Bạch Tấn Vân xử lý cũng rất nhiều.

Thái Sinh ngoan ngoãn ngồi ở một bên nhìn Bạch Tấn Vân làm việc ,thỉnh thoảng nói chuyện với quản gia đứng bên cạnh, đối với việc buôn bán Thái Sinh không biết gì, hắn chỉ biết xem bệnh.

Bỗng nhiên một giọng nói quen thuộc lọt vào trong lỗ tai của Thái Sinh.

Đường Hiền Nhạc.....

Thái Sinh lập tức liền chú ý, cẩn thận nghiêng tai lắng nghe hai người bên kia đang nói gì, mà Thái Sinh cũng không phải là người ngoài,Bạch Tấn Vân và quản lý cũng không có tránh.

“Đại thiếu gia, làm như vậy có chút không ổn nha?” Ngữ khí của quản gia mang theo nghi vấn hỏi Bạch Tấn Vân, quản lý này cũng làm ở nhà họ Bạch gia vài thập niên ,là thủ hạ của Bạch lão gia từ hồi trẻ đến hiện tại là cùng Bạch Tấn Vân, cho nên Bạch Tấn Vân cũng vô cùng kính trọng hắn.

“Có gì không ổn?” Bạch Tấn Vân biết rõ còn cố ý mang theo nụ cười tà khí mười phần nhẹ giọng hỏi.

“Việc bố trí cửa tiệm, phòng trọ, đồ cổ, hiệu cầm đồ, tửu lâu tất cả đều là danh nghĩa Đường gia, chúng ta làm như vậy có được không.....” Quản lý thật không phải sợ Đường gia sẽ làm Bạch gia như thế nào, lấy thực lực Bạch gia đừng nói là dùng chút thủ đoạn đánh sập bọn họ, dùng giá cao để thu mua, nhưng mà Bạch gia và Đường gia là thân thích, cho nên làm như vậy có điểm không hợp tình lý .

Bạch Tấn Vân hiểu được ý của quản lý, hắn đưa tay lấy tờ giấy trong tay quản lý xé nát vứt xuống mặt đất, sau đó ngẩng đầu nhìn quản lý đứng một bên, tà mị cười nói:“Chúng ta chẳng qua chỉ điều chỉnh các cửa hàng của mình, không có liên quan đến người nào.”

Quản lý liền hiểu được dụng ý của Bạch Tấn Vân, lập tức gật đầu đồng ý, sau đó xoay người đi ra ngoài chấp hành.

Nhìn quản lý đi rồi, Thái Sinh mới thật cẩn thận đi đến bên người Bạch Tấn Vân, nhẹ giọng hỏi:“Đại thiếu gia là muốn đánh sập Đường gia?”

Bạch Tấn Vân đưa tay kéo Thái Sinh về phía mình, để cho hắn ngồi ở trên đùi chính mình, ôm hắn vào trong ngực, lấy ngón tay quần quanh lọn tóc dài hắn, vuốt vuốt.

“Ai bảo Đường Hiền Nhạc kia không biết sống chết khi dễ người, ta chỉ là đưa cho hắn một phần quà đáp lễ thôi.” Nói xong Bạch Tấn Vân thăm dò đến cổ, hôn lên môi Thái Sinh một cái.

“Đại thiếu gia đây là ở bên ngoài!” Thái Sinh hoảng sợ nhìn Bạch Tấn Vân, lại cảnh giác nhìn xem ngoài cửa có ai không may mắn là không ai thấy.

“Sợ cái gì, hiện tại ai chẳng biết đệ là người của ta?” Khóe miệng Bạch Tấn Vân gợi lên vẽ ra một chút độ cong tà ác, đang nắm cái cằm nhỏ nhắn của Thái Sinh đột nhiên nâng lên không kiêng nể gì hôn môi hắn.

Bảy ngày sau đến giờ Ngọ, ánh mặt trời biêng nhác chiếu vào trong viện, Thái Sinh ngồi ở trong đình trên hồ hoa sen, trước mặt để một cái đàn tranh, mười ngón tay đặt lên trên lúc sau phát ra một thanh âm không điệu.

“A.” Thái Sinh nhụt chí thở dài, hắn nghe nói Bạch Tấn Vân đặc biệt thích nghe đàn tranh cho nên mới muốn học, nhưng mà vô luận hắn học như thế nào, đàn ra tới là âm điệu không dễ nghe.

“Thiếu phu nhân, ta thấy người vẫn là buông tha đừng học đàn tranh nữa. Nếu người không buông tha nó thì người hãy tha cho ta, đã đến giờ Tiểu Nguyệt bị thiếu phu nhân làm cho đầu on gong lên.....” Tiểu Nguyệt thống khổ không chịu nổi nhìn Thái Sinh.

Thái Sinh bị Tiểu Nguyệt nói như vậy, có chút ngượng ngùng gãi gãi đầu, thản nhiên nở nụ cười, “Có thể là ta quá ngu ngốc.”

Lúc này một tiểu nha đầu rất nhanh tiêu sái lại đây, ở bên tai Tiểu Nguyệt thì thầm vài câu sau đó Tiểu Nguyệt gật đầu tỏ vẻ đã biết, tiểu nha đầu kia liền lui xuống.

“Thiếu phu nhân.” Tiểu Nguyệt đi đến bên cạnh Thái Sinh, cùng lúc đó Thái Sinh cũng ngẩng đầu nhìn nàng, “Biểu thiếu gia đến đây.”

Thái Sinh trong lòng cả kinh, Đường Hiền Nhạc lại tới nữa?

Trong lòng Thái Sinh thật là không muốn nhìn thấy hắn, nhưng mà lại nghĩ hiện tại mình cũng không có gì hay sợ hắn. Nếu hắn thật sự lấy thân phận nam nhân của mình đi cáo trạng với Bạch lão phu nhân, vậy để cho hắn đi cáo trạng đi.

Hắn là vì cái gì tới? Chẳng lẽ là vì mấy ngày trước Bạch Tấn Vân đánh sập mấy chỗ sản nghiệp dưới danh nghĩa Đường gia sao? Như vậy hắn phải đi tìm Bạch Tấn Vân mới đúng, vì sao hết lần này đến lần khác tìm đến hắn?

Nghĩ đến đây Thái Sinh đứng dậy nhìn Tiểu Nguyệt nói:“Đi thôi, không thể để cho khách đợi lâu.”

Tiểu Nguyệt gật gật đầu, nhu thuận theo sát ở phía sau Thái Sinh, chủ tớ hai người đi tới phòng khách.

Xa xa Thái Sinh đã thấy Đường Hiền Nhạc, hắn ngồi ở chỗ kia, trên mặt trước sau như một lộ nụ cười tà ác, không có ý tốt nhìn Thái Sinh.

Mà Thái Sinh so với lúc trước bình tĩnh hơn rất nhiều, ngẩng đầu nện bước đi đến.

90. Chương 90: Chọc Giận Đường Hiền Nhạc

Từ lúc Thái Sinh đi vào, ánh mắt đáng khinh của Đường Hiền Nhạc vẫn khóa ở trên người Thái Sinh, mấy ngày không gặp hắn càng tỏa ra mê người .

Mái tóc đen nhánh tôn lên khuôn mặt nhỏ xinh trắng nõn, làn da mịn màng cho dù là nữ hài tử cũng không có mấy ai có thể vượt qua hắn, dáng người mảnh khảnh, y phục bằng lụa mỏng buộc vòng quanh đường cong mê người.

Ha ha thật sự rất khó tưởng tượng một cực phẩm như vậy lại là nam nhân.

Đã sớm phát hiện ánh mắt Đường Hiền Nhạc, Thái Sinh tuy rằng rất chán ghét nhưng vẫn chịu đựng , đi đến ngồi xuống ở ghế chủ, sắc mặt bình tĩnh nhìn Đường Hiền Nhạc, bình tĩnh hỏi:“Đại biểu ca lần này đến là có chuyện gì sao?”

Đường Hiền Nhạc không nói chẳng qua chỉ là nhìn Thái Sinh cười.

Dù sao Thái Sinh tuổi còn nhỏ cũng chưa thấy qua nhiều người giống Đường Hiền Nhạc vậy, hắn bị Đường Hiền Nhạc không e dè nhìn chằm chằm như vậy, Thái Sinh đột nhiên cảm thấy có chút bất an.

“Đại biểu ca lần này đến có chuyện gì sao?” Thái Sinh chỉ có thể đề cao tiếng nói lại hỏi.

“Biết ta đang suy nghĩ cái gì sao?” Thân mình Đường Hiền Nhạc hơi nghiêng về phía Thái Sinh, một cánh tay vịn ở trên thành ghế, kéo cằm, dùng ánh mắt cực kỳ đen tối nhìn Thái Sinh, không nhanh không chậm hỏi hắn.

“Suy nghĩ cái gì?” Thái Sinh khó hiểu nhìn Đường Hiền Nhạc, chẳng lẽ hắn không phải vì chuyện chen nhau đổi tiền mặt mà tới đây sao?

“Ta đang suy nghĩ, người sau này sẽ có bộ dáng như thế nào nha, là so với hiện tại cường nghị hơn hay là vẫn dịu dàng.” Nói xong Đường Hiền Nhạc mang theo *** ý tươi cười, tầm mắt trắng trợn không ngừng quét ở trên người Thái Sinh, làm Thái Sinh cảm thấy không được tự nhiên.

Tầm Mắt Thái Sinh vội vàng từ trên người Đường Hiền Nhạc rời đi, không dám đối diện với hắn, đối với người như vậy hắn thật sự không biết phải làm thế nào mới tốt, vì thế hắn bắt đầu bất an, bắt đầu nóng, trong lòng nghĩ nếu đại thiếu gia ở nhà thì hay quá.

“Ha ha ha.....”

Ngay lúc cả người Thái Sinh không được tự nhiên lại nghe thấy Đường Hiền Nhạc sảng khoái cười to, hắn không khỏi khó hiểu nhìn lại hắn.

Đường Hiền Nhạc nở nụ cười hơn hồi lâu mới dừng, hơi hơi lắc đầu, buồn cười nói:“Người a, luôn thú vị như vậy, ta đối với người hứng thú thật sự là càng lúc càng lớn , thật sự hận không thể lập tức có thể có được người.”

Nói xong còn hướng Thái Sinh nháy mắt một cái, mặt Thái Sinh lập tức đỏ, vội vàng ..., nghiêm mặt nói:“Đại biểu ca có chuyện gì thì hãy nói, nói xong xin mời quay về.”

“Muốn đuổi ta đi nhanh như vậy sao?” Đường Hiền Nhạc ngồi thẳng thân thể, đưa tay cầm lấy bát trà trong tay, gõ từng cái , “Ngay cả chung trà cũng không có, đây là đạo đãi khách sao của người sao?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thái Sinh đỏ bừng, nhìn dáng vẻ kiêu ngạo của Đường Hiền Nhạc nhất thời ghen lời nói không ra lời, hắn thật sự không muốn dây dưa vấn đề không rõ đó, lại càng không am hiểu tâm kế và khẩu chiến.

Thấy bộ dáng của Thái Sinh như thế kia Đường Hiền Nhạc liền không tự giác nở nụ cười, hắn quyết định hôm nay hãy bỏ qua hắn, thật ra hiện tại bản thân cũng không có tâm tư để chơi những trò này, dù sao tiểu tử Bạch Tấn Văn kia đang đè ép tất cả danh nghĩa sản nghiệp Đường gia,Đường Hiền Nhạc hiểu được Bạch Tấn Văn đang trả thù hắn, dùng một loại phương thức không phải vũ lực chèn ép hắn.

“Ta lần này đến không phải tới tìm người, ta là đến tìm Tấn Vân.Nếu người còn có việc , có thể không cần ngồi chung với ta.” Đường Hiền Nhạc liếc mắt sang Thái Sinh, khoe miệng hơi gợi lên, ngữ khí nghe có vẻ nghiêm chỉnh.

“Nếu đại biểu ca là tới tìm đại thiếu gia , ta đây liền cáo lui” Thái Sinh đứng lên,lễ phép hướng Đường Hiền Nhạc phúc thân,lúc nâng bước đi qua trước mặt Đường Hiền Nhạc, đột nhiên bị hấn nhanh tay bắt được cánh tay.

Thái Sinh cả kinh, nhanh chóng quay đầu nhìn lại Đường Hiền Nhạc, dùng sức từ chối vài cái,“Đại biểu ca,huynh đây là.....”

“Bảo người đi thì người liền đi, thật sự là tiểu tử vô tình!” Ánh mắt Đường Hiền Nhạc gắt gao nhìn chằm chằm Thái Sinh, bàn tay nắm chặt cảm nhận được cánh tay nhỏ nhắn của Thái Sinh.

“Nếu là tới tìm ta vậy đây đưa với hấn làm gì?Giọng của Bạch Tấn Vân hợp thời xuất hiện ở cửa lớn, Thái Sinh giống như gặp được cứu tinh vội nhìn ra phía cửa, chỉ thấy Bạch Tấn Vân mặc y phục màu trắng đứng ở cửa,vừa nói chuyện vừa chạy tới trước mặt hai người, mạnh mẽ đưa tay kéo lấy Thái Sinh giấu ở phía sau chính mình,sau đó giận giữ nhìn Đường Hiền Nhạc, cười nói:“Biểu ca có chuyện gì cần nói thì nói nhanh, chúng ta đang bề bộn nhiều việc .”

Nghe được Bạch Tấn Vân nói như vậy,Đường Hiền Nhạc liền đứng lên đứng đối diện với hấn,rồi nhìn Thái Sinh đứng phía sau hấn,suy nghĩ một hồi mới chậm rãi mở miệng nói:“Tấn Vân đang tính tiến hành lật đổ danh nghĩa sản nghiệp Đường gia sao?”

Nghe được câu hỏi của Đường Hiền Nhạc,Bạch Tấn Vân đột nhiên giả bộ giống như bản thân không biết gì giật mình nhìn Đường Hiền Nhạc, khó hiểu hỏi:“Biểu ca đang nói cái gì? Đệ làm có thể lật đổ sản nghiệp Đường gia nha, chẳng qua là thủ hạ của ta làm việc bất lợi, rất nhiều cửa hàng đều xuất hiện bất đồng vấn đề trình độ, đệ chỉ là nhất nhất kiên quyết mấy vấn đề này mà thôi, cũng không có nhằm vào bất luận kẻ nào. Sợ là biểu ca hiểu lầm .”

Nghe được lời nói của Bạch Tấn Vân,Đường Hiền Nhạc đột nhiên nở nụ cười, chẳng qua là không có nói gì khoe miệng đơn thuần nhếch lên, một nụ cười tá ác hiện lên ở trên mặt hấn, nghiêng thân thể về phía trước nhìn chằm chằm vào mắt của Bạch Tấn Vân,từng câu từng chữ nói:“Tiểu tử, người có dũng khí nha!”

Nói xong Đường Hiền Nhạc phất tay áo rời khỏi.

Nhìn Đường Hiền Nhạc tức giận bỏ đi,Thái Sinh mơ hồ cảm thấy một tia bất an, hấn ở phía sau kéo tay áo của Bạch Tấn Vân,nhỏ giọng hỏi:“Đại thiếu gia,huynh trực tiếp như vậy, không sợ hấn trả thù sao?”

Bạch Tấn Vân cười xoay người lại, bàn tay để ở trên đầu Thái Sinh, sủng nịch vỗ vỗ đầu của hấn,“Không cần lo lắng, mặc kệ xảy ra chuyện gì,huynh cũng sẽ bảo vệ đệ.”

Nghe được Bạch Tấn Vân nói như vậy, Thái Sinh cảm thấy trong lòng thật ngọt ngào.

Nói lại Đường Hiền Nhạc vốn định cùng Bạch Tấn Vân hảo hảo nói chuyện cửa hàng, hấn cũng không có lấy nhược điểm của Thái Sinh ra, lại không nghĩ rằng tiểu tử kia không chút do dự, vô cùng rõ ràng nói cho hấn biết, hấn chính là quyết tâm lật đổ sản nghiệp Đường gia.

Phải không,đại thiếu gia có mặt quá lớn, bất quá hấn sẽ chờ xem bản lĩnh của tên tiểu tử kia như thế nào !

Đường Hiền Nhạc tuy rằng mặt ngoài bình tĩnh, nhưng mà trong lòng đã có một cỗ oán khí.

Đi ở trên đường cái náo nhiệt,tiếng người bán hàng rong rao hàng làm cho hấn càng phiền lòng, đúng lúc nàycó một nữ tử đi thoáng qua khiến cho Đường Hiền Nhạc chú ý.

Hấn mạnh mẽ dừng lại bước chân, xoay người lại nhìn bóng dáng xuất thần của nữ tử kia.

“Thái Sinh?”

Đường Hiền Nhạc nhìn bóng dáng của nàng, không tự giác nói ra tên Thái Sinh,nhưng mà không đúng a,Thái Sinh rõ ràng ở trong bạch phủ nha, không có khả năng xuất hiện ở trong này, hơn nữa nhìn cách ăn mặc của nàng kia, quần áo rách tung toé , đây người bụi đất, vừa thấy thì biết là ở nơi xa đến.

Trên đời này thật sự có người giống người sao?

Đường Hiền Nhạc đột nhiên thấy hứng thú, khuôn mặt không vui đột nhiên xuất hiện một nụ cười, hần không nói một tiếng, nâng bước chân lên đi theo phía sau nàng, muốn xem nàng rốt cuộc đặt chân ở đâu.

Nữ tử tinh thần tựa hồ có chút hoảng hốt, không biết là mệt nhọc quá độ hay là nhin đối nhin khát, lúc đi đường thân thể lắc lư, Đường Hiền Nhạc một đường cẩn thận đi theo quan sát bộ dạng nữ tử.

Nàng thật là có tám phần giống Thái Sinh nha, chẳng qua là cuối lông mày Thái Sinh có một hạt chu sa, còn nàng thì không có.

Cuối cùng nữ tử dừng lại ở nơi đó rất lâu, do dự một hồi cuối cùng mới đẩy cửa đi vào.

Sau khi nữ tử đó vào cửa Đường Hiền Nhạc mới mới đi đến trước cửa, nhìn phía sau nhà này trên mặt hần nụ cười càng đậm.

Nơi này không phải là nhà ai khác, đúng là nhà Thái gia thành Đông.

91. Chương 91: Thái Liên Đã Trở Lại

Bởi vì hôm nay người bệnh cũng không nhiều, cho nên chỉ có một mình cha Thái Sinh ở y quán bận việc, mẹ Thái Sinh ở lại trong nhà xử lý một ít gia vụ.

Đang bận việc ở sân cỏ mẹ Thái Sinh đột nhiên nghe thấy cửa nhà mình vang lên, theo sau là một người mặc rách rưới đi đến, mẹ Thái Sinh trong lòng xôn xao, gần đây trong thành có rất nhiều người đến đây xin cơm, đuổi cũng không đi.

Nghĩ tới đây mẹ Thái Sinh buông đồ trong tay đi về phía cửa, vừa đi vừa không kiên nhẫn nói: “Ai nha, bản như vậy, đi ra ngoài đi ra ngoài, một hồi ta đem cơm đặt ở cửa!”

“Mẹ –” Cánh tay người tới bắt được tay mẹ Thái Sinh, mang tiếng khóc nức nở hô to một tiếng.

Tiếng la này làm mẹ Thái Sinh sửng sốt, nàng lúc này mới cẩn thận quan sát bộ dáng người này, cái mũi này, mắt này, mẹ Thái Sinh quả thực không dám nghĩ không muốn tin tưởng hai mắt của mình, không xác định hỏi một câu: “Thái Liên.....?”

“Mẹ..... Là con, là con, con là Thái Liên.....”

Thái Liên nói xong liền khóc rống lên, khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng bẩn tức thì bị nước mắt cọ rửa giống con mèo.

“Thái Liên? Con là Thái Liên của mẹ sao? Con không phải, không phải đi cùng A Vượng rồi sao? Tại sao...tại sao lại biến thành cái dạng này?” Mẹ Thái Sinh vô luận như thế nào cũng không có thể tin tưởng, người trước mắt này chính là nữ nhi xinh đẹp động lòng người của mình.

“Mẹ..... Là con bất hiếu, con bị A Vượng lừa, mẹ.....”

Nghe được Thái Liên khóc lóc kể lể, mẹ Thái Sinh cảm giác sét đánh giữa trời quang.

Mẹ Thái Sinh đưa Thái Liên đi tắm rửa, thay đổi y phục sạch sẽ, lại đem một món nóng hổi đến cho nàng, lúc sau cho nàng quay về phòng chính mình ngủ một giấc.

Mặc kệ nói như thế nào, con mình thành dạng như vậy làm sao không đau lòng.

Mẹ Thái Sinh đi y quán, cũng may người bệnh không nhiều lắm, vì thế đóng cửa y quán kéo cha Thái Sinh trở về.

Hai lão nhân ngồi ở trong viện, một tiếng tiếp theo một tiếng thở dài, kiên nhẫn chờ con gái của mình tỉnh ngủ, thẳng đến gần hoàng hôn Thái Liên mới tỉnh ngủ.

Quỳ gối trước mặt cha mẹ, tự thuật mấy ngày nay đã xảy chuyện gì.

Lúc còn rất nhỏ Thái Liên thường cùng chơi chung với A Vượng cách vách, A Vượng so với Thái Liên lớn hơn ba tuổi, hần vẫn giống như ca ca thường hay chăm sóc nàng,sau khi hai người dần dần trưởng thành liền tự định chung thân, thề phải tương thân tương ái cả đời.

Đột nhiên có một ngày, người của Bạch gia tới đưa sính lễ, nói phải cưới Thái Liên về làm vợ, Thái Liên khóc cầu Thái Sinh gả thay nàng, còn nàng thì bất kể hậu quả ra sao bỏ trốn đi theo A Vượng.

Cuộc sống vừa mới trốn đi hai người tuy rằng vất vả, nhưng bọn họ đều cảm giác rất hạnh phúc, nhưng cuộc sống vui vẻ không được bao lâu, mặc kệ là cuộc sống nghèo, hay là cuộc sống giàu có đều phải cần có tiền .

Thái Liên và A Vượng không có một nghề thành thạo nào, từ nhỏ Thái Liên đã không thích y thuật, cho nên đối với y thuật một chữ cũng không biết, mà A Vượng cũng là con một trong nhà, ngay cả thể lực sống cũng không có.

Hai người bọn họ sau khi chịu đói một trận,A Vượng nói ra biện pháp suy nghĩ rồi bảo Thái Liên chờ ở trong khách ***, kết quả chờ tới là thấy một đám nam nhân xa lạ đến, thì ra A Vượng dùng giá cao bán nàng vào thanh lâu.

Thái Liên thề sống chết không theo, nhiều lần bị đánh cho chết ngất đi, rốt cục được các tỷ muội hảo tâm trợ giúp thoát khỏi nơi đó, nàng liền nghiêng ngả lão đảo chạy thẳng về Tử Vân Thành, thẳng đến hôm nay mới chạy trở về.

“Nghệp chương nghiệp chương a!” Cha Thái Sinh giáng một cái tát vào trên mặt Thái Liên, tức giận đến cả người phát run, lấy tay chỉ vào Thái Liên mang theo thanh âm run rẩy nói:“Con, con vì cái tên tiểu tử vô liêm sỉ kia mà đào hôn..... Con có biết đệ đệ của con thay con gả qua đó,sau khi gả đi bộ dáng ra sao không! Nghiệp chương a,Thái gia chúng ta đến tột cùng là tạo nghiệt gì nha!”

“Cha – con sai rồi,con biết ta sai rồi,cha hãy tha thứ cho con, cha.....” Thái Liên khóc xin cha tha thứ chonàng, thật ra chuyện biến thành như vậy, nàng cũng không muốn, nàng cũng không muốn a.....

“Liên a, con hãy nói với mẹ, thân thể con có bị tên tiểu tử A Vượng kia.....” Mẹ Thái Sinh quan tâm nhất vẫn là trong sạch của nữ nhân, nếu ngay cả thân trong sạch cũng không có, làm một nữ nhân nàng phải sống như thế nào a.

“Mẹ, nữ nhân là trong sạch , nữ nhân là trong sạch , mẹ phải tin tưởng con.....” Nghe được mẹ hỏi chính mình như vậy,Thái Liên vội vàng giữ chặt cánh tay của mẹ, lần nữa cam đoan.

“Trong sạch có ích lợi gì!” Cha Thái Liên đột nhiên lớn tiếng rống lên một câu,“Thái Sinh hiện tại thay thế con đi làm nữ nhân,con hiện tại chỉ có thể thay thế hần làm c nam nhân!”

Buổi nói chuyện của cha Thái Sinh làm cho mẹ Thái Sinh và Thái Liên rất là khiếp sợ, nhưng suy nghĩ cẩn thận lại cảm thấy được cha Thái Sinh có lý, hiện tại tất cả mọi người đều biết Thái Liên gả cho đại thiếu gia Bạch gia,cho nên Thái Liên tuyệt đối không thể xuất hiện ở nhà họ Thái, như vậy từ nay về sau Thái Liên sẽ giả trang Thái Sinh mà sống.

“A, đêm nay ngủ đi, ngày mai chúng ta suy nghĩ biện pháp.” Mẹ Thái Sinh kéo thân mình mỗi một đứng lên, tinh thần có chút hoảng hốt đi vào trong phòng, ngay tại trong nháy mắt kia cả người như già đi rất nhiều.

Thái Liên như trước quỳ trên mặt đất, nước mắt lả tả rơi, tất cả chuyện này nàng không có nghĩ tới,không có nghĩ tới a.....

Sau khi cha Thái Sinh quay về phòng liền ngồi ở trên ghế rầu rĩ, một tiếng than thở phát ra, mẹ Thái Sinh hơi do dự hỏi cha Thái Sinh:“Cha nó này, ngày mai hay là gọi Thái Sinh trở về?”

Lời của mẹ Thái Sinh dần cứng rắn, chỉ thấy cha Thái Sinh đột nhiên quay đầu trừng mắt nàng,“Lão bà bà còn thấy nhà chúng ta không đủ loạn sao?”

92. Chương 92: Cui Mắt Cho Thái Sinh

Sáng sớm hôm sau, Thái Sinh vừa mới rời giường mở cửa, liền thấy mẹ mình đứng ở cửa, sắc mặt vô cùng khó coi.

“Mẹ, mẹ làm sao vậy?” Thái Liên nghĩ đến mẹ mình sinh bệnh, vội vàng kéo mẹ mình vào phòng.

“Liên Nhi, ngày hôm qua mẹ và cha con suy nghĩ cả đêm, cũng không nghĩ ra biện pháp nào, chỉ có thể ủy khuất cho con tạm thời giả dạng người khác rời đi.” Nói xong mẹ Thái Sinh vừa ôm túi y phục để ở trên bàn, “Đây là chiếc váy mẹ may cả đêm cho con, thử xem, xem có hợp không con.”

Thái Liên nhìn y phục đặt ở trên bàn, mặt tràn đầy ủy khuất ngẩng đầu nhìn mẹ mình, “Mẹ, mẹ thật bảo con giả trang đệ đệ nha?”

“Mặc đi, có biện pháp nào nữa.” Mẹ Thái Sinh than thở, sau đó đứng dậy đi ra ngoài.

Thái Liên không cam lòng cởi y phục trên người mình, thay y phục mộc mạc của nam nhi, nàng quay lấy trang sức trên đầu xuống, đơn giản buộc tóc cùng một chỗ, ngồi ở trước gương đồng, nhìn chính mình trong kính, chẳng lẽ cả đời nàng đều mặc y phục như vậy sao, kiểu tóc đơn sơ như vậy sao, vĩnh viễn không thể trang điểm phấn son, mặc y phục lụa mỏng sao?

Thái Liên và Thái Sinh có tám phần giống nhau, bởi vì một người là nam, một người là nữ, cho nên tất cả mọi người không có cần thận phân biệt qua, cũng không có chú ý quá là ai cuối hàng lông mày có một nốt chu sa.

Lúc Thái Liên giả dạng Thái Sinh liền không có ai hoài nghi, lại vẫn có bà mối nhiệt tâm tới làm mai cho Thái Liên.

“Mẹ..... Làm sao bây giờ?” Thái Liên đứng ở phía sau mẹ, bắt lực hỏi.

Mẹ Thái Sinh quay đầu lại nhìn nhìn nữ nhi của mình, mây đen thối qua trong lòng, làm sao bây giờ nha, làm sao bây giờ nha.....

Nghĩ đến đây mẹ Thái Sinh cảm đồ hốt rất để ở trong sân, phủi phủi tro bụi trên người, đứng ở trước mặt Thái Liên nói: “Liên Nhi, con chờ ở nhà, mẹ đi đến Bạch gia tìm đệ đệ con trở về, nếu cha con hỏi thì nói mẹ đi ra ngoài mua rượu trắng.”

Nói xong mẹ Thái Sinh đi ra khỏi cửa thẳng đến Bạch phủ.

Bạch Phủ, trong cỏ của Bạch Tấn Vân.

Trong đình nghỉ mát dưới hồ hoa sen, Thái Sinh ngồi ở trước mặt đàn tranh, mười ngón thon dài duyên dáng khảy cầm huyền, phát ra thanh âm cũng là tra tấn làm cho người ta không thể chịu đựng được.

Hai tay của Tiểu Nguyệt bịt chặt lỗ tai, trừng mắt mắt to, nhướng mày lên, vẻ mặt bi thương vô cùng.

Ngược lại Bạch Tấn Vân ngồi ở một bên mặt đá, đan chân dẫm lên nền đá, một tay chống cằm, hứng thú nhìn Thái Sinh đánh đàn, vẻ mặt nhàn nhã thoải mái thật giống như Thái Sinh đàn ra không phải là tạp âm mà là một khúc nhạc êm tai.

Đàn xong một khúc, Thái Sinh giương mắt, dùng một loại ánh mắt u oán nhìn Bạch Tấn Vân, “Đại thiếu gia, là ta quá ngu ngốc, một chút tiến bộ cũng không có.”

“Ai nói, ta cảm thấy đàn không tệ, ta chỉ muốn xem bộ dáng đệ đánh đàn, cho nên cảm thấy đệ đàn cái gì cũng dễ nghe.” Bạch Tấn Vân nâng má, vẻ mặt say mê nhìn Thái Sinh.

“Đại thiếu gia, huynh lại giễu cợt ta.” Thái Sinh tuy rằng nói như vậy nhưng là trong lòng cũng rất ngọt ngào.

Lúc này một cái tiểu nha hoàn vội vã sải bước lại đây, đi đến trước mặt Bạch Tấn Vân và Thái Sinh cúi người, cung kính nói: “Đại thiếu gia, thiếu phu nhân, ngoài cửa có một vị phu nhân nói là người nhà của thiếu phu nhân.”

“Mẹ?” Thái Sinh có chút không hiểu nhìn sang Bạch Tấn Vân, hai người vội vàng chạy tới cửa lớn, chỉ thấy mẹ Thái Sinh đứng ở trước cửa Bạch gia lo lắng đi qua đi lại.

“Mẹ –” Thái Sinh vội vã chạy tới kéo cánh tay của mẹ mình, hỏi: “Mẹ! Mẹ tại sao lại ở đây ? Trong nhà xảy ra chuyện gì?”

“Thái Sinh, cùng mẹ về nhà một chuyến đi.....” Mẹ Thái Sinh đột nhiên giữ chặt tay của Thái Sinh, dùng một loại ánh mắt khẩn cấp nhìn Thái Sinh.

93. Chương 93: Tâm Tính Chuyển Biến

Nhìn bộ dáng sốt ruột của mẹ mình, Thái Sinh kéo Bạch Tấn Vân, cầu khẩn để cho mình về nhà một chuyến, thấy dáng vẻ lo lắng của Thái Sinh, Bạch Tấn Vân làm sao nhẫn tâm không đáp ứng nha, nhưng mà bản thân khó khăn lắm mới đem chuyện tiền trang an bài thật tốt, chính là muốn ở chung với Thái Sinh một chỗ này.

“Ta và đệ cùng nhau trở về đi.” Bạch Tấn Vân đưa tay vỗ lên đầu Thái Sinh, hẳn thật sự không hy vọng vật nhỏ không vui nha.

Thật ra thấy Bạch Tấn Vân cố ý bỏ ra một ngày ở bên cạnh mình Thái Sinh là thật cao hứng , lúc mẹ kéo hẳn về, trong lòng hẳn vẫn có chút thất vọng, không nghĩ tới Bạch Tấn Vân chịu trở về nhà với hẳn, vì thế khuôn mặt nhỏ nhắn lo lắng nở rộ một chút tươi cười, “Cảm ơn huynh, đại thiếu gia.”

Bạch Tấn Vân rất nhanh an bài cỗ kiệu, Thái Sinh và mẹ hẳn ngồi ở bên trong kiệu, Bạch Tấn Vân kéo một con ngựa trắng tới, xoay người nhảy lên ngựa.

“Mẹ, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Nhìn vẻ mặt của mẹ, trong lòng nhất thời cảm thấy bất ổn .

“Thái Sinh, thật ra cha con không cho mẹ đến đây, là mẹ lên tới.....” Mẹ Thái Sinh thở dài, bà thật là nhất thời xúc động, lúc ấy bà đã nghĩ muốn thương lượng với Thái Sinh lên để Thái Liên và Thái Sinh đổi trở lại, nhưng mà bà đã quên, Bạch Tấn Vân chính là thích Thái Sinh , ngay tại vừa rồi ánh mắt hai người trao đổi trong nháy mắt, mẹ Thái Sinh mới đột nhiên nhớ tới.

“Mẹ, con sẽ nói với cha là con nhớ mẹ nên trở về , mẹ nhanh nói cho con biết, trong nhà đã xảy ra chuyện gì?” Mẹ Thái Sinh nhìn Thái Sinh như vậy trong lòng càng sốt ruột.

“Thái Sinh, tỷ tỷ con đã trở lại.....” Mẹ Thái Sinh nói xong, dừng lại, chỉ thấy mặt Thái Sinh đột nhiên vui mừng, hưng phấn nói: “Cái gì, tỷ tỷ đã trở lại? Thật tốt quá, đã lâu không thấy tỷ tỷ .”

Nhìn bộ dáng vui vẻ của Thái Sinh, mẹ hẳn nhanh chóng giữ chặt tay Thái Sinh, điều này làm cho Thái Sinh cảm giác thực ngoài ý muốn, nhìn nhìn lại sắc mặt mẹ không tốt, vì thế trong lòng mơ hồ cảm thấy một ít bất an.

Mẹ hẳn suy nghĩ lại muốn đem chuyện Thái Sinh bị lừa nói cho Thái Sinh.

Toàn bộ trong quá trình tự thuật, Thái Sinh không có nói một câu, nghe đến trợn mắt há hốc mồm, vì sao lại như vậy, tỷ tỷ không phải nói tỷ ấy cùng A Vượng ca rất yêu nhau sao, tại sao bị lừa nha?

Mang theo đủ loại nghi vấn, cỗ kiệu đã dừng lại ở trước cửa Thái gia.

Cha hẳn đối với việc Thái Sinh và Bạch Tấn Vân xuất hiện, đầu tiên là cả kinh sau đó nhìn vào mặt mẹ Thái Sinh mắng một câu, Thái Sinh vội vàng nói là bản thân nhớ nhà, sau đó xin đại thiếu gia trở về xem. Ở trên đường đi gặp được mẹ, sau lại nghe nói tỷ tỷ đã trở lại, mới cùng nhau trở về .

Vài người đang nói chuyện, chỉ thấy một thân ảnh tinh tế mặc áo đi đến, Thái Sinh thoáng cái nhào đến, kéo tay người đó, tiếp theo một tiếng hô tỷ tỷ.

Lúc này y phục Thái Sinh là nữ nhân hoa lệ , có vẻ xinh đẹp nhu nhược, mà Thái Liên lại là vải thô làm trang nam nhi, không phần trang điểm đứng ở trước mặt Thái Sinh, một chút ánh sáng cũng không có.

Bạch Tấn Vân hai tay hoàn ngực đứng ở một bên mắt lạnh nhìn người tên là Thái Liên kia, thì ra người đào hôn chính là nàng nha. Ánh mắt của Bạch Tấn Vân sắc bén cắn thận đánh giá trên dưới một lần, từ

bên ngoài nhìn qua bộ dạng tỷ đệ hai người quả thật vô cùng giống nhau. Nếu mặc y phục giống nhau thì càng giống nha.

Bạch Tấn Vân thừa nhận Thái Liên rất đẹp, mặc dù mặc quần áo vải thô cũng không có ngăn trở nét đẹp của nàng. Nhưng mà nhìn Thái Liên trong lòng Bạch Tấn Vân lại không có nửa điểm cảm giác. Nếu lúc trước nàng không có đào hôn, như vậy hẳn Bạch Tấn Vân sẽ thích nàng sao? Sẽ thích Thái Sinh giống như nàng sao?

Đáp án này Bạch Tấn Vân không biết trả lời ra sao, bởi vì sự thật là Thái Liên đào hôn, Thái Sinh gả vào, người hẳn yêu chính là Thái Sinh.

Thái Liên vừa vào nhà liền thấy Thái Sinh mặc áo hoa lệ, còn có nam nhân cao lớn đứng ở bên cạnh hắn.

Trước mắt Thái Sinh xinh đẹp như thế, hơn nữa trong ánh mắt hắn tràn đầy tất cả đều là hạnh phúc và khoái hoạt, nam nhân bên người hắn chính là vị hôn phu lúc trước mình đào hôn, Bạch Tấn Vân thì ra là người tuấn tú như thế.....

Nhìn nhìn lại chính mình, cái gì đều không có, cái gì đều không có.

Đáng thương, thật đáng buồn, đáng tiếc a.....

“Tỷ..... Đệ đã nghe mẹ nói..... Về sau, tỷ tính toán làm sao bây giờ?” Tay Thái Sinh vẫn như cũ kéo tay Thái Liên, tâm tư tinh tế, hẳn cảm giác bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo trong tay mình đang run rẩy.

Thái Liên nhìn chằm chằm vào đệ đệ mình, mang theo phức tạp nhìn Thái Sinh mỉm cười, xin lỗi nói: “Thái Sinh, là tỷ tỷ sai rồi, tỷ tỷ thực xin lỗi đệ, Nếu không phải lúc trước tỷ tỷ ích kỷ, đệ hiện tại cũng không cần giả dạng thành nữ nhân..... Thật sự rất vất vả, thật sự rất vất vả.....” Nói xong Thái Liên liền chảy xuống nước mắt, chỉ có chính mình mới biết được trong đó vất vả ra sao, đã nhiều ngày nàng giả dạng Thái Sinh nàng cảm thấy rất vất vả.....

“Tỷ..... Đừng khóc, đệ không sao, đệ thật sự rất tốt, thật sự.....” Thái Sinh vươn ngón tay lau nước mắt cho Thái Liên.

Mặc kệ là nguyên nhân gì, mọi người một nhà cuối cùng đã tề tựu, mẹ Thái Sinh trong lòng nhiều ít cũng có chút an ủi, nhìn tỷ đệ hai người ôm nhau đích vẫn chịu đựng không nói ra ý tưởng bản thân, vì để chào đón Thái Liên hai người cùng đi làm cơm.

Cha Thái Sinh bởi vì có bệnh nhân, cho nên đi đến y quán trước, chờ cơm tối làm xong mới cùng nhau về ăn.

Nhìn vẻ mặt ưu thương của Thái Sinh, Bạch Tấn Vân đi tới, vươn bàn tay to vỗ vỗ vào tay hắn, theo sau là một tay kéo lấy hắn ôm vào trong ngực mình, đem môi mình tiến đến bên tai hắn, mang theo trêu tức hỏi: “Vật nhỏ, đệ sẽ không bởi vì tỷ tỷ mình trở lại, mà tính thoát đi ta chứ?”

“Ta không có!” Thái Sinh nghe thấy Bạch Tấn Vân hỏi như vậy, lập tức trở nên thực khẩn trương, vội vàng nghiêng đầu qua nói ba chữ vô cùng khẳng định.

Nhìn thấy Thái Sinh thật tình như thế, Bạch Tấn Vân cười ha ha, Thái Sinh thấy Bạch Tấn Vân cười đến khó hiểu, còn tưởng rằng chính mình chưa nói rõ ràng, vì thế vội vàng giải thích, “Đại thiếu gia, đệ không có, đệ thực không nghĩ chạy trốn nha, đệ, đệ nói rồi mặc dù đệ thực vô ích, nhưng mà đệ vẫn ở bên cạnh huynh nha.....”

Lời Thái Sinh còn chưa nói xong, đã bị Bạch Tấn Vân bắt cái miệng nhỏ nhắn, còn lại trong lời nói toàn bộ bị nuốt ở giữa môi hai người.

Đúng lúc này, Thái Liên vừa vặn từ cửa phòng đi qua, thấy được hai người thân thiết một màn, đột nhiên ngây ngẩn cả người, nửa ngày mới phản ứng lại, mặt không tự giác phát sốt, tim đập gia tốc, quay đầu đi.

Mới vừa đi ra hai bước, liền nghe thấy trong phòng nói rất đúng.

“Đại thiếu gia..... Làm cho người ta cảm thấy xấu hổ nha.....” Giọng của Thái Sinh làm người ta say mê.

“Ha ha, vật nhỏ, bị ta hôn nhiều lần như vậy, mặt vẫn đỏ, nhưng mà ta thích đệ như vậy, hôn nửa nha.....”

“Đại thiếu gia! Ừm.....”

Thái Sinh không tự giác dừng lại bước chân, thẳng đến thanh âm hai người lại bị bao phủ, mới lại cất bước rời đi.

Lòng của nàng có chút khổ sở, giống như là có vô số điều cần xé lòng của nàng.

Vì sao, vì sao nàng phải bất hạnh như vậy.Nếu Thái Sinh bất hạnh đau khổ giống như nàng thì trong lòng nàng còn có thể dễ chịu một chút,nhưng mà xảy ra trước mặt nàng dĩ nhiên là cảnh hai người ân ái yêu nhau.....

Không đúng, vị trí kia vốn nên là của nàng, nhưng mà nàng không có lựa chọn mới có thể tặng cho Thái Sinh .

Có lẽ, là lúc trước chính mình chọn sai ?

Thân thể hiển hách Bạch Tấn Vân, so thể nào cũng tốt hơn A Vượng cách vách..... Lúc trước tại sao nàng không chịu lấy chồng nhà?

Nếu gả cho hắn, hiện tại rúc vào trong ngực con nhà giàu kia chính là mình.....

Nếu gả cho hắn, hiện tại Thái Sinh vẫn là Thái Sinh, Thái Liên vẫn là Thái Liên, hết thảy cũng không hội lệch khỏi quỹ đạo.

Nếu gả cho, nàng hiện tại chính là thiếu phu nhân có quyền lực lớn, có được nam nhân tuần tú nhất Tử Vân Thành, trở thành nữ nhân được tất cả người trong Tử Vân Thành hâm mộ.....

Nếu.....

Thái Liên dừng lại cước bộ, quay đầu lại không quên liếc mắt về phía phòng kia một cái, vừa lúc thấy Bạch Tấn Vân ôm Thái Sinh hai người từ trong phòng đi ra, ánh mặt trời chiếu xuống hai người, nói nói cười cười , trên mặt đào dạt không đơn giản là nụ cười mà còn có hạnh phúc.

Nếu gả cho người kia,người hạnh phúc sẽ là nàng nha.

94. Chương 94: Các Mục Đích Khác Nhau

Ăn cơm xong, Thái Sinh liền đi theo Bạch Tấn Vân trở về.

Thì ra nghĩ đến người một nhà ngồi cùng nhau có thể hoà thuận vui vẻ,nhưng đến giờ cơm ngoại trừ tiếng chén đĩa va chạm,ngoài ra không ai nói chuyện.

Mẹ Thái Sinh vài lần muốn mở miệng nhưng đều nén lại. Thái Liên miệng ăn đồ ăn lại cảm thấy vô vị, trong đầu nàng tất cả đều là hình ảnh không cần thận gặp được Thái Sinh và Bạch Tấn Vân hôn môi. Cha Thái Sinh chẳng qua chỉ thờ dài khác nhau.

Thái Sinh có vài lần muốn phá cục diện im lặng này nhưng lại không biết nói cái gì, đành phải cúi đầu ăn cơm. Bạch Tấn Vân làm như người ngoài, chỉ cần đứng xem không cần phải nói cái gì, hướng chỉ cái này cũng gọi là cơm sao? Tại sao khó ăn như vậy nha!

Nhìn vẻ mặt Bạch Tấn Vân nhìn chằm chằm đồ ăn này,Thái Sinh biết đại thiếu gia là một người có tiền, từ nhỏ đến lớn cũng chưa ăn qua đồ ăn như vậy, lần trước hai người ở nơi này, mẹ cố ý dùng nhiều tiền để làm một bữa cơm ngon.

“Thái Sinh,mẹ đệ nói cái gì với đệ nha?”

Ra khỏi cửa Thái Gia,Bạch Tấn Vân tung người lên ngựa, tiếp theo kéo Thái Sinh đi lên,để cho hắn ngồi ở trước người mình,hai tay cầm dây cương ngựa đồng thời cũng có thể ôm hắn.

“A, chưa nói cái gì.....” Thái Sinh không hiểu nói lại ,càng không biết giấu diếm, nhưng hắn không muốn đem chuyện của tỷ tỷ cho Bạch Tấn Vân, dù sao không phải là chuyện gì hay, vì thế nói xong liền cúi đầu, lấy tay thu góc áo.

“Sao? Thực chưa nói cái gì?” Bạch Tấn Vân sẽ không bỏ qua cho Thái Sinh, hai chân hơi hơi gõ xuống ngựa làm cho con ngựa trắng chậm rãi đi, hấn một tay giữ chặt dây cương, tay còn lại là giữ chặt khuôn mặt nhỏ nhắn của Thái Sinh, khiến cho hấn nhìn về phía chính mình.

“Sao.....” Thái Sinh lên tiếng, liền giẫy khỏi tay của Bạch Tấn Vân, tiếp tục cúi đầu.

Bạch Tấn Vân cũng không có cường bách hấn nữa, chẳng qua tự mình nói ở phía sau tai hấn: “Ta thấy ánh mắt của tỷ tỷ đệ có chút không đúng, chắc là xảy ra chuyện gì nha?” Nói xong Bạch Tấn Vân nghiêng đầu quan sát sắc mặt của Thái Sinh, quả thực trên mặt hấn hơi có biến hóa, vì thế Bạch Tấn Vân tiếp tục nói: “Nàng sẽ không làm quả phụ chứ!”

“Không có! Tỷ tỷ của đệ..tỷ ấy vẫn là thân trong sạch!” Thái Sinh lập tức rất kích động quay đầu lại nhìn về phía Bạch Tấn Vân, lại thấy ở trên mặt hấn có một tia đắc ý cười, lập tức ý thức được bản thân bị trúng kế, liền quay đầu không thèm nói.

“Thái Sinh, ta không hy vọng đệ có chuyện gì giấu diếm ta, ta càng không hi vọng thấy bộ dáng đệ rầu rĩ không vui.” Bạch Tấn Vân khẽ thở dài một hơi.

Sau một lúc lâu Thái Sinh mới mở miệng nói: “Tỷ tỷ nàng ấy bị A Vượng ca lừa.....”

Thái Sinh liền đem chân tướng sự việc nhất nhất nói với Bạch Tấn Vân, mà trong đó Bạch Tấn Vân chẳng qua yên lặng nghe, không nói một câu.

“Thái Sinh, đừng trách ta đa tâm, Nếu mẹ đệ bảo đệ đem thân phận đổi với tỷ tỷ, đệ sẽ làm như thế nào?” Bạch Tấn Vân trầm mặc thật lâu mới đột nhiên mở miệng hỏi.

Lời nói của Bạch Tấn Vân trong lòng làm cho trong lòng Thái Sinh chấn động, nhanh chóng quay đầu nhìn Bạch Tấn Vân, há miệng thở dốc, trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải nha.....

Bạch Tấn Vân cũng không phải vô duyên vô cớ hỏi ra vấn đề này, hôm nay hấn nhìn thấy mẹ Thái Sinh hoang mang rối loạn đến tìm Thái Sinh là hấn cảm thấy có gì khác lạ, tiếp theo ngay tại Thái gia nhìn thấy Thái Liên. Hấn thấy được trong mắt Thái Liên dường như không phải là quan tâm đệ đệ, nhiều hơn chính là ghen tị.

Thật ra lúc Thái Sinh và hấn hôn môi ở trong phòng, Bạch Tấn Vân cũng đã nhận ra Thái Liên ở ngoài cửa, nhưng mà hấn không có đình chỉ động tác, hơn nữa càng hôn Thái Sinh nồng nhiệt hơn, chính là muốn nói cho Thái Liên biết hấn vô cùng yêu Thái Sinh.

Lúc ăn bộ dáng mẹ Thái Sinh vài lần muốn nói lại thôi, làm cho trong lòng Bạch Tấn Vân càng thêm nghi vấn, cho nên lúc này mới muốn hỏi Thái Sinh, đến tốt cùng đã xảy ra chuyện gì.

Bạch Tấn Vân cũng không có đưa Thái Sinh trở về, mà là thẳng đến bên cạnh bờ sông Tử Vân Thành, tới cạnh bờ sông Bạch Tấn Vân xoay người xuống ngựa, vốn định trở lại đỡ Thái Sinh, lại không nghĩ rằng tiểu tử này chính mình nhảy xuống.

“Đại thiếu gia..... huynh vừa rồi hỏi ta như vậy là có ý gì?” Thái Sinh và Bạch Tấn Vân ngồi song song với nhau, nhìn nước sông chảy xuôi.

“Không có ý gì, ta chỉ là thực lo lắng. Ta cũng rất muốn biết thái độ của đệ.” Bạch Tấn Vân nghiêng đầu nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Thái Sinh sau đó mỉm cười.

“Ta và tỷ tỷ..... Không thể đổi về..... người nhà họ Bạch sẽ nghi ngờ.....” Thái Sinh cho tới bây giờ không nghĩ tới vấn đề này, bị Bạch Tấn Vân hỏi như vậy, trong lòng thật thật sự có chút luống cuống.....

“Dáng vẻ tỷ đệ hai người rất giống, đệ không phát hiện sao, ngay cả lão hàng xóm nhà đệ cũng không phát hiện các người trao đổi lẫn nhau.” Lời của Bạch Tấn Vân vừa nói ra là thật, kỳ thật hấn lo lắng không phải dư thừa, nếu người nhà họ Bạch biết sự thật bọn họ cũng sẽ tán thành đổi trở về!

“Không thể..... Cha và mẹ đệ sẽ không..... Tỷ tỷ cũng sẽ không.....” Thái Sinh cũng không biết phải nói như thế nào, nhưng mà cảm thấy sẽ không, sẽ không.....

“Thái Sinh, ta mặc kệ có thể hay không! Ta muốn thái độ của đệ, suy nghĩ của đệ! Đệ hãy nói rõ cho ta biết! Nếu thật sự phải đổi trở về, đệ sẽ như thế nào!” Ngực khí của Bạch Tấn Vân nghe qua có chút uy nghiêm, sắc mặt cũng trầm xuống dưới.

“Đệ sẽ không rời đi đại thiếu gia, trừ phi là đại thiếu gia không cần Thái Sinh!” Nếu thật sự xảy ra chuyện như vậy, Thái Sinh ôm đồm kéo ống tay áo của Bạch Tấn Vân, ngực khí có chút kích động, trong mắt thể nhưng lóe ra hào quang.

Nghe được Thái Sinh trả lời như thất, môi của Bạch Tấn Vân dần dần thả lỏng, khóe miệng cong vẽ ra cô độc, đưa tay ôm Thái Sinh vào trong ngực, cúi đầu khẽ hôn lên trán hắn, ở bên tai hắn dịu dàng nói lời tâm tình: “Ta vĩnh viễn cũng không cho đệ rời đi, cũng không cho phép đệ tự tiện rời khỏi ta.”

Sau giờ ngó ánh sáng ấm áp chiếu vào trên mặt sông.

Rúc vào trong ngực Bạch Tấn Vân, Thái Sinh cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Tình cảnh như vậy trùng hợp bị Thái Liên thấy được.

Sau khi Thái Sinh và Bạch Tấn Vân rời đi, Thái Liên cảm thấy áp lực khó chịu trong lòng, nên muốn đi ra ngoài một chút, đi tới đi lui lại đến bên cạnh sông, lại thấy hai thân ảnh quen thuộc rúc vào nơi đó.

Trong lúc nhất thời, Thái Liên bị hình ảnh như vậy xúc động, Thái Sinh rõ ràng là nam nhân, tại sao lại được ưu ái như vậy. Mà sao nàng một lòng muốn hạnh phúc lại có kết quả như thế.

Thái Liên, vì sao vận mệnh đối với người không công bằng như thế!

Nghĩ đến đây Thái Liên lui lại hai tay nắm thật chặt. Lại bị giọng nói phía sau đột nhiên vang lên làm hoảng sợ.

“Nàng là hối hận hay ghen tị?”

Giọng nam trẻo làm cho Thái Liên đột nhiên quay đầu nhìn lại, ánh vào mi mắt chính là một người nam nhân cao lớn, chẳng qua là trong con người nửa cười nửa không kia lại lóe ra một tia tà lệ.

Thái Liên cũng không biết người đàn ông trước mắt này, cho nên không có trả lời hắn mà là xoay người liền đi.

“Thái Liên.”

Người kia thấy nàng đi cũng không sốt ruột, mang theo ý cười mở miệng hô lên tên của nàng, thanh âm không lớn lại đủ rõ ràng.

Thái Liên đột nhiên dừng lại bước chân, quay đầu lại nghi hoặc nhìn nam nhân kia, ở trong đầu cố gắng nhớ lại bản thân có quen một người như vậy không.

“Ha ha.” Đường Hiền Nhạc nhìn phản ứng của Thái Liên thì nụ cười trên mặt càng đậm, nàng cùng Thái Sinh thật sự rất giống, nhưng mà ánh mắt bọn họ lại khác xa, ánh mắt Thái Sinh càng thêm trong suốt đơn thuần, có loại làm cho người ta nhìn thấy thì có ý muốn bảo vệ.

“Người là ai?” Trong mắt Thái Liên ánh lên một tia phòng bị, đã trải qua nhiều chuyện, nàng đã không còn là một Thái Liên đơn thuần.

“Ta là ai cũng không quan trọng, quan trọng là ... người là ai.” Đường Hiền Nhạc cười đi đến trước mặt Thái Liên, sau đó nhìn chằm chằm nàng, đi quanh nàng một vòng, cuối cùng mới chậm rãi mở miệng nói: “Là Thái Sinh hay là Thái Liên?”

“Ta là.....” Thái Liên thiếu chút nữa thốt ra “Ta là Thái Liên” Lại lập tức ý thức được cái gì liền dừng miệng, nàng không thể nói ra, toàn bộ mọi người Tử Vân Thành đều biết, nữ nhân nhà họ Thái đã gả cho Bạch Tấn Vân, bây giờ làm sao có thể mặc y phục nam nhân ở chỗ này.

“Như thế nào, trả lời không được? Chắc chắn, ngay cả chính mình là ai cũng không biết, thật sự là đáng thương nha.” Đường Hiền Nhạc tuy rằng nói xong làm bộ tiếc hận, nhưng mà vẻ mặt thủy chung vẫn duy trì nụ cười, điều này làm cho Thái Liên sinh ra một tia chán ghét căm, nhưng nàng không có phản bác cái gì, nàng cũng không có thể phản bác cái gì.

“Chẳng lẽ nàng không muốn trở lại vị trí chính mình sao?” Nói xong đưa tay chỉ vào hai người đang rúc vào nhau, “Người được con nhà giàu ông đáng lẽ là nàng nha?”

Một câu không nhẹ không nặng thẳng tắp đâm trúng tim của Thái Liên, nàng dùng ánh mắt hoảng sợ nhìn chằm chằm người nam nhân trước mặt, nam nhân này là ai,. Hắn là ai vậy, hắn làm sao có thể nhìn thấy suy nghĩ của nàng nha.

Nàng vừa mới nghĩ đến việc kia, nam nhân này lại sắc bén chỉ thẳng ra.

Thấy Thái Liên dùng cặp mắt to kia trừng mắt hắn, Đường Hiền Nhạc cười nói: “Đừng dùng loại ánh mắt này nhìn ta, ta chỉ là đem chuyện đáy lòng nàng nói ra thôi? Nói đi nói lại nàng mới là tân nương tử gả vào Bạch phủ chẳng qua thời gian chậm một chút thôi.”

“Người rốt cuộc là ai, người có mục đích gì !” Thái Liên cảnh giác nhìn Đường Hiền Nhạc, mơ hồ cảm thấy người này rất nguy hiểm.

“Ta? A, ta chỉ người muốn nhìn náo nhiệt. Nếu nàng không nói mục đích của mình ra, ta chỉ là muốn giúp nàng khôi phục địa vị thiếu phu nhân Bạch gia mà thôi.” Nói xong Đường Hiền Nhạc ngẩng đầu lên, tầm mắt dời về phía Thái Liên, “Thế nào, có hứng thú không? Chỉ cần nàng muốn, ta liền giúp nàng.”

“A, ta không hiểu, người dựa vào cái gì giúp ta? Ta lại dựa vào cái gì tín nhiệm người!” Thái Liên đột nhiên cười lạnh một tiếng, nàng cảm thấy được nam nhân trước mắt này thật là thú vị, đương nhiên trong lòng nàng hiểu hắn có thể xuất hiện ở trước mặt nàng, có thể nói chuyện với nàng ở đây tuyệt đối không phải ngẫu nhiên, như vậy, nàng có thể nhận hắn trợ giúp sao?

“Ta giúp nàng tự nhiên có mục đích của ta, mà nàng phải biết rằng ta là người có năng lực giúp nàng, suy nghĩ thật cẩn thận sau đó đi đến tửu lâu bên kia tìm ta.” Nói xong Đường Hiền Nhạc nở một nụ cười tà mị với Thái Liên, sau đó nâng bước rời đi.

Thái Liên đứng ở tại chỗ, nghĩ lại lời của nam nhân xa lạ kia ánh mắt lại nhìn chằm chằm Thái Sinh, lúc này Thái Sinh nằm bên cạnh Bạch Tấn Văn, trên mặt hiện ra nụ cười làm cho người ta khó chịu, mà Bạch Tấn Văn cũng sùng nịnh nhìn Thái Sinh, còn đưa tay vỗ vỗ đầu của hắn.

Bạch Tấn Văn, Thái Liên cẩn thận quan sát người nam nhân này, hắn thật sự rất chói mắt rất tuấn tú, tuy ngăn ngừ tiếp xúc làm cho nàng cảm thấy được Bạch Tấn Văn nam nhân dịu dàng hiền lành người.

Từng thiếu chút nữa hắn trở thành người đàn ông của nàng, chỉ tiếc là lúc trước nàng có mắt như mù cùng A Vượng bỏ trốn, nghĩ đến chuyện mình trở về vị trí kia là chuyện thiên kinh địa nghĩa, cũng không có lỗi gì với Thái Sinh.

Thái Sinh vốn chỉ là thay nàng gả đi, hiện tại nàng đã trở lại vậy không cần hắn phải giả nữa nha.

Nàng mỗi ngày mặc y phục nam nhân giả dạng một người nam nhân thật sự rất khó chịu, cho nên cô đoán Thái Sinh mỗi ngày giả dạng nữ nhân cũng nhất định rất khó chịu. Nếu nàng đổi lại với hắn không phải cũng rất tốt cho Thái Sinh sao?

Thái Sinh dù sao cũng là người nối dòng duy nhất của nhà họ Thái, cũng cần kết hôn nha. Đúng, như vật tất cả đều bình thường, tất cả đều bình thường Bình thường... nàng phải cho A Vượng thấy nàng lấy chồng nhà giàu, còn Thái Sinh cũng có thể trở về thân phận của mình.....

Thái Liên càng suy nghĩ càng thấy suy nghĩ trong lòng mình là đúng, về mặt lo lắng của nàng dần dần hiện lên một nụ cười, nháy mắt cả người đều thoải mái.

95. Chương 95: Mẹ Xin Con, Đổi Trở Lại Đi!

Thái Liên mặc y phục nam nhân ra khỏi nhà đi đến một tửu lâu cạnh dòng sông, tiểu nhị vội chạy ra tiếp đón, hỏi khách quan muốn ăn chút cái gì, Thái Liên hình như không nhìn thấy hắn, ánh mắt nhìn quét quá toàn bộ lầu một, không có nhìn thấy thân ảnh nam nhân kia.

Theo sau thẳng đến lầu hai, ở một vị trí gần cửa sổ thấy có một nam nhân ánh mắt tà mị.

Thái Liên lập tức đi đến ngồi xuống đối diện Đường Hiền Nhạc, ánh mắt thẳng tắp nhìn chằm chằm nam nhân kia.

Đường Hiền Nhạc giống như là không phát hiện nàng, tiếp tục rót rượu cho mình sau đó nhắm nháp, ánh mắt dừng ở cảnh sắc ngoài cửa sổ, một chữ cũng không nói.

Hai người ngồi đối diện lại yên lặng không nói gì, cuối cùng vẫn là Thái Liên nhịn không được mở miệng nói với Đường Hiền Nhạc: “Ta muốn trở lại vị trí của ta, ta phải làm như thế nào!”

Thái Liên vừa nói ra, liền nhìn thấy khoe miệng nam nhân kia nhướng lên, ngửa đầu uống cạn chén rượu, lập tức đứng lên rời khỏi chỗ ngồi, lúc đi đến bên người Thái Liên hấn dừng lại bước chân, cúi người ở bên tai nàng nhẹ giọng nói một câu: “Đi cầu mẹ nàng.”

Nói xong mang theo thâm ý tươi cười nhanh chóng rời khỏi.

Thái Liên không có đi truy vấn cái gì, ngồi ở chỗ kia nghĩ lời của Đường Hiền Nhạc.

Chỉ chốc lát tiểu nhị liền bưng rượu và thức ăn đi tới, nhất nhất đặt lên bàn, “Khách quan thông thả dùng, đây là món Đường thiếu gia gọi.”

Thái Liên như trước không nói chuyện, cầm lấy chiếc đũa liền không chút khách khí ăn.

Sáng sớm hôm sau Thái Liên đi ra y quán, mẹ Thái Sinh đang vội vàng làm việc trong nhà, Thái Liên nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra, nhìn bóng dáng mẹ mình như là hạ quyết tâm rất lớn, vì thế mở miệng hô: “Mẹ.....”

Mẹ Thái Sinh nghe được Thái Liên gọi mình, liền quay đầu lại nhìn con gái của mình, “Làm sao vậy Liên Nhi?”

Thái Liên hít sâu một hơi, đi qua cửa rồi quỳ ở trước mặt mẹ, còn chưa có mở miệng nói chuyện nước mắt tựa như mưa rơi xuống.

“Mẹ..... Con xin mẹ, xin mẹ giúp con, giúp con, con không muốn cả đời đều như vậy.....” Thái Liên quỳ gối trước mặt mẹ mình khóc nức nở, hai tay gấu gao kéo mẹ y phục.

“Liên Nhi con làm sao vậy, mau đứng lên, mau đứng lên.....” Nhìn thấy con gái mình như vậy, mẹ Thái Sinh lập tức rối loạn tay chân, đưa tay đỡ Thái Liên đứng dậy nhưng Thái Liên không chịu đứng dậy.

“Mẹ..... Xin mẹ giúp con, mẹ không đồng ý con sẽ không đứng lên.....” Thái Liên tội nghiệp nhìn mẹ mình, nước mắt rơi lã tả.

“Mẹ đồng ý mẹ đồng ý, cái gì cũng đều đáp ứng, con mau đứng lên.....” Mẹ Thái Sinh lúc này mới giúp Thái Liên đứng lên, “Thái Liên à, con rốt cuộc muốn mẹ giúp con cái gì à?”

“Mẹ..... Con không muốn cuộc sống giống như bây giờ, con không muốn giả dạng thành nam nhân, mẹ con muốn đổi lạ Thái Sinh, con muốn là thiếu phu nhân có quyền thế của Bạch gia.....” Thái Liên nhìn mẹ mình đem những suy nghĩ của nàng nói ra.

“Cái gì? Con nói cái gì?” Mẹ Thái Sinh giật mình nhìn Thái Liên, bà nghĩ là chính mình nghe lầm, tuy rằng lúc trước bà cũng có ý nghĩ như vậy nhưng mà tổng cảm thấy không thực tế liền bỏ qua, dù sao Bạch Tấn Vân và Thái Liên thích nhau, Thái Liên cũng là bởi vì không muốn đến Bạch gia cho nên mới đào hôn, hiện tại cho bọn họ đổi trở về thì... , cho nên bà mới không có nhắc lại, nhưng không có nghĩ đến Thái Liên tự nói ra.

“mẹ, con muốn đổi lạ Thái Sinh, con muốn đến Bạch gia!” Thái Liên thấy vẻ mặt mẹ mình liền vô cùng kiên nói thêm.

Mẹ Thái Sinh vội kéo Thái Liên vào phòng, đóng lại tất cả cửa, những lời này nếu để cho người khác nghe được thì chết mất.

“Liên Nhi, con, con nói là thật sự sao?”

“Đúng vậy, mẹ. Con đã nghĩ qua đây là số mệnh, ai ngờ muốn trốn cũng trốn không được, Bạch gia gửi sính lễ vốn là muốn lấy con nhưng mà cô dâu chỉ đến muộn một chút thôi, thiếu phu nhân vốn là của con Thái Sinh chỉ thay con qua đó, nói đi nữa hấn cũng là nam hài làm sao có thể làm vợ của Bạch thiếu gia, còn tôn

tử của Bạch lão phu nhân thì làm sao bây giờ, Thái Sinh lại không thể con.Mẹ,con chỉ là muốn quay về vị trí chính mình mà thôi a, như vậy đối với Thái Sinh cũng không phải tốt sao? Hắn cũng có thể chính đại quang minh cưới vợ, cha và mẹ không phải cũng có thể ôm cháu sao?”

Nghe xong Thái Liên nói, mẹ Thái Sinh nặng nề thở dài một hơi, ngồi xuống ghế nghỉ một hồi rồi mới mở miệng:“Liên Nhi,Mẹ thật ra đã từng nghĩ cho con và Thái Sinh đổi trở về, nhưng mẹ chậm chạp không có mở miệng a.”

Nghe mẹ mình vừa nói như vậy,trên mặt Thái Liên lập tức lộ ra vui mừng, ngồi xổm ở dưới gối, ngửa đầu nhìn mẹ hỏi:“Vì sao?”

“Bởi vì mẹ nghĩ lúc trước con đào hôn bởi vì không muốn qua đó,mẹ làm sao có thể bắt con trả về nha. Còn Sinh Nhi nữa..... Sinh Nhi rất thích Bạch gia đại thiếu gia, thiếu gia cũng đối xử rất tốt với Thái Sinh, mẹ cũng không nhẫn tâm chia rẽ bọn họ.....”

“Mẹ..... Mẹ hồ đồ sao? Bọn họ là hai nam nhân a! Hai nam nhân thích nhau không phải rất kỳ quái sao? Lại không thể sinh đứa nhỏ..... Sau này Bạch gia phát hiện ra không phải người chịu khổ là Thái Sinh sao?” Thái Liên lại mở miệng,“Cho nên biện pháp tốt nhất chính là lúc không ai phát hiện, chúng ta phải đổi trở lại.”

Mẹ Thái Sinh nghe xong xoay người đi ra ngoài.

Thái Liên như trước ngồi xổm ở chỗ kia nhìn mẹ đi ra ngoài, trên mặt của nàng rõ ràng hiện lên nụ cười.

.....

“Thiếu phu nhân hãy nghỉ ngơi một chút đi, uống một ngụm trà cũng để cho lỗ tai của Tiểu Nguyệt nghỉ ngơi một chút.” Về mặt của Tiểu Nguyệt thống khổ bưng trà đưa đến trước mặt, Thái Sinh ngẩng đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Nguyệt có chút thống khổ liền nhịn không được nở nụ cười,“Được được, ta nghỉ ngơi, Tiểu Nguyệt cũng nghỉ ngơi,cũng để cho cảm cũng nghỉ ngơi.....” Nói xong chậm rãi uống trà.

Hôm nay Bạch Tấn Vân không có ở đây, tiền trang tư nhân lại xảy chuyện chờ hắn đi xử lý, cho nên sáng sớm Bạch Tấn Vân không ở bên người,hắn cảm thấy có chút tịch mịch.

“Thiếu phu nhân, lão phu nhân lần trước kia lại tới nữa, nói muốn gặp thiếu phu nhân.” Một tiểu nha hoàn nhu thuận đi đến trước mặt Thái Sinh cúi người.

Ngày thường Thái Sinh đối đãi hạ nhân vô cùng tốt, cho nên nha hoàn trong viện Bạch Tấn Vân đều vô cùng thích hắn, đối với hắn rất cung kính .

“Mẹ?” Thái Sinh vội vàng buông chén trà nhìn tiểu nha hoàn nói:“Mau đưa mẹ ta đến nơi này.”

“Dạ” Tiểu nha hoàn cúi người, rất nhanh rời khỏi.

Rất nhanh tiểu nha hoàn đưa mẹ Thái Sinh đến đây.

“Mẹ..... mẹ tại sao lại đến đây?”

Thấy bốn phía không ai , mẹ Thái Sinh mới chậm rãi mở miệng nói:“Sinh Nhi,mẹ lần này đến là muốn thương lượng với con chút việc .”

“Chuyện gì nha mẹ, mẹ cứ nói.”

“Sinh Nhi a,con..... con.....” Mẹ Thái Sinh cũng không biết vì sao, mỗi lần đối mặt với Thái Sinh đều không thể mở miệng.

“Nương, người muốn nói cái gì, liền cùng sinh nhân nói thẳng a.” Thái sinh mỉm cười địa nhìn chính mình nương.

“Sinh Nhi, con và tỷ tỷ đổi trở lại đi!” Tim của mẹ Thái Sinh nhú lại, cắn răng một cái rốt cục nói ra lời muốn nói .

“Mẹ mẹ nói cái gì?” Thái Sinh kinh hoảng nhìn mẹ, hắn không phải nghe lầm , mẹ nói muốn hắn đổi trở lại, đổi trở lại..... Là bảo hắn rời khỏi đại thiếu gia sao?

“Sinh Nhi, con đổi lại với tỷ tỷ đi, con vốn chỉ thay thế tỷ tỷ con xuất giá, con là nam làm sao có thể là vợ của Bạch thiếu gia, tỷ tỷ con cũng đã trở lại cũng nguyên ý đến Bạch phủ làm vợ, thừa dịp không ai phát hiện các con đổi trở lại đi.”

“Mẹ –!” Thái Sinh đột nhiên rống lớn một tiếng, ngăn lại lời của mẹ, “Mẹ đừng nói nữa, con trở về đi, con không muốn nghe, con đã đáp ứng với thiếu gia, sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh hắn thẳng đến hắn không cần con.”

Nhìn đứa con luôn luôn dịu ngoan nhu thuận đột nhiên đối chính mình rống to, mẹ Thái Sinh nhất thời hoảng hốt nghĩ đến người trước mắt không phải là Thái Sinh.

Con trai của bà đã thay đổi, trong lúc bất tri bất giác đã thay đổi.....

Mẹ Thái Sinh nhìn con mình chậm rãi đứng dậy, bộp một tiếng quỳ gối trước mặt Thái Sinh khóc nói: “Sinh Nhi, mẹ xin con đổi trở lại đi, cứ cho là vì tỷ tỷ con..... Đổi đã trở lại đi, mẹ xin con, mẹ xin con..... Sinh Nhi, mẹ cũng vì muốn tốt cho con.....”

“Mẹ –” Thái Sinh vội đưa tay đỡ mẹ mình đứng lên.

“Sinh Nhi, nếu hôm nay con không đáp ứng, mẹ sẽ không đứng lên!” Mẹ Thái Sinh không chịu đứng lên, bà hôm nay đã quyết tâm bà muốn Thái Sinh cho mình một lời hứa.

“Mẹ..... Sinh Nhi thật sự thích đại thiếu gia, Sinh Nhi không muốn rời khỏi đại thiếu gia.....” Thái Sinh quỳ gối trước mặt mẹ, nói xong nước mắt cũng liền rơi xuống dưới.

“Thiếu phu nhân, Thái lão phu nhân..... Các người tại sao.....” Tiểu Nguyệt bưng nước trà cùng điếm tâm đi tới, lại thấy trước mắt một màn, nàng ngây ngẩn cả người, vì thế vội vàng buông khay trong tay vội vàng đi đến đỡ phu nhân sau đó đỡ Thái Sinh đứng dậy.

Mẹ Thái Sinh ngẩng đầu nhìn Tiểu Nguyệt, cố gắng nở một nụ cười tiếp nhận trà, không lòng dạ nào thưởng thức, đau đớn bà để chén trà sang một bên đứng lên nhìn Thái Sinh nói: “Mẹ hôm nay đi về trước, lời nói vừa rồi của mẹ con hãy suy nghĩ lại đi.....”

Thái Sinh cúi đầu không có nhìn mẹ cũng không có trả lời.

Mẹ Thái Sinh thở dài một hơi xoay người rời đi.

Thái Sinh như trước không hề động ngơ ngác ngồi ở chỗ kia.

Tiểu Nguyệt nhìn Thái Sinh lại nhìn mẹ Thái Sinh, vội vàng chạy đến “Thái lão phu nhân, ta đưa người ra ngoài.”

Thái Sinh chỉ cảm thấy trong đầu loạn lên.

Đổi trở về? Lúc trước là tỷ tỷ quỳ cầu chính mình, hiện tại lại là mẹ cầu mình trở về?

Hắn rốt cuộc là cái gì!

96. Chương 96: Đáp Ứng Ta, Không Được Trốn

Tiểu Nguyệt đưa mẹ Thái Sinh ra ngoài sau đó một đường chạy chậm chạy trở về, nàng mơ hồ nhận thấy xảy ra chuyện gì, thiếu phu nhân rõ ràng không còn vui vẻ đánh đàn, tại sao Thái lão phu nhân đến đây người lại trở nên thương tâm như vậy, Tiểu Nguyệt còn có thể cảm giác được lớn thiếu phu nhân đang phẫn nộ.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!

“Thiếu phu nhân..... phu nhân đang làm cái gì nha!” Tiểu Nguyệt chạy nhanh chạy tới, một tay cầm bàn tay đang khảm đàn của Thái Sinh lên, chỉ thấy hằn trên tay hắn có nhiều vết cắt, vết máu màu đỏ ở trên ngón tay trắng nõn vô cùng xinh đẹp.

Tay trái bị Tiểu Nguyệt gắt gao nắm lấy trong tay, Thái Sinh chậm rãi ngẩng đầu nhìn Tiểu Nguyệt, chỉ thấy nàng từ trong ngực ra khăn tay, thật cẩn thận băng lại vết thương trên ngón tay, miệng vết thương truyền lại làm cho Thái Sinh hơi hơi nhúm mày.

Tiểu Nguyệt cũng vừa lau vừa nhìn phản ứng của Thái Sinh, thấy Thái Sinh nhú mày không nói lời nào, đau lòng hỏi: “Thiếu phu nhân, rất đau sau.....”

Thái Sinh lắc lắc đầu rút tay mình lại, “Không có gì, ngón tay chỉ bị thương chút thôi không cần ngại ngần.”

.....

Về đến nhà Thái Liên lo lắng đứng ở trong sân đợi, thấy mẹ trở về nàng từ xa vọt đến, “Mẹ, thế nào? Thái Sinh hẳn nói như thế nào?”

Mẹ Thái Sinh nhìn vẻ mặt lo lắng của Thái Sinh thở dài, lắc lắc đầu, “Đệ đệ con kiên quyết không đồng ý đổi trở về.”

“Vậy mẹ thì sao? Thái Sinh kiên quyết không đồng ý, mẹ có thể bỏ qua sao?” Thái Liên cũng đã sớm đoán trước rồi, nhìn bộ dáng Thái Sinh và Bạch Tấn Vân thân mật như vậy nàng liền đoán được Thái Sinh sẽ không dễ dàng đồng ý.

“Mẹ hy vọng con và đệ mình đổi lại, nhưng mà con nó không chịu mẹ còn biện pháp gì!” Mẹ Thái Sinh nặng nề thở dài, “Tất cả đều là bà tạo nghiệt a!”

“Con muốn để đệ mình giả làm nữ nhân cả đời đâu!” Thái Liên nhìn mẹ, suy nghĩ một hồi rồi mở miệng nói: “Mẹ, con và mẹ đi đến Bạch gia!”

.....

Dọc theo hành lang dài một đường đi xuống đến, cuối cùng ở cuối hành lang dài nhìn thấy Thái Sinh, lúc này hắn đang ngồi ở trên lan can, toàn bộ thân thể đều tựa trên cây cột sơn màu đỏ, nghiêng đầu ngắm người nhìn ánh trăng.

“Nghĩ đến huynh sao?” Bạch Tấn Vân vẫn như trước mang theo nụ cười sáng lạn đi đến bên người Thái Sinh, không hề dấu hiệu nói một câu, có thể là do chung quanh quá yên tĩnh hay là Thái Sinh đang suy nghĩ cái gì cho nên không chú ý, cho nên lúc Bạch tấn vân đột nhiên mở miệng làm Thái Sinh hoảng sợ.

Bạch Tấn Vân cười, một xoay người một cái ngồi xuống bên cạnh Thái Sinh, nghiêng đầu ánh mắt sáng ngời hữu thần nhìn chăm chăm Thái Sinh, loại ánh mắt thăm kia làm Thái Sinh quay đầu đi chỗ khác, tránh tầm mắt của Bạch Tấn Vân.

“A? Vật nhỏ, một ngày không gặp ta chẳng những không nói nhớ ta, lại còn không thèm nhìn ta một cái!” Bạch Tấn Vân ra vẻ tức giận, thuận để đưa tay kéo Thái Sinh ôm vào trong ngực, hôn lên môi Thái Sinh một lúc sau mới nói: “Làm sao vậy, vẻ mặt u oán giống như tiểu oán phụ nha.”

“Ta mới không có giống oán phụ!” Bị Bạch Tấn Vân giấu cột Thái Sinh chu cái miệng nhỏ nhắn, quật cường đẩy Bạch Tấn Vân ra, ngồi ngay ngắn ngẩng đầu nhìn ánh trăng và sao trên bầu trời.

Thấy Thái Sinh đẩy mình ra, Bạch Tấn Vân không có phản ứng gì chỉ bắt trước Thái Sinh ngẩng đầu nhìn sao.

“Đại thiếu gia, nếu mẹ đệ muốn đệ đổi lại với tỷ tỷ, huynh sẽ làm sao?” Thái Sinh nhìn ánh trăng, mở ra môi đỏ mọng chậm rãi hỏi Bạch Tấn Vân.

“Giữ chặt đệ, không cho đệ trở về.” Bạch Tấn Vân cười giỡn nói.

“Nếu phải đổi thật thì sao?” Thái Sinh tiếp tục hỏi.

“Ack..... Vậy ta với đệ rời khỏi đây.” Bạch Tấn Vân tiếp tục mang nụ cười nói.

“Đại thiếu gia! Đệ không nói giỡn với huynh!” Thái Sinh lập tức nóng nảy, khuôn mặt nhỏ nhắn quay lại cau mày, hơi tức giận nhìn Bạch Tấn Vân, hẳn phiền não như vậy mà huynh ấy lại xem như trò đùa.

Nhìn bộ dáng nổi giận của Thái Sinh, Bạch Tấn Vân nở nụ cười, đưa tay ôm cổ Thái Sinh lại kéo hắn vào trong ngực mình, hai cánh tay vòng qua thân thể mềm mại kia, cằm của hắn để ở trên đầu Thái Sinh, nụ cười trên mặt không có rút đi mà là càng ngày càng đậm, “Yên tâm đi Thái Sinh, mặc kệ là ai cũng không có thể cướp đệ ra khỏi huynh.”

“Nhưng mà nếu danh dự của đại thiếu gia bị tổn hại, danh dự Bạch gia bị tổn hại thì sao nha?” Thái Sinh ở trong ngực Bạch Tấn Vân, hai bàn tay nhỏ bé theo bản năng nắm chặt vạt áo trước ngực Bạch Tấn Vân.

“Danh dự? Ha ha, bây giờ chỉ cần tiền chứ cần danh dự gì.” Bạch Tấn Vân khinh thường nói, “Về phần danh dự Bạch gia, nếu Bạch gia sợ danh dự mình bị tổn hại thì sẽ không đem việc này tuyên dương ra ngoài.”

“Nhưng mà nếu thật sự tất cả mọi người buộc đại thiếu gia đổi đệ trở về thì sao?”

Bạch Tấn Vân cúi đầu nhìn vào mắt Thái Sinh, nhìn thấy con người ưu thương hẳn cười nhạt, cúi người nhẹ nhàng hôn lên môi đỏ mọng của Thái Sinh, theo sau là lời cam đoan, “Nếu thật sự như vậy, ta đây để lại tất cả đi theo Thái Sinh, Thái Sinh đi nơi nào ta liền đi nơi đó.....”

“Đại thiếu gia.....” Thái Sinh nghe xong liền đưa tay ôm lấy cổ của Bạch Tấn Vân, đem đầu chính mình vùi ở trong ngực hắn: “Đại thiếu gia, Thái Sinh rất thích đại thiếu gia..... Thật sự rất thích rất thích.....”

“Thái Sinh, đáp ứng ta bất luận gặp chuyện gì cũng không thể chạy trốn, không cần dùng phương thức trốn rời khỏi ta, cũng đừng lấy cớ là muốn tốt cho ta!” Bạch Tấn Vân vừa dịu dàng nói vừa đưa tay vuốt ve mái tóc đen của Thái Sinh, “Nếu phải rời khỏi thì mặt đối mặt nói cho ta biết nguyên nhân. Nếu không phải trong lòng muốn vậy không cần lấy cớ gì nói phải rời khỏi ta, ta cũng sẽ không lấy cớ gì rời khỏi đệ! Cho nên khi chuyện xảy ra, chúng ta đều phải xuất ra dũng khí đến đối mặt, với nó được không?”

“Ừm.....” Thái Sinh ở trong ngực Bạch Tấn Vân gật đầu.

“Nhất định phải đáp ứng ta.” Bạch Tấn Vân lo lắng nói lại thêm một lần.

“Ừm, ta đáp ứng đại thiếu gia, ta sẽ không lùi bước, cũng sẽ không lảng tránh, ta muốn dùng dũng khí đến đối mặt tất cả mọi việc, trừ phi là đại thiếu gia nói không cần ta, nếu không ta nhất định sẽ không rời khỏi.” Lúc này Thái Sinh cảm thấy được trong lòng ấm áp giống như là tràn ngập sức lực.

97. Chương 97: Thái Sinh Bị Bắt Cóc

Đi ra vội vàng cũng chưa kịp thay y phục thường, vì thế y phục như cũ, tóc đơn giản búi cao vô luận thấy thế nào đều như là một nữ nhân mềm mại.

Thái Sinh vừa đi vừa nghĩ, cũng không cẩn thận đụng vào người đang đi đến.

“Thực xin lỗi a cô nương.....” Thái Sinh ngẩng đầu, đón nhận một đôi con người quyến rũ, cổ áo hoa lệ mở rộng lộ ra nửa bầu vú trắng nõn, nhìn thấy tình cảnh này Thái Sinh xấu hổ đến vội quay đầu đi, không dám nhìn thẳng vào.

“Ha ha, cái gì cô nương, người nhìn cẩn thận.” Người trước mặt cúi đầu cười, tuy rằng thanh âm quyến rũ động lòng người, nhưng nghe qua quả thật không phải nữ nhân, Thái Sinh lúc này mới ngẩng đầu nhìn, người này tuy rằng quyến rũ nhưng cũng đủ bản sắc nam nhi, hơn nữa nhìn có chút quen mặt.

“Thực xin lỗi, ta nhất thời không thấy rõ, mạo phạm.” Thái Sinh vội vàng cúi đầu giải thích lại làm người nọ cười lớn. Thái Sinh bị cười đến có chút khó hiểu, lúc này mới ý thức được, thật ra không phải hắn đụng vào người này mà là người này tự mình đi tới chắn ngang hắn.

“Người là Thái Sinh sao?” Người nọ hai tay hoàn ngực đứng ở trước mặt Thái Sinh, giọng nói tuyệt đối không phải Nghi Vấn mà là khẳng định nói.

“Đúng, ta là Thái Sinh, xin hỏi người tìm ta có chuyện gì sao?” Thái Sinh cảm thấy được người trước mắt có chút quen mặt, nhưng nhìn thế nào cũng không nhớ đã gặp qua ở đâu.

Còn nữa hắn hiện tại chính là một thân nữ nhân, ngay cả lão hàng xóm láng giềng đều cho rằng hắn là Thái Liên, mà người này chỉ cần liếc mắt một cái liền nhận ra hắn là Thái Sinh?

“Ha ha, không phải ta tìm người mà là thiếu gia ta tìm người, chẳng biết có thể dừng một chút nói chuyện không?” Người cười yếu ớt một chút, mặt tràn đầy mong đợi nhìn Thái Sinh, đợi hắn trả lời chắc chắn.

“Thiếu gia nhà các người là ai?” Ngoài Bạch Tấn Vân chính là Đường Hiền Nhạc kia, chẳng lẽ là Đường Hiền Nhạc phái tới?

“Thiếu gia nhà ta tuy rằng không tính là người quen nhưng cũng là quen biết cũ.” Người kia dường như đã sớm dự đoán được Thái Sinh sẽ không dễ dàng đi, cho nên rất có kiên nhẫn nói, “Thiếu gia nhà ta nghe nói người bị đuổi ra Bạch phủ rất là khổ sở, cho nên muốn trợ giúp người trở về Bạch gia.”

“Cái này kỳ quái nha, ta bị đuổi ra bất quá là chuyện mới xảy ra, thiếu gia nhà người tại sao có thể biết đến?” Thái Sinh hơi nhíu mày nhìn người nọ, tâm sinh nghi hoặc, đừng nói hắn bị Bạch gia đuổi ra, nói đến chuyện người biết hắn và Bạch Tấn Vân cũng rất ít, cho nên vị thiếu gia kia nhất định không có ý tốt.

“Thái Sinh cảm ơn ý tốt của thiếu gia nhà người, về phần Thái Sinh có thể quay về Bạch phủ hay không đó là việc riêng của Thái Sinh, sẽ không quấy rầy đến thiếu gia nhà người, Thái Sinh xin cáo từ.” Mặc y phục nữ nhân đối phương lại biết hắn là thân nam nhi, chấp tay cũng không phải gập đầu không phải, hắn đơn giản gập đầu cất bước đi qua người nam tử kia, đi nhanh về phía trước.

“Thật sự không chịu ngoan ngoãn đi theo ta sao?” Ngực khí của nam tử kia có chút chán nản, thật giống như hắn có mười phần nắm chắc làm cho Thái Sinh đi chung với hắn, nhưng không có giống như kế hoạch.

Nam tử vừa dứt lời Thái Sinh đột nhiên cảm thấy được cổ bị người ta đánh thật mạnh, sau đó hắn liền ngất đi.

Thái Sinh ngã ngửa ra sau, hợp thời bị một nam tử quỳ gối tiếp được, sau đó hướng một cái ngõ tắt vẫy tay, chỉ thấy một chiếc xe ngựa chậm rãi chạy lại đây, nam tử ôm Thái Sinh lên xe ngựa.

Xa phu huy động roi, xe ngựa dần dần biến mất tại trên đường lớn.

Khi Thái Sinh tỉnh lại đầu tiên là cảm giác cổ và đầu hắn truyền đến một trận đau nhức, sau đó phát hiện bản thân nằm ở một nơi hoàn toàn xa lạ.

Vừa mới cô gắng ngồi dậy, liền nghe thấy một thanh âm hàm chứa trêu chọc: “Người tỉnh rồi sao?”

Thái Sinh theo giọng nói quay đầu lại, chỉ thấy nam tử đáng ghét hắn đang quỳ gối ở trong ngực một nam tử khác, cẩn thận phân biệt một lúc Thái Sinh mới kinh hô gọi của hắn: “Người, người là Chu Hằng Quân?”

“Ha ha, tiểu nhân, người cuối cùng người còn nhớ rõ ta.” Chu Hằng Quân cười tà mị, tay nâng mặt người trong ngực lên liền cúi đầu hôn môi nam tử kia, theo sau thấp giọng nói: “Bảo bối, làm tốt lắm.”

Thấy một màn như vậy, Thái Sinh rốt cục nhớ tới khuôn mặt này đã gặp qua ở đâu, nam tử này rõ ràng chính là nam sủng của Chu Hằng Quân.

“Người bắt ta tới nơi này làm cái gì? Dùng ta uy hiếp đại thiếu gia sao? Ta khuyên người đừng vọng tưởng, đại thiếu gia không phải là loại người muốn như thế nào thì được như thế ấy.” Thái Sinh cau mày, một đôi con ngươi hẹp dài hung hăng trừng mắt Chu Hằng Quân, tay chống đỡ giường khó khăn đứng dậy, lại phát hiện chính mình một chút khí lực cũng không có.

“Ha ha, tiểu nhân, ta khuyên người đừng uống phí khí lực, tiểu nam sủng của ta hạ được cho người, trong vòng hai ngày cả người người đều vô lực, nếu muốn tốt thì ngoan ngoãn nằm trở lại đi.” Chu Hằng Quân tươi cười cùng Đường Hiền Nhạc tà mị rất khác nhau, nhưng trong sáng lại mang theo một tia tà ác bất cần đời.

Thái Sinh chỉ cảm thấy cả người không có lực, lúc sau hai cánh tay siết chặt cạnh giường, miễn cưỡng để cho chính mình ngồi xuống, chẳng qua là một động tác đơn giản lại làm cho hắn đổ mồ hôi, thở hồng hộc.

“Các người rốt cuộc muốn làm cái gì?” Thái Sinh nhìn Chu Hằng Quân, hắn biết người này đối với đại thiếu gia có tạp niệm, hơn nữa từng khinh bạc qua thiếu gia, sau, đại thiếu gia bởi vì xử lý chuyện Đường Hiền Nhạc cho nên không có để ý tới hắn, chẳng lẽ hắn còn không hết hy vọng sao?

“Ha ha, tiểu nhân, người thông minh như vậy tại sao có thể không biết ta nghĩ chính là cái gì?” Chu Hằng Quân cười nhìn vào Thái Sinh, chẳng qua những lời này làm cho nam sủng trong ngực hắn có chút bất mãn.

Đúng lúc này, cánh cửa phòng bị đẩy ra, lúc một bóng người xuất hiện ở cửa Thái Sinh nhíu mày, hắn chỉ cảm thấy đau đầu muốn chết, người nam nhân này không phải là ai khác chính là Đường Hiền Nhạc.

“A, Chu huynh, người làm việc thật đúng là nghiêm túc.” Hai mắt của Đường Hiền Nhạc sáng quắc nhìn chăm chăm Thái Sinh mặt thoáng trắng bệch, một cái bước xa vọt tới đưa tay vuốt ve mặt hắn.

Thái Sinh theo bản năng né sang một bên tránh thoát tay của Đường Hiền Nhạc.

“Người thật sự là đê tiện.” Tránh thoát khỏi tay của Đường Hiền Nhạc, Thái Sinh thoáng ngắc đầu, liếc mắt giận giữ trừng sang Đường Hiền Nhạc, hung hăng mắng.

“Ừm, đúng, ta thừa nhận vì đạt được người, thủ đoạn đê tiện thế nào đều có thể dùng.” Nhìn Thái Sinh càng ngày mềm mại, Đường Hiền Nhạc còn có một loại cảm giác vô cùng hưng phấn.

Lần này hai tay hắn nâng mặt Thái Sinh lên để cho hắn không chỗ nào trốn, nụ cười tà ác lộ ở bên khóe miệng, Đường Hiền Nhạc cúi đầu liền muốn hôn lên đôi môi hắn đã hy vọng rất lâu.

Thái Sinh yếu ớt như thế, hắn giãy dụa như thế nào đối với hắn mà nói cũng không ảnh hưởng gì.

“Buông..... Buông ra.....” Thái Sinh đẩy thân thể đang dán tới, lại phát hiện cánh tay chính mình một chút khí lực đều không có.

Đúng lúc này chỉ nghe “roẹt” một tiếng, một hạt đậu phộng phóng lên mu bàn tay của Đường Hiền Nhạc đúng lúc ngăn cản hành động tiếp theo của hắn.

“Người có ý gì nha?” Đường Hiền Nhạc buông Thái Sinh ra, nâng người lên nhìn Chu Hằng Quân ôm nam sủng ngồi ở một bên uống trà ăn.

“Không có ý gì”

“A, người yên tâm, tên tiểu tử Bạch Tấn Vân kia nghe Thái Sinh nói ở trong tay ta, không thể không tin.” Đường Hiền Nhạc nói xong quay đầu nhìn lại về phía Thái Sinh, phát hiện Thái Sinh đang dùng một loại ánh mắt khinh thường nhìn hắn, hắn chính là thích hắn như vậy, nhu nhược như vậy trong xương lại rất quật cường.

“Bất quá ta cần một tín vật trên người hắn, nếu không tên tiểu tử Bạch Tấn Vân kia sẽ không tin tưởng.” Đường Hiền Nhạc nói xong lại đem ánh mắt hướng sang Thái Sinh, ở trên người hắn không ngừng nhìn quét qua.

“Ai, ta cảnh cáo người, đừng vọng tưởng làm trò cỡi y phục của hắn nha.” Chu Hằng Quân mỉm cười nói, lấy một hạt đậu phộng bỏ vào trong miệng.

“A, ta chỉ cần cây trâm này là được rồi.” Nói xong Đường Hiền Nhạc đưa tay lấy cây trâm cài trên đầu Thái Sinh xuống.

“Trả lại đây.....” Thái Sinh muốn đưa tay cướp về, lại bởi vì thân thể vô lực cho nên ngã xuống, Đường Hiền Nhạc hợp thời đưa tay đem thân thể nhỏ nhắn ngã kia ôm vào trong ngực, sau đó cúi đầu ở hắn bên tai nói nhỏ: “Chờ người theo ta, ta sẽ cái tốt hơn tặng cho người.”

“Người câm miệng! Người là tên đê tiện tiểu nhân!” Thái Sinh giãy dụa thoát khỏi ôm ấp của Đường Hiền Nhạc, mà lần này Đường Hiền Nhạc cũng không có miễn cưỡng hắn cái gì, chẳng qua nhìn hắn cười cười lấy cây trâm xoay người rời đi. Lúc ra khỏi cửa, ghé mắt nhìn sang Chu Hằng Quân đang thảnh thơi uống trà: “Chờ tin tức tốt của ta.”

Chu Hằng Quân nâng chung trà lên, lấy trà thay rượu kính Đường Hiền Nhạc, sau đó ngửa đầu uống cạn chén trà.

“Các người sớm có có mưu kế?” Thái Sinh tựa vào đầu giường, thấy Đường Hiền Nhạc đẩy cửa đi ra ngoài, thấp giọng hỏi han.

“Cũng không xem như mưu kế nha, chẳng qua là mọi người mục đích giống nhau, chẳng qua trong kế hoạch này còn có thêm tỷ tỷ người Thái Liên.” Nói xong Chu Hằng Quân liếc mắt sang Thái Sinh một cái, chỉ thấy vẻ mặt Thái Sinh ngẩn ngơ, theo sau như là nghĩ thông suốt cái gì cúi đầu không thêm nói.

Chu Hằng Quân vỗ vỗ nam sủng ngồi ở trên người, nam sủng lắc lắc thân mình từ trên đùi hắn đứng lên, đứng ở một bên.

Chu Hằng Quân đứng dậy đi đến bên giường, vươn tay thô bạo nắm lấy cằm Thái Sinh, nâng cao lên để cho hắn có thể nhìn thẳng mình, “Người đến tột cùng là tốt ở đâu? Lại làm cho Tấn Vân mê người như thế? Ngay cả tên Đường Hiền Nhạc kia cũng vì người cam nguyện mạo hiểm!”

Thái Sinh thả lỏng mi mắt không nhìn tới hắn.

“Ha ha, bắt quá chúng ta không có thời gian nhìn chăm chăm người, vì phòng ngừa người bỏ trốn cũng chỉ có thể ủy khuất người một chút.” Chu Hằng Quân vừa nói xong, nam sủng liền cầm dây thừng lại đây, hai người hợp trói Thái Sinh lại.

“Các người là đồ dê tiện! Buông! Buông.....”

Chu Hằng Quân mang theo nam sủng đi ra khỏi phòng, khóa cửa phòng lại mặc cho Thái Sinh kêu to như thế nào, hắn cũng không có để ý tới.

98. Chương 98: Hoàn Toàn Không Có Tư Cách

Sau khi đưa Thái Sinh, Bạch Tấn Vân còn phải đối mặt vấn đề đau đầu kế tiếp chính là xử lý Thái Liên như thế nào.

Nữ nhân này thật đúng là không đơn giản, thế nhưng có thể đem ham muốn cá nhân nói đường hoàng như vậy, hơn nữa hôm nay cùng Đường Hiền Nhạc đến không phải là trùng hợp nha.

Mặc kệ trước đó bọn họ có quan hệ gì hay không, hiện tại chính là xử lý Thái Liên như thế nào, nàng dường như là loại nữ nhân vì đạt được mục đích không từ thủ đoạn nào.

Nghĩ mấy vấn đề này chân đã rảo bước tiến lên sân chính mình, xa xa liền thấy nha đầu Tiểu Nguyệt kia đang ở cùng Thái Liên phân cao thấp.

Ngẫm lại, Bạch Tấn Vân không có đi qua mà đứng xa nhìn.

“Người không phải nha đầu trong Bạch gia sao? Ta bảo người đem một chén trà đến, người không có nghe sao?” Thái Liên đứng ở cửa phòng ngủ của Bạch Tấn Vân, nhìn Tiểu Nguyệt lớn tiếng quát lớn.

Tiểu Nguyệt chính là đứng ở nơi đó, không xem lời nói nàng ra gì, đáng vẻ có chút khinh thường.

“Người là kẻ điếc sao? Nhanh đi châm trà cho ta, khóc cả buổi sang ta sắp chết khát!” Thái Liên trừng mắt nhìn Tiểu Nguyệt, ngữ khí ác liệt, thần thái hung ác.

“Vậy thì chết khát đi.” Tiểu Nguyệt lại một bộ không phục, “Người cũng không phải là thiếu phu nhân của ta, ta không tất yếu phải hầu hạ người.”

Nghe được lời của Tiểu Nguyệt, trong lòng Thái Liên nổi lên một cỗ tức giận xoay người quay phòng, cầm một cái chổi lông gà đi ra, phất tay hung hăng đánh trên người Tiểu Nguyệt.

“A –” Tiểu Nguyệt đến Bạch phủ lâu như vậy còn không có ai quá đánh, cảm giác tức giận làm nàng la hoảng lên, “Người làm gì đánh người!”

“Ta phải cho người xem rõ ràng, ai làm thiếu phu nhân của người, làm hạ nhân không đánh không có quy củ!”

“Thiếu phu nhân! Người cho là người là ai a? Người là người Bạch phủ dung kiêu tám người đưa vào đây sao? Người và đại thiếu gia đã lạy thiên địa uống qua rượu giao bôi sao? Lão phu nhân sở dĩ có thể lưu lại người, đơn giản là không muốn cho người ngoài chế giễu, đơn giản là cái bụng còn có tác dụng, có thể là công cụ sinh con cho Bạch gia sao!” Tiểu Nguyệt vốn bởi vì Thái Sinh đi mà khổ sở, hiện tại lại bị Thái Liên đánh liên kích động rất nhìn Thái Liên rống lên, nàng hiện tại là ước gì bị đuổi ra khỏi Bạch phủ, sau đó đi tìm Thái Sinh.

“Người nói cái gì! Người lặp lại lần nữa!” Thái Liên nghe như vậy rất tức giận, giơ chổi lông gà lên đánh lên trên người Tiểu Nguyệt, Tiểu Nguyệt cũng sẽ không ngoan ngoãn đứng ở nơi đó bị nàng đánh, xoay người rời đi.

Thái Liên không có đuổi theo nàng, mà là thân mình xụi lơ tựa vào ván cửa.

Có lẽ là suy nghĩ của nàng quá đơn giản , kỳ thật trong lòng nàng so với ai khác đều rõ ràng,Bạch lão phu nhân có thể dễ dàng tha thứ nàng chỉ có một nguyên nhân vì nàng là nữ nhân nàng có thể sinh đứa nhỏ.

Đúng, sinh đứa nhỏ, chỉ có sinh đứa nhỏ địa vị nàng ở Bạch gia sẽ quan trọng hơn.

Nghĩ vậy trên mặt Thái Liên lộ ra nụ cười nhợt nhạt trở lại vào phòng.

Hai người đối thoại rồi nhì mắt của Bạch Tấn Vân, mẹ sở dĩ lưu lại Thái Liên chỉ vì Thái Sinh là nam nhân, chuyện thật này không thể thay đổi, hắn phải làm như thế nào mới có thể để Thái Sinh trở về nhà.

Hắn đưa tay lên đàn cầm nhẹ nhàng gảy , một khúc lưu sương liền vang lên là khúc mà hắn thích nhất cũng là khúc nhạc Thái Sinh luyện hoài mà không được .

Ngẫm lại bộ dáng lúc ấy của Thái Sinh thật buồn cười,Bạch Tấn Vân không tự giác nở nụ cười, chỉ có một chuyện đơn giản như vậy mà hắn làm cho rối tinh rối mù

Đắm chìm ở trong trí nhớ, liền không có chú ý tới phía sau có người đến, khi hắn phát hiện thời điểm Bạch Tấn Uy đã muốn đứng ở bên cạnh hắn .

“Đệ tới làm cái gì.” Bạch Tấn Vân chẳng qua liếc mắt một cái, sau đó ánh mắt trở xuống đàn tranh.

“Huynh..... Đệ nghe mẹ nói, đại nương đã biết Thái Sinh là nam nhân, còn đuổi hắn đi?” Bạch Tấn Uy lo lắng hỏi Bạch Tấn Vân.

“Đúng” Bạch Tấn Vân nhìn Bạch Tấn Uy mặt không chút thay đổi, chẳng qua thấp giọng nói một chữ này.

“Huynh không phải nói huynh có thể bảo vệ hắn sao?” Bạch Tấn Uy một cái bước xa tiến lên, đưa tay giữ chặt áo của Bạch Tấn Vân.

“Tạm thời làm cho hắn rời đi chính là một cách bảo vệ hắn.” Bạch Tấn Vân hít sâu một hơi,rũ mi mắt xuống nhìn chằm chằm cánh tay nắm chặt áo mình nói:“Buông tay.”

“Hừ!” Bạch Tấn Uy hung hăng đẩy Bạch Tấn Vân,“Thái Sinh hiện tại do đệ bảo hộ!” Nói xong Bạch Tấn Uy nhanh chóng rời đi.

“Đệ đi đâu?” Thanh âm của Bạch Tấn Vân lạnh như băng.

“Đệ đi tìm Thái Sinh.” Bạch Tấn Uy hạ quyết tâm lần này hắn nhất định sẽ không ở bỏ qua hắn .

“Đệ không có tư cách kia.” Bạch Tấn Vân từng chữ nói rõ.

“Đệ không có? Chẳng lẽ huynh có sao?” Bạch Tấn Uy nhìn Bạch Tấn Vân cười lạnh một tiếng,“Là ai trở mặt nhìn hắn rời đi, mà một chút biện pháp không có?”

“Bạch Tấn Uy,huynh nói cho đệ biết, đệ cũng là người nhà họ Bạch, đệ cho là Bạch gia không cho phép huynh lấy Thái Sinh,thì cho phép đệ lấy nam nhân sao?” Bạch Tấn Vân khinh thường cười lạnh , lời này vừa nói ra làm cho Bạch Tấn Uy sững sốt.

“Đệ quả nhiên không được nhiều như vậy , cùng lắm thì đệ không làm người nhà họ Bạch!” Bạch Tấn Uy nhất thời kích động nói như vậy.

“Không làm người nhà họ Bạch?” Bạch Tấn Vân nhướng mi nhìn chằm chằm Bạch Tấn Uy, hơi trào phúng nở nụ cười,“Đệ không sợ mẹ mình làm trò treo cổ trước mặt mình sao?”

Những lời này tuy rằng làm cho Bạch Tấn Uy rất là tức giận nhưng không có nửa điểm phản bác, bởi vì hắn biết lời Bạch Tấn Vân nói chính là sự thật, lúc trước mẹ hắn vì muốn ở Bạch phủ cho nên mới liều mạng sinh con, lại luôn cực lực ở trước mặt cha hắn thổi phồng chính mình.

Nếu chính mình thật sự thoát ly quan hệ với Bạch gia chỉ sợ mẹ thật sự sẽ đi thất cổ.

Không khí nhất thời giăng đông cứng , huynh đệ hai người mặt đối mặt nhưng không nói một câu.

Nhưng vào lúc này, một cái thanh âm dịu dàng đánh vỡ cục diện bế tắc.

“Đại thiếu gia.....”

Bạch Tấn Vân và Bạch Tấn Uy đồng thời quay người nhìn lại, chẳng qua liếc mắt một cái Bạch Tấn Vân liền chán ghét dời tầm mắt, cúi đầu tiếp tục khảy đàn.

Mà Bạch Tấn Uy có chút sững sốt, thuận miệng liền hô, “Thái Sinh?”

Nàng là lần đầu tiên nhìn thấy Bạch Tấn Uy, bỗng nhiên từ trong miệng người này nghe hô lên tên Thái Sinh, trong lòng không vui liền lạnh lùng nói: “Vị này chính là?”

Bạch Tấn Uy rất nhanh phát hiện không giống, lắc lắc đầu nói: “Người không phải Thái Sinh.”

“Đúng vậy, ta không phải Thái Sinh, ta là Thái Liên.” Thái Liên lễ phép nhìn Bạch Tấn Uy cười.

“Tỷ tỷ của Thái Sinh? Trách không được bộ dạng giống như vậy” Bạch Tấn Uy nhìn chằm chằm Thái Liên, lúc này mới nghĩ đến người lúc đầu gả cho Bạch Tấn Vân chính là Thái Liên, như vậy chính là nàng đổi lại với Thái Sinh .

Thái Liên hoàn toàn không để ý tới ánh mắt của Bạch Tấn Uy, chỉ cho là Bạch Tấn Uy đối với dung mạo xinh đẹp của nàng sinh ra loại tình cảm ái mộ, nàng đi tới bên người Bạch Tấn Vân, nhìn hắn đang chuyên chú đánh đàn, liền có ý vô tình dựa gần dịu dàng nói: “Đại thiếu gia thích nghe đàn sao? Thái Liên khảy cho chàng nghe được không?”

“Ta không có hứng thú, một mình người đàn đi.” Bạch Tấn Vân nhích sang bên cạnh tránh khỏi thân thể Thái Liên đang muốn dựa vào, sau đó không nhìn rời đi .

“Đại thiếu gia..... Đại thiếu gia.....” Thái Liên thấy Bạch Tấn Vân bỏ đi, vội vàng kéo váy muốn đuổi theo.

“Tại sao phải đến đây? Tại sao muốn đổi lại với Thái Sinh?” Bạch Tấn Uy đứng ở nơi đó nhìn Thái Liên, sâu kín mở miệng hỏi.

Nghe được lời nói của Bạch Tấn Uy ,Thái Liên dừng lại cước bộ, đứng ở nơi đó quay đầu nhìn chằm chằm Bạch Tấn Uy vào ban ngày, sau đó lông mi hơi hơi nhướng lên, khinh thường hỏi: “Lại thêm một người yêu mến Thái Sinh? A, ta thật không nghĩ tới, tiểu tử này lại có mị lực lớn như vậy.”

“Nàng không nghĩ nhiều.” Bạch Tấn Uy hai tay hoành ngực đi đến bên người Thái Liên nói: “Khuyên nàng không nên lún quá sâu.”

“Người đang muốn đuổi ta đi sao?” Thái Liên không chút nào sợ hãi nhìn Bạch Tấn Uy, “Ta không biết người là ai nhưng mà ta muốn nói cho người biết, vị trí thiếu phu nhân này vốn chính là của ta, lúc trước là ta nhất thời hồ đồ hiện tại ta nghĩ thông , cho nên ta muốn lấy lại đồ của mình, không ai có thể ngăn cản ta bởi vì ta đã muốn đứng ở vị trí này.”

“Cô tại sao có thể ích kỷ như vậy?” Bạch Tấn Uy cảm thấy được nữ nhân trước mắt quả thực không thể nói lý, nàng là tỷ tỷ của Thái Sinh lại không có nửa điểm nhường nhịn khoan dung tâm của hắn nha?

“Ích kỷ? Hừ, người không vì mình thì vì ai, cậu không phải không có nghe nói qua chứ?” Thái Liên giận trừng mắt nhìn Bạch Tấn Uy.

“Người không có tư cách.” Bạch Tấn Uy lắc lắc đầu, “Người không có tư cách thay thế Thái Sinh, càng không tư cách ở lại bên người đại ca của ta.”

Nói xong Bạch Tấn Uy mở bước rời khỏi .

Nhìn theo bóng dáng của Bạch Tấn Uy đi xa, nghĩ lời hắn nói.

Không tư cách? Ta làm sao không có tư cách ?

“Nơi này tất cả đều là của ta, đều là của ta, ta so với bất luận kẻ nào đều có tư cách!” Thái Liên giống như điên hét lớn với Bạch Tấn Uy, tức giận đẩy đàn tranh trên bàn rơi xuống đất.

“Là đồ của ta, ta nhất định sẽ đoạt lại, không ai có thể cướp đi, không ai có thể!” Thái Liên lẩm bẩm.

Cục diện như vậy làm cho Thái Liên thật sự không ngờ , nàng không nghĩ tới ngay cả hạ nhân cũng bài xích nàng rõ ràng như vậy.

Như vậy nàng sẽ dùng phương pháp nguyên thủy nhất giành lại vị trí của mình .

Lưu lại nàng không phải là vì sinh đứa nhỏ sao?

Tốt, như vậy nàng sẽ nghĩ biện pháp sinh con.

Nghĩ tới đây khoe miệng Thái Liên nở rộ nụ cười vô cùng xinh đẹp.

99. Chương 99: Yêu Thương Nhưng Nhớ

Bạch Tấn Vân cảm thấy được đầu của hắn rất đau, liền đi nhanh ra phía ngoài, qua một hồi thời gian hắn lại bắt đầu nhớ đến Thái Sinh, đoán chừng lúc này hắn đã trở về nhà họ Thái.

Nhưng mà trở về nhà họ Thái hắn cũng không thể thoải hoạt , cũng không tìm thấy người có thể giúp đỡ, ngược lại nhìn thấy cha mẹ mình, Thái Sinh sẽ càng cảm thấy khó xử nha.

Nghĩ đến đây Bạch Tấn Vân liền muốn đi đến nhà họ Thái xem Thái Sinh như thế nào.

Mới vừa đi đến cửa lại bị hai hộ viện đưa tay ngăn lại.

“Có ý gì?” Trong nháy mắt mắt của Bạch Tấn Vân dần hiện ra một tia hàn quang khủng bố.

“Đại thiếu gia, lão phu nhân hai ta ở chỗ này quan sát đại thiếu gia, không cho đại thiếu gia bước ra khỏi đây nửa bước.” Trong đó một gã hộ viện cung kính nói.

“Tránh ra.” Bạch Tấn Vân hoàn toàn không để ý tới, đưa tay muốn gạt tay đang che ở trước mặt mình ra nhưng không được.

“Đại thiếu gia, mời trở về.” Hộ viện lộ vẻ mặt nghiêm nghị giống như có chút sợ hãi.

“Muốn động thủ sao? Hai người các ngươi cái nghĩ bằng các ngươi có thể ngăn lại ta?” Đáy mắt của Bạch Tấn Vân truyền ra nguy hiểm tín hiệu.

“Chúng ta đương nhiên không phải là đối thủ của đại thiếu gia, lão phu nhân từng nói qua. Nếu thiếu gia bước ra khỏi cánh cửa nửa bước, người sẽ nhà họ Thái hối tội.” Hộ viện lại một lần nữa cung kính nói, “Đại thiếu gia mời quay về.”

“Các ngươi!” Bạch Tấn Vân không nghĩ tới, mẹ lúc nào cũng dùng nhà họ Thái uy hiếp hắn.

“Nếu huynh lo lắng cho Thái Sinh, đệ sẽ giúp huynh đi xem.” Nói xong Bạch Tấn Uy đưa tay vỗ bả vai của Bạch Tấn Vân.

Bạch Tấn Vân quay đầu lại đối diện với Bạch Tấn Uy, gật gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Thật ra thì hắn không muốn nhưng hiện tại bị ngăn cản ở đây nên chỉ có thể dựa vào cũng chỉ còn lại Bạch Tấn Uy .

Bạch Tấn Uy gật gật đầu sau đó rời khỏi.

“Đại thiếu gia mời quay về.” Hai hộ viện trầm miệng một lời nói.

Bạch Tấn Vân hung hăng trừng mắt nhìn bọn họ một cái, mặt khác không có biện pháp xoay người đi trở về, lại lần nữa đụng phải Thái Liên. Hắn vừa muốn né tránh, lại bị Thái Liên gọi lại.

“Đại thiếu gia.....”

Bạch Tấn Vân không kiên nhẫn dùng cước bộ nhìn người có tám phần Thái Sinh nhưng lại làm người ta chán ghét, “Có việc gì?”

“Ừm.” Thái Liên gật gật đầu, “Thiếp có chút việc muốn thương lượng với đại thiếu gia, có thể quay phòng nói hay không?”

Bạch Tấn Vân đánh giá cao thấp Thái Liên vài lần, không biết nữ nhân này lại có thủ đoạn gì, vì thế gật đầu lạnh lùng nói một tiếng: “Được.”

Hai người về tới phòng ngủ của Bạch Tấn Vân, Bạch Tấn Vân ngồi xuống ghế bạch đàn, một tay chống đỡ đầu, nhìn Thái Liên trước mặt, “Nói đi có chuyện gì?”

Thái Liên xoay lại đem đóng cửa phòng thật chặt.

Lúc này mới xoay người chậm chậm đi tới trước mặt Bạch Tấn Vân hơi e lệ nói: “Đại thiếu gia, thiếp biết chàng thích Thái Sinh, cho nên thiếp biết chàng chán ghét thiếp. Thiếp cũng hiểu nhưng thiếp chỉ đơn giản muốn Bạch phủ cho thiếp áo cơm không lo, cho nên chỉ cần chàng cho ta ở lại Bạch phủ, thiếp sẽ không nhúng tay vào chuyện của chàng và Thái Sinh.”

“Sau đó thì sao, nàng muốn nói cái gì?” Bạch Tấn Vân có chút không kiên nhẫn, nữ nhân này lại không biết xấu hổ giả diễm đam đáng yêu đến nói chuyện với hắn.

“Lão phu nhân sở dĩ lưu lại thiếp đuổi Thái Sinh đi, đơn giản là bởi vì thiếp có thể cho Bạch gia nối dõi tông đường.....” Thái Liên nói xong thẹn thùng cúi đầu, thanh âm cũng càng ngày càng nhỏ, “Nếu thiếp có thể sinh cho đại thiếu gia một nam một nữ, thì thiếp cũng vị trí ở Bạch phủ, lão phu nhân cũng sẽ không ngăn cản chàng và Thái Sinh gặp mặt.....”

Thái Liên cũng không nghĩ tới bản thân sẽ nói ra những lời như vậy, xấu hổ đến mặt nàng ửng đỏ. Tuy rằng nàng đã trải qua rất nhiều việc, nhưng dù sao vẫn là nữ nhân trong sạch, việc nam nữ nàng cũng không phải hiểu lắm.

“Đây là chuyện nàng cùng với ta thương lượng?” Bạch Tấn Vân điều chỉnh tư thế ngồi, mày kiếm hơi hơi nhíu cùng một chỗ, hai mắt nheo lại nhìn nữ nhân trước mắt, nàng đúng là không biết cái gì tên là cảm thấy thẹn.

“Dạ..... Nếu đại thiếu gia muốn ở cùng một chỗ với Thái Sinh, hay là chấp nhận lời đề nghị này của thiếp.....” Thái Liên thật không dám nhìn thẳng vào Bạch Tấn Vân.

Ngay từ đầu ấn tượng của nàng đối với Bạch Tấn Vân chính là công tử phóng đảng, sau đó khi nàng thấy Bạch Tấn Vân đối với Thái Sinh rất dịu dàng, nàng liền bắt đầu chú ý đến hắn.

Dần dần Thái Liên bị Bạch Tấn Vân hấp dẫn, hắn thật là nam nhân vĩ đại, dường như không có điểm gì làm cho người ta không thích.

Nàng hy vọng cỡ nào chính mình cũng có thể ở trong ngực hắn được hắn dịu dàng quan tâm.

“Nàng đã nói như vậy, vậy cời đi.” Bạch Tấn Vân đưa tay lên cầm, tay không ngừng vuốt ve da thịt phía dưới môi, khi nói ra lời này thanh âm cũng trong trẻo nhưng lạnh lùng nghe không ra dục vọng gì.

“Cái, cái gì.....?” Thái Liên nhất thời ngây ngẩn cả người, nàng không hiểu được ý của Bạch Tấn Vân, cũng sờ nhìn gương mặt tức giận của hắn.

“Nghe không hiểu sao?” Bạch Tấn Vân nhíu mày, “Nàng không phải yêu thương nhưng nhớ sao? Nàng mặc y phục làm sao ta có hứng thú với nàng nha?”

“Nhưng mà, này..... chàng, chàng muốn thiếp tự thoát sao?” Thái Liên kinh ngạc nhìn Bạch Tấn Vân, kinh ngạc chính là không nghĩ tới Bạch Tấn Vân nhanh như vậy đồng ý đề nghị của nàng, đồng thời cũng kinh ngạc loại sự tình này, chuyện như vậy lại bảo một cô gái tự mình làm.....

“A, nữ nhân này thật đúng là, chẳng lẽ còn phải đợi bốn đại gia cời dùm nàng sao?” Bạch Tấn Vân bắt đầu nhin không được muốn đứng dậy rồi đi.

Thấy Bạch Tấn Vân muốn đi, Thái Liên vội vàng nói: “Thiếp cời, thiếp tự mình cời.....”

“Vậy nhanh lên, tính nhẫn nại của bốn thiếu gia là có hạn độ.” Bạch Tấn Vân mang theo nụ cười chế nhạo ngồi trở lại, tiếp tục chống cằm, chờ mong chuyện gì sắp xảy ra.

Tình cảnh như vậy làm cho hắn nghĩ tới Thái Sinh lúc mới vừa tới, tình cảnh lần đầu tiên hắn ở trước mặt mình thay y phục, vật nhỏ nhỏ kia xấu hổ hận không thể tìm tìm cái lỗ chui xuống, vừa thẹn thùng, bắt lực, mảnh mai, lại không chịu dễ dàng thỏa hiệp về mặt thật hấp dẫn hắn.

Mà tình cảnh trước mắt, quả thật nữ nhân này chủ động cời y phục mình ra mà hắn lại không hề hứng thú.

Thái Liên đứng ở nơi đó, hơn nửa ngày đều không có ra tay, hít sâu, hít sâu, lại hít sâu.

Nếu nàng đã hạ quyết tâm sẽ bất kể hậu quả hoàn thành, nói gì đi nữa nam nhân trước mắt, không phải là loại nam nhân chính mình ngưỡng mộ trong lòng sao?

Nghĩ đến đây Thái Liên ngẩng đầu nhìn về phía Bạch Tấn Vân, thấy ánh mắt sáng ngời của Bạch Tấn Vân nhìn chằm chằm vào chính mình, liền vội vàng cúi đầu.

Đưa tay lên nhất nhất cởi từng cúc áo, sau đó cởi y phục của mình ra, từng lớp áo mỏng manh như là lông chim nhẹ nhàng rơi xuống đất.

Bạch Tấn Vân buông cánh tay xuống, nhìn không chớp mắt người ngồi trước mắt, người này có tám phần giống Thái Sinh chỉ có khuôn mặt là nữ nhân, hần mỉm cười.

“Nàng lại đây.” Bạch Tấn Vân nói.

Tim của Thái Liên đập thật mạnh, nhìn thấy ánh mắt của Bạch Tấn Vân nhìn về phía mình, Thái Liên liền cảm thấy được cả người nóng lên, một loại cảm giác kỳ quái trải rộng toàn thân.

Thái Liên đi tới trước mặt Bạch Tấn Vân cúi đầu, nhẹ giọng nói xong: “Đại thiếu gia.....”

Bạch Tấn Vân vươn tay vuốt ve lên mặt Thái Liên, theo sau là cổ, xương quai xanh, đầu vai, đỉnh núi, thắt lưng, một đường xuống phía dưới.....

“A.....”

Động tác như vậy làm cho Thái Liên đứng ở trước mặt Bạch Tấn Vân thở nhẹ ra, nàng cũng không hiểu sao thân thể mình lại nóng như vậy, khẽ run rẩy .

Bàn tay dừng lại ở bụng Thái Liên, Bạch Tấn Vân thu hồi tay, ngẩng đầu mang theo nụ cười nghiền ngẫm nhìn Thái Liên, “Nàng không phải muốn đùa nhỏ sao? Đến đây đi, ta cho nàng một lần cơ hội, chính mình phải biết nắm bắt.”

Nói xong Bạch Tấn Vân liền ngồi ở chỗ kia, vẫn không nhúc nhích mang theo nụ cười khinh thường nhìn Thái Liên.

Ánh mắt Thái Liên mở lớn , nàng có chút không hiểu lời của Bạch Tấn Vân, chính mình nắm bắt cơ hội?

“Đại thiếu gia, ý của chàng là?”

“Không rõ?” Bạch Tấn Vân nhướng mày, “Ta cho nàng một lần cơ hội cho nàng câu dẫn của ta, có thể mang thai không là chuyện của nàng.”

“Chàng, chàng bảo ta.....” Lần này Thái Liên hiểu được ,Bạch Tấn Vân muốn Thái Liên tự mình làm, giống như một kỹ nữ đi câu dẫn Bạch Tấn Vân.

“Thiếp.....” Thái Liên cắn cắn môi, dù sao chính mình đến Bạch phủ thì chính là Bạch phu nhân, lỡ sao này có người muốn làm thì sao nha? Nghĩ đến đây Thái Liên liền đi đến, đưa tay vuốt ve mặt của Bạch Tấn Vân, vuốt ve thân thể hắn, nhưng nam nhân này vẫn như người gỗ không nhúc nhích ngồi im ở đây.

Thái Liên vừa đưa tay cởi y phục của Bạch Tấn Vân đồng thời muốn hôn lên môi của hắn, ngay tại hai cánh môi gần trong nháy mắt, Bạch Tấn Vân đột nhiên đưa tay đẩy Thái Liên ra, Thái Liên lảo đảo hai bước ngã ngồi ở trên y phục của mình.

Bạch Tấn Vân đứng lên chậm rãi đi đến trước mặt Thái Sinh, nhìn xuống nàng, thấy vẻ mặt nàng khó hiểu liền lạnh lùng nói: “Biết nàng vào Thái Sinh khác nhau lớn nhất là cái gì không? Thái Sinh cái gì cũng không làm chỉ cần đứng ở nơi đó ta liền có dự vọng. Mà nàng thì sao, cho dù là cởi hết ở trước mặt ta, cũng không làm ta có nửa điểm hứng thú, dù có cũng chính là ghê tởm.”

“Đại thiếu gia, chàng vừa rồi rõ ràng nói.....”

Thái Liên nhìn Bạch Tấn Vân, nàng biết bản thân bị đùa giỡn , xấu hổ không chịu nổi đưa tay ôm lấy y phục.

“Ta rõ ràng cái gì? Rõ ràng đáp ứng cho người một lần cơ hội sinh đứa nhỏ? Ha ha ha ha –” Bạch Tấn Vân cười phá lên, sau đó cúi người nắm cằm Thái Sinh lên, nhìn Thái Liên nói từng chữ: “Thái Liên nàng hãy nghe cho kỹ, nữ nhân ở Tử Vân Thành có thể sinh con cho Bạch Tấn Vân phải nói là muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu, duy nhất chỉ có mình nàng là không được, chuyện như thế này nàng tốt nhất nghĩ cũng đừng nghĩ.” Nói xong Bạch Tấn Vân buông Thái Liên ra thẳng đứng dậy, dùng một loại ánh mắt coi rẻ nhìn nàng, “Đem y phục mặc đi, xấu muốn chết.”

Nói xong Bạch Tấn Vân cất bước đi tới cửa, đẩy cửa ra không lưu tình chút nào rời đi.

“A — a — a —”

Thái Liên cho tới bây giờ chưa xấu hổ đến như vậy, nàng vừa tức vừa giận vừa ngồi dưới đất rống to lên.

Bạch Tấn Vân, ở trong mắt của chàng cũng chỉ có Thái Sinh sao? Hắn có gì tốt? Hắn có cái gì so với Thái Liên ta đây, ta so với hắn xinh đẹp hơn, so với hắn có thân hình, ta còn có thể sinh con, chàng vì sao không chấp nhận ta nha?

Tuyệt đối không thể, tuyệt đối không thể, nàng nhất định phải sinh con cho Bạch Tấn Vân, nhất định có địa vị ở Bạch gia.

Đúng, bất luận dùng biện pháp gì, nàng đều phải thử xem.

Nghĩ đến đây Thái Liên đứng lên, mặc y phục lên người sau đó ngồi trước gương đồng, cấp tự trang điểm cho mình, Thái Liên nhìn mình trong gương tự nói: “Gương mặt xinh đẹp như vậy, chàng lại nói xấu muốn chết, Bạch Tấn Vân, chàng sẽ hối hận.”

100. Chương 100: Thái Sinh Mất Tích

Nhìn hai người hộ viện kia giống như thần giữ cửa, Bạch Tấn Vân biết chính mình tạm thời không thể bước ra, bởi vì hắn hiểu rõ mẹ mình, thủ đoạn muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.

Bạch Tấn Vân ngồi ở cửa viện, bước chân thong thả đi qua lại, hắn đang đợi Bạch Tấn Uy, Bạch Tấn Uy đi đến nhà Thái Sinh, bất kể bao giờ trở về hắn đều đến đây, nói cho hắn nghe tình trạng của Thái Sinh.

Quả nhiên xa xa đã nhìn thấy Bạch Tấn Uy chạy tới.

“Thế nào?” Bạch Tấn Vân quan tâm hỏi.

“Đại ca, Thái Sinh hắn không có trở về.” Bạch Tấn Uy khẩn trương nhìn Bạch Tấn Vân.

“Cái gì?” Bạch Tấn Vân cau mày nhìn Bạch Tấn Uy, Thái Sinh không trở về? Vậy hắn đi đâu nha?

“Đại ca, Thái Sinh có thể là bởi vì rất thương tâm hay không, cho nên đi sang nơi khác không có trực tiếp về nhà?” Bạch Tấn Uy nhìn Bạch Tấn Vân.

Bạch Tấn Vân nghĩ nghĩ rồi đột nhiên xoay người xông ra ngoài, hai người hộ viện còn không có tới kịp ngăn đón, Bạch Tấn Vân đã chạy thật xa, hộ viện vừa muốn đuổi theo, lại bị tay của Bạch Tấn Uy đè lại.

“Hai người các người nói ta cho đại đi.” Nói xong Bạch Tấn Uy buông lỏng tay ra, xoay người vào sân.

Hai hộ viện nhìn nhìn lẫn nhau, không hề lộ ra.

Bạch Tấn Vân dọc theo từng cái ngã tư đường tỉ mỉ tìm, hắn lúc này mới phát hiện hắn thật sự không hiểu rõ Thái Sinh lắm, ngoại trừ hắn ngày ngày ở Bạch phủ, còn lại hắn dường như hoàn toàn không biết gì cả.

Lúc thương tâm hắn sẽ làm gì, sẽ đi đâu?

Cuối cùng Bạch Tấn Vân đi dọc bờ đê, tìm hoài cũng không thấy bóng dáng Thái Sinh, chẳng lẽ hắn đã đi trở về sao?

Nghĩ đến đây Bạch Tấn Vân chạy về nhà Thái Sinh, phát hiện cha và mẹ Thái Sinh đều ngồi ở trong sân chờ Thái Sinh về nhà, nhìn thấy Bạch Tấn Vân, mẹ Thái Sinh lập tức đứng lên, có chút kích động nói: “Đại thiếu gia, Sinh Nhi, Sinh Nhi không trở về..... không phải là xảy ra chuyện gì đó?”

“Thái lão phu nhân, mẹ đừng sốt ruột, con sẽ đi tìm. mẹ biết Thái Sinh thích nơi nào không?” Bạch Tấn Vân muốn thu hoạch càng nhiều tin tức.

Bạch Tấn Uy tuy rằng người đang trong sân nhưng tâm lại sớm bay ra ngoài, hẳn cũng vô cùng nhớ thương Thái Sinh, hẳn luôn luôn thuận theo không thể làm gì khác hơn là lo lắng.

Không thấy , nhất định là có nguyên nhân .

“Biểu thiếu gia, đại thiếu gia của chúng ta không có ở đây.” Cửa hộ viện vang lên thanh âm khiến cho Bạch Tấn Uy chú ý, hẳn chạy đến chỉ thấy Đường Hiền Nhạc đứng ở cửa, vẻ mặt cười tươi.

“Biểu ca.” Tuy rằng không có nửa điểm huyết thống, nhưng mà Bạch Tấn Uy từ nhỏ thành thói quen theo Bạch Tấn Vân gọi hẳn là biểu ca.

“Sao, Tấn Uy, huynh của đệ đâu?” Đường Hiền Nhạc vừa nói vừa nhìn vào mặt trong viện.

“Huỳnh ấy không có ở đây, biểu ca có chuyện gì có thể cùng đệ nói, đệ sẽ chuyển lời cho huỳnh ấy.” Bạch Tấn Uy theo trong ánh mắt của Đường Hiền Nhạc nhìn ra hẳn dường như có chuyện sốt ruột.

“Không cần, ta lần sau đến tìm hẳn.” Đường Hiền Nhạc nhìn Bạch Tấn Uy gật đầu, “Ta đi trước.”

Đường Hiền Nhạc đi không lâu, hẳn thấy Thái Liên ăn mặc chỉnh tề từ bên trong đi ra, không coi ai ra gì đi qua trước mặt Bạch Tấn Uy, thẳng đến sân đối diện của Bạch lão phu nhân.

Bạch Tấn Uy nhìn thấy bóng người Thái Liên, hẳn nghĩ thầm nữ nhân này tìm đại nương chắc chắn không có chuyện gì tốt.

.....

Bạch Tấn Vân đi tìm kiếm những nơi mà cha mẹ Thái Sinh nói, nhưng mà không có th bóng dáng của Thái Sinh, tiểu tử này đi đâu nha!

Không phải là mẹ hẳn sợ hẳn đi tìm nên dấu hẳn rồi chứ?

Nghĩ đến đây, Bạch Tấn Vân xoay người muốn chạy trở về, vọt vào trong phòng của Bạch lão phu nhân.

Bạch lão phu nhân đang cùng Bạch lão gia nói chuyện, thấy Bạch tấn vân trực tiếp xông vào, liền nghiêm mặt quát lớn một câu: “Không có quy củ.”

“Mẹ, con chính là muốn hỏi mẹ, Thái Sinh đâu, có phải mẹ giấu hẳn rồi không?” Bạch Tấn Vân mới mặc kệ cái gì quy củ hạnh kiểm xấu , hẳn hiện tại cần biết chính là Thái Sinh đang ở đâu, thái Sinh đi nơi nào .

Hiện tại bên ngoài trời đã tối rồi, nơi nơi tìm khắp đều không thấy bóng dáng của hẳn, ai còn thời gian quản quy củ gì nha .

Nhìn thấy dáng vẻ lo lắng của Bạch Tấn Vân, Bạch lão phu nhân thở dài, quay đầu nhìn Bạch lão gia nói: “Lão gia, thiếp có chuyện nói với Tấn Vân, chàng đi nghỉ ngơi trước đi.”

Lấy người vợ về lại là nam nhân, chuyện này Bạch lão phu nhân vẫn gạt Bạch lão gia, cho nên thời điểm nói đến Thái Sinh, Bạch lão phu nhân bảo Bạch lão gia đi trước.

Bạch lão gia đi rồi, Bạch lão phu nhân mới đưa tầm mắt chuyển sang Bạch Tấn Vân.

“Mẹ, có mẹ phải mẹ giấu Thái Sinh rồi không?”

“Đúng, đúng là mẹ đem Thái Sinh giấu rồi.”

Thật ra Bạch lão phu nhân cũng không biết Thái Sinh ở nơi nào, bà chính là nhìn thấy Bạch Tấn Vân vì một tên tiểu tử mà mất đi lý trí

“Cái gì? Mẹ, mẹ giấu hẳn ở đâu ?” Bạch Tấn Vân không nghĩ tới mẹ lại thoải mái thừa nhận .

“Mẹ sẽ không nói cho con biết.” Bạch lão phu nhân lạnh lùng nói, “Tấn Vân, con xem bộ dáng bây giờ của con ra sao ! Vì một tên tiểu tử kia đáng giá sao?”

“Mẹ, mẹ uy hiếp nếu Thái Sinh không rời đi bà sẽ giở thủ đoạn với nhà họ Thái. Hấn đã rời khỏi hấn đã làm theo lời mẹ, mẹ vì sao lại lật lọng? Mẹ giấu hấn ở đâu vậy, nói cho con biết!” Trong lòng Bạch Tấn Văn lo lắng khi nghe thấy tin tức này lập tức hóa thành lửa giận, bất chấp cái gì hấn lớn tiếng chất vấn Bạch lão phu nhân.

“Không giở chút thủ đoạn, con làm sao ngoan ngoãn ở lại đây!” Bạch lão phu nhân thật sự không nghĩ tới, Tấn Văn đổi tên Thái Sinh kia cảm tình lại sâu như vậy, điều này phải trách người làm mẹ, từ nhỏ liền nuông chiều hấn, mới có thể làm cho hấn muốn làm gì thì làm như vậy.

“Chờ đến khi nào con làm Thái Liên mang thai, mẹ sẽ thả Thái Sinh ra!” Nói xong Bạch lão phu nhân đứng lên, nhìn đứa con mình lạnh lùng nói: “Thái Sinh ở trong tay mẹ.”

Nói xong Bạch lão phu nhân liền đi, để lại Bạch Tấn Văn đứng ngẩn người.

Đầy bụng tâm sự trở về chính sân mình, mới vừa vào cửa liền bị cánh tay của Bạch Tấn Uy giữ chặt, bức thiết hỏi: “Huynh, tìm được Thái Sinh chưa?”

Bạch Tấn Văn nhìn Bạch Tấn Uy, sau một lúc lâu mới mở miệng nói: “Bị mẹ huynh giấu rồi.”

“Cái gì?” Bạch Tấn Uy có chút không tin lỗ tai của mình, “Huynh không lầm chứ? Đại nương tuy rằng là người có thủ đoạn, nhưng Thái Sinh đã ra khỏi Bạch phủ, đại nương sẽ không ra tay với hấn.”

“Là mẫu thân chính miệng nói cho huynh biết, mục đích là để Thái Liên sinh con của huynh. Thật buồn cười nha.” Bạch Tấn Văn cười tự giễu, “Không phải là làm cho một nữ nhân mang thai sao, không cần dùng thủ đoạn như vậy! Huynh hiện tại sẽ làm cho nàng mang thai!” Nói xong Bạch Tấn Văn liền đi nhanh về phòng ngủ của mình.

“Huynh, huynh bình tĩnh một chút.....” Thấy Bạch Tấn Văn có chút xúc động, Bạch Tấn Uy nhanh giữ chặt cánh tay của Bạch Tấn Văn, “Huynh, đệ cuối cùng cảm thấy được việc này có chút không đúng, huynh hiện tại nên tỉnh táo lại!”

Bạch Tấn Văn nghe thấy Bạch Tấn Uy nói, mày nhíu lại cùng một chỗ, sau một lúc lâu mới chậm rãi mở miệng: “Tấn Uy, đệ đi tra thử xem, biết đâu có thể tra ra Thái Sinh ở đâu.”

“Ừm, đệ biết.” Bạch Tấn Uy gật đầu, bỗng nhiên nhớ tới đến buổi chiều Đường Hiền Nhạc đã tới, liền thuận miệng nói: “Huynh, buổi chiều đại biểu ca đến đây.”

“Hấn tới làm cái gì?” Nghe được Đường Hiền Nhạc đã tới, Bạch Tấn Văn bật người cảnh giác.

“Không biết, đệ hỏi hấn chuyện gì hấn không nói, nhưng mà hấn nói lại đến nửa.” Bạch Tấn Uy nói.

Đường Hiền Nhạc?

Hấn đến tìm ta có chuyện gì?

Chẳng lẽ Thái Sinh là do hấn và mẹ hợp tác bắt đi?

Nếu là như thế này, hấn đến mình là để nói cho mình Thái Sinh ở đâu sao?

“Huynh, huynh đêm nay tính làm sao bây giờ? Xem ra, đại nương nhất định không cho huynh ra ngoài.” Bạch Tấn Uy nói xong, ánh mắt bất giác liếc về phía phòng ngủ của Bạch Tấn Văn.

“Chuyện này đơn giản thôi, ngủ ở thư phòng.” Bạch Tấn Văn nói xong xoay người, đứng ở trong viện hô to: “Tiểu Nguyệt, Tiểu Nguyệt –”

Hơn nửa ngày, Tiểu Nguyệt mới chạy tới, “Đại thiếu gia, gọi Tiểu Nguyệt có chuyện gì?”

Bạch Tấn Văn đánh giá Tiểu Nguyệt, vươn tay chỉ vào cái trán Tiểu Nguyệt: “Nha đầu chết tiệt kia, thiếu phu nhân của ngươi bỏ đi ngươi không thèm hầu hạ đại thiếu gia nữa nha?”

“Không có, Tiểu Nguyệt làm sao có thể không hầu hạ đại thiếu gia nha.” Tiểu Nguyệt đưa tay xoa lên cái trán bị Bạch Tấn Văn chỉ đau.

“Đi dọn dẹp thư phòng, chuẩn bị chăn, bốn thiếu gia hôm nay phải ngủ ở thư phòng.” Bạch Tấn Văn phân phó nói.

“Dạ ” Tiểu Nguyệt đáp, sau đó theo lời hấn chạy đi làm việc.

“Huynh,giờ không còn sớm đệ đi về trước ,em sẽ điều tra Thái Sinh bị giấu ở đâu, yên tâm đi.” Bạch Tấn Uy đưa tay dùng sức đặt lên trên vai Bạch Tấn Vân, dùng sức vỗ vỗ.

Không biết vì sao giờ phút này hấn có cảm giác trong sáng, tuy rằng trong lòng hấn vẫn là thích Thái Sinh, nhưng nhìn thấy tình yêu của hai người gặp nhiều trắc trở như vậy hấn không đành lòng can thiệp vào.

Nếu Thái Sinh có thể bình an tìm được, hấn thật sự hy vọng huynh ấy yêu thương hấn.

Thái Sinh có thể hạnh phúc có thể mỉm cười chính là hạnh phúc lớn nhất của Bạch Tấn Uy.

“Đương nhiên, đệ đệ làm việc thì huynh yên tâm rồi.” Bạch Tấn Vân nhìn Bạch Tấn Uy nở nụ cười sáng lạn,nụ cười này xóa tan ngăn cách giữa hai huynh đệ.

101. Chương 101: Bạch Tấn Vân Bị Trúng Thuốc

Ngày hôm sau Đường Hiền Nhạc lại đi tới Bạch phủ,vừa vào sân vườn của Bạch Tấn Vân, lần này may mắn nhìn thấy hấn.

Bởi vì bị Bạch lão phu nhân giam lỏng Bạch Tấn Vân chỉ có thể ở hoạt động trong chỗ của mình, cho nên lúc Đường Hiền Nhạc tới hấn đang đứng ở dưới ánh mặt trời.

“Tìm ta có việc gì?” Bạch Tấn Vân ngay cả nhìn cũng lười, nhắm mắt lại ngửa đầu nhìn lại bầu trời xanh thẳm,hít không khí trong lành.

“Tại sao đệ biết ta đến tìm đệ có việc nha?” Đường Hiền Nhạc cũng cười không vội vã nói, ngồi ở phía sau Bạch Tấn Vân nhìn người trước mắt.

“Đại biểu ca,huynh từ trước đến nay là vô sự không đăng tam bảo điện, hơn nữa ngày hôm qua hôm nay và hôm nay hợp lại là hai ngày, người có thể nói người không có việc gì sao? Ha ha.” Bạch Tấn Vân nói xong cúi đầu,rồi xoay người lại ngồi đối diện Đường Hiền Nhạc.

“Thật đúng là để đệ nói trúng .” Đường Hiền Nhạc nhìn Bạch Tấn Vân khoe miệng nhất câu, mang theo một loại cười xảo quyệt.

“Nói đi.” Bạch Tấn Vân cảm thấy nụ cười kia mang theo một tia bất an.

“Cho đệ xem món đồ này.” Nụ cười trên mặt của Đường Hiền Nhạc chẳng những không giảm ngược lại càng đậm, hấn từ ống tay áo lấy ra một cây trâm,thấy tới trên bàn ở trước mặt của Bạch Tấn Vân, sau đó đưa tay chỉ đến:“Nhìn xem, biết cái này không?”

Bạch Tấn Vân nhìn cây trâm,chỉ cần liếc mắt một cái hấn liền nhận ra đây là cây trâm hấn cho Thái Sinh, nhưng mà hấn không có đưa tay cầm lấy cây trâm, mà là giương mắt thản nhiên mở miệng hỏi:“Không phải cây trâm trên đầu nữ nhân thường đeo sao, đại biểu ca đang nói nói giỡn với ta sao?”

Ánh mắt Đường Hiền Nhạc nhìn chằm chằm vào Bạch Tấn Vân, giống như bắt giữ mỗi một biến hóa rất nhỏ của hấn,“Tấn Vân, đệ nhìn rồi mà quả thực không biết là của ai sao?”

“Không biết, đệ thật sự thấy nữ nhân nhiều lắm.” Bạch Tấn Vân lắc đầu lên tiếng phủ nhận.

“Ai nha, nếu không biết, vậy xem như biểu ca lần này đến không .” Nói xong Đường Hiền Nhạc đứng lên, khoa trương duỗi thắt lưng một cái, sau đó quay đầu lại nhìn Bạch Tấn Vân:“Coi như biểu ca đến không một chuyến.” Nói xong cất bước rời đi.

“Biểu ca.” Bạch Tấn Vân đột nhiên hô tên của Đường Hiền Nhạc, thanh âm mới vừa ra Đường Hiền Nhạc liền khấn cấp quay đầu nhìn Bạch Tấn Vân, trong ánh mắt tràn ngập chờ mong,lại thấy Bạch Tấn Vân mỉm cười, vươn tay chỉ chỉ cây trâm trên bàn nói:“Huynh quên lấy đồ của mình.”

“Tặng cho đệ.”Về mặt của Đường Hiền Nhạc tuy rằng không có biến hóa gì, nhưng mà Bạch Tấn Vân lại thấy ở trong mắt hấn có một tia mất mát. Đường Hiền Nhạc đi rồi, Bạch Tấn Vân bật người tìm Bạch Tấn

Uy đến đây, bảo hần hần đi theo Đường Hiền Nhạc, hần đoán chuyện Thái Sinh mất tích có thể liên quan đến Đường Hiền Nhạc có liên quan, nói xong ánh mắt nhìn chăm chăm cây trâm kia thật lâu.

Đang lúc huynh hai huynh đệ đang thương lượng, nha đầu của Bạch lão phu nhân đến, nói lão phu nhân muốn mời đại thiếu gia đến cùng ăn cơm.

“Nếu chuyện mất tích của Thái Sinh có liên quan đến Đường Hiền Nhạc, tại sao đại nương lại thừa nhận mình giấu Thái Sinh?” Bạch Tấn Uy có chút khó hiểu hỏi Bạch Tấn Vân.

“Có lẽ là hai người liên thủ giấu Thái Sinh, lại có lẽ Thái Sinh thật sự bị mẹ giấu, nhưng sau đó lại bị Đường Hiền Nhạc phát hiện, nhưng mà mặc kệ nói như thế nào Đường Hiền Nhạc nhất định biết Thái Sinh ở nơi nào, cho nên đệ phải đi theo.” Bạch Tấn Vân dặn Bạch Tấn Uy.

“Huynh, huynh không tự mình đi theo dõi sao? Không muốn tự mình tìm ra nơi Thái Sinh bị giấu sao?”

Bạch Tấn Vân lắc đầu nói, “Không phải huynh không muốn, mà mẹ ta sẽ không vô duyên vô cớ gọi đến ăn cơm, lão thái thái kia rất khôn khéo rất. Nếu Thái Sinh ở trong tay mẹ thì huynh phải dò xét thêm mới được. Cho nên.....” Nói xong Bạch Tấn Vân vỗ vỗ bả vai của Bạch Tấn Uy, “Chuyện của Đường Hiền Nhạc thì nhờ đệ.”

.....

“Mẹ, mẹ tại sao gọi con đến đây? Tính ăn mừng sao?” Bạch Tấn Vân vừa vào cửa, khuôn mặt tươi cười nhưng giọng nói thì trêu trọc.

Bạch lão phu nhân thưởng hần một cái xem thường.

“Mẹ đời này chỉ có một đứa con, còn trông cậy vào con sinh tôn tử nha.” Nói xong phát tay, tiểu nha hoàn đứng ở một bên bưng bầu rượu đến, rót rượu vào ly của Bạch Tấn Vân.

“Ừm, rượu này không tệ nhưng không biết có hạ mê dược không?” Bạch Tấn Vân cầm chén rượu lên, nhìn về phía mẹ hần, cười đến vô cùng sáng lạn, cầm lấy chiếc đũa gấp món hần thích ăn nhất.

“Như thế nào, con không uống rượu sao?” Bạch lão phu nhân ngồi ở đối diện, từ ái nhìn đứa con chính mình, trên mặt lộ vẻ tươi cười nhẹ giọng hỏi Bạch Tấn Vân.

“Hạ thuốc trong rượu, thật sự khó uống.” Bạch Tấn Vân đem rượu đổ trên mặt đất.

“A, là thế.” Bạch lão phu nhân cảm thán gật gật đầu, “Như vậy bỏ thuốc trong đồ ăn thì sao?” Nói xong cười đến làm cho người ta nhìn thấy hoảng hốt.

Nghe được Bạch lão phu nhân nói như vậy, Bạch Tấn Vân một ngụm đem đồ ăn trong miệng phun ra, nhưng mà ban nãy đã ăn không ít, hần trừng mắt nhìn mẹ, lão thái thái này thật là khôn khéo.

“Mẹ đã đoán được con nghi mẹ hạ thuốc trong rượu, cho nên cả đồ ăn cũng hạ thuốc!” Bạch Tấn Vân tự nhận chính mình không ăn nhiều, nhưng trong cơ thể lại có biến hóa.

“Ha ha, con của mẹ thông minh làm sao mẹ không biết? Rượu quả thật có thuốc nhưng là mẹ cô ý cho con phát hiện, chỉ có trong lòng con hiểu rõ biết trong rượu có thuốc nên thả lỏng cảnh giác, ăn thức ăn trên bàn. Mẹ còn muốn nói với con, mẹ không đơn giản bỏ thuốc ở trong rượu, ngay cả chiếc đũa, bát, toàn bộ đều bị mẹ tỉ mỉ bỏ thuốc lên.” Trên mặt Bạch lão phu nhân như trước mang theo nụ cười từ ái.

“Người đâu! Đem đại thiếu gia trở về phòng để cho Thái Liên hầu hạ!”

Thân thể kịch liệt phản ứng và mãnh liệt nhu cầu làm cho Bạch Tấn Vân rất khó chịu, hần bị hai gã sai vặt nâng lên, trở về phòng chính mình.

Bạch Tấn Vân đứng ở trong phòng, cánh cửa bị người ta đóng lại.

Lúc này suy nghĩ của Bạch Tấn Vân bắt đầu hỗn loạn, giống như chỉ còn lại dục vọng nguyên thủy.

Phía trước có một người đang đứng, người kia đưa lưng về phía hần, y phục nam nhi, mái tóc đen được buộc cao lên.

Nhìn thấy bóng dáng này làm cho trong cơ thể Bạch Tấn Vân càng thêm xao động.

“Thái Sinh, Thái Sinh, đệ đã trở lại?” Bạch Tấn Vân đưa tay khoát lên trên vai người kia.

Lúc này người kia chậm rãi quay đầu lại nhìn sang Bạch Tấn Vân, nhẹ giọng gọi hắn, “Đại thiếu gia.....”

Người này không phải người khác chính là Thái Liên nữ cải nam trang, lúc trước nàng đi tìm Bạch lão phu nhân cáo trạng, Bạch lão phu nhân nói nàng nên giả trang thành Thái Sinh.

Nếu thuận lợi có thể chỉ một lần là có thể mang cốt nhục Bạch gia.

Thái Liên tuy rằng trong lòng không khuất phục, nhưng vẫn làm theo lại không nghĩ rằng, chỉ là đáng về như vậy lại khiến cho Bạch Tấn Vân nghĩ lầm nàng là Thái Sinh.

“Thái Sinh..... Thật là đệ sao?” Bạch Tấn Vân nhìn vào gương mặt giống Thái Sinh, tầm mắt có chút mơ hồ, ý nghĩ cũng có chút không rõ ràng lắm, hơn nữa trúng thuốc làm cho hắn khẩn cấp vươn hai tay, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn trước mắt nhân lên, nhìn cuối lông mày có nốt chu sa hắn nở nụ cười xán xán, “Thái Sinh, thật là đệ..... Đệ đi đâu, đệ có biết ta rất nhớ đệ không?”

“Đại thiếu gia, thực xin lỗi.....” Thái Liên nhẹ giọng nói xong cúi đầu, lập tức nhào vào trong ngực Bạch Tấn Vân, hai tay ôm chặt eo hắn.

Chỉ là một cái ôm đơn giản lại giống như có lửa đốt, toàn thân Bạch Tấn Vân xao động, hai tay mạnh mẽ ôm lấy người trong ngực, cúi đầu khẩn cấp hôn lên cái cổ trắng nõn của Thái Liên.

“A.....”

Chỉ là cái hôn nhẹ, người trong ngực lại kịch liệt run rẩy, Bạch Tấn Vân rất vừa lòng phản ứng của hắn, nhắm mắt lại tiếp tục hôn môi không chịu buông hắn ra.

“Đại thiếu gia, đừng, đừng như vậy.....” Người trong ngực bắt đầu phản kháng, khóe miệng của Bạch Tấn Vân gợi lên một chút độ cong, tốt lắm, hắn chính là thích hắn như thế này.

“Thái Sinh, đệ có biết ta nhớ đệ như thế nào không, nhớ như thế nào không?” Nói xong Bạch Tấn Vân xoay người, ôm lấy Thái Liên đi đến bên cạnh giường, ném mạnh lên giường.

Có thể là động tác quá mạnh, Thái Liên có chút đau đớn liền thấp giọng rên rỉ, tiếng kêu như vậy lúc này ở trong tai Bạch Tấn Vân nghe tuyệt vời đến cỡ nào a.

“Thái Sinh.....” Bạch Tấn Vân nửa quỳ ở trên giường, hai tay chống lên hai bên thân thể Thái Liên, “Hôm nay cảm giác đệ không giống với thường ngày nha.....”

“Làm sao không giống?” Thái Liên đưa tay dịu dàng vuốt ve gương mặt anh tuấn của Bạch Tấn Vân, nhẹ giọng nói.

“Thân mình biến nhuyễn, thanh âm dịu dàng, hơn nữa còn có thể chủ động câu dẫn ta.....” Bạch Tấn Vân nói xong, đưa tay vuốt ve mặt rồi hôn lên bàn tay nhỏ bé kia, hắn cảm giác thân thể Thái Sinh mềm mại.....

“Đại thiếu gia, vậy huynh có thích đệ như bây giờ hay không?” Thái Liên dịu dàng hỏi.

“Thích, chỉ cần là Thái Sinh, biến thành bộ dáng gì nữa ta đều thích.” Bạch Tấn Vân cười thật tươi, hai má hắn ửng đỏ, hiệu lực của thuốc càng ngày càng rõ ràng.

“Hôn ta được không?” Hai tay của Thái Liên quàng lên cổ của Bạch Tấn Vân, để hắn đến gần phía mình.

“Vật nhỏ, tại sao phóng đảng như vậy.....” Khóe miệng của Bạch Tấn Vân nhướng đầu lên, liền cúi đầu hôn lên cổ hắn.

“A..... Đại thiếu gia, ta thích huynh, ta muốn trở thành người của huynh, hôn ta đi, hôn ta đi, ta muốn cả đời đều làm người của huynh.....” Thái Liên bị Bạch Tấn Vân hôn môi, nàng cảm thấy cho đến giờ mình chưa phóng đảng đến như vậy, nhưng ở trước mặt Bạch Tấn Vân cái gì rụt rè cũng không có.....

102. Chương 102: Dụ Hấn Đi Vào

Bạch Tấn Vân đang hôn lên cằm cổ trắng nõn, rồi ngẩng đầu lên ngửi mùi vị của hân, mùi vị này thật xa lạ.....

Bạch Tấn Vân đột nhiên ngừng hôn môi, hai tay chống đỡ thân thể đứng dậy, tuy rằng tầm mắt mơ hồ nhưng vẫn trừng mắt nhìn người dưới thân, giận giữ hỏi: “Người không phải là Thái Sinh, người là ai?”

“Đại thiếu gia huynh làm sao vậy, ta là Thái Sinh a.....” Thái Liên còn cảm thấy thân thể chưa đủ vui thích, Bạch Tấn Vân lại nghi ngờ nằng.

“Không, người không phải là Thái Sinh.....” Bạch Tấn Vân chỉ cảm thấy đầu mơ mơ màng màng, nguyên bản dự vọng cũng không có lui giảm, nhưng mà hân tận lực kéo lại lý trí của mình, lắc lắc đầu cẩn thận phân biệt người dưới thân, lúc này mới khẳng định nói: “Người là Thái Liên!”

Nghe được thân phận bản thân bị vạch trần, Thái Liên mang theo nụ cười bất đắc dĩ ngồi dậy, vươn một bàn tay đến vuốt ve hai má của Bạch Tấn Vân, dịu dàng nói: “Ta là Thái Liên thì như thế nào, chàng vừa rồi không phải rất có cảm giác sao?”

“A, người đừng suy nghĩ nhiều, ta vừa rồi chỉ cảm giác giống như Thái Sinh.” Bạch Tấn Vân đẩy tay Thái Liên ra, sau đó hung hăng rời đi.

“Đại thiếu gia chàng ngoài miệng luôn cường ngạnh như vậy, kỳ thật thân thể rất cần.....” Thái Liên cũng tức giận đứng dậy, nửa quỳ ở trên giường, hai tay khoát lên trên người Bạch Tấn Vân, nửa người trên toàn bộ đến gần còn thối lên tai hân, lỗ tai của Bạch Tấn Vân ngứa, đồng thời cũng khơi dự vọng trong người, nhìn thấy dáng vẻ của Bạch Tấn Vân như vậy, Thái Liên cười quyến rũ, “Cần gì đè nén chính mình?”

Nói xong Thái Liên lại vươn một ngón tay vuốt ve qua lại trên cổ của Bạch Tấn Vân, “Đại thiếu gia muốn cái gì, thiếp cho càn cái đó.....”

“Đừng nói giỡn.....” Bạch Tấn Vân đẩy Thái Liên ra, cũng không biết lão thái thái kia cho mình uống thuốc gì, ngón tay của Thái Liên chỉ cần nhẹ nhàng đụng vào hân, hân liền cảm thấy được cả người như hỏa thiêu rất khó chịu.

“Thiếp không có nói giỡn, thiếp nói chính là thật sự, đại thiếu gia, chàng nhất định sẽ yêu thiếp, thiếp so với bất luận kẻ nào cũng không thua kém!” Thái Liên thấy Bạch Tấn Vân còn kiên trì như vậy, liền tự mình động thủ cởi quần áo.

Bạch Tấn Vân cố nén xúc động thân thể, một tay đẩy Thái Liên đang đến gần nhìn nằng gằm nhẹ: “Ta nói rồi, chúng ta không thể người nghe không rõ sao?”

Thái Liên bị đẩy ra liền đưa tay gạt lấy mảnh y phục cuối cùng xuống, đem thân thể mê người hiện ra ở trước mặt Bạch Tấn Vân, “Đại thiếu gia hãy nhìn thiếp xem, chẳng lẽ chàng một chút động tâm sao? Cho dù chàng không thích thiếp, thiếp cũng cam tâm tình nguyện đưa cho chàng, đại thiếu gia.....”

Nói xong Thái Liên thấy Bạch Tấn Vân chần chờ, lập tức nhào vào trong ngực của Bạch Tấn Vân, dùng đôi môi cực nóng hôn lên mặt lên cổ, ngay lúc muốn hôn lên môi thì bị Bạch Tấn Vân hung hăng đẩy ra.

Bạch Tấn Vân vội đứng dậy, đối mặt với người trên giường, nghiêng ngả lão đảo lui về phía sau mấy bước, xôn xao trong cơ thể làm cho hân càng ngày càng khó chịu, trên mặt không ngừng có mồ hôi, nếu còn như vậy hân thực sợ chính mình mất đi lý trí làm ra chuyện bản thân sẽ hối hận.

Hân đi đến gần tủ bên cạnh, lấy một cây chủy thủ trong ngăn tủ ra, kéo ống tay áo lên giương mắt nhìn về mặt khó hiểu của Thái Liên, cuồng vọng cười.

Chủy thủ thật sâu đâm vào cánh tay hân, chảy ra một dòng máu tươi thật dài.

“A.....”

Bạch Tấn Vân nhú nhú mày phát ra một tiếng than nhẹ.

“Đại thiếu gia chàng đang làm cái gì!” Thái Liên nhìn đến choáng váng, nàng không rõ vì sao, làm nam nhân thì phải thích nữ nhân, hử vì sao không chế mình đến nước này, không tiếc dùng chủ thủ đâm vào cánh tay mình, làm cho đau đớn để giữ vững lý trí.

“Người đừng hiểu lầm, ta không phải vì bảo vệ trong sạch của người. Ta chỉ là hy vọng lần sau nhìn thấy Thái Sinh, lòng của ta có thể bằng phẳng không cảm thấy áy náy.....” Khóe miệng của Bạch Tấn Vân giương lên nở nụ cười, máu trên cánh tay không ngừng chảy ra.

“Vì sao!” Thái Liên quỳ gối trước giường, giống như bị diên nhìn về phía Bạch Tấn Vân diên cuồng hét lên :“Vì sao thiếp làm đến tình trạng này vẫn không được! Thái Sinh rất cuộc tốt ở đâu!”

“Thái Sinh..... Ha ha.” Bạch Tấn Vân rũ cánh tay xuống, nhìn máu loàn đầy máu, hử lại nhìn bộ dáng của Thái Liên cảm thấy buồn cười, mặc dù bên trong còn xao động không thôi, nhưng đầu óc cuối cùng khôi phục bình tĩnh, hơn nhìn cảnh tượng trước mắt càng ngày càng rõ ràng.

“Thái Sinh cái gì cũng tốt, duy nhất không tốt chính là hử có người tỷ tỷ như người vậy.....” Bạch Tấn Vân nói xong đi đến cạnh cửa, một cước đá văng cánh cửa ra, nghiêng ngả lao đảo đi ra ngoài.

“A –” Thái Liên ngã ngồi ở trên giường thống khổ hô to , nàng biết bản thân không có hy vọng, nàng ngay cả tự tôn cũng bán đứng bây giờ còn có cái gì có thể bán !

Bạch Tấn Vân đá văng cánh cửa, hai gã hộ vệ đồng thời nâng cánh tay lên chặn đường đi của Bạch Tấn Vân.

“Cút!” Bạch Tấn Vân đứng ở nơi đó, thịnh nộ trên mặt như là mãnh thú đang phát cuồng, hử đã xác mẹ mình không có giấu Thái Sinh, như vậy mẹ hử không có cơ gì ngăn lại hử .

Hai gã hộ vệ nhìn thấy bộ dáng lúc này của Bạch Tấn Vân, cũng biết cho dù bọn họ có ngăn lại, bọn họ cũng không phải đối thủ của hử, cho nên biết điều đứng qua một bên để cho Bạch Tấn Vân đi.

Ra khỏi Bạch phủ, long đề phòng lập tức buông lỏng, xôn xao trong cơ thể cũng càng ngày càng kịch liệt, Bạch Tấn Vân đi vài bước rồi dừng lại, vịn lên vách tường thở hổn hển.

A, lão thái thái này thật đúng là ra thuốc quá nhiều, có phải muốn cho con của mẹ chết ở trên giường không?

Xem ra không tìm nơi phát tiết một chút là không được, nghĩ đến đây Bạch Tấn Vân liền đi đến phía trước.

Túy Thanh Lâu trước sau như một vô cùng náo nhiệt, các nữ nhân trang điểm xinh đẹp, vung tay lắc hông, cười quyến rũ để câu dẫn khác.

Bạch Tấn Vân mới đứng ở cửa, tú bà tử liền tự mình chạy ra nghênh đón .

“Ai da, ta nói đại thiếu gia, ngài mấy hôm không có tới , các cô nương mỗi ngày đều nhắc tới người, nói trắng ra có phải đại thiếu gia tìm được người rồi, nên quên hết các cô nương ở đây”

“Bà đừng có nói nhiều, tìm gian một phòng trống cho ta.” Bạch Tấn Vân nói xong, tùy tay quăng ra một ít ngân phiếu, “Chuẩn bị chút nước ấm, và một ít thuốc kim sang!”

“Dạ dạ dạ, mời ngài đi bên này thỉnh.....”

.....

Bạch Tấn Vân phát tay để cho các người khác lui ra, sau đó bản thân thật cẩn thận rửa sạch vết thương, bôi thuốc rồi băng bó lại.

Tất cả đều chuẩn bị xong, Bạch Tấn Vân nằm thẳng ở trên giường, cánh tay khoát lên trên trán, trong cơ thể vẫn tiếp tục xôn xao, vốn định tìm một chỗ yên tĩnh đến khi thuốc mất hiệu lực, nhưng tiếng cười đùa ngoài cửa lại làm trong lòng hử thêm bất an.

Vì thế Bạch Tấn Vân đơn giản xoay người dậy, đẩy cửa đi ra ngoài, đứng ở rào chắn bên cạnh hành lang, hai tay khoát lên mặt trên, ánh mắt nhìn quét người dưới lầu.

Nhưng mà Bạch Tấn Vân không biết ở phía sau hử, có một đôi mắt cực nóng đang gắt gao theo dõi hử, nhìn thân ảnh thon dài của hử, nhìn hai gò má ửng đỏ của hử, nhìn vết thương trên cánh tay hử.

Chu Hằng Quân trong lúc vô ý phát hiện Bạch Tấn Vân .Hắn tuy rằng thích nam nhân nhưng mà cũng thường đến đây nếm hương vị nữ nhân, vừa mới vui thích chấm dứt, đang chuẩn bị ra cửa lại thấy hắn.

.....

Bên trong, nữ tử đang ngồi ở trên giường mặc xiêm y, không nghĩ tới vừa mới ra cửa Chu Hằng Quân đã trở lại, vì thế ngẩng đầu khó hiểu hỏi:“Chu công tử tại sao lại trở lại? Không phải muốn đem bảo bối nhét vào ta nữa chứ?”

Chu Hằng Quân nhìn nữ tử đó cười sáng lạn, xoay người ngồi vào bên cạnh nàng, vươn tay ôm lấy eo nàng, đem thân thể mềm mại dựa vào chính mình rồi nói:“Tích Tích, có thể giúp ta một chuyện? Nếu làm tốt ta sẽ không bạc đãi nàng”

“Giúp? Giúp cái gì?” Khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú của Tích tích nghiêng qua nhìn nam nhân bên người khó hiểu hỏi.

“Ngoài cửa có một con cá lớn, nàng dụ hắn vào trong phòng, sau đó nghĩ biện pháp để cho hắn ở lại một mình.....” Chu Hằng Quân đem môi dán ở bên tai Tích Tích nhỏ giọng nói.

Tích Tích tuy rằng không biết Chu Hằng Quân muốn làm cái gì, nhưng mà theo ánh mắt hắn liền có thể nhìn ra, hắn nhất định đang có kế hoạch gì.

“Được,chuyện này thật đơn giản.” Nói xong Tích Tích vươn bàn tay nhỏ bé ra để ở trước mặt Chu Hằng Quân,“Vay để xem chàng cho ta bao nhiêu bạc .”

“Ha ha, vật nhỏ, thực quý quá!” Chu Hằng Quân cười, lấy ngón tay kéo cái mũi khéo léo của nàng, sau đó từ trong vạt áo lấy ra một xấp ngân phiếu,“Nhiều đây đủ chưa.”

Nhìn con số trên ngân phiếu,Tích Tích bật người cười,“Đã đủ, cũng không biết là người nào có phúc như vậy, để cho Chu Hằng Quân bỏ tiền còn hắn hưởng lạc.” Nói xong Tích Tích đứng lên, sửa sang lại y phục, đẩy cánh cửa phòng ra, liếc mắt một cái liền thấy đứng ở ngoài cửa chính là Bạch Tấn Vân.

“Thế nào, chỉ nhìn một cái liền mê muội ?” Chu Hằng Quân thấy vẻ mặt Tích Tích đại ra, liền đứng ở bên người nàng nhỏ giọng trêu chọc.

“Đúng vậy, thật là làm cho ta mê muội.” Vẻ mặt Tích Tích lạnh lẽo quay đầu nhìn về phía Chu Hằng Quân,“Ta dụ hắn vào phòng, sau lại để hắn lại một mình?”

“Đúng vậy,để hắn lại một mình. Ta đi ra ngoài một chút, lập tức sẽ trở lại.” Trên mặt Chu Hằng Quân lộ ra nụ cười che dấu không được, đây là ông trời cho hắn cơ hội, hắn làm sao có thể bỏ qua nha.

103. Chương 103: Xem Ta Yêu Hắn Như Thế Nào

Tích Tích đứng ở cửa,thân thể run rẩy không ngừng , cho dù nàng có chết nàng cũng không quên gương mặt kia, chính là người này tự cho là đứng ý dùng ngân phiếu dụ cô xuống vực sâu vạn kiếp bất phục.

Tình cảnh ngày hôm đó cả đời này nàng cũng sẽ không quên, nàng bị ép đi giúp hai thiếu gia uống rượu, cho nên nàng có gặp được Bạch gia đại thiếu gia tiếng tăm lừng lẫy ở Tử Vân Thành, hắn còn dẫn theo một tiểu thiếu gia, thoạt nhìn cũng gần tuổi của nàng, tiểu thiếu gia là người cực kỳ dịu dàng đối với nàng cũng cực kỳ lễ độ nhưng làm cho nàng bất an, lại không biết bản thân vì sao đắc tội đại thiếu gia Bạch gia, hắn lại đưa tiền cho người tìm đại nam nhân cho nàng.....

Đêm đó nàng thiếu chút nữa sẽ chết , chuyện thứ nhất tỉnh lại là đi tìm chết nhưng mà bất luận như thế nào nàng cũng không chết, vì thế lòng của nàng đã chết.

Nàng cũng sa đoạ thành một nữ tử phong trần, bán đứng nhan sắc và thân thể để sống .

Lão thiên gia thật sự là có mắt, tuy rằng nàng không biết Chu Hằng Quân đã có kế hoạch gì nhưng mà Tích Tích biết cơ hội báo thù của nàng đã tới .

.....

Sau khi dụ Bạch Tấn Vân vào phòng, Tích Tích tùy tay đem cửa phòng đóng lại, sau đó để cho Bạch Tấn Vân nằm ở trên giường.

Đúng lúc này cửa phòng đột nhiên vang lên, sau đó có người đi đến, lúc Bạch Tấn Vân còn không có kịp phản ứng đã bị hấn điểm huyết, khiến cho hấn muốn động cũng không được.

“Chu Hằng Quân?” Bạch Tấn Vân nằm ở nơi đó muốn động lại không thể động, trên người khô nóng sớm làm cho hấn đau không thôi, hai gò má ửng đỏ, ánh mắt sắc bén mang theo một tia ***.

“Ha ha, Tấn Vân, không nghĩ tới ở chỗ này nhìn thấy ta sao?” Chu Hằng Quân phát tay bảo Tích Tích lui qua một bên sau đó hấn ngồi xuống bên cạnh Bạch Tấn Vân, đưa tay vuốt ve mặt của Bạch Tấn Vân, “Ai vậy a, ai hạ thuốc Tấn Vân của chúng ta mạnh như vậy nha, không giải quyết sẽ rất khó chịu?”

“Chu Hằng Quân ta cảnh cáo ngươi, ngươi dám đụng vào ta, ta sẽ khiến cho ngươi chết không toàn thây!” Bạch Tấn Vân không nghĩ tới chính mình thua ở nơi này, hấn quá sơ suất.

“Chắc chắn, nhìn thấy ta lại lãnh đạm như thế, thật sự là làm cho người ta thương tâm nha.” Chu Hằng Quân lắc lắc đầu làm bộ đáng thương tâm, ngón tay lại khiêu khích ở cổ Bạch Tấn Vân.

“Chu Hằng Quân ngươi muốn làm cái gì! Còn không mau dừng tay!” Bạch Tấn Vân gầm nhẹ nhưng thân thể hấn thật sự có phản ứng, hơn nữa là phản ứng. mãnh liệt

“Ha ha, ta muốn làm cái gì? Chuyện này không phải rõ ràng lắm sao? Tấn Vân, chính ta sẽ giúp ngươi a.....” Chu Hằng Quân làm bộ như quân tử, theo sau bỗng nhiên như là bình tĩnh đại ngộ nhìn Bạch Tấn Vân nói: “Đúng rồi, ta giúp ngươi phóng thích trước, trước khi chúng ta vui chơi ta cho ngươi gặp một người.” Nói xong Chu Hằng Quân giơ tay, búng ra một tiếng động.

Lúc này từ ngoài cửa tiến vào hai người.

Lúc Bạch Tấn Vân nhìn thấy người đến ánh mắt đột nhiên trờng thật sự lớn.

Nam sủng của Chu Hằng Quân áp Thái Sinh đi đến, lúc Thái Sinh thấy Bạch Tấn Vân nằm trên giường liền hô, “Đại thiếu gia..... Huynh, huynh tại sao ở trong này!”

“Thái Sinh.....” Bạch Tấn Vân nhìn thấy Thái Sinh muốn đứng lên, sau đó lại phát hiện cả người vô lực, muốn động cũng không được, theo sau ánh mắt phẫn nộ nhìn sang Chu Hằng Quân, “Chu Hằng Quân, ngươi rốt cuộc muốn làm cái gì!”

“Làm cái gì? Ngươi nói đi.” Chu Hằng Quân nhẹ nhàng nhéo khuôn mặt của Bạch Tấn Vân, sau đó đứng dậy đi đến bên người Thái Sinh, đưa tay nắm lấy cằm Thái Sinh để cho mặt hấn gần sát môi mình, thanh âm không lớn lại đủ để cho người trong phòng nghe được: “Tiểu tử kia, lần trước chuyện tốt của ta đã bị ngươi phá hủy, cho nên ta muốn trừng phạt ngươi, ta muốn ngươi chính mắt chứng kiến Bạch Tấn Vân làm sao trở thành người của ta.”

Nghe đến đây Thái Sinh lập tức nóng nảy, “Không thể, không thể, ngươi không thể làm như vậy đối đại thiếu gia..... Ngươi thả đại thiếu gia..... Thả hấn.....” Thái Sinh một bên gào thét một bên giãy dụa, thuốc trên người hấn vẫn chưa tiêu hết, cho nên bản thân hấn cũng là người vô lực, hơn nữa nam sủng của Chu Hằng Quân đứng ở phía sau cầm lấy hai bàn tay của hấn, làm cho hấn không có cách nào nhúc nhích.

“Ha ha ha ha –” Chu Hằng Quân cười ha ha, hấn rất thích cục diện hiện tại a, lão thiên gia đối hấn thật sự là không tệ a, “Thả hấn? Ta ngày ngày đêm đêm đều nhớ đến hấn, nhớ thân thể của hấn, hiện tại dễ như trở bàn tay ngươi lại bảo ta thả hấn?”

Không thể, hấn không thể ra tay đối với đại thiếu gia, Thái Sinh chỉ hận chính mình không có bản lãnh, hấn hy vọng chính mình có thể trở nên rất mạnh, sau đó thoát khỏi trói buộc hiện tại, che ở trước mặt đại thiếu gia không cho bất luận kẻ nào thương tổn hấn!

Ánh mắt nhìn quét toàn bộ phòng, liền thấy Tích Tích đứng ở một bên, Thái Sinh mang theo khẩu khí cầu xin Tích Tích, “Vị tỷ tỷ này, cầu tỷ, cầu tỷ giúp chúng ta, cầu tỷ Thái Sinh sẽ làm trâu làm ngựa để đã báo đáp tỷ.....”

Nghe được Thái Sinh nói như vậy sắc mặt của Tích Tích nháy mắt khó coi vô cùng, từ lúc hần vừa vào cửa Tích Tích liền nhận ra, người mặc y phục nữ này chính là người lần trước Bạch Tấn Vân đưa đến uống rượu, cũng bởi vì hần mà nàng bị một nam nhân ghé thăm lấy đi trong sạch.

“Cái gì? Báo đáp? A, ha ha a.....” Tích Tích cười lạnh đứng ở trước mặt Thái Sinh, lông mi hơi hơi nhướng lên, kinh miệt nhìn Thái Sinh nói: “Người có nhận ra ta là ai hay không?”

“Tỷ..... tỷ là.....” Thái Sinh tự nhận là không biết nữ tử trong thanh lâu, nhưng người trước mắt quả thật có chút quen mắt, càng nghĩ rốt cục trong đầu hiện lên hình ảnh tiểu cô nương ngây ngô thanh tú, Thái Sinh kinh hoàng nhìn nữ tử trước mắt, có chút không tin hai mắt của mình, “Tỷ, tỷ là Tích Tích?”

“Hừ, cuối cùng cũng nhận ra.” Nhìn trong ánh mắt của Thái Sinh mang theo khó hiểu và nghi vấn, ngữ khí Tích Tích hơi đau thương nói: “Như thế nào, nhận không ra phải không? Những thứ này là do người ban tặng a, nếu không phải vị đại thiếu gia kia đưa số tiền lớn cho mụ mụ bảo tìm đại người nam nhân nào đó làm ta thất thân, ta làm sao có thể biến thành cái dạng như bây giờ! Bị nhiều người chà đạp các người có hiểu không? Thống khổ sống không bằng chết các người có hiểu không? Cho nên ta muốn trả thù, ta muốn trả thù tàn nhẫn! Ông trời mở mắt, cho ta một cơ hội như vậy. Cho nên người nghĩ lại xem, ta sẽ giúp người sao? Ha ha a, ta hận các người không chết nhanh hơn một chút!” Tích Tích kích động cả người run rẩy, Chu Hằng Quân lại vẽ mặt nghiêng ngẫm nhìn nàng, không nghĩ tới giữa Bạch Tấn Vân Thái Sinh và Tích Tích còn có chuyện như vậy.

Chu Hằng Quân chậm chậm đi đến bên giường, ngồi xổm xuống nhìn vẻ mặt tức giận của Bạch Tấn Vân, hần chờ đợi thời khắc này chờ lâu lắm rồi, lúc này cả người hần kích động đến phát run.

“Tấn Vân, người có biết ta yêu người nhiều như thế nào không? Biết ta nhớ đến người nhiều ra sao không? Biết ta muốn người như thế nào không?” Chu Hằng Quân vuốt ve mặt của Bạch Tấn Vân, lại bị Bạch Tấn Vân hung hăng trừng mắt.

“Ha ha, lần này người so với lần trước ngoan hơn..... Hơn nữa, thân thể của người cũng vô cùng thích ta đụng vào nha, người xem, nó rất hưng phấn a.....” Chu Hằng Quân cười tà lệ, tay hần cách quần áo sờ soạng ở trên người Bạch Tấn Vân.

Bạch Tấn Vân chỉ cảm thấy thân thể không ngừng run rẩy, một loại khát vọng mãnh liệt làm cho hần khó chịu không thôi, nhưng hần tuyệt đối không thể khuất phục như thế.

“Chu Hằng Quân người tốt nhất cầu nguyện ta Bạch Tấn Vân có thể sống đi ra ngoài, nếu không người tự mua quan tài đi!” Bạch Tấn Vân hung hăng nói.

“Chắc chắn, người nhìn người xem, đến giờ còn kiên trì như vậy, bất quá ta chính là thích điểm ấy của người, ha ha.....”

Chu Hằng Quân nói xong, quay đầu nhìn người đứng ở bên cạnh bị nam sủng trói buộc tà lệ cười, “Tiểu tử kia, người cần phải xem cẩn thận, nhìn đại thiếu gia của người được ta yêu như thế nào, nhìn hần là làm sao vận vẹo rên rỉ ở dưới thân ta.....”

“Người xấu! Tiểu nhân! Đề tiện! Người buông đại thiếu gia ra, buông hần ra!” Thái Sinh kích động kịch liệt giãy dụa thân thể, hần không muốn đại thiếu gia bị thương tổn gì, không muốn.....

104. Chương 104: Cả Hai Đều Bị Nguy Hiểm

Thái Sinh vừa giãy dụa vừa kinh hoàng kêu to, Chu Hằng Quân càng cảm thấy hưng phấn, hần chính là muốn nhìn thấy phản ứng như vậy, phải để cho bọn họ nhìn đối phương bị hủy như thế nào.

“Ha ha, tiểu tử, người la lớn tiếng một chút, người la càng lớn ta lại càng hưng phấn, ta sẽ càng yêu thương Tấn Vân, hần cũng sẽ cảm thấy vô cùng thoải mái.” Hai mắt của Chu Hằng Quân tỏa ánh, nhìn Bạch Tấn Vân nằm ở nơi đó muốn động không thể động, nắm tay hần lên dùng miệng mình hôn lên ngón tay thon dài của Bạch Tấn Vân, làm thân thể của Bạch Tấn Vân một trận khổ sở, nhưng mà ánh mắt của hần đáng sợ đến có thể giết người.

“Chu Hằng Quân, buông!” Bạch Tấn Vân thấp giọng quát nhưng mà bởi vì dục vọng thúc đẩy, thanh âm nói ra thể nhưng tràn ngập mỉa mai hoặc từ tính, trầm thấp mà mang theo chút run rẩy, “Người làm người ta buồn nôn_ biến thái, buông ra!”

“Không sao cả, chỉ cần có thể được được người, ta là cái gì cũng được.” Chu Hằng Quân đem năm ngón tay của Bạch Tấn Vân tách ra, vươn đầu lưỡi liếm lên từng ngón.

“Buông đại thiếu gia ra –” Thái Sinh cũng không biết mình còn có khí lực, có lẽ là nam sủng đối với hắn thả lỏng cảnh giác, hắn dùng lực giấy thoát khỏi trói buộc của nam sủng, nghiêng ngả lão đảo vọt tới trước giường, một tay đoạt lại bàn tay của Bạch Tấn Vân trong tay Chu Hằng Quân, gắt gao bảo hộ ở trước ngực.

“Thái Sinh..... đệ không sao chứ..... Bọn họ không đối với đệ như vậy chứ?” Bạch Tấn Vân nhìn Thái Sinh quỳ gối bên giường che chở chính mình hỏi, giọng của hắn nháy mắt trở nên dịu dàng, ngay cả ánh mắt khi nhìn Thái Sinh đều tràn ngập nồng đậm yêu thương cùng ôn nhu.

“Đệ không sao đại thiếu gia.....” Thái Sinh nắm chặt tay của Bạch Tấn Vân, “Huynh tại sao ở nơi này, tại sao bị bọn họ bắt được?”

“A, nói đến nói dài quá..... Về sau chậm rãi nói cho đệ biết.....” Bạch Tấn Vân cười khổ, bởi vì tay hắn bị Thái Sinh nắm chặt như vậy, phản ứng thân thể nhanh chóng so với phía trước mãnh liệt rất nhiều lần, nếu không phải hiện tại ở trong tình huống này, hắn nhất định sẽ yêu thương hắn thật nhiều, yêu đến vật nhỏ này ngay cả đi cũng không được.

Chu Hằng Quân đứng ở một bên cười lạnh nhìn tiểu uyên ương kia, không có nóng lòng đi tách bọn họ ra.

“Không tách bọn họ ra sao?” Nam Sủng lắc mông đi tới đứng ở bên cạnh Chu Hằng Quân, hai tay hoàn ngực nhìn bọn họ.

“Không cần vội, chúng ta còn có một người khách đang tới.” Chu Hằng Quân mỉm cười.

“Nơi này không có chuyện gì ta đi trước.....” Tích Tích đứng ở một bên, hắn thật sự không hiểu giữa bọn họ xảy ra chuyện gì, cũng không muốn biết, nếu nàng không mở miệng nói chuyện có thể không ai chú ý tới nàng.

Chu Hằng Quân mỉm cười gật đầu, ý bảo nàng có thể đi ra ngoài.

Tích Tích tính đi ra cánh tay của nàng đột nhiên bị người ta giữ chặt.

Quay đầu nhìn lại dĩ nhiên là nam sủng của Chu Hằng Quân. Người này nàng vẫn chưa có cẩn thận xem, bị hắn giữ chặt mới có thể nhìn kỹ bộ dạng của hắn, hắn là thuộc loại nam nhân yêu mị, nhưng mà không thể phủ nhận chính là bộ dạng hắn làm người ta động tâm.

“Ta với nàng đi?” Nam sủng kéo cánh tay của Tích Tích, ánh mắt lại nhìn sang Chu Hằng Quân, như là chờ hắn cho phép, nhưng mà trong giọng nói nghe không ra lời thỉnh cầu.

Chu Hằng Quân không nói chuyện, chẳng qua là từ trong vạt áo lấy ra một tờ ngân phiếu đưa cho nam sủng, sau đó ôm lấy cổ hắn kéo hắn về phía chính mình, nhẹ nhàng hôn lên môi hắn, sau đó ở bên tai hắn nói: “Đi đi.”

Nam sủng lấy ngân phiếu nhìn Chu Hằng Quân cười quyến rũ, sau đó kéo lấy tay Tích Tích rời đi, lúc đẩy cửa phòng ra liền thấy Đường Hiền Nhạc vừa đi vào.

Hai người nhìn nhau cười không có nói nhiều, nam sủng kéo Tích Tích ra khỏi phòng.

Đường Hiền Nhạc vừa bước vào phòng, xoay người đem cửa phòng đóng lại.

Lúc vào mắt, liếc mắt liền nhìn thấy Bạch Tấn Vân nằm ở trên giường người quỳ gối bên cạnh chính là Thái Sinh, chuyện này làm hắn không hiểu.

“Đây là..... Sao lại thế này?” Đường Hiền Nhạc khó hiểu hỏi, nói xong đi tới bên cạnh Chu Hằng Quân cùng hắn nhìn đến hai người kia.

“A?” Chu Hằng Quân nhướn mi nhìn về phía Đường Hiền Nhạc, tiếp theo chính là nụ cười sáng lạn: “Là ông trời ban cho chúng ta, trong lúc vô ý bắt được tiểu báo con của ta, biết người sẽ đến đây liền thuận tiện đem con thỏ nhỏ của người đến đây.”

Đường Hiền Nhạc mới rời khỏi Bạch Phủ liền trở về phủ đệ chính mình, đã tới thời gian ước định với Chu Hằng Quân, lại không nghĩ rằng vừa vào cửa đã cho hấn kinh hỉ lớn như vậy.

Bạch Tấn Vân thế nhưng không cần tốn nhiều sức đã rơi vào tay của bọn họ.

Đường Hiền Nhạc chậm chậm đi đến bên giường, nhìn xuống Bạch Tấn Vân nằm ở trên giường, hấn đã sớm chú ý tới hấn ngoại trừ bị điểm huyết đạo trên người không thể cử động ra còn bị người ta hạ thuốc.

“Đây là có chuyện gì? Ai hạ thuốc hấn nha?” Đường Hiền Nhạc quay đầu nhìn về phía Chu Hằng Quân, Chu Hằng Quân nhún vai tỏ vẻ không biết, “Ta cũng không lợi hại như vậy. Nhưng mà ta muốn cảm ơn người kê đơn cho hấn.”

“Ha ha, nói như vậy chúng ta đắc thủ?” Đường Hiền Nhạc vẻ mặt che dấu không được ý cười nhìn Chu Hằng Quân nói.

“Đương nhiên!” Nói xong Chu Hằng Quân đi đến chỉ vào Thái Sinh nói: “Ôm con thỏ nhỏ của người sang một bên, ta đã muốn khấn cấp yêu thương tiểu báo con của ta.”

Đường Hiền Nhạc không nói gì, trực tiếp cúi người xuống ôm lấy Thái Sinh.

“A..... Buông..... Buông ra.....” Thái Sinh giãy dụa, tiếc rằng khí lực vốn có so với tên kia còn thua xa cho nên hấn muốn cố gắng giữ chặt tay của Bạch Tấn Vân, cuối cùng lại bị tách ra.

“Đường Hiền Nhạc, người buông Thái Sinh ra!” Bạch Tấn Vân nói xong kích động rồi nhớ tới thân thể hấn bị điểm huyết, hấn chỉ có thể trơ mắt nhìn Thái Sinh bị ôm đi.

“Đường Hiền Nhạc! Ta sẽ không bỏ qua cho người —” Hai tròng mắt của Bạch Tấn Vân phẫn nộ phun ra ngọn lửa.

“Chu Hằng Quân, nhớ phải mua cho mình một cái quan tài thật tốt!” Bạch Tấn Vân cắn răng, hấn thề chỉ cần hấn còn sống, sẽ không để cho hai người kia dễ chịu!

Chu Hằng Quân mỉm cười tránh người ra, làm cho tầm mắt của Bạch Tấn Vân có thể nhìn thấy Thái Sinh bị Đường Hiền Nhạc ôm đi, sau đó hấn quay đầu lại nhìn về phía hướng cửa hỏi: “Người đi đâu?”

“Đương nhiên là tìm cái phòng trống.” Đường Hiền Nhạc nói.

“Bên kia có cái bàn, người không biết là như vậy sẽ càng thú vị sao?” Chu Hằng Quân nói xong, trong mắt dần hiện ra tà lệ che dấu không được.

Đường Hiền Nhạc quay người lại, nhìn cái bàn kia rồi lại nhìn sang Bạch Tấn Vân nằm ở trên giường, nở nụ cười: “Chu Hằng Quân, người thật sự là ác thú biến thái!”

“Ha ha, không phải chính người cũng thích như vậy sao?” Chu Hằng Quân cười nói, sau đó xoay người nhìn chăm chú vào Bạch Tấn Vân, vị trí này tốt lắm, Bạch Tấn Vân có thể không gặp trở ngại nhìn được Thái Sinh.

“Tấn Vân, chúng ta bắt đầu đi.....” Chu Hằng Quân ở bên tai của Bạch Tấn Vân thở hơi nóng, sau đó cắn lên vành tai của Bạch Tấn Vân, làm Bạch Tấn Vân vừa nhú chặt mày thân thể khẽ run.

“Ha ha, thật sự ngoan.” Chu Hằng Quân thích Bạch Tấn Vân như vậy, tay hấn cách quần áo du tẩu ở trước ngực Bạch Tấn Vân, sau đó một tay bắt đầu cởi bỏ vạt áo của hấn để ***g ngực to lớn của hấn hiện ra ở trước mặt hấn.

Bạch tấn vân hiện đã không có tâm tư nghĩ vấn đề của mình, tâm tư của hấn toàn bộ đều đặt ở Thái Sinh, hấn tuyệt đối không cho phép Thái Sinh bị nam nhân khác ôm!

Khóe môi của Đường Hiền Nhạc nhếch lên cười, ôm Thái Sinh đi qua trước mắt Bạch Tấn Vân, sau đó dừng lại để Thái Sinh ở trên bàn.

Được tự do thân thể nhỏ nhắn của Thái Sinh muốn bỏ trốn, lại bị Đường Hiền Nhạc một phen ấn lại.

“Đừng đụng ta!” Thái Sinh nằm ở trên bàn ánh mắt nhìn thẳng Đường Hiền Nhạc.

“Thái Sinh, ngươi rốt cục có thể thuộc về ta.” Đường Hiền Nhạc cúi người đi xuống, muốn hôn lên môi Thái Sinh, hai tay Thái Sinh dùng sức đặt ở trước ngực Đường Hiền Nhạc, để cho hắn dừng tới gần mình, tiếc rằng hắn căn bản không có lực.

Cánh tay mềm nhũn bị Đường Hiền Nhạc thuận thế áp lại, ngay lúc môi hắn rơi xuống mặt Thái Sinh, đầu Thái Sinh lập tức quay sang một bên, Đường Hiền Nhạc tuy rằng không có hôn được môi hắn, nhưng lại hôn lên má hắn.

Thái Sinh lập tức cảm thấy được một trận ghê tởm, “Buông ra, buông.....”

“Đừng nóng vội, hiện tại chỉ mới bắt đầu thôi.....” Đường Hiền Nhạc nói xong, gương mặt tiến đến cổ Thái Sinh đưa tới dưới thân nhân từng đợt run rẩy, “Thái Sinh, ngươi rốt cục có thể thuộc về ta.....”

“Không cần..... Ngươi buông.....” Thái Sinh đau nhức giãy dụa, hắn không muốn bị người khác ôm như vậy, không muốn bị người như vậy hôn, hắn chỉ cần đại thiếu gia.....

“Thái Sinh..... Đường Hiền Nhạc mau buông Thái Sinh ra!” Bạch Tấn Vân nghiêng đầu, ánh mắt nhìn chằm chằm hai người kia, thấy bộ dáng Thái Sinh đau đớn, hắn hận không thể hiện tại không thể đem Đường Hiền Nhạc đi thiên!

“Tiểu báo con của ta, ngươi đừng luôn nhìn người khác a.....” Chu Hằng Quân đưa tay kéo đầu của Bạch Tấn Vân lại đây, khiến cho mặt hắn hướng về chính mình, “Kế tiếp, ta sẽ cho ngươi không còn khí lực để quản người khác.....”

Nói xong Chu Hằng Quân một tay chạy ở trên người Bạch Tấn Vân, ở ***g ngực to lớn của hắn tham lam vuốt ve, cảm nhận độ ấm của hắn, hắn lửa nóng, hắn cường tráng còn rất xinh đẹp.

Thuốc tác dụng Bạch Tấn Vân chỉ cảm thấy đại não chính mình bắt đầu có chút mơ hồ, thân thể phản ứng nhưng hắn gắt gao nhắm miệng, không cho chính mình phát ra một tiếng rên rĩ.

Đường Hiền Nhạc đã khẩn cấp xé rách y phục của Thái Sinh xuống, đã đến lúc này còn cần gì quân tử nha!

Qua một hồi nửa người trên Thái Sinh liền không một mảnh vải che thân, ***g ngực trắng nõn mảnh khảnh không hề giữ lại hiện ra ở trước mặt Đường Hiền Nhạc, hai mắt Đường Hiền Nhạc tỏa ánh sáng liên tục cảm thán: “Khó trách tiểu tử Bạch Tấn Vân lại mê mẩn người như vậy, quả thật là làm cho người ta thần hồn điên đảo nha.....”

Cúi đầu, Đường Hiền Nhạc một ngụm ngậm lên tiểu đậu đỏ trước ngực Thái Sinh, bên tai truyền đến tiếng hoảng sợ kêu to của Thái Sinh.

“Không được nha, buông ra, buông ra.....”

“Kêu đi, nơi này sẽ không ai để ý tiếng hét, nó chỉ có thể làm cho ta càng hưng phấn.....” Hai tay của Đường Hiền Nhạc không ngừng vuốt ve đầu vai trần trụi của Thái Sinh, trong miệng ngậm tiểu đậu đỏ của hắn nhẹ nhàng cắn.

Có ai, có ai có thể cứu cứu chúng ta.....

Ai tới cứu cứu bọn họ.....

Nếu thật sự đã xảy ra cái gì, với tính khí kiêu ngạo của đại thiếu gia, hắn nhất định sẽ giết đối phương sau đó sẽ giết chính mình.

Hắn không muốn, không muốn như vậy..... Cho nên, van xin ông trời, ai, ai có thể tới cứu cứu bọn họ.....

105. Chương 105: Phóng Thích Dục Vọng

Bạch Tấn Uy một đường đi theo Đường Hiền Nhạc, không thấy hắn có hành động gì khác thường. Cuối cùng hắn vào kỹ viện nổi tiếng nhất Tử Vân Thành _ Túy Thanh Lâu.

Bạch Tấn Uy do dự một chút, không có đi vào mà là lựa chọn đứng ở bên ngoài chờ, Đường Hiền Nhạc ở trong đó hơn nửa ngày cũng không thấy hắn đi ra, nhưng nghe được nội dung bọn họ nói chuyện phiếm.

“Đại thiếu gia Bạch gia thật sự làm cho người ta mê muội, nhưng mà hắn lần này đến hình như là bị thương còn bảo mụ mụ chuẩn bị cho hắn một phòng trống, ai cũng không được đến.”

“Đúng vậy, nếu ai có thể đi hầu hạ hắn, chỉ một lần cũng đáng giá.....”

Đại ca? Bạch Tấn Uy khẽ cau mày.

Đại ca không phải bị đại nương giam lỏng ở Bạch phủ sao? Tại sao chạy đến thanh lâu nha? Hơn nữa nữ nhân này nói..... Huynh ấy bị thương? Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Nghĩ đến đây Bạch Tấn Uy cất bước đi vào.

Vừa mới bước vào cửa, một đồng sơn phấn như là ruồi bọ ập tới, Bạch Tấn Uy tuy rằng chán ghét nhưng lại không chỗ trốn.

“Ta là tìm đến người.” Bạch Tấn Uy bị sơn phấn trên người tú bà làm ngứa mắt.

“Nhị thiếu gia người thật sự là nói giỡn, người nào đến đây cũng tìm người thôi.” Nói xong tú bà nhìn sang các cô nương hô: “Các cô nương lại đây, để cho nhị thiếu gia chọn.....”

Thấy có đám nữ nhân chạy lại đây, Bạch Tấn Uy vội vàng xua tay, “Ta là tới tìm huynh ta, hắn không phải ở đây sao?”

“A, người là nói đại thiếu gia sao, hắn thật đúng là ở đây.”

“Phiền bà nói cho ta biết phòng huynh ở đâu.” Bạch Tấn Uy nói xong lấy ra bạc đặt ở trong tay tú bà, có bạc đương nhiên sẽ dễ hơn tú bà liền chỉ phòng cho Bạch Tấn Uy.

Bước nhanh lên lầu hai, tìm được phòng tú bà nói, đẩy cửa đi vào lại phát hiện trong phòng không có ai, Bạch Tấn Uy lui đi ra, nhìn hai bên trái phải hành lang dài cũng không phát hiện thân ảnh Bạch Tấn Vân, huynh ấy đi đâu rồi nha?

Ngay lúc hắn muốn xoay người rời đi, đột nhiên theo cách vách phòng truyền ra một tiếng tiếng kêu sợ hãi.

“Buông, buông đại thiếu gia ra..... Các người sẽ chịu báo ứng Không cần..... A.....”

Bạch Tấn Uy ngây ngẩn cả người.

Đây chính là giọng của Thái Sinh!

Tuy rằng ở đây toàn tiếng cười đùa tiếng gào kia dường như không thể nghe được, nhưng mà Bạch Tấn Uy vẫn nghe ra, đó là giọng của Thái Sinh.

Hắn tại sao ở đây! Hắn gặp chuyện gì rồi nha!

Bạch Tấn Uy không nghĩ nhiều lắm, nhấc chân một cước đem cánh cửa đá văng, đầu tiên ánh vào mi mắt chính là Thái Sinh y phục không chỉnh tề nằm ở trên bàn, người đè lên hắn chính là..... Đường Hiền Nhạc!

Lại nhìn bên cạnh, người dưới thân Chu Hằng Quân dĩ nhiên là Bạch Tấn Vân!

Đột nhiên có người xâm nhập, làm cho Chu Hằng Quân và Đường Hiền Nhạc đồng thời nhìn thấy Bạch Tấn Uy đều hô to không ổn.

“Các người..... Đang làm cái gì!” Bạch Tấn Uy nghiêm mặt thanh âm trầm thấp mà nguy hiểm, không cần nhìn mặt hắn cũng biết hắn lúc này vô cùng tức giận.

“Này, ha ha, chỉ là.....” Đường Hiền Nhạc dẫn đầu đứng dậy, sửa sang lại y phục chính mình nhìn Bạch Tấn Uy cười cười, Bạch Tấn Uy không có nhìn hắn mà là đem ánh mắt khóa chặt người nằm ở trên bàn, y phục bị xé mở ***g ngực trần trụi, Thái Sinh khó khăn ngồi dậy.

“Hiểu lầm? Các người đem huynh và chị dâu của ta đặt ở dưới thân, mà còn dám đây là hiểu lầm?” Bạch Tấn Uy nắm chặt tay, xương cốt phát ra thanh âm kéo kẹt kẹt.

“Tấn Uy,đệ còn theo chân bọn họ nói lời vô nghĩa làm gì, giúp huynh bắt lại một đám bọn họ!” Bạch Tấn Vân nằm ở trên giường nhìn Bạch Tấn Uy nói .

Bạch Tấn Uy so với Bạch Tấn Vân được cho là cao thủ số hai của Tử Vân Thành , người bình thường cũng không là đối thủ của hắn.

Đường Hiền Nhạc và Chu Hằng Quân trao đổi ánh mắt, liền làm nhiều cùng lúc chạy tới hướng Bạch Tấn Uy muốn phân tán lực chú ý của hắn.

Bạch Tấn Uy làm sao có thể khinh địch để cho bọn họ rời đi!

Ngẩng đầu nhìn Thái Sinh cả người vô lực từ trên bàn xuống dưới,môi mím chặt lấy tay kéo lại y phục chính mình, trong lòng Bạch Tấn Uy cảm thấy đau,“Thái Sinh, đệ có thể đi ra ngoài không? Tìm cho ta mấy sợi dây thừng.”

“Được,được.” Thái Sinh gật gật đầu chỉnh trang lại y phục đi ra ngoài, chỉ chốc lát liền cầm mấy sợi dây thừng trở về, đi lấy dây thừng trở về còn có tú bà và cùng người vạm vỡ.

Nhưng mà những người này toàn bộ bị Bạch Tấn Uy nhốt ở ngoài cửa không cho tiến vào.

Buộc chặt Chu Hằng Quân và Đường Hiền Nhạc,Bạch Tấn Uy đi đến bên giường, nhìn chằm chằm dáng vẻ nhếch nhác của Bạch Tấn Vân khó hiểu hỏi:“Huynh,huynh đang làm sao vậy?”

“Ít nói nhảm, giải huyết đạo cho huynh mau!” Bạch Tấn Vân không vui nói.

Sau khi cởi bỏ huyết đạo Bạch Tấn Vân rốt cục có thể động, từ trên giường nhảy xuống dưới, đi đến trước mặt Chu Hằng Quân, nhắc chân đá vào bụng hắn một cước,hắn đau đến cúi người xuống, sau đó hắn đi đến trước mặt Đường Hiền Nhạc.

“Ta nhớ rõ ta nói rồi, Thái Sinh là của ta, ngươi lại không nghe còn dám động vào đồ của ta!” Nói xong nhắc chân hung hăng đạp đến chẳng qua một cước này đá vào nơi yếu ớt giữa hai chân của Đường Hiền Nhạc, nhất thời đau đến hắn ngồi xồm trên mặt đất, muốn la cũng không được.

“Dem hai bọn họ đến phòng cách vách.” Bạch Tấn Vân nói xong lại nhắc chân đá thêm mấy cước.

Bạch Tấn Uy kéo hai người đẩy cửa đi ra ngoài,người bên ngoài không thấy rõ tình huống trong phòng, đứng lúc đóng cửa lại.

“Đây là có chuyện gì.....?” Tú bà nhìn nhìn Chu Hằng Quân và Đường Hiền Nhạc bị trói liền mở miệng hỏi.

“Đừng hỏi nhiều như vậy .” Bạch Tấn Uy nghiêm mặt nhìn sang tú bà nói:“Ai cũng không được đến quấy rầy gian phòng kia.” Nói xong ‘Rầm’ một tiếng đóng cửa lại .

Trong phòng chỉ còn lại có Thái Sinh yếu ớt và cùng Bạch Tấn Vân cả người dục hỏa.

Thái Sinh mím môi đứng ở cạnh cửa, ông trời thật sự nghe thấy tiếng hắn nói, thật sự phái người đến cứu bọn họ , thật tốt quá, thật là thật tốt quá.....

Thái Sinh nghĩ thế liền kích động rơi lệ xuống, hắn đưa tay lau nước mắt đi lại bị một cánh tay dịu dàng kéo qua.

“Đại thiếu gia.....” Thái Sinh không có phản kháng, tùy ý để Bạch Tấn Vân ôm lấy hắn từ phía sau,“Huynh,huynh không sao chứ.....”

“Thái Sinh, nói cho ta biết, vừa rồi Đường Hiền Nhạc kia đụng vào đệ ở đâu ?” Bạch Tấn Vân ôm Thái Sinh đến cạnh bàn,để cho hắn dựa vào cái bàn, hai tay của Thái Sinh chống lên cái bàn mới có thể giúp thân thể đứng thẳng.

Hai tay buông lỏng liền bị người kia xé rách y phục ra, lộ da thịt trắng nõn bên trong ra.

“Hắn đụng đệ ở nơi nào ?” Ánh mắt của Bạch Tấn Vân sáng quắc nhìn chằm chằm th thân thể Thái Sinh, vươn tay chỉ lên trên da thịt trơn bóng,“Đụng nơi này , nơi này? Hay là nơi này?” Cuối cùng tay hắn chỉ lên tiểu đầu đỏ của Thái Sinh.

Thái Sinh xấu hổ đến hai gò má ửng đỏ, quay mặt đi không dám nhìn thẳng vào Bạch Tấn Vân.

“Xem ra thật là nơi này.” Bạch Tấn Vân cúi người xuống dùng đầu lưỡi true chọc tiểu đậu đỏ kia, cuối cùng ngậm ở trong miệng, chẳng qua cho chỉ một động tác nhỏ nhưng Thái Sinh có phản ứng,cả người run rẩy.

“A, thật sự là vật nhỏ miễn cưỡng.” Bạch Tấn Vân một đường hôn đi, môi hắn quanh quần ở bụng hắn làm Thái Sinh sợ hãi kêu lên không ngừng.

Sau đó Bạch Tấn Vân đứng lên cởi tất cả y phục trên người Thái Sinh ra, mà chính mình cũng là nửa trần trụi,hai tay ôm khuôn mặt nhỏ nhắn hung hăng hôn lên môi hắn, Thái Sinh bị thân thể cường tráng của Bạch Tấn Vân áp chế , hắn buông hai tay chống đỡ cái bàn ra rồi đặt lên cổ Bạch Tấn Vân, gắt gao ôm hắn cổ, làm cho bọn họ hôn càng thêm triền miên ngân nga.

“Thái Sinh, tay của huynh bị cái tên biến thái kia làm bể,huynh muốn chặt bỏ nó.” Buông môi Thái Sinh ra,Bạch Tấn Vân đem bàn tay chính mình đến trước mặt Thái Sinh, nghiêm túc nói.

Vừa mới tiến vào trạng thái Thái Sinh đột nhiên nghe được Bạch Tấn Vân nói phải chặt ngón tay mình,hắn vội vàng cầm hai tay gắt gao che chở,“Không được, đại thiếu gia làm sao có thể chặt ngón tay mình nha.....”

“Vậy làm sao bây giờ, mặt trên tất cả đều là mùi vị của tên biến thái kia,lúc hôn cũng cảm thấy chán ghét!” Bạch Tấn Vân cố ý làm bộ dáng như trẻ con mười phần, vừa dứt lời Thái Sinh đã đem ngón tay của Bạch Tấn Vân bỏ vào trong miệng chính mình,ngậm chặt.

Nháy mắt, cảm giác ấm áp vây quanh ngón tay Bạch Tấn Vân cũng vây quanh toàn bộ thân thể hắn, trong cơ thể xao động dường như rút cuộc nhìn không được .

Thái Sinh thực cẩn thận liếm mỗi một ngón tay, lúc sau ngẩng đầu nhìn vào Bạch Tấn Vân nói:“Đại thiếu gia, mặt trên không có hương vị của hắn.....”

“Ừm,nhưng mà còn có nơi này, nơi này, còn có nơi này.....” Bạch Tấn Vân chỉ vào miệng mình, cổ mình,ngực mình,còn có bảo bối của hắn.....

Mặt Thái Sinh lập tức liền đỏ, cái này không phải bảo hắn liếm hết sao.....

“Đệ không muốn liếm sao?” Bạch Tấn Vân nhướng mày, chỉ vào bảo bối của hắn tức giận nói:“Vậy đem nó cắt đi!”

“Đại thiếu gia..... Đừng, ta, ta.....” Thái Sinh nói xong liền ôm cổ Bạch Tấn Vân, kéo môi hắn đến môi chính mình.

Theo sau Thái Sinh học bộ dáng của Bạch Tấn Vân, dọc theo hai má hôn đến cổ Bạch Tấn Vân, sau đó là ngực trượt đến bụng, trượt xuống.....

Thái Sinh cẩn thận đem bảo bối ngậm ở trong miệng.

“A.....” Bạch Tấn Vân chỉ cảm thấy cả người đều bị hỏa vây quanh, loại cảm giác này quá tuyệt vời .

“Thái Sinh..... Ta yêu đệ, cho nên đời này đệ chỉ có thể là người của ta, có nghe hay không.....” Hai tay của Bạch Tấn Vân đặt tại sau đầu Thái Sinh để cho bảo bối của hắn có thể xâm nhập sâu hơn.

“Ừm..... Đúng, a..... Đúng vậy đại thiếu gia.....” Thái Sinh mơ hồ hồi đáp không rõ.

Bạch Tấn Vân rốt cục nhìn không được , hai tay kéo Thái Sinh làm cho hắn xoay người sang chỗ khác nằm xấp trên bàn, tiếp theo hắn mãnh liệt tiến vào trong cơ thể Thái Sinh, tràn ngập tình cảm mãnh liệt muốn hắn, không ngừng muốn hắn.

Thái Sinh chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, thân thể làm cho hắn vui thích ngoài ra cái gì đều cảm giác không được , thân thể hắn cố gắng đón ý theo Bạch Tấn Vân, hắn cho tới bây giờ cũng chưa nghĩ tới thì ra hắn muốn Bạch Tấn Vân ôm mình như vậy, loại này tình cảm này có phải là tình yêu không?

Hai người triền miên ở trên bàn rồi tới trên giường,tiếp tục kích thích trên vách tường, lần lượt yêu cầu cùng triền miên, rốt cục đem thuốc trong cơ thể Bạch Tấn Vân toàn bộ phóng thích sạch sẽ .

“Thái Sinh, hôm nay đệ rất gợi cảm a.....” Bạch Tấn Vân lấy tay vuốt ve thân thể trơn mịn của Thái Sinh, mỉm cười,tiếp theo đem thân thể đã mỏi mệt không chịu nổi ôm chặt vào trong ngực.

106. Chương 106: Đại Kết Cục

Thời điểm Bạch Tấn Vân và Thái Sinh vừa mới mặc xong y phục, cánh cửa bị đẩy ra, nam sủng Chu Hằng Quân kéo Tích Tích về mặt mỗi một đi đến, lúc thấy Bạch Tấn Vân và Thái Sinh, trên mặt nam sủng cũng không có nhiều kinh ngạc lắm, chẳng qua là mở miệng nói: “Xem ra bọn họ không thành công a.”

Từ miệng Thái Sinh nói hẳn biết được kế hoạch của Đường Hiền Nhạc và Chu Hằng Quân, cũng biết là nam sủng này bắt cóc Thái Sinh, cho nên hẳn tự nhiên sẽ không bỏ qua một người trong đó.

Đương nhiên còn có nữ tử Tích Tích kia.

Ôm Thái Sinh đến gian phòng cách vách, Bạch Tấn Uy đang ngồi ở nơi đó nhìn Chu Hằng Quân và Đường Hiền Nhạc, có lẽ là mấy cước vừa rồi của Bạch Tấn Vân thật sự là quá độc ác, Đường Hiền Nhạc đau đến bây giờ thẳng không được.

Nhìn đến đoàn người đi vào, Bạch Tấn Uy đứng lên, hỏi: “Đại ca, huynh tính xử trí bọn họ như thế nào?”

Bạch Tấn Vân không nói chuyện, mà trước là cho Thái Sinh ngồi ở ghế trên nghỉ ngơi, sau đó hẳn cầm lấy dao gọt trái cây vuốt vuốt, “Tấn Uy, cởi quần ba người bọn họ ra, huynh muốn dùng cây dao trong tay này giúp bọn hắn vĩnh viễn chấm dứt tạp niệm.”

“Tấn Vân, người đang nói giỡn hay sao?” Đường Hiền Nhạc ngẩng đầu không thể tin được nhìn Bạch Tấn Vân

“Ha ha, đại biểu ca, người cảm thấy ta đang nói giỡn sao?” Bạch Tấn Vân cười tà mị, quay sang Bạch Tấn Uy nói: “Động thủ.”

“Ta đời này hạnh phúc nhất là được Tấn Vân chấm dứt, đối với ta mà nói cũng là loại hưởng thụ.” Chu Hằng Quân nhìn chằm chằm Bạch Tấn Vân, hẳn chính là thích hắn, thích nhìn bộ dáng kiêu ngạo bất tuân của hắn, thích dáng vẻ kiêu ngạo coi trời bằng vung kia, thích hắn làm việc tàn ác nhưng mặt vẫn mỉm cười như bây giờ đây.

“Người nghĩ rằng ta sờ vào bảo bối của người sao?” Bạch Tấn Vân cười lắc lắc đầu, vươn tay chỉ vào Tích Tích sợ tới mức lạnh run, theo sau ngoắc ngón tay, “Người đi.” Nói xong cầm con dao gọt hoa quả trong tay ném đến trước mặt Tích Tích.

“Không, không, ta không làm.....” Tích Tích lắc đầu lui về phía sau.

“Người nếu không cắt bọn họ, vậy tự cắt ngón tay chính mình đi.” Bạch Tấn Vân mỉm cười càng ngày càng nguy hiểm, ở trong Tử Vân Thành to lớn này chỉ có lão thái thái là dám tính kế với hắn, nữ nhân này lại dám hăm hại hắn.

“Không.....” Tích Tích lập tức xụi lơ xuống dưới, ngồi chồm hổm trên mặt đất không ngừng lắc đầu.

“Đại thiếu gia.....” Thái Sinh vươn bàn tay nhỏ bé túm túm tay áo của Bạch Tấn Vân, tuy rằng thanh âm không lớn nhưng ánh mắt mọi người đều tụ tập ở trên người hắn, điều này làm cho Thái Sinh lập tức không thích ứng.

“Làm sao vậy?” Bạch Tấn Vân nhìn bộ dáng Thái Sinh, thì biết tiểu tử này lại bắt đầu quá thiện tâm, cho nên ánh mắt nhìn Thái Sinh có chút cảnh cáo.

“Bỏ qua đi..... Đại thiếu gia..... Dù sao.... dù sao chúng ta cũng không có bị thế nào.....” Thái Sinh cố ý lảng tránh ánh mắt Bạch Tấn Vân, tuy rằng Chu Hằng Quân và Đường Hiền Nhạc làm rất nhiều không tốt đối với hắn và đại thiếu gia.

Chỉ là bọn hắn đem yêu định nghĩa trở thành đoạt lấy.

“Cũng biết vật nhỏ này sẽ biện hộ cho bọn họ!” Bạch Tấn Vân trở nên không vui, “Ta nói rồi bọn họ thương tổn đệ, sẽ trả giá lớn!”

“Đại thiếu gia, nếu đệ ở bên người những người khác, huynh có thể sẽ nghĩ biện pháp đoạt lại đệ? Nếu huynh ở bên cạnh người khác, nếu đệ có su dũng khí cũng sẽ đoạt huynh lại..... Đây chính là cảm giác khi

yêu, cho nên đệ hiểu cảm nhận của bọn họ..... Đại thiếu gia, cho bọn họ một lần cơ hội đi.” Thái Sinh nắm tay của Bạch Tấn Vân thật chặt, “Đại thiếu gia..... Cầu huynh nha”

Bạch Tấn Vân nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn cầu xin của Thái Sinh, im lặng không lên tiếng, sau một lúc lâu mới đột nhiên nhấc con dao từ trên mặt đất lên đi đến chỗ Đường Hiền Nhạc, Chu Hằng Quân còn có nam sủng trước mặt hắn, giơ dao lên đâm vào mỗi đùi bọn họ một dao!

Xem đây như là trừng phạt bọn họ, vứt bỏ con dao dính máu trong tay, Bạch Tấn Vân hung hăng nói: “Nếu lại có lần sau, các ngươi liền trực tiếp mua quan tài cho mình đi.”

Về phần Tích Tích, Thái Sinh xin Bạch Tấn Vân chuộc thân cho nàng, để cho nàng trải qua cuộc sống đàng hoàng, nhưng mà lần này Bạch Tấn Vân không có đồng ý, bởi vì hắn hoài nghi nữ nhân Tích Tích kia đi sau này có thể đi câu dẫn Thái Sinh đơn thuần.

Tất cả đều đã xong, Bạch Tấn Vân cùng Bạch Tấn Uy đem Thái Sinh trở về nhà họ Thái, cho cha mẹ hắn nhìn mặt một cái không đợi mẹ Thái Sinh hàn huyên vài câu, Bạch Tấn Vân liền kéo Thái Sinh trở về Bạch phủ.

Bạch Tấn Uy dọc theo đường đi đều không có nói chuyện, chẳng qua chỉ yên lặng chú ý hai người kia, theo lời nói cử chỉ hai người còn có ánh mắt trao đổi, Bạch Tấn Uy rốt cục hiểu được chính mình vì sao không đoạt được Thái Sinh, bởi vì ở trong lòng hắn căn bản là không có vị trí của mình.

Trở về Bạch phủ ba người lập tức đi gặp Bạch lão phu nhân, Bạch Tấn Vân đứng ở trước mặt mẹ mình một câu, bảo cho Thái Sinh trở về tiếp tục làm nương tử của hắn, đuổi Thái Sinh về nhà!

“Vô liêm sỉ! Con thấy việc này không đủ mất mặt sao? Đường đường đại thiếu gia Bạch gia lại cưới một người nam nhân, truyền ra sẽ làm cho người ta chê cười!” Bạch lão phu nhân cũng nóng nảy, vỗ cái bàn mắng đứa con, mấu chốt là bà muốn tôn tử!

“Nếu người Tử Vân Thành không có cười nhạo, có phải mẹ sẽ chấp nhận Thái Sinh?” Bạch Tấn Vân kêu gào với mẹ mình.

“Hừ, làm sao có thể không cười chứ!” Bạch lão phu nhân tức giận đến sắp hộc máu.

“Nếu không cười nói thì sao!” Bạch Tấn Vân kiên trì.

“Thì mẹ sẽ không quản hai đứa.”

“Được! Mẹ không được đổi ý!” Bạch Tấn Vân nói xong, kéo Thái Sinh ra khỏi Bạch phủ, Bạch Tấn Uy không rõ Bạch Tấn Vân muốn làm cái gì, cho nên vội vàng đi theo đi ra ngoài.

Bạch Tấn Vân một đường kéo Thái Sinh đi tới nơi phồn hoa nhất ở Tử Vân Thành, đứng trên nóc nhà cao nhất, hắn và Thái Sinh hai người giống như là một lá cờ, cho dù không có thét to, nhưng mà đứng ở đó cũng hấp dẫn rất nhiều người đến.

Không rõ đại thiếu gia Bạch gia rốt cuộc muốn làm cái gì.

“Các vị!” Bạch Tấn Vân đứng ở trên nóc nhà, đứng trên nhìn xuống nơi chi chít rất nhiều người tiếng nói: “Các vị, ta muốn công khai một chuyện! Ta Bạch Tấn Vân, muốn cưới một người vợ nhưng người này lại là nam nhân!”

Nói xong Bạch Tấn Vân trở lại, một tay kéo Thái Sinh qua để cho hắn đứng ở bên người mình, tay hắn nắm chặt tay Thái Sinh, Thái Sinh không nghĩ tới Bạch Tấn Vân có thể làm ra chuyện điên cuồng như vậy, hắn thật là xấu hổ đến muốn tìm nơi nào để chui xuống.

“Tên của hắn gọi là Thái Sinh, ta là Bạch Tấn Vân đời này chỉ yêu duy nhất một mình hắn, ta hy vọng chúng ta có thể sống chung với nhau, có thể tương thân tương ái đến một khắc trước khi rời đi.” Lời nói của Bạch Tấn Vân hữu lực trong cương có nhu. “Ta biết hai nam nhân yêu nhau là chuyện không hợp quy củ, ta Bạch Tấn Vân cũng không sợ ai chê cười, cũng không sợ ai nói sau lưng, ta chính là muốn đứng ở chỗ này lớn tiếng nói rằng ta yêu Thái Sinh! Đồng thời ta hy vọng có thể được chúc phúc của mọi người, chúc phúc của người nhà.”

Thái Sinh nghe đến đó ngẩng đầu lên, hai mắt hàm chứa lệ nóng nhìn Bạch Tấn Vân, hắn không biết phải biểu đạt tình cảm mình như thế nào, “Đại thiếu gia, Thái Sinh cũng yêu huynh.....”

Hắn có thể nói cũng chỉ có một câu này mà thôi.

Bạch Tấn Vân cười nhanh tay ôm Thái Sinh, sau đó cúi đầu hôn lên môi hắn.

Hai nam nhân đứng ở trên đỉnh lầu, ở trước mắt bao người ôm hôn.

Bạch Tấn Uy đứng ở trong đám người, giờ hai tay lên dẫn đầu vỗ tay, sau đó bởi vì nhiều người đối dũng cảm của hai người này cũng vỗ tay.

“Ha ha, ta chính là thích tiểu tử điểm này.”

Trong đám người, Chu Hằng Quân và nam sủng nâng nhau, cảm thán nói.

“Thiếu gia, trở về đi, ta giúp ngươi băng bó miệng vết thương.” Nam sủng mềm mại nhìn Chu Hằng Quân nói.

“Được, trở về.” Chu Hằng Quân ôm thắt lưng nam sủng, hai người biến mất ở trong đám người.

“Xem ra, tiểu bạch thổ nhất định sẽ không thuộc về ta.”

Bạch Tấn Uy đang vỗ tay, thanh âm phía sau làm cho hắn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Đường Hiền Nhạc khắp khiêng đứng ở nơi đó, nhìn hai người trên lầu các, ánh mắt cực kỳ hâm mộ.

“Ngươi tính toán về sau như thế nào?” Bạch Tấn Uy hỏi.

“Ta? Tự nhiên là tìm kiếm mục tiêu kế tiếp.” Đường Hiền Nhạc mỉm cười, sau đó đưa tay dùng sức vỗ lên bả vai Bạch Tấn Uy, “Tấn Uy, ngươi phải có giác ngộ.”

“Giác ngộ?” Bạch Tấn Uy không rõ.

“Tấn Vân cưới nam nhân trở về đương nhiên là không thể sinh đứa nhỏ, hương khói Bạch gia tương lai phải nhờ vào ngươi kéo dài, cho nên ngươi phải có giác ngộ, ha ha.” Nói xong Đường Hiền Nhạc khắp khiêng sai bước đi.

Giác ngộ sao?

Bạch Tấn Uy nghĩ rồi lại nhìn lên, Bạch Tấn Vân và Thái Sinh đang ôm hôn, hôn triền miên càng ngày càng kịch liệt nhiệt tình, giống như phải thiêu đốt hết thấy chung quanh.

A, Bạch Tấn Uy cười tự giễu.

Ta cũng muốn thừa nhận ta cũng từng yêu một người nam nhân?

Trên đỉnh lầu các, Bạch Tấn Vân lưu luyến không rời đôi môi cực nóng của Thái Sinh, hai tay ôm chặt thắt lưng mãnh khảnh của hắn, cúi đầu nhìn hai gò má ửng đỏ của Thái Sinh.

Lần nữa cúi người môi của Bạch Tấn Vân nhẹ nhàng chạm vào trán Thái Sinh, rồi hôn lên nốt chu sa cuối mi mắt.

“Đại thiếu gia, thật nhiều người đang nhìn.....” Thái Sinh cúi đầu thật thấp, tuy rằng hắn thật vui vì Bạch Tấn Vân có thể không để ý đến hậu quả đem chuyện hai người quan hệ công khai làm hắn không yên lòng và ngượng ngùng.

“Như thế nào, ngượng ngùng sao? Chúng ta về nhà hôn nhẹ đi.” Bạch Tấn Vân nói xong đưa tay ôm ngang người bế Thái Sinh lên, mũi chân điểm nhẹ cả người từ trên nóc nhà nhảy xuống.

Thình lình xảy ra động tác này làm cho Thái Sinh sợ tới mức vội vàng hai tay vòng chặt cổ của Bạch Tấn Vân, e sợ cho chính mình sẽ ngã xuống.

Bạch Tấn Vân ôm Thái Sinh nhẹ nhàng nhảy xuống đất, sau đó cẩn thận đưa hắn đặt ở trên mặt đất, thoải mái kéo tay hắn nhìn hắn nói: “Chúng ta về nhà đi.”

“Ừm.” Mặt Thái Sinh đã ửng đỏ nhưng vẫn là lộ nụ cười ngọt ngào, bị Bạch Tấn Vân kéo bàn tay nhỏ bé, trong lòng tất cả đều là hạnh phúc đi theo bên người hắn, bước chân không lớn không nhỏ, tốc độ không nhanh không chậm.

Chuyện sau đó chính là Bạch lão phu nhân một ngàn lần một vạn lần không muốn không thừa nhận thân phận Thái Sinh.

Thái Liên rời khỏi Bạch phủ, chính cô ta cũng hiểu được tiếp tục lưu lại cũng không có ý nghĩa gì, mẹ Thái Sinh vỗ lên tay Thái Liên nói:“Liên Nhi, con về sau nhất định sẽ gặp một người hợp ý .”

Thái Sinh lại trở lại bạch gia, Tiểu Nguyệt vui vẻ giống như là tiểu chim én, ở bên người Thái Sinh đối tới đối lui, làm trong lòng Bạch Tấn Vân luôn cảm thấy không thoải mái.

Thái Sinh sau khi được Bạch gia thừa nhận càng ngày càng trở nên biết điều, Bạch lão phu nhân cũng dần dần cảm thấy được tiểu tử này không tệ nha .

Tuy rằng Bạch lão phu nhân thừa nhận Thái Sinh là vợ của Bạch Tấn Vân, nhưng không có cho phép hắn không cưới tiểu thiếp, cho nên luôn luôn đi đến phòng hai người quấy rầy, ngẫu nhiên còn trực tiếp mang theo cô nương đến bảo Bạch Tấn Vân phải cho bà tôn tử.

Bạch Tấn Vân bị lão thái thái của hắn làm cho nhức đầu, hắn thường xuyên nói sau này không phải mẹ hắn bức điên hắn thì là hắn bức điên mẹ hắn.

Đối với lần này Thái Sinh tỏ vẻ áy náy.

Một buổi sang đầy nắng ấm, ánh mặt trời chiếu khắp.

Thái Sinh ngồi ở ghế trên trong phòng, nhìn chăm chăm bụng mình, sau một lúc lâu mới dụi dằm nói với Bạch Tấn Vân:“Đại thiếu gia, thực xin lỗi..... Ta không thể sinh đứa nhỏ..... Nếu không, huynh lấy người khác đi.....”

“Cái gì?!” Bạch Tấn Vân nghe Thái Sinh nói như vậy, quay đầu nhìn chăm chăm Thái Sinh nói:“Vật nhỏ, đệ bắt đầu từ khi nào đứng cùng chuyển tuyến chung với lão thái thái! Xem huynh làm sao trừng phạt đệ!”

Bạch Tấn vân trong lòng khó chịu cho nên biểu hiện trên mặt cũng không thích, thô bạo kéo Thái Sinh, không nói hai lời đẩy ngã ở trên giường, đóng cửa phòng lại hung hăng trừng phạt hắn!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cong-tu-nha-giau-lay-kieu-lang>